

LINWOOD BARCLAY

virtual-project.eu

NU-I TIMP PENTRU
BUN RĂMAS

LINWOOD BARCLAY

Seria: No Time for Goodbye

Volumul 1

NU-I TIMP PENTRU BUN RĂMAS

Original: *No Time for Goodbye* (2007)

Traducere din limba engleză de:
GEORGIANA ZMEU

virtual-project.eu

2010

Mai 1983

Când Cynthia s-a trezit din somn, era atâta liniște în casă, încât s-a gândit că era sâmbătă.

Măcar de-ar fi fost.

Dacă și-a dorit vreodată să fie sâmbătă, să fie orice, numai o zi de școală nu, cu siguranță acum era momentul. Încă mai avea stomacul întors pe dos, își simțea capul parcă plin cu ciment și-i trebuia ceva efort ca să nu-l lase să-i cadă în piept sau într-o parte.

Iisuse Cristoase! Ce naiba era în coșul de gunoi de lângă pat? Nici măcar nu-și amintea că vomitase în timpul nopții, dar, dacă avea nevoie de vreo dovadă, o avea acolo.

De asta trebuia să se ocupe mai întâi, până nu intrau părinții în cameră.

Cynthia s-a ridicat în picioare, s-a clătinat un pic, a luat cu o mână micul recipient de plastic și cu cealaltă a deschis, dar numai puțin, ușa de la dormitor. Nu era nimeni în hol, așa că s-a furișat pe lângă ușile deschise de la dormitoarele fratelui și părinților ei, s-a strecurat în baie și a încuiat ușa după ea.

A deșertat gălețușa în toaletă, a clătit-o în cadă, s-a uitat cu ochii împăienjeniți în oglindă. Așa, deci, arată o fată de paisprezece ani când se îmbată criță, s-a gândit ea.

Nu era o priveliște prea frumoasă. Abia dacă își mai amintea ce-i dăduse Vince să guste în noaptea dinainte, chestii pe care le luase pe furiș de la el de-acasă. Câteva cutii de bere, niște vodcă, gin, o sticlă deja destupată de vin roșu. Promisese și ea să aducă din romul tatălui ei, dar i se făcuse frică în cele din urmă.

Ceva, totuși, îi stârnea curiozitatea. Ceva legat de dormitoare.

Și-a dat cu apă rece pe față și s-a șters cu prosopul. Apoi a tras aer adânc în piept și a încercat să se adune, asta în situația în care mama ei o aștepta de cealaltă parte a ușii.

Dar n-o aștepta.

Cynthia s-a îndreptat spre camera ei, pe culoarul cu pereții căptușiți de postere cu Kiss și alți artiști omorâtori de suflete, care îi scoteau din minți pe părinții ei, simțind mocheta sub vârfurile picioarelor la fiecare pas. În trecere, a aruncat o privire în camera fratelui ei Todd, apoi în cea a părinților. Paturile erau făcute. De obicei, mama ei nu apuca să le facă decât spre amiază – Todd nu-și făcea niciodată patul, iar mama lor nu-l punea niciodată să și-l facă –, dar acum iată-le, arătau de parcă nici nu s-ar fi dormit în ele.

Pe Cynthia a trecut-o un fior de spaimă. Nu cumva întârziase la școală? Cât de târziu era de fapt?

De unde se afla, vedea ceasul lui Todd pe noptieră. Numai opt fără zece. Aproape o jumătate de oră mai avea până la ora ei obișnuită de plecare la școală.

În casă era liniște.

Cam pe la ora asta își auzea, de obicei, părinții jos, în bucătărie. Chiar dacă nu-și vorbeau, cum se întâmpla de multe ori, tot se auzeau zgomotele slabe făcute la deschiderea și închiderea frigiderului, o spatulă scrâșnind în tigaie, zăngănitul surd al vaselor în chiuvetă, cineva – de cele mai multe ori tatăl ei – răsfoind paginile ziarului de dimineață și bombănind câte ceva despre vreo știre care-l enerva.

Ciudat.

S-a dus înapoi în camera ei și a închis ușa. Să se adune, și-a spus în sinea ei. Să-și facă apariția la micul dejun, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Să simuleze că n-ar fi fost niciun scandal cu țipete și urlate în noaptea dinainte. Să se poarte ca și cum tatăl ei n-ar fi scos-o cu forța din mașina

prietenului ei mult mai în vârstă decât ea și n-ar fi adus-o acasă mai mult pe sus.

Privirile i-au căzut pe tema de clasa a noua la matematică, scrisă în caietul deschis de pe biroul ei. Reușise să rezolve numai jumătate din exerciții înainte să iasă, păcălindu-se că le putea termina de dimineață, dacă se scula destul de devreme.

Cam pe la ora asta, în fiecare dimineață, Todd făcea gălăgie. Intra și ieșea din baie, puneă Led Zeppelin la combina stereo, striga pe scări în jos la mama, întrebând-o unde îi sunt nădragii, râgâia, se ținea până în fața ușii Cynthiei ca să tragă un pârț zdravăn.

Nu ținea minte ca el să-i fi spus că pleacă devreme la școală, dar, la urma urmei, de ce i-ar fi spus ei? Nu mergeau prea des împreună. Pentru el, Cynthia era o tocilară de clasa a noua, deși ea se dădea peste cap să facă toate prostiile pe care le făcea și el. De-abia aștepta să-i spună că se îmbătase de-a binelea pentru prima oară. Ba nu, stai puțin, era în stare s-o pârască mai târziu, când ar fi dat el de belea și ar fi simțit nevoia să-și atragă bunăvoința părinților.

Să zicem că Todd a trebuit să plece mai devreme la școală, dar mama și tatăl ei unde erau?

Tata poate că plecase deja într-o călătorie de afaceri de-a lui, cum pleca de obicei, înainte să răsară soarele. Mereu se ducea pe undeva, nu știai niciodată pe unde putea fi. Păcat că nu fusese plecat și azi-noapte.

Și mama – poate că-l dusesse pe Todd cu mașina la școală sau ceva de genul ăsta.

S-a îmbrăcat. Blugi și un pulover. Să se fardeze. Destul cât să nu arate ca dracu', dar nu prea mult, ca să nu înceapă maică-sa iar să facă bășcălie de ea, că se duce la „preselecții de boarfe”.

Când a intrat în bucătărie, s-a blocat.

Nu tu cutii cu cereale scoase afară, nu tu suc, nici cafea făcută în filtrul de cafea. Nu farfurii pe masă, nu pâine în prăjitor, nu câni. Nici măcar un

castron în chiuvetă, cu vreo urmă de lapte și câțiva fulgi de orez înmuiți în el. În bucătărie arăta exact cum ar fi arătat aseară, după cină și după ce mama ei făcuse ordine și curățenie.

Cynthia s-a uitat după vreun bilet. Mama era maestră în lăsatul de bilețele, când trebuia să iasă. Chiar și atunci când era supărată. Un bilet scurt, în care zicea: „Ești pe cont propriu azi”, sau „Fă-ți niște ouă, a trebuit să-l duc pe Todd cu mașina”, sau măcar „Mă întorc mai târziu”. Dacă era supărată rău, în loc să semneze „cu drag, mama”, scria doar „d., mama”.

Nici urmă de bilet.

Cynthia și-a făcut curaj să strige:

— Mamă?

Dintr-odată, chiar și glasul ei i s-a părut că suna ciudat. Poate pentru că era o nuanță în el, pe care nu voia s-o recunoască.

Văzând că mama nu-i răspundea, a strigat din nou:

— Tata?

Din nou, niciun răspuns.

Asta, probabil, ca s-o pedepsească, a presupus ea. Își supărase părinții, îi dezamăgise și acum aveau de gând să se poarte ca și cum ea nici n-ar fi existat. Nebăgare în seamă, la scară nucleară.

Poate că era chiar mai bine. Așa, evita ditamai confruntarea la prima oră a dimineții.

Cum nu se prea simțea în stare să mănânce de micul dejun, Cynthia și-a luat cărțile care îi trebuiau la școală și a ieșit pe ușă.

Ziarul *Journal Courier*, făcut sul și prins cu o bandă elastică, zăcea pe prima treaptă.

Cynthia l-a dat la o parte cu un șut, fără să se gândească la el, și a pornit cu pași mari pe aleea pustie din fața casei – și Dodge-ul tatălui ei, și Fordul Escort al mamei lipseau – în direcția liceului Milford-Sud. Poate că, dacă ar fi reușit să-și găsească fratele, ar fi aflat care era treaba, cât de mare era buclucul în care intrase de fapt.

Mare de tot, s-a gândit ea.

Nu venise la ora stabilită – devreme, la opt. Întâi și întâi, era o zi de săptămână și apoi fusese telefonul acela din cursul serii, ceva mai înainte, de la doamna Asphodel, care-i spusese că, dacă nu-și preda temele la engleză, nu trecea clasa. Atunci, ea le spusese părinților ei că se ducea la Pam să-și facă temele, că Pam se oferise s-o ajute să recupereze ce avea la engleză, chiar dacă era o prostie și o pierdere de vreme.

— Bine, dar să fii acasă până la opt.

— Haide, zău! zisese ea. Abia dacă am timp să fac una din teme. Vrei să pic? Asta vrei?

— Opt, zisese tatăl ei. Nu mai târziu.

Bine, dă-o încolo, se gândise ea. Venea când venea, și gata.

La opt și un sfert, văzând că Cynthia nu se întorsese acasă, mama ei sunase la Pam, îi răspunsese mama lui Pam și ea întrebase:

— Bună! Sunt Patricia Bigge. Mama Cynthiai. Pot să vorbesc cu Cynthia?

Mama lui Pam zisese:

— Poftim?

Nu numai că Cynthia nu era la ei, dar nici măcar Pam nu era acasă.

Atunci, tatăl Cynthiai își luase pălăria de fetru decolorată, pe care și-o lua peste tot, se urcase în Dodge și începuse să facă ture prin împrejurimi, uitându-se după ea. Bănuise că putea să fie cu băiatul ăla, Vince Fleming, cel de șaptesprezece ani, din clasa a unsprezecea, care își luase deja permisul și conducea un Mustang roșu, mâncat de rugină, din 1970. Lui Clayton și Patriciei Bigge nu prea le era la suflet. Copil dificil, familie cu probleme, influență nefastă. Cynthia își auzise părinții vorbind, într-o seară, despre tatăl lui Vince, că era certat cu legea sau ceva de genul ăsta, dar se gândise că erau niște rahaturi.

Din pură întâmplare, tatăl ei zărise mașina la capătul parării de la mall-ul Connecticut Post, pe

Șoseaua Poștei, nu departe de cinematografe. Mustang-ul era parcat cu spatele la bordură și tatăl ei oprise în fața lui, blocându-l. Ea realizase din prima clipă că el era, fiindcă îi văzuse pălăria de fetru.

— Căcat! zisese Cynthia.

Bine că nu venise cu două minute mai devreme, când se lingeau, sau când Vince îi arăta noul lui briceag. Cristoase, apăsai un buton mititel și pac! – șase țoli de oțel apăreau brusc. Vince și-l ținuse în poală, mișcându-l de colo-colo și rânjind, de parcă ar fi fost altceva. Cynthia încercase și ea să-l țină în mână, spintecase aerul din fața ei și chicotise fericită.

— Ușor, zisese Vince precaut. Poți face mult rău cu unul ca ăsta.

Clayton Bigge venise glonț la portiera din dreapta și o smucise de-i scârțâiseră balamalele ruginite.

— Băi, tu ăla, vezi ce faci! zisese Vince, fără cuțit în mână acum, doar cu o sticlă cu bere, dar aproape la fel de amenințător.

— Nu sunt „băi, tu ăla” cu tine, zisese tatăl ei, luându-și fiica de braț și ducând-o către mașina lui. Dumnezeule mare, duhnești a băutură! îi spusese el.

Și-ar fi dorit să poată muri chiar atunci.

Nu se uitase la el și nu zisese nimic, nici măcar atunci când el începuse să turuie despre cum nu-i făcea decât necazuri și că, dacă nu-și băga mințile în cap, avea să fie toată viața o ratată, că nu știa unde greșise el, că nu-și dorise decât s-o vadă crescând fericită și dă-i, și dă-i, și dă-i – Cristoase, omul ăsta chiar și când era nervos conducea de parcă ar fi dat examen pentru permisul auto, nu depășea niciodată viteza legală, semnaliza de fiecare dată, incredibil era tipul.

Când ajunseseră pe aleea din fața casei, ea se dăduse jos din mașină până să apuce el s-o parcheze propriu-zis, deschisese larg ușa, intrase

cu pași mari, încercând să nu se clatine, în timp ce mama ei, care o aștepta în picioare în hol, arătând nu atât furioasă, cât îngrijorată, îi spunea:

— Cynthia! Unde ai...

Trecuse pe lângă maică-sa și urcase în camera ei. De jos, tatăl ei strigase:

— Coboară înapoi! Avem ceva de discutat!

— Mai bine ați crăpa! le țipase ea și trântise ușa.

Atâta doar și-a amintit pe drumul spre școală. Restul serii era încă un pic încețoșat.

Ținea minte că se așezase pe pat și se simțea amețită. Luase hotărârea să se întindă, gândindu-se că până dimineața i-ar fi trecut, după vreo zece ore bune de somn.

Se puteau întâmpla multe lucruri până a doua zi dimineața.

La un moment dat, pendulând între somn și trezie, i se păruse că auzea pe cineva la ușa ei. Ca și cum ar fi ezitat în fața ușii, dacă să intre sau nu.

Mai târziu, i se păruse că auzea din nou același lucru.

Se ridicase oare să vadă cine era? Încercase măcar să se dea jos din pat? Nu reușea să-și aducă aminte.

Mai avea puțin până la școală.

Treaba era că avea remușcări. Încălcase aproape toate regulile casei într-o singură noapte. Începând cu minciuna despre mersul acasă la Pam – cea mai bună prietenă a ei, la care se ducea mai tot timpul, la care rămânea peste noapte la fiecare al doilea sfârșit de săptămână. Mama ei o plăcea pe Pam, poate chiar avea încredere în ea, s-a gândit Cynthia. Amestecând numele lui Pam, crezuse c-ar fi reușit să câștige puțin timp, că mama ei n-ar fi sunat-o chiar așa repede pe mama lui Pam. Minunat plan.

Măcar dacă s-ar fi oprit acolo cu infracțiunile. Nu venise la ora stabilită. Se dusesse în parcare cu un băiat. Cu un băiat de *șaptesprezece* ani. Cu un băiat despre care se spunea că spărsese geamurile

școlii cu un an în urmă și că furase mașina vecinului ca să facă o tură.

Părinții ei nu erau chiar așa de răi. Cel mai adesea. Mai ales mama. Tatăl ei... la dracu', nici el nu era chiar așa rău, cu condiția să fie acasă.

Poate că totuși mama îl dusesse pe Todd cu mașina la școală. Dacă avea practică și era în întârziere, se putea foarte bine ca mama să-l ducă și de acolo să meargă la cumpărături. Sau la hotelul Howard Johnson, să bea o cafea. Se mai ducea din când în când acolo.

Prima oră, cea de istorie, s-a dovedit un dezastru. La ora a doua, de matematică, a fost și mai rău. Nu se putea concentra, simțea că-i pocnea capul.

— Cum te-ai descurcat cu exercițiile, Cynthia? a întrebat-o profesorul de mate.

Nici nu s-a uitat la el.

Chiar înainte de prânz, s-a întâlnit cu Pam, care i-a spus:

— Doamne, iartă-mă, dacă te-apuci să-i spui mamei tale că ești la mine, spune-mi dracului și mie! Poate c-atunci aș reuși să-i spun și eu *ceva* maică-mii.

— Pardon, a zis Cynthia. Ce, a făcut vreo criză?

— Când m-am întors, a zis Pam.

La prânz, Cynthia a ieșit puțin de la bufet, s-a dus la telefonul cu fise al școlii și a format numărul de acasă. Voia să-i spună maică-sii că-i părea rău. Foarte, foarte rău. Și apoi s-o întrebe dacă putea să vină acasă mai devreme, să-i spună că nu se simțea bine. Mama ei avea s-o îngrijească. Nu putea să mai fie supărată pe ea, dacă îi era rău. I-ar fi făcut supă.

După vreo cincisprezece apeluri, a renunțat, apoi s-a gândit că poate formase numărul greșit. A încercat din nou – niciun răspuns. Numărul de telefon al tatălui ei de la serviciu nu-l avea. Atât de mult timp era pe drumuri, încât trebuia să aștepti să dea el un semn de viață de pe unde se oprea.

Cynthia stătea de vorbă în fața școlii cu niște prieteni, când Vince Fleming a trecut în Mustang-ul său.

— Îmi pare rău pentru mizeria de azi-noapte, i-a spus el. Băi, da' e parfum taică-tu.

— Mda, mă rog, a zis Cynthia.

— Ei, și? Ce s-a întâmplat după ce ai ajuns acasă? a întrebat-o Vince.

Era ceva în felul în care formulase întrebarea, de parcă ar fi știut deja răspunsul. Cynthia s-a mulțumit să ridice din umeri și să dea din cap. Nu voia să vorbească despre asta.

Vince a întrebat-o:

— Unde-i frate-tu azi? – la care Cynthia a exclamat:

— Poftim?

— E acasă, e bolnav?

Nimeni nu-l văzuse pe Todd la școală. Vince i-a spus că avea de gând să-l întrebe, așa, în treacăt, cam în ce necazuri o băgase pe ea, pe Cynthia, dacă era consemnată în casă, fiindcă spera să iasă împreună vineri seara sau sâmbătă. Prietenul lui, Kyle, i-ar fi făcut rost de niște bere, puteau să meargă în locul ăla, sus pe deal, să stea în mașină, poate, să se uite la stele, corect?

Cynthia a luat-o la fugă spre casă. Nu l-a rugat pe Vince s-o ducă cu mașina, cu toate că era chiar acolo. N-a mai trecut pe la secretariatul școlii, ca să anunțe c-o ștergea mai devreme. A alergat tot drumul, spunându-și în gând: „Te rog, fă să fie acolo mașina ei, te rog, fă să fie acolo mașina ei”.

Dar, când a cotit-o de pe șoseaua Pumpkin Delight pe Hickory și în față i s-a ivit casa ei cu etaj, Fordul Escort galben, mașina maică-sii, nu era acolo. Chiar dacă i se tăiase răsuflarea, când a intrat în casă, tot a strigat-o pe mama ei. După aceea, și pe fratele ei.

A început să tremure, apoi și-a impus să se stăpânească.

N-avea niciun sens. Oricât de supărați ar fi fost părinții pe ea, nu i-ar fi făcut una ca asta, nu-i așa? Să plece așa, pur și simplu? S-o ia din loc fără să-i spună? Și să-l ia cu ei și pe Todd?

Cynthia s-a simțit aiurea că făcea un asemenea gest, dar a sunat, totuși, la ușa familiei Jamison de alături. Exista, probabil, o explicație simplă pentru toată situația, ceva ce ea uitase, vreo programare la dentist, ceva, și dintr-o clipă într-alta mama ei putea să intre pe aleea din fața casei. S-ar fi simțit o proastă desăvârșită, dar nu asta o deranja.

A început să peroreze, când i-a deschis doamna Jamison, despre cum se trezise ea, și nu era nimeni acasă, și cum se dusese apoi la școală, și nu-l găsisse pe Todd, și mama ei tot nu...

Doamna Jamison a zis:

— Stai puțin, totul este în ORDINE. Probabil că mama e la cumpărături – după care a însoțit-o pe Cynthia până acasă, aruncând o privire la ziarul care încă nu fusese ridicat de acolo.

Au căutat împreună și la parter, și la etaj, apoi din nou în garaj și afară, în curtea din spate.

— Asta chiar că-i ciudat, a zis doamna Jamison, care nu prea știa ce să creadă, așa încât, fără tragere de inimă, a sunat la poliția din Milford.

A trecut un polițist, care la început nu părea deloc îngrijorat. Dar curând au venit mai mulți polițiști și mai multe mașini și, până seara, uniformele împânziseră locul. Cynthia îi auzea cum făceau descrierea celor două mașini ale părinților ei și sunau la spitalul din Milford. Alți polițiști mergeau în susul și în josul străzii, băteau la uși, puneau întrebări.

— Ești sigură că n-au zis nimic despre vreo plecare pe undeva? a întrebat un bărbat care s-a prezentat detectiv și care nu purta uniformă, ca toți ceilalți polițiști. Pe nume Findley... sau Finlay.

Oare chiar credea că ea putea să uite un asemenea detaliu? Că putea să spună brusc: „A,

da, îmi aduc aminte! Au plecat în vizită la sora mamei, la mătușa Tess!”

— Vezi tu, a zis detectivul, nu s-ar zice că mama, tata și fratele tău și-au făcut bagajele și au plecat, nimic de genul ăsta. Hainele lor sunt aici, valizele – la subsol...

S-au pus o mulțime de întrebări. Când și-a văzut părinții ultima dată? La ce oră s-a dus la culcare? Cine era băiatul ăla cu care fusese? Cynthia s-a străduit să-i povestească totul detectivului, ba chiar a recunoscut că ea și părinții ei se certaseră, omițând să-i spună, totuși, cât de rău fusese, că se îmbătase și că le spusese că mai bine crăpau.

Detectivul ăsta părea de treabă, dar nu puneă întrebările care o frământau pe Cynthia. De ce ar fi dispărut mama, și tatăl, și fratele ei? Unde s-ar fi putut duce? De ce n-o luaseră și pe ea cu ei?

Dintr-odată, parcă au apucat-o pandaliile, a început să întoarcă bucătăria cu dosul în sus. A ridicat și a scuturat șervetele, a mutat prăjitorul de pâine, s-a uitat pe sub scaune, în crăpătura dintre aragaz și perete – și toate astea cu lacrimile șiroindu-i pe față.

— Ce-ai pățit, iubito? a întrebat-o detectivul. Ce faci?

— Unde e biletul? a întrebat Cynthia, cu ochi înlăcrimați. Trebuie să fie un bilet. Mama nu pleacă nicăieri fără să lase un bilet.

UNU

Cynthia se opriase în fața casei cu două etaje de pe strada Hickory. Nu era ca și cum și-ar fi privit casa în care copilărise pentru prima oară după vreo douăzeci și cinci de ani. Ea locuia în continuare tot la Milford. Din când în când, mai trecuse pe aici cu mașina. Mi-a arătat casa odată, înainte să ne căsătorim, din goana mașinii. „Asta este”, mi-a spus ea și și-a văzut de drum. Foarte rar se oprea. Și, când i se întâmpla să se oprească, nu cobora din mașină. Nu stătuse niciodată pe trotuar, cu privirile ațintite asupra casei.

Și cu siguranță trecuse foarte mult timp de când nu-i mai călcase pragul.

Nu se clintea de pe trotuar, de parcă n-ar fi putut face nici măcar un pas înspre locul acela. Voiam să mă duc lângă ea, s-o conduc până la ușă. Nu era decât o alee de treizeci de pași, dar se întindea în trecut peste un sfert de secol. Mă gândeam că pentru Cynthia era ca și cum s-ar fi uitat cu binoclul, ținându-l invers. Poți să mergi toată ziua încotro te uiți și să nu ajungi nicăieri.

Dar am rămas unde mă aflam, de cealaltă parte a străzii, privindu-i din spate părul roșu, tuns scurt. Aveam și eu ordinele mele.

Cynthia stătea acolo, de parcă ar fi așteptat să i se dea voie să se apropie. I s-a dat.

— Gata, doamnă Archer? Începeți să mergeți înspre casă. Nu foarte repede. Oarecum ezitant, știți, ca și cum ar fi prima dată când vă apropiați de ușa aceea, de când aveți paisprezece ani.

Cynthia s-a uitat peste umăr, la o femeie în blugi și ghete de sport, cu codița scoasă prin deschizătura de la spate a șepcii de baseball – una dintre cele trei asistente ale producătorului.

— Chiar este prima oară, i-a întors-o Cynthia.

— Da, da, mă rog, nu vă uitați la mine, a zis fata cu codiță. Uitați-vă la casă și porniți înspre ea pe alee, gândindu-vă la perioada aceea, de acum douăzeci și cinci de ani, când s-a petrecut totul, bine?

Cynthia s-a uitat la mine peste stradă, a făcut o grimasă, la care eu i-am răspuns cu un vag zâmbet, un fel de „ce poți să faci?” subînțeles.

Și, deci, a pornit-o încet pe alee spre casă. Dacă n-ar fi fost pornită camera de filmat, oare tot așa s-ar fi apropiat? Cu acest amestec de mișcare deliberată și angoasă? Probabil. Dar acum părea ceva fals, forțat.

În timp ce urca scările spre ușă, când a întins mâna, am reușit să observ cum îi tremura. O emoție adevărată, ceea ce însemna, cred, că nu putea fi surprinsă de cameră.

A pus mâna pe clanță, a apăsat și, când să deschidă ușa, fata cu codiță a strigat:

— Bine, stop! Rămâneți cu mâna cum sunteți! – apoi, către cameraman: Gata, ne mutăm înăuntru, o filmăm când intră.

— Să fiu al dracu', dacă nu glumiți! am zis eu destul de tare cât să mă audă toată echipa – vreo șase inși cu totul, plus Paula Malloy, cea cu dinții scilpitori și taioarele Donna Karan, care purta toate dialogurile din film și făcea dublajele.

Paula în persoană a venit la mine.

— Domnule Archer, a zis ea, întinzând amândouă mâinile și luându-mă de brațe, ceva mai jos de umeri, în stilul caracteristic Malloy. S-a întâmplat ceva?

— Cum puteți să-i faceți așa ceva? am zis eu. Soția mea intră pentru prima oară în casa asta de când familia ei s-a dus la dracu', iar voi nu faceți altceva decât să strigați „Taie”?

— Terry, a zis ea, insinuându-se tot mai aproape de mine. Pot să-ți spun Terry?

Nu i-am răspuns.

— Terry, îmi pare rău, dar trebuie să poziționăm camera, și vrem să prindem chipul Cynthiaei când intră în casă după toți acești ani, și vrem să fie autentic. Vrem ca totul să fie prezentat onest. Cred că asta vă doriți și voi amândoi.

Asta chiar că era bună. Un reporter de la programul TV de știri și divertisment „Reflector” – unde, când nu se făceau reconstituiri ale unor crime bizare din urmă cu câțiva ani, cu autorul rămas necunoscut, se gonea după ultima celebritate prinsă că se urcase la volan după ce băuse ori se vâna vreo vedetă a muzicii pop, care nu-i legase țâncului pe care-l căra după ea centura de siguranță – miza pe onestitate.

— Sigur, am zis eu plictisit, gândindu-mă la imaginea de ansamblu că, poate, după atâția ani, puțină reclamă făcută la televizor i-ar fi putut aduce Cynthiaei, în cele din urmă, niște răspunsuri. Sigur, cum ziceți voi.

Paula și-a dezvelit dinții perfecți și s-a întors repede pe partea cealaltă a străzii, păcănind cu tocurile ei înalte pe asfalt.

Mă străduisem din răputeri să nu stau în calea nimănui, de când Cynthia și cu mine ajunseserăm aici. Îmi luasem o zi liberă de la școală. Directorul și vechiul meu prieten Rolly Carruthers știa cât de important era pentru Cynthia să participe la emisiune și aranjase ca un profesor suplinitor să-mi țină orele de engleză și de creație literară. Cynthia își luase liber de la magazinul de modă „Pamela”, unde lucra. Pe drumul înapoi, o lăsaserăm la școală pe Grace, fiica noastră de opt ani. Grace ar fi fost fascinată să vadă o echipă de filmare în acțiune, dar nu voiam ca familiarizarea ei cu producția de televiziune să devină un segment din tragedia personală a mamei-sii.

Persoanele care locuiau acum în casă, un cuplu de pensionari care se mutaseră aici de la Hartford cu un deceniu în urmă, ca să fie mai aproape de vasul lor din portul Milford, fuseseră plătiți de

producători să elibereze locul pentru o zi întreagă, pentru ca emisiunea să se poată desfășura în voie. Apoi, echipa se apucase să îndepărteze mărunișurile din casă, care ar fi putut distrage atenția, și fotografiile personale de pe pereți, încercând s-o facă să arate, dacă nu așa cum era pe vremea când Cynthia locuia în ea, măcar cât mai depersonalizată cu putință.

Înainte să plece într-o plimbare de o zi pe apă, noii proprietari spusese câte ceva în fața camerei de filmat, pe peluza din fața casei.

Soțul: „E greu de imaginat ce s-o fi întâmplat în această casă în momentul respectiv. Te întrebi dacă n-or fi fost ciopârțiți cu toții în pivniță sau ceva de genul ăsta”.

Soția: „Câteodată, știți, mi se pare că aud voci. Ca și cum fantomele lor ar continua să umble prin casă. Stau la masa din bucătărie și mă trece câte un fior, de parcă mama, sau tatăl, sau băiatul ar fi trecut pe lângă mine”.

Soțul: „Habar n-am avut, când am cumpărat casă, ce se întâmplase aici. Cineva o luase de la fată și o vânduse altcuiva, de la care am cumpărat-o noi, dar, când am aflat ce se întâmplase aici, m-am documentat la biblioteca din Milford și n-ai cum să nu te întrebi: ea cum de-o fi fost cruțată? Nu? E cam ciudat, nu credeți?”

Cynthia, privindu-i de după colțul unuia dintre camioanele echipei de la televiziune, le strigase:

— Pardon? Ce vreți să spuneți cu asta? – la care unul dintre membrii echipei se răsucise spre ea și-i spusese „Ssst!”, dar Cynthia nici să n-audă: Ei, drăcia dracului, nu mă lua tu pe mine cu ssst! îi spusese ea respectivului, după care îi strigase soțului: Ce vreți să sugerați?

Bărbatul își întorsese privirile spre ea, înmărmurit. Cu siguranță că habar n-avusese că persoana despre care vorbea el era de față. Producătoarea cu codiță o luase pe Cynthia de cot

și o condusesese cu blândețe, dar și cu fermitate, în spatele camionului.

— Ce căcat mai e și ăsta? protestase Cynthia. Ce vrea să spună? Că am avut ceva de-a face cu dispariția familiei mele? Înghit mizerii de-astea de...

— Nu-l băgați în seamă, îi spusese producătoarea.

— Mi s-a spus că ideea în care se face toată treaba asta e să fiu eu ajutată, zisese Cynthia. Să fiu ajutată să aflu odată ce s-a întâmplat cu ei. ăsta-i singurul motiv pentru care am fost de acord să iau parte. Aveți de gând să difuzați chestia asta – ce-a zis individul ăla? Ce-o să creadă lumea, când o să-l audă spunând așa ceva?

— Nu vă faceți griji, o asigurase producătoarea. N-o să folosim partea asta.

Se speriaseră, probabil, că Cynthia putea să plece chiar în momentul acela și ei nu apucaseră să filmeze nici măcar un minut cu ea, drept care urmaseră o mulțime de asigurări, de lingușiri, de promisiuni că, de îndată ce emisiunea ar fi fost difuzată, cu siguranță că tot o vedea cineva care știa ceva. Îi spusese că așa se întâmpla de fiecare dată. Că rezolvaseră cazuri pe care polițiștii din întreaga țară le lăsaseră în suspensie.

Odată Cynthia convinsă din nou că producătorii erau animați de cele mai bune intenții și babalăcii care locuiau în casă trimiși la plimbare, emisiunea își reluse cursul.

I-am însoțit și eu în casă pe doi dintre cameramani, apoi m-am dat la o parte și i-am lăsat să-și poziționeze camerele în așa fel, încât să surprindă expresia de angoasă și de *déjà vu* de pe chipul Cynthiaei din diferite unghiuri. Îmi închipuiam că, după ce erau prinse toate acestea pe peliculă, se adăugau multe efecte de montaj, poate că se făcea imaginea granulată, precis aveau să scormonească în sacul cu trucuri pentru a introduce și mai mult dramatism în prezentarea

unui caz pe care producătorii de televiziune din deceniile anterioare l-ar fi găsit suficient de mișcător prin el însuși.

Au condus-o pe Cynthia sus, în fosta ei cameră. Părea amortită. Voiau cadre cu ea intrând în cameră și i-au cerut să facă de două ori acest lucru. Prima oară, cameramanul o aștepta înăuntru, cu ușa închisă, și voia s-o surprindă pe Cynthia când intra, cu foarte multă nesiguranță. Apoi au reluat totul, de data aceasta din hol, cu camera filmând peste umărul ei în timp ce intra în cameră. Când au verificat înregistrarea, se vedea că folosiseră niște lentile „ochi de pește”, sau ceva de genul acesta, pentru a face scena mai terifiantă, de parcă aveam să-l găsim pe Jason^[1] cu masca pe față, așteptând după ușă.

Paulei Malloy, care își începuse cariera ca prezentatoare la meteo, i-a fost retușat machiajul și rearanjat părul blond. Pe urmă, ei și Cynthiai le-au fost atașate casetele de microfoane la spatelul fustelor, cu firele trecute pe sub bluze și prinse chiar sub gulere. Paula i-a dat coate Cynthiai, de parcă ar fi fost prietene de când lumea, care își aduceau aminte, fără nicio tragere de inimă, de vremurile rele mai degrabă decât de cele bune.

În timp ce intrau în bucătărie, cu camerele de filmat pornite, Paula a întrebat-o pe Cynthia care mergea ca prin vis:

— La ce te-ai gândit atunci? Niciun zgomot în toată casa, fratele tău nu era sus, ai coborât în bucătărie și nu era niciun semn de viață...

— Nu știam ce se petrecea, i-a spus Cynthia calmă. Credeam că toată lumea plecase devreme. Că tata era la serviciu, că mama, foarte probabil, îl dusesse pe fratele meu la școală. Credeam că erau supărați pe mine, pentru că mă purtasem ca naiba în noaptea dinainte.

— Erai o adolescentă dificilă? a întrebat Paula.

— Aveam și eu... momentele mele. Ieșisem în noaptea dinainte cu un băiat cu care părinții mei nu

erau de acord. Băusem câte ceva. Dar nu eram ca unii copii. Adică, îmi iubeam părinții și cred – aici glasul i-a cam pierit – că și ei pe mine.

— Rapoartele de atunci ale poliției menționează că te certaseși cu părinții.

— Da, a zis Cynthia, pentru că nu venisem acasă la ora promisă, pentru că-i mințisem. Le-am spus niște lucruri oribile.

— Ca de pildă?

— Ei... a ezitat Cynthia. Știi cum e, copiii le spun părinților lor, uneori, lucruri odioase, pe care nu le cred de fapt.

— Și unde crezi că sunt părinții tăi astăzi, după două decenii și jumătate?

Cynthia a dat din cap cu tristețe:

— Asta mă întreb și eu. Nu trece nicio zi în care să nu-mi pun această întrebare.

— Dacă ai putea să le transmiți ceva chiar acum, de aici, de la „Reflector”, presupunând că mai sunt în viață, ce le-ai spune?

Pusă în încurcătură, Cynthia s-a uitat oarecum deznădăjduită pe fereastra de la bucătărie.

— Uită-te la camera de-acolo, i-a spus grav Paula Malloy, punându-și mâna pe umărul Cynthiai, la care eu, care stăteam deoparte, cu greu m-am stăpânit să intru în cadru și s-o jupoi pe Paula de chipul ei artificial. Întreabă-i ceea ce ai așteptat atâția ani să-i întrebi.

Cynthia a făcut cum i s-a spus, cu lacrimi în ochi, s-a uitat în obiectiv și n-a putut să articuleze la început decât atât:

— De ce?

Paula a lăsat să treacă un timp, pentru dramatism, apoi a întrebat-o:

— Ce anume de ce, Cynthia?

— De ce, a repetat ea, încercând să se adune, de ce a trebuit să mă lăsați? Dacă puteți, dacă sunteți în viață, de ce n-ați încercat să intrați în legătură cu mine? De ce n-ați putut lăsa un simplu bilet? De ce nu v-ați luat măcar adio?

Simțeam tensiunea din rândurile echipei, ale producătorilor. Își țineau cu toții respirația. Știam la ce se gândeau. Era o lovitură financiară. Avea să dea pe sticlă al dracului de bine. Îi uram că exploatau suferința Cynthiei, că mulgeau durerea ei în scop de divertisment. Pentru că, până la urmă, chiar asta era. Divertisment. Dar mi-am mușcat limba, pentru că știam că Cynthia își dădea seama și ea, probabil, de asta, că se foloseau de ea, că pentru ei nu era decât o poveste în plus, un mijloc de a mai umple o jumătate de oră de emisiune. Consimțea să se lase exploatată, dacă asta însemna că vreun telespectator care ar fi văzut emisiunea ieșea în față cu cheia care ar fi dezlegat misterul trecutului ei.

La cererea echipei de realizatori, Cynthia adusese cu ea două cutii de pantofi din carton zimțat, pline cu amintiri. Tăieturi din ziare, fotografii Polaroid decolorate, poze cu clasa, carnete de note, toate mărunțișurile pe care îi fusese îngăduit să le ia din casă înainte să se mute din ea și să se ducă să locuiască la mătușa ei, sora mamei, o anume Tess Berman.

Au pus-o pe Cynthia să stea la masa din bucătărie, cu cutiile deschise în fața ei, scoțând o amintire, apoi o alta, și așezându-le ca și cum ar fi reconstituit un mozaic, punând deoparte piesele cu margini drepte, încercând să assembleze chenarul și apoi să completeze mijlocul.

Dar, în cutiile de pantofi ale Cynthiei, nu erau piese din chenar. N-avea cum să se apropie de centru. În loc să aibă o mie de piese dintr-un singur mozaic, ea părea să aibă o singură piesă dintr-o mie de mozaicuri diferite.

— Ăștia suntem noi, într-o drumeție pe care am făcut-o în Vermont, a zis ea, arătând o fotografie Polaroid.

Camera a focalizat pe imaginea unui Todd și a unei Cynthia care arătau dezordonat, stând de o parte și de alta a mamei lor, cu un cort pe post de

fundal. Cynthia părea să aibă vreo cinci ani, fratele ei șapte, aveau fețele mânjite cu noroi, în timp ce mama lor zâmbea mândră, cu părul înfășurat într-o basma cu carouri albe și roșii.

— N-am nicio poză cu tatăl meu, a zis ea îndurerată. El ne făcea întotdeauna poze nouă, așa că nu mai pot, acum, decât să-mi amintesc cum arăta. Parcă-l și văd: înalt, cu pălăria întotdeauna pe cap, acea pălărie de fetru, și cu o urmă de mustață. Era un bărbat chipeș. Todd semăna cu el, a adăugat ea și a întins mâna după o bucată de ziar îngălbenită. Aici am ceva ce-am decupat, a zis ea, despăturind-o cu delicatețe, din câteva lucruri pe care le-am găsit în sertarul tatei, din puținul care era acolo.

Camera s-a mișcat din nou și a filmat pătratul de ziar. Era o fotografie alb-negru pălită, cu granulație mare, a unei echipe școlare de baschet. Doisprezece băieți stăteau cu fața la aparat, unii zâmbind, alții făcând grimase caraghioase.

— Tata probabil c-a păstrat-o, pentru că apărea și Todd în ea, când era mai mic, deși numele lui nu era trecut în legendă. Era mândru de noi – tata, la el mă refer. Ne spunea tot timpul, îi plăcea să glumească, spunând că noi eram cea mai tare familie pe care o avusese vreodată.

I-au luat apoi un interviu directorului meu, Rolly Carruthers.

— Este o enigmă, a zis el. Îl cunoșteam pe Clayton Bigge. Am fost de vreo două ori la pescuit împreună. Era un om bun. Nu-mi pot închipui ce li s-a întâmplat. Poate că, știi, vreun criminal în serie străbătea țara și familia Cynthiai s-a aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

I-au luat un interviu mătușii Tess.

— Am pierdut o soră, un cumnat, un nepot, a zis ea. Dar pentru Cynthia... pierderea ei a fost mult mai grea. A reușit să-și învingă soarta, să se dovedească, totuși, un copil minunat, o persoană deosebită.

Și, cu toate că și-au ținut promisiunea și nu au difuzat comentariile bărbatului care locuia în fosta casă a Cynthiei acum, producătorii tot au găsit pe cineva care să spună ceva aproape la fel de sinistru.

Cynthia a rămas trăsnită – când a fost difuzată emisiunea, două săptămâni mai târziu – să-l vadă pe detectivul care o interogase în casa ei, după ce vecina, doamna Jamison, chemase poliția. Acum era pensionar și trăia în Arizona. În partea de jos a ecranului scria: „Detectiv pensionat Bartholomew Finlay”. El condusese ancheta inițială și renunțase la ea după un an, răstimp în care nu ajunsese nicăieri. Producătorii trimiseseră o echipă de la una dintre filialele lor din Phoenix, pentru a obține câteva comentarii de la el, care ședea în fața unei rulote sclipitor de lucioase, marca Airstream.

— Chestia care m-a tot pisat era următoarea: de ce supraviețuise ea? Presupunând, desigur, că tot restul familiei murise. Pentru că n-am luat niciodată în calcul ipoteza că o familie întreagă și-ar lua lumea în cap și ar lăsa un copil în urmă. Văzusem copii dificili dați afară din casă, treaba asta se întâmplă frecvent. Dar să-ți dai silința să dispari doar ca să scapi de unul dintre copiii tăi? N-avea nicio noimă. Ceea ce însemna că avusese loc ceva necurat. Ceea ce mă aducea înapoi la prima întrebare: ea de ce supraviețuise? Nu sunt prea multe posibilități.

— Ce vreți să spuneți cu asta? răzbătuse glasul Paulei Malloy, deși camera de filmat nu se dezlipise nicio secundă de Finlay.

Întrebarea ei fusese introdusă ulterior, la montaj, pentru că Paula nu fusese trimisă în Arizona să-i ia interviu tipului respectiv.

— Puneți-vă imaginația la lucru! spusese detectivul Finlay.

— Ce vreți să spuneți cu asta? întrebare iar vocea Paulei Malloy.

— Asta-i tot ce am avut de spus.

Când a văzut treaba asta, Cynthia s-a enervat:

— Doamne, Dumnezeule, iar chestia asta! a tipat ea către televizor. Nenorocitul dracului vrea să sugereze c-am avut ceva de-a face cu... Am auzit șoapte de-astea ani în șir. Și scârba de Paula Malloy spunea că nu vor difuza nimic de genul ăsta!

Dar am reușit s-o liniștesc, pentru că emisiunea fusese, una peste alta, destul de favorabilă. Părțile în care Cynthia fusese pe micul ecran, plimbându-se prin casă, povestindu-i Paulei ce i se întâmplase în ziua aceea, lăsaseră impresia că era sinceră și demnă de crezare.

— Dacă știe cineva ceva, m-am străduit eu s-o asigur, n-o să fie influențat de ce spune un zevzec de polițist pensionar. De fapt, ceea ce a zis el poate chiar să determine pe cineva să iasă în față și să-l contrazică.

Și, deci, emisiunea a fost difuzată, dar concura cu finala de sezon a unui *reality show* având ca protagoniști o ceată de grăsani, care aspirau să devină vedete rock și fuseseră puși să stea sub același acoperiș, ca să se întrecă în a da jos cele mai multe kilograme și a câștiga un contract cu o casă de înregistrări.

Din clipa în care s-a terminat emisiunea, Cynthia s-a postat lângă telefon, gândindu-se c-ar fi putut-o vedea cineva, cineva care știa ceva, și care ar fi sunat imediat la redacție. Producătorii ar fi pus-o la curent înainte de răsăritul soarelui, iar enigma ei ar fi fost dezlegată. În cele din urmă, ar fi aflat adevărul.

Dar n-a sunat nimeni, cu excepția unei femei care a spus că propria ei familie fusese răpită de extratereștri și a unui bărbat care a speculat că părinții Cynthiai trecuseră printr-o falie în continuitatea temporală și acum erau fie hărțuiți de dinozauri, fie cu creierele spălate într-un viitor gen *Matrix*.

Niciun indiciu credibil.

Era clar că nimeni dintre cei care știau ceva nu văzuse emisiunea. Sau, dacă o văzuse, prefera să tacă mâlc.

În prima săptămână, Cynthia i-a sunat pe producătorii „Reflectorului” în fiecare zi. Au fost destul de amabili și i-au spus că, dacă aflau ceva, imediat luau legătura cu ea. În a doua săptămână, Cynthia s-a mulțumit să sune o dată la două zile, dar de-acum producătorii au cam luat-o din scurt, i-au spus că n-avea niciun rost să sune, că nu aveau nicio reacție de nicăieri și că, dacă aflau ceva, imediat luau legătura cu ea.

Se ocupau deja de alte povești. A Cynthiai a devenit destul de repede răsuflată.

DOI

Grace mă privea cu ochi rugători, dar mi-a spus pe un ton ferm:

— Tata. Am. Opt. Ani.

De unde învățase ea să vorbească așa? m-am întrebat. Adică tehnica de a fragmenta propozițiile în cuvinte, pentru a obține un efect dramatic. De parcă trebuia să mă mai întreb. În casa noastră, prisosea dramatismul.

— Da, i-am spus eu fiicei mele. Îmi dau seama.

I se înmuiau fulgii Cheerios, iar de sucul de portocale nu se atinsese.

— Râd copiii de mine, a zis ea.

Am sorbit o gură de cafea. De-abia mi-o turnasem și deja începuse să se răcească. Filtrul făcea figuri. Am decis că nu-mi rămânea decât să-mi iau o cafea de la Dunkin' Donuts, în drum spre școală.

— Cine râde de tine? am întrebat eu.

— Toată lumea, a zis Grace.

— Toată lumea, am repetat eu. Ce-au făcut, au convocat o reuniune? S-a ridicat directorul în picioare și le-a spus tuturor să râdă de tine?

— Acum *tu* râzi de mine.

Mă rog, aici avea dreptate.

— Îmi pare rău. Încerc doar să-mi dau seama ce răspândire a căpătat această problemă. Mă gândesc, totuși, că nu-i vorba chiar de *toată lumea*. Ți se *pare* doar c-ar fi toată lumea. Și chiar dacă sunt numai câțiva îmi dau seama că tot e destul de jenant.

— Chiar *este*!

— Prietenii tăi râd de tine?

— Da. Spun că mama se poartă cu mine parc-aș fi bebeluș.

— Mama e doar grijulie cu tine, am zis eu. Te iubeste foarte mult.

— Știu. Dar am *opt* ani.

— Mama vrea doar să fie sigură c-ajungi la școală în siguranță. Atât și nimic mai mult.

Grace a oftat și și-a lăsat capul în jos înfrântă, cu o șuviță de păr castaniu căzându-i peste ochii căprui. A pus mâna pe lingură și a început să-și amestece fulgii în lapte.

— Dar nu-i nevoie să mă ducă de mână până la școală. Nicio mămică nu-și duce copilul până la școală, decât dacă e la grădiniță.

Mai dezbătuserăm subiectul acesta și eu încercasem s-o conving pe Cynthia, să-i sugerez cât mai delicat cu putință că poate era momentul să-i dea drumul din brațe lui Grace, dacă tot era în clasa a patra. Erau atâția copii cu care putea să meargă, nu era ca și cum s-ar fi dus de una singură.

— De ce nu mă duci *tu*, în schimb? a întrebat Grace cu o vagă sclipire în ochi.

De puținele dați în care o dusesem eu pe Grace la școală, rămăsesem în urma ei cu cel puțin o jumătate de cvartal. Cât mai departe cu putință, ca și cum aș fi fost un trecător ieșit la plimbare, și nu un tată care-mi supravegheam fetița, ca să mă asigur că ajungea la școală în siguranță. Niciunul dintre noi, desigur, nu-i suflase o vorbă Cynthiai. Soția mea m-a crezut întotdeauna pe cuvânt că mergeam cu Grace, chiar în dreptul ei, tot drumul până la Școala Publică Fairmont, și că așteptam pe trotuar până o vedeam intrând.

— Nu se poate, i-am spus. Trebuie să fii la școala mea la ora opt. Dacă te duc pe tine la școală înainte, o să trebuiască să aștepti pe-afară o oră. Mama începe lucrul abia la zece, așa că pentru ea nu este o problemă. Din când în când, dac-o să am prima oră liberă, o să te pot duce eu.

De fapt, Cynthia își aranjase în așa fel programul de la „Pamela”, încât să poată fi acasă

în fiecare dimineață, ca să se asigure că Grace ajungea la școală în siguranță. Nu-și propusese niciodată să lucreze în magazinul de haine de damă al celei mai bune prietene a ei din liceu, dar slujba îi permitea să lucreze cu jumătate de normă, ceea ce însemna că putea să fie acasă până la ora la care se terminau cursurile la școală. Ca o concesie, n-o aștepta pe Grace chiar la poarta școlii, ci puțin mai jos pe stradă. Din locul unde stătea, Cynthia vedea școala și nu-i trebuia mult ca să-și recunoască în mulțime fata, care adeseori avea codițe. Încercase s-o convingă pe Grace c-ar fi putut să-i facă semn cu mâna, pentru ca ea s-o poată zări chiar mai devreme, dar Grace se încăpățâna și nu-i făcea pe plac.

Marea problemă a fost când o profesoară a cerut clasei să nu plece după ce a sunat clopoțelul. Poate c-a fost vorba de o consemnare în masă ori de niște instrucțiuni pentru vreo temă, date în ultima clipă. Grace a rămas în bancă și a intrat în panică, dar nu pentru că Cynthia și-ar fi putut face griji, ci pentru că asta însemna că se putea foarte bine ca mama ei, alarmată de întârziere, să intre în școală și s-o caute din clasă în clasă.

— Și telescopul mi s-a stricat, a zis Grace.

— Cum adică ți s-a stricat?

— Chestiile alea care fixează telescopul propriu-zis de stativ sunt slăbite. Le-am reparat eu, cât de cât, dar m-aștept să se desfacă din nou.

— O să mă uit eu la el.

— Trebuie să fii cu ochii în patru după asteroizi ucigași, a zis Grace. Și n-o să-i pot vedea, nu-i așa, dacă am telescopul stricat.

— Foarte bine, i-am spus. O să mă uit eu la el.

— Știai că, dacă se întâmplă ca un asteroid să lovească Pământul, e ca și cum ar exploda un milion de bombe atomice?

— Nu cred că-i vorba de chiar atât de multe, am zis eu. Dar înțeleg ce vrei să spui, c-ar fi de rău.

— Ca să nu visez urât că vreun asteroid lovește Pământul, înainte să mă bag în pat am grijă să mă uit, ca să fiu sigură că nu se apropie niciunul.

Am dat aprobator din cap. Problema era că nu-i cumpăraserăm tocmai cel mai scump telescop. Era chiar cel mai ieftin. Nu pentru că n-am fi vrut noi să cheltuim o avere pe ceva de care copilul s-ar fi putut plictisi repede, ci pur și simplu pentru nu aveam așa de mulți bani de aruncat pe fereastră.

— Cum rămâne cu mama? a vrut să știe Grace.

— Cum rămâne cu mama... în ce sens?

— Chiar trebuie să vină cu mine?

— O să vorbesc eu cu ea.

— Cu cine să vorbești? a zis Cynthia, intrând în bucătărie.

Arăta bine în dimineața aceasta. Era chiar frumoasă. Era o femeie care-ți atrăgea privirile și eu, cel puțin, nu mă săturam niciodată de ochii ei verzi, de obraji ei cu pomeți înalți și de părul ei de un roșu aprins. Nu mai era chiar ca prima oară când o văzusem, dar asta nu însemna că mi se părea mai puțin impresionantă. Oamenii își închipuiau că făcea sport, dar eu cred că neliniștea era cea care o ajutase să-și mențină silueta. Pur și simplu, ardea calorii făcându-și griji. Nu alerga, nu mergea la sala de forță. Nu-i vorba, că nici nu ne-am fi putut permite un abonament la sală.

Așa cum am spus mai înainte, eu sunt profesor de engleză la liceu, iar Cynthia lucrează ca vânzătoare – cu toate că are o diplomă în domeniul psihologiei familiale și a lucrat o vreme ca asistent social –, deci nu prea putem spune că trăim în puf. Deținem casa în care locuim, destul de spațioasă pentru noi trei, într-un cartier modest, la câteva străzi depărtare de locul în care a copilărit Cynthia. Cui își imaginează, poate, că Cynthia și-ar fi dorit să stea cât mai departe de casa respectivă, îi spun că eu cred c-a vrut să rămână prin preajmă, în cazul în care s-ar fi întors careva dintre ai ei și ar fi vrut să ia legătura cu ea.

Mașinile noastre erau amândouă vechi de zece ani, concediile noastre – ieftine. În fiecare vară, mergeam câte o săptămână la cabana unchiului meu, din apropierea orașului Montpelier, și în urmă cu trei ani, când Grace avea doar cinci primăveri, făcuserăm o excursie la Disney World, stând undeva în afara parcului, într-un motel ieftin din Orlando, în care am auzit, la ora două noaptea, cum o voce de bărbat din camera alăturată îi spunea fetei cu care era s-o ia mai încet și să fie mai atentă cu dinții.

Dar aveam, zic eu, o viață bunicică și eram fericiți – mai mult sau mai puțin și în majoritatea zilelor.

Noapțile, câteodată, erau mai dificile.

— Cu învățătoarea lui Grace, am zis eu, născocind o minciună nevinovată despre ce mă rugase copilul să fac.

— De ce vrei să vorbești cu învățătoarea lui Grace? a întrebat Cynthia.

— Ziceam și eu așa, când o să fie vreo ședință cu părinții, să mă duc eu și să vorbesc cu ea, cu doamna Enders, am zis eu. Ultima oară te-ai dus tu, fiindcă cu aveam chiar în seara aia o ședință cu părinții la școala mea, se pare c-așa se întâmplă mereu.

— E foarte drăguță, a zis Cynthia. După mine, e mult mai drăguță decât învățătoarea de anul trecut, cum naiba o chema... doamna Phelps. Mi se părea un pic cam rea.

— O detestam, a consimțit Grace. Ne puneam să stăm ore întregi într-un picior când o supăram.

— Trebuie să plec, am zis eu, luând o ultimă înghițitură de cafea rece. Cyn, ne-ar cam trebui un nou filtru de cafea.

— O să mă uit după filtre, a zis Cynthia.

În timp ce mă ridicam de la masă, Grace îmi arunca priviri disperate. Știam ce voia de la mine. Să vorbesc eu cu mama ei. Mă ruga să vorbesc cu ea.

— Terry, ai văzut cumva cheia de rezervă? a întrebat Cynthia.

— Poftim? am zis eu.

Cynthia mi-a făcut semn cu mâna către cârligul rămas gol din spatele ușii de la bucătărie, care dădea în curticica din spate.

— Unde-i cheia de rezervă?

Era cea pe care o foloseam dacă ieșeam să luăm o gură de aer, să facem, poate, o plimbare până pe malul mării și nu voiam să cărăm după noi un inel plin cu telecomenzi de mașină și chei de la serviciu.

— Habar n-am. Grace, ai luat tu cheia?

Grace încă nu avea propria ei cheie de la casă. Nici n-avea nevoie de ea, de vreme ce Cynthia o ducea și o aducea de la școală. Uitându-se urât la mine, a dat din cap că n-o luase ea.

Am ridicat din umeri.

— Oi fi luat-o eu. Poate am lăsat-o lângă pat – și m-am strecurat pe lângă Cynthia, mirosindu-i părul în trecere. Nu mă conduci? i-am spus.

M-a însoțit până la ușa din față.

— E totul în ordine? a întrebat ea. Grace e-n regulă? Pare cam tăcută în dimineața asta.

Am zâmbit forțat, dând din cap că nu.

— E... știi tu. A făcut opt ani, Cyn.

Cynthia s-a dat un pas înapoi și a exclamat:

— Vine să se plângă de mine la tine?

— Simte doar nevoia să fie puțin mai independentă.

— Despre asta era vorba, deci. Cu mine vrea să vorbești, nu cu învățătoarea ei.

Am zâmbit obosit.

— Spune că râd de ea ceilalți copii.

— O să-i treacă.

Am vrut să mai zic ceva, dar simțeam că avuseserăm aceeași discuție de atâtea ori, încât nu prea mai erau multe de spus.

Așa încât Cynthia a umplut golul tăcerii:

— Știi doar câți oameni răi sunt pe-afară. E lumea plină de ei.

— Știu, Cynthia, știu, am zis eu, încercând să-mi ascund nemulțumirea și plictiseala din glas. Dar câtă vreme ai de gând s-o mai duci de mână? Până la doispe ani? Până la cinspe? Ai de gând s-o duci de mână și la liceu?

— O să văd eu asta când o să fie momentul! a zis ea, după care a tăcut o clipă. Apoi a adăugat: Am văzut iar mașina aia.

Mașina. De fiecare dată era câte o mașină.

Cynthia mi-a citit pe chip că nu credeam cătuși de puțin c-ar fi fost vreo problemă.

— Crezi că-s nebună, a zis ea.

— Nu cred că ești nebună.

— Am văzut-o de două ori. O mașină cafenie.

— Ce marcă de mașină?

— Habar n-am. O mașină obișnuită. Cu geamuri fumurii. Când trece pe lângă mine și Grace, încetinește un pic.

— S-a oprit vreodată? Ți-a spus ceva șoferul?

— Nu.

— I-ai luat numărul?

— Nu. Prima oară, n-am dat nicio importanță. A doua oară, am fost prea agitată.

— Cyn, probabil că e cineva care locuiește prin preajmă. Acolo trebuie să reduci viteza. E în apropierea școlii. Nu-ți aduci aminte că-ntr-o zi poliția a instalat acolo un opritor de viteză? Făcând mașinile să reducă viteza în dreptul școlii, în acel moment al zilei?

Cynthia și-a întors privirea de la mine, încrucișându-și brațele la piept.

— Tu nu ești acolo zi de zi, ca mine. Nu știi.

— Ceea ce știu, însă, am zis eu, este că nu-i faci lui Grace niciun serviciu, dacă n-o lași să-nceapă să-și poarte singură de grijă.

— A, deci tu crezi că, dacă vreun bărbat încearcă s-o bage cu forța în mașina aia, Grace o

să fie capabilă să-și poarte singură de grijă? O fetiță de opt ani?

— Cum s-a ajuns de la o mașină cafenie care trece pe lângă voi la un bărbat care încearcă s-o bage cu forța în mașină?

— Tu n-ai luat niciodată lucrurile astea prea tare în serios, cum le iau eu – și a tăcut doar o clipă, apoi mi-a servit-o: Și cred că e de înțeles în cazul tău.

Am răsuflat zgomotos și am oftat:

— Bine, uite, hai s-o lăsăm, am zis eu, că nu hotărâm nimic în momentul ăsta. Trebuie să plec.

— Sigur, a zis Cynthia, continuând să nu se uite la mine. Cred c-o să-i sun.

— Pe cine să suni? am întrebat eu, ezitant.

— Pe cei de la emisiune. De la „Reflector”.

— Cyn, cât e de când s-a difuzat emisiunea, trei săptămâni? Dacă se găsea cineva care să sune ca să spună ceva, până acum ar fi sunat. Și, în plus, dacă cei de la postul TV primesc vreun telefon interesant, iau ei legătura cu tine. Ca să facă o continuare.

— Eu le dau telefon oricum. Nu i-am mai sunat de ceva timp, așa că, de data asta, poate că n-or să mai fie atât de ofuscați. Poate c-or fi aflat ceva și s-or fi gândit că nu era important, că era vreun ciudat, dar totuși, poate c-au aflat ceva. Să știi c-am avut noroc, până la urmă, că și-a adus aminte cineva de ce mi s-a întâmplat mie și a hotărât că merita o reconstituire.

I-am întors ușor capul către mine și i-am ridicat bărbia, ca să ne putem privi ochi în ochi.

— Bine, fă ce vrei tu să faci, i-am spus. Doar știi că te iubesc.

— Și eu te iubesc, a zis ea. Și știu că... nu-i ușor să trăiești cu mine din cauza asta. Știu că e greu și pentru Grace. Știu că temerile mele o cam afectează și pe ea. Dar în ultima vreme, cu emisiunea asta, totul a devenit iarăși foarte palpabil pentru mine.

— Știu, am zis eu. Vreau doar să reușești și tu să trăiești și în prezent. Nu să rămâi cramponată mereu de trecut.

Am simțit cum îi tremurau umerii.

— Cramponată? a zis ea. Tu asta crezi că fac, mă cramponez de trecut?

Nu era cuvântul potrivit. Ar fi de așteptat, poate, ca un profesor de engleză să fie în stare să găsească altul mai bun.

— Nu mă lua tu din vârful limbii! a mai adăugat Cynthia. Crezi că știi, dar nu-i așa. N-ai putea niciodată să știi cum e.

Nu prea mai aveam ce să-i răspund, pentru că așa era, cum spunea ea. M-am aplecat și am sărutat-o pe păr, apoi am plecat la serviciu.

TREI

Voia să pară liniștitoare în ce avea de spus, dar era la fel de important pentru ea să fie bine înțeleasă:

— Înțeleg, ideea poate să ți se pară oarecum tulburătoare, serios, chiar înțeleg. Îmi dau seama ce anume îți poate crea repulsie în toată chestiunea, dar eu am mai trecut prin asta și-ți spun că m-am gândit mult și că asta-i singura cale. Așa stau lucrurile cu familia. Trebuie să faci exact ce trebuie să faci, chiar dacă e greu, chiar dacă e dureros. Desigur, ceea ce trebuie să le facem o să fie greu, dar lucrurile trebuie să fie privite în ansamblu. Este cam ca atunci când se zicea – probabil că nu ești destul de mare, ca să-ți amintești așa ceva – că satul trebuie distrus pentru a fi salvat.⁽²⁾ Și acum e cam același lucru. Gândește-te la familia noastră ca la un sat. Noi acum trebuie să facem tot ce se cere făcut ca s-o salvăm.

Îi plăcea partea în care-i vorbea cu „noi”. Ca și cum ar fi fost un fel de echipă.

PATRU

Când mi-a fost arătată prima oară, la Universitatea din Connecticut, prietenul meu Roger mi-a șoptit:

— Archer, bagă la cap! Asta-i o tipă cu mințile duse. E tare de tot – are părul ca mașina de pompieri –, dar e țăcănită rău.

Cynthia Bigge ședea pe rândul al doilea al amfiteatrului, luându-și notițe despre literatura Holocaustului, iar Roger și cu mine eram cocoțați sus, aproape de ușă, ca s-o putem lua la picior de îndată ce profesorul termina de dondănit.

— De ce e cu mințile duse? i-am răspuns eu, tot în șoaptă.

— Fii atent, ți-aduci aminte, a fost o chestie acum câțiva ani, cu o fată căreia într-o bună zi i-a dispărut întreaga familie și nu i-a mai văzut nimeni niciodată?

— Nu.

În acea etapă a vieții mele, nu citeam ziarele și nu mă uitam la știri. Ca mulți adolescenți, eram întrucâtva preocupat numai de mine – aveam să devin al doilea Philip Roth, sau Robertson Davies, sau John Irving și eram în faza în care eliminam din posibilități – și deloc atent la evenimentele curente, cu excepția cazurilor în care vreuna dintre organizațiile studențești mai radicale din campus le cerea studenților să protesteze în legătură cu una sau alta. Încercam să-mi joc și eu rolul, pentru că era un loc excelent de agățat fete.

— Bine, deci părinții ei, sora... sau poate fratele, nu mai țin bine minte... în tot cazul, au dispărut cu toții.

M-am aplecat spre el și mai mult și i-am șoptit:

— Și ce s-a întâmplat cu ei, au fost omorâți?

Roger a ridicat din umeri.

— Dracu' știe! De-aia și este atât de interesantă povestea – și a făcut un semn cu capul în direcția Cynthiei. Poate că *ea* știe. Poate că le-a luat piuitul la toți. Tu nu ți-ai dorit niciodată să-ți lichidezi toată familia?

Acum am ridicat eu din umeri. Mă gândeam că asta îi poate trece prin minte oricui la un moment dat.

— Cred că nu-i ajungi nici cu prăjina la nas, a zis Roger. Nu bagă pe nimeni în seamă. Stă singură, o vezi mereu la bibliotecă, lucrează, nu știu ce face, tot soiul de chestii. Nu iese cu nimeni, nu merge pe nicăieri. Cu toate astea, e bucatăică bună.

Era drăguță, într-adevăr.

Acela era singurul curs pe care-l aveam în comun. Eu mă înscrisesem la Facultatea de Științe ale Educației, mă pregăteam să devin profesor, asta în cazul în care treaba cu cel mai bine vândut scriitor nu se materializa în cel mai scurt timp. Părinții mei, acum pensionari și stabiliți la Boca Raton, fuseseră amândoi profesori și le plăcuse destul de mult această meserie. Cel puțin, era sigură în caz de recesiune. Am întrebat în stânga și-n dreapta și am aflat că Cynthia era înscrisă la Facultatea de Asistență Socială, în campusul din Storrs. Urma cursuri despre sexe, probleme conjugale, îngrijirea bătrânilor, economia familiei, tot soiul de prostii de-astea.

Stăteam pe o bancă în fața librăriei universitare, purtând un hanorac pe care era imprimată sigla Durilor de la Universitatea din Connecticut, și răsfoiam niște note luate la curs, când am sesizat că în fața mea se opri cineva.

— De ce te interesezi de mine? a întrebat Cynthia.

Era prima oară când o auzeam vorbind. O voce gingașă, dar sigură de sine.

— Poftim? am zis eu.

— Mi-a spus cineva că tot întrebi de mine, a repetat ea. Ești Terrence Archer, nu-i așa?

Am dat din cap că da și am zis:

— Terry.

— Bine, și de ce te interesezi de mine?

Am ridicat din umeri.

— Habar n-am.

— Ce vrei să afli? E ceva ce vrei să afli în mod deosebit? Dacă da, vino și întreabă-mă pe mine, fiindcă nu-mi place să se vorbească despre mine pe la spate. Îmi dau seama când se întâmplă asta.

— Ascultă, îmi pare rău, eu doar...

— Crezi că nu știu că vorbește lumea despre mine?

— Dumnezeu, da' ce, ești paranoică? Nu *vorbeam* despre tine. Doar mă-ntrebam dacă...

— Te-ntrebai dacă nu sunt eu aia. Cea cu familia dispărută. Ei bine, sunt. Acuma poți să-ți vezi dracului de treburile tale.

— Și mama mea e roșcată, am întrerupt-o eu. Nu așa roșcată ca tine. Mai curând blond-roșcată, știi? Dar al tău e cu adevărat superb. (Cynthia a clipit din ochi.) Deci, da, poate c-am întrebat vreo doi inși despre tine, pentru că voiam să aflu dacă ești cu cineva, și mi s-a spus că nu, și acum cred că-mi dau seama de ce. (S-a uitat lung la mine.) Așa că... am continuat eu, arătând foarte preocupat să-mi vâr cursurile în rucsac și să-mi arunc apoi rucsacul pe după umăr... îți exprim scuzele de rigoare.

M-am ridicat și am dat să plec.

— Nu sunt, a zis Cynthia.

M-am oprit.

— Ce nu ești?

— Nu sunt cu nimeni – și a înghițit în sec.

Auzind-o, mi s-a părut și mie că-i vorbisem prea tăios.

— N-am vrut să fiu măgar, i-am spus eu. Dar știi, îmi păreai un pic prea înțepată.

Ne-am pus de acord că ea fusese înțepată și că eu mă purtasem ca un măgar și, nu știu cum, am ajuns să bem o cafea la un bar din campus, unde Cynthia mi-a mărturisit că în perioadele când nu era la cursuri, la universitate, stătea cu mătușa ei.

— Tess e destul de cumsecade, a zis ea. N-avea copii, așa că mutarea mea la ea, după treaba cu ai mei, i-a cam întors viața cu fundul în sus. Dar s-a împăcat cu ideea, până la urmă. Adică, la urma urmei, ce dracu' era să facă? Și apoi, situația mea tragică o atingea și pe ea într-un fel – să-i dispară dintr-odată și sora, și cumnatul, și nepotul.

— Și cu casa ta ce s-a întâmplat? Cu cea în care locuiseși cu părinții și cu fratele tău?

— Asta eram eu. Pragmatismul întruchipat. Familia tipei dispare, și eu mă interesez de aspectul imobiliar al problemei.

— Nu puteam trăi acolo de una singură, mi-a explicat Cynthia. Și, oricum, nu mai avea cine să plătească ipoteca și facturile, așa că, dacă nimeni n-a mai știut nimic de familia mea, banca și-a luat casa înapoi, cum ar veni, după o vreme, și s-au amestecat și niște avocați, și toți banii băgați de părinții mei în casă au intrat într-un fond de siguranță, dar, știi cum e, abia dacă începuseră să achite ipoteca. Și acum, dup-atâta timp, se presupune c-au murit cu toții, nu-i așa? Legal vorbind, chiar dacă ei mai sunt în viață pe undeva – și și-a dat ochii peste cap și a făcut o grimasă.

Ce-aș fi putut spune?

— Așa că mătușa Tess mă ține în școală. Ce-i drept, am avut și eu slujbe de vară, chestii de-astea, dar n-au acoperit cine știe ce din cheltuieli. Chiar nu știu cum s-a descurcat cu toate alea, să mă crească, să-mi plătească școala. Cred că e înglodată în datorii până peste cap, dar nu se plânge niciodată.

— Băi! am zis eu și am luat o gură de cafea.

Cynthia mi-a zâmbit pentru prima oară:

— Băi? a zis ea. Asta-i tot ce ai de zis, Terry? Băi? — și zâmbetul i-a dispărut de pe chip la fel de repede cum îi apăruse. Scuză-mă, nu știu ce m-aștept să spună lumea. Nici eu nu știu ce dracu' aș spune, dacă aș sta față în față cu mine.

— Nu știu cum te descurci, am zis eu.

Cynthia a sorbit din ceai.

— Câteodată, știi, îmi vine să-mi pun capăt zilelor. Apoi mă gândesc: dar dacă se întorc în ziua imediat următoare? — și iar a zâmbit: N-ar fi ca o lovitură în moalele capului?

Din nou surâsul i s-a șters de pe față, de parcă ar fi fost purtat cu el de un vânt ușor. O șuviță de păr roșcat i-a căzut peste ochi, iar ea și-a trecut-o pe după ureche.

— Treaba este c-ar putea fi și morți, fără să fi avut șansa, măcar atât, să-și ia rămas-bun de la mine. Sau ar putea fi încă în viață și nu vor să fie deranjați, a adăugat ea, uitându-se pe fereastră afară. Nu-mi dau seama cum e mai rău.

Un minut sau două am tăcut amândoi. În cele din urmă, tot Cynthia a zis:

— Ești de treabă. Dacă ar fi să ies cu cineva, probabil c-aș ieși cu cineva ca tine.

— Dacă te cuprinde cumva disperarea, i-am spus eu, știi unde să mă găsești.

Ea s-a uitat pe fereastră, la studenții care treceau, și, pentru o clipă, mi s-a părut că nu mai era prezentă.

— Uneori, a zis ea, mi se pare că-l zăresc pe unul dintre ei.

— Cum adică? am întrebat eu. Ca și cum ai vedea o fantomă sau ceva de genul ăsta?

— Nu, nu, a zis ea, continuând să se uite afară. De parcă aș vedea pe cineva și aș crede că e tatăl meu sau mama mea. De la spate, să zicem. Zăresc, așa, ceva ce-mi atrage atenția, felul în care-și ține capul cineva, felul în care merge, nu știu, mi se pare cunoscut și cred că este unul dintre ei. Sau, știi, văd un băiat, poate cu un an mai mare decât

mine, care arată ca și cum ar putea fi fratele meu, șapte ani mai târziu. Părinții mei probabil c-ar avea, în mare parte, aceeași înfățișare, am dreptate? Dar fratele meu... el ar putea să arate cu totul altfel, dar tot ar mai fi ceva care să nu se fi schimbat la el, nu-i așa?

— Probabil, am zis eu.

— Și, dacă văd pe cineva de felul ăsta, fug după el, îi ies în față, îl iau de braț, poate, sau ceva, iar persoana respectivă se întoarce și pot să mă uit cu atenție... — și și-a întors privirile dinspre fereastră și s-a uitat în fundul căinii cu ceai, de parcă ar fi căutat un răspuns acolo. Dar nu sunt ei... niciodată.

— Mă gândesc, poate, că într-o zi n-o să mai faci chestia asta, am zis eu.

— Dacă sunt ei, numai atunci, a zis Cynthia.

∴

Am început să ne dăm întâlniri. Am fost la filme împreună, am lucrat la bibliotecă împreună. Cynthia și-a propus să-mi trezească pasiunea pentru tenis. Nu fusese niciodată sportul meu preferat, dar m-am străduit să dau ce aveam mai bun în mine. Ea a recunoscut prima că nu era o jucătoare grozavă, ci doar o jucătoare medie cu un rever minunat. Dar era un avantaj suficient cât să mă facă harcea-parcea. Când serveam și-i vedeam brațul drept ridicându-se către umărul stâng, eram conștient că șansele de a-i trimite mingea înapoi peste fileu tindeau spre zero. Asta presupunând că reușeam să văd mingea măcar.

Într-o zi, stăteam aplecat peste mașina mea de scris marca Royal, chiar și pe-atunci o antichitate, o mașinărie masivă din fier vopsit în negru, grea cât un Volkswagen, a cărei tastă *e* producea o literă care semăna mai mult cu un *c*, chiar dacă panglica era nouă. Încercam să termin un eseu despre Thoreau, de care, sincer să fiu, mi se rupea în paișpe. Nu prea mă ajuta faptul că Cynthia se afla sub pătură, îmbrăcată, pe singurul pat din camera

mea de cămin, unde adormise citind romanul *Misery*, de Stephen King, într-un exemplar broșat, rufos. Ea nu avea engleza ca materie principală și-și permitea să citească tot ce-i trecea prin cap, iar uneori își găsea liniștea citind despre oameni care trecuseră prin lucruri mai rele decât ea.

O invitasem la mine, ca să mă vadă bătându-mi la mașină eseul.

— E destul de interesant, i-am spus. Îmi folosesc toate cele zece degete.

— În același timp? a întrebat ea.

Am dat din cap că da.

— Asta chiar sună tare, a zis ea.

Așa că și-a adus și ea de lucru și s-a așezat în liniște pe pat, cu spatele rezemat de perete, iar de câteva ori am simțit-o urmărindu-mă cu privirile. Ieșeam împreună, dar abia dacă ne atinseserăm. Eu îmi lăsasem mâna să-i alunece ușor pe umăr, în timp ce treceam pe lângă scaunul ei la cafenea. O luasem de mână, ca s-o ajut să coboare din autobuz. Ne ciocniserăm umerii între ei, în timp ce priveam cerul înstelat.

Atât și nimic mai mult.

Mi s-a părut că auzisem pătura dată deoparte, dar eram prea absorbit să introduc o notă de subsol. Apoi, m-am trezit cu ea în spatele meu, i-am simțit prezența oarecum electrizantă. M-a cuprins cu brațele peste piept, s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz. M-am întors, ca să-și poată lipi buzele de ale mele. Mai târziu, sub pătură, înainte să se întâmple, Cynthia mi-a spus:

— Nu poți să mă rănești.

— Nu vreau să te rănesc, am zis eu. O s-o iau încet.

— Nu la asta mă refer, a șoptit ea. Dacă mă părăsești, dacă decizi că nu mai vrei să fii cu mine, nu trebuie să-ți faci griji. Nu pot fi rănită mai mult decât am fost deja.

S-a dovedit, însă, că în această privință se înșela.

CINCI

Pe măsură ce am ajuns s-o cunosc și ea m-a lăsat să-i pătrund în inimă, Cynthia mi-a povestit mai multe despre familia ei, despre Clayton și Patricia și despre fratele ei mai mare, Todd, pe care-l iubea sau îl ura, în funcție de zi.

De fapt, când vorbea despre ei, adeseori se încurca în timpurile verbale: „Pe mama o chema... pe mama o *cheamă* Patricia”. Nu se împăca și gata cu acea parte a ei care acceptase că muriseră cu toții. Mai erau crâmpie de speranță, ca tăciunii aprinși dintr-un foc de tabără neîntreținut.

Făcea parte din familia Bigge. Era, desigur, un fel de glumă constantă^[3], având în vedere că familia lor extinsă, cel puțin din partea tatălui, era ca și inexistentă. Clayton Bigge nu avea frați sau surori, părinții îi muriseră când era tânăr, nu avea nici unchi sau mătuși de care să vorbească. Nu erau niciodată reuniuni de familie la care să se ducă sau dispute între Clayton și Patricia la familia căruia dintre ei să meargă de Crăciun, deși se întâmpla uneori ca munca să-l rețină pe Clayton de sărbători în afara orașului. „Eu sunt – îi plăcea să spună – întreaga familie. Nu mai sunt alții”.

Și nici nu prea era un sentimental. Nu-și adunase albume cu poze de familie prăfuite, din generațiile anterioare, la care să se uite cu nostalgie, nici instantanee din trecut, nici scrisori de dragoste vechi, din partea unor foste iubite, pe care să le arunce Patricia când s-a măritat cu el. Și cu ceva timp înainte, când avea el cincisprezece ani, un incendiu izbucnise în bucătărie și toată casa familiei lui arsese până la temelii. Două generații de amintiri se făcuseră scrum. Era un tip care lua lucrurile așa cum veneau ele, care trăia clipa – nu-l interesa privitul înapoi.

Nici Patricia nu avea o familie prea numeroasă, dar la ea exista măcar o istorie de familie. O mulțime de fotografii – în cutii de pantofi, dacă nu în albume – cu părinții ei, cu alte rude, cu prietenii ei din copilărie. Tatăl Patriciei murise de poliomielită când era tânără, dar mama încă mai trăia când ea l-a cunoscut pe Clayton. L-a găsit fermecător, deși cam tăcut. Tatăl Cynthiei a convins-o pe mama ei să fugă de acasă și să se mărite cu el pe ascuns, așa că nu avuseseră propriu-zis o nuntă, iar acest lucru a decepționat familia limitată a Patriciei.

Sora ei, Tess, nu era prea convinsă de relația lor. Nu-i plăcea deloc faptul că pe Clayton munca lui îl ținea pe drumuri mai mult de jumătate din timp, nici c-o lăsa pe Patricia să-și crească singură copiii perioade atât de lungi. Dar el aducea bani în casă, era destul de cumsecade, iar dragostea lui pentru Patricia părea profundă și sinceră.

Înainte să-l cunoască pe Clayton, Patricia Bigge lucrase într-o farmacie din Milford, pe strada North Broad, de unde se vedea zona verde a orașului, puțin mai jos de vechea bibliotecă, de unde împrumuta discuri cu muzică clasică din vasta discotecă a bibliotecii. Avea grijă ca rafturile să fie aprovizionate, înregistra la casa de marcat, îl ajuta pe farmacist, dar numai la lucruri elementare. Nu avea pregătirea necesară și știa c-ar mai fi trebuit să facă niște cursuri, să învețe câte ceva legat de comerț, orice, dar mai cu seamă trebuia să lucreze ceva ca să se întrețină. Același lucru era valabil și pentru sora ei, Tess, care lucra într-o fabrică, la Bridgeport, unde se făceau piese de radio.

Clayton a intrat în farmacie într-una din zile, căutând un baton Mars.

Patriciei îi plăcea să spună că, dacă pe soțul ei nu l-ar fi lovit pofta de un baton Mars în acea zi de iulie 1967, în timp ce trecea prin Milford, într-una

dintre deplasările lui ca agent de vânzări, ei bine, lucrurile ar fi ieșit cu totul altfel.

Din punctul de vedere al Patriciei, au ieșit chiar bine. Perioada în care i-a făcut curte Clayton a fost scurtă și, la doar câteva săptămâni de la căsătorie, a rămas însărcinată cu Todd. Clayton a găsit pentru ei doi o casă la un preț accesibil pe Hickory, care dădea pe șoseaua Pumpkin Delight, la o aruncătură de băț de plajă și de estuarul Long Island. Voia ca soția și copilul lui să locuiască într-o casă decentă, câtă vreme el bătea drumurile. Traseul care-i cădea lui în sarcină lega, în linii mari, New York-ul de Chicago, apoi urca spre Buffalo. Clayton se ocupa cu vânzarea de lubrifianți industriali și alte produse către atelierele mecanice aflate în drum. Avea o mulțime de clienți fideli, care-l țineau mereu în priză.

La doi ani după nașterea lui Todd, a apărut și Cynthia.

Mă gândeam la toate aceste lucruri în timp ce conduceam spre Liceul Old Fairfield. Ori de câte ori visam cu ochii deschiși, mă trezeam că era vorba de trecutul soției mele, de cum crescuse ea, de membrii familiei ei, pe care eu nu-i cunoscusem și pe care, după toate probabilitățile, nici nu aveam să-i cunosc vreodată.

Poate că, dacă aș fi avut șansa de a petrece puțin timp cu ei, aș fi înțeles mai bine mecanismele care determinau comportamentul Cynthiai. Dar adevărul era că femeia pe care o știam și o iubeam eu fusese modelată mai mult de ce i se întâmplase de când își pierduse familia – sau de când familia o pierduse pe ea – decât de ce i se întâmplase înainte.

Am intrat într-o gogoșerie, ca să-mi iau o cafea, rezistând ispitei de a-mi cumpăra o gogoasă cu cremă de lămâie, și tocmai mă pregăteam s-o iau cu mine la școală, având rucsacul plin cu eseuri de-ale elevilor mei atârnat de umăr, când l-am zărit

pe Roland Carruthers, directorul și, probabil, cel mai bun prieten al meu din toată școala.

— Rolly, am zis.

— Și a mea unde e? a zis el, arătând cu capul spre paharul de carton pe care-l aveam în mână.

— Dacă-mi ții tu prima oră, mă întorc și-ți cumpăr una.

— Dacă țin eu prima oră a ta, o să am nevoie de ceva mult mai tare decât cafeaua.

— Nu-s chiar așa răi.

— Sunt niște sălbatici, a zis Rolly, fără urmă de zâmbet pe față.

— Nici măcar nu știi ce am la prima oră sau cu cine, am zis eu.

— Dacă ai oră cu elevi de la școala asta, atunci sunt niște sălbatici, a zis Rolly, păstrându-și lipsa de expresie.

— Ce se întâmplă cu Jane Scavullo? am întrebat eu.

Era vorba de o elevă a mea de la orele de creație literară, un copil-problemă, dintr-un mediu familial instabil, în cel mai bun caz ambiguu din punctul de vedere al secretariatului, care-și petrecea acolo aproape tot atâta timp cât secretarele. De asemenea, întâmplarea făcea ca scria ca un înger. Un înger care ți-ar fi tras, poate, cu plăcere una peste ochi, de să vezi stele verzi, dar totuși un înger.

— I-am spus că uite-atât mai are până la eliminare, a zis Rolly, arătând o distanță de jumătate de centimetru între degetul mare și arătător.

Jane și o altă fată se încăieraseră pe viață și pe moarte în fața școlii, cu smuls reciproc de păr și zgârieturi pe față, cu vreo două zile mai devreme. Bineînțeles, din cauza unui băiat. Din ce alt motiv ar fi putut fi? În jurul lor se adunase un grup care le încuraja cu aplauze și urale – nu-i păsa nimănui cine bătea pe cine, atâta vreme cât lupta continua –, până când a ieșit Rolly și le-a stricat distracția.

— Și ce ți-a răspuns?

Rolly s-a prefăcut că mesteca gumă într-un mod exagerat, inclusiv cu efecte sonore – cu plescăituri.

— Bine, am zis eu.

— Ți place, mi-a spus el.

Am deschis căpăcelul paharului de carton și am luat o înghițitură.

— Are ceva calitate, am zis.

— Tu insiști să le acorzi încredere oamenilor, a zis Rolly. Dar și tu ai calitate.

Prietenia dintre mine și Rolly era ceva ce s-ar putea numi pluristratificat. Îmi era coleg și prieten, dar, fiind cu vreo două decenii mai în vârstă decât mine, îmi era și un fel de tată. Simțeam nevoia să apelez la el când aveam nevoie de puțină înțelepciune sau, cum îmi plăcea să-i spun, de o perspectivă a vârstei. Îl cunoscusem prin Cynthia. Dacă pentru mine era ca un tată neoficial, pentru Cynthia era ca un unchi neoficial. Fusesse prieten cu tatăl ei, Clayton, înainte de dispariția acestuia și, în afară de mătușa ei, Tess, era cam singura persoană cunoscută, care să fi avut vreo legătură cu trecutul ei.

Rolly urma să se pensioneze și câteodată îți dădeai seama că mergea în virtutea inerției, numărând zilele până când avea să scape de școală și să plece în Florida, ca să locuiască în noua lui casă mobilă, undeva la marginea orașului Bradenton, și să meargă la pescuit de marlini, sau de pești-spadă, sau de orice s-ar mai putea prinde în cârlig pe acolo.

— Te găsesc și mai târziu? am întrebat eu.

— Da, sigur. Ce s-a întâmplat?

— Doar... niște chestii.

A dat din cap afirmativ. Știa unde băteam.

— Treci pe la mine, cel mai bine după ora unsprezece. Până atunci, o să-l am pe inspector pe cap.

Am intrat în cancelarie, am căutat în cutia de corespondență dacă primisem vreo scrisoare sau

vreun bilet important, n-am găsit nimic, iar, când am dat să ies din nou pe coridor, m-am ciocnit umăr în umăr cu Lauren Wells, care-și verifica și ea corespondența.

— Scuze, am zis eu.

— Ei! a exclamat Lauren, până să-și dea seama cine se ciocnise de ea, după care, când m-a văzut, a zâmbit surprinsă. Era echipată într-un trening roșu cu adidași albi, ceea ce nu era lipsit de noimă, având în vedere că preda educația fizică. Și? Cum merge treaba?

Lauren venise la Old Fairfield cu patru ani mai înainte, prin transfer de la un liceu din New Haven, la care preda fostul ei soț. Când s-a destrămat căsnicia lor, ea n-a mai vrut să lucreze în același loc cu el – cel puțin așa se zvonea. Având reputația de a fi o remarcabilă antrenoare de atletică ușoară, cu un palmares de premii la diferite concursuri regionale, putuse să-și aleagă din mai multe școli ai căror directori ar fi fost bucuroși s-o primească în corpul profesoral.

Dintre toți, câștigase Rolly, care mi-a spus între patru ochi c-o angajase pentru avantajele pe care putea să le aducă școlii, între care se numărau și „un corp trăsnet, un păr castaniu lung și niște ochi superbi căprui”.

Mai întâi, am zis:

— Castaniu? Cine zice să fie castaniu? – apoi cred că i-am aruncat o privire piezișă, pentru că s-a simțit obligat să adauge:

— Stai liniștit, e doar o observație. Singura vargă pe care o mai pot ridica de la o vreme este numai cea cu care prind bibanii.

De când lucra la școala mea, Lauren Wells nu mă băgase niciodată în seamă, dar, de când văzuse la televizor emisiunea cu familia Cynthiai, ori de câte ori mă vedea, mă întreba cum stăteau lucrurile.

— Ceva de rumegat? a întrebat ea.

— Poftim? am zis eu.

În prima clipă, am crezut că întreba dacă adusesse cineva vreo gustare în cancelarie. Erau zile în care apăreau în mod miraculos niște gogoși.

— După emisiune, a limpezit ea lucrurile. Au trecut două săptămâni, nu-i așa? A sunat cineva cu vreun pont despre ce s-a întâmplat cu familia Cynthiei?

Mi se părea ciudat că Lauren folosea numele Cynthiei. Nu spunea familia „soției tale”, de parcă ar fi cunoscut-o pe Cynthia, deși ele două nu se întâlniseră niciodată, din câte știam eu. Sau poate că da, la vreo serbare școlară la care profesorii își aduseseră și partenerii.

— Nu, am zis eu.

— Cynthia trebuie să fie *tare* dezamăgită, a zis ea, punându-mi compătimator o mână pe braț.

— Da, mă rog, ar fi bine dacă ar veni cineva cu vreo veste. Trebuie să fie cineva care să știe ceva, chiar și după toți acești ani.

— Mă gândesc mereu la voi doi, a zis Lauren. Chiar acum câteva seri i-am povestit prietenului meu despre voi. Și tu? Tu cum faci față? Ești bine?

— Eu? am făcut-o pe surprinsul. Da, sigur că da, sunt bine.

— Pentru că – și Lauren și-a coborât vocea – uneori arăți așa, nu știu cum, poate că nu-i treaba mea să-ți spun, dar uneori te văd în cancelarie și arăți cam obosit. Și trist.

Nu știu ce m-a frapat mai tare. Că Lauren credea că arătam obosit și trist sau că mă privise cu atenție în cancelarie.

— Sunt bine, am zis eu. Serios.

Mi-a zâmbit.

— Bine, asta e bine – apoi și-a dres glasul: În orice caz, acum trebuie să merg la sală. Ar trebui să vorbim odată – și iarăși a întins mâna, mi-a pus-o din nou pe braț și a rămas așa o clipă, după care și-a retras-o și a ieșit din cancelarie.

∴

În timp ce mă îndreptam către prima oră, cea de creație literară, mi-a trecut prin minte că oricine construiește în așa fel orarul unui liceu, încât creația literară să fie pusă dis-de-dimineată, fie habar nu are de cum sunt elevii de liceu, fie posedă un simț malefic al umorului. Îi pomenisem de asta și lui Rolly, care mi-a răspuns: „De asta se cheamă creație. Trebuie să cauți, să găsești o cale de a le trezi copiilor interesul chiar și așa devreme. Dacă există cineva care poate face așa ceva, Terry, ăla ești tu”.

Când am intrat, erau douăzeci și unu de trupuri în clasă, și aproape jumătate din ele stăteau prăbușite peste bănci, de parcă le-ar fi scos cineva șira spinării cu bisturiul în noaptea dinainte. Mi-am pus cafeaua jos și mi-am lăsat rucsacul să cadă pe catedră cu o bufnitură. Asta le-a atras atenția, pentru că știau ce trebuia să fie înăuntru.

În spatele clasei, Jane Scavullo, în vârstă de șaptesprezece ani, stătea în bancă lăsată atât de jos, încât aproape că nu-i vedeam plasturele de pe bărbie.

— Așa, deci, am zis eu. V-am pus note pe povestiri și sunt câteva lucrări bune. Unii dintre voi chiar ați reușit să scrieți paragrafe întregi fără să folosiți cuvântul *dracu’*.

Câteva chicoteli.

— Nu riscați să fiți dat afară fiindcă-ați pronunțat cuvântul ăsta? m-a întrebat un tânăr pe nume Bruno, care stătea pe rândul de la fereastră, cu niște fire albe care-i coborau de la urechi în jos și-i dispăreau în geacă.

— Iete-al dracu’, sper că nu, am zis eu, arătând cu degetul către propriile mele urechi. Bruno, vrei, te rog, să le dai jos în timpul orei?

Bruno și-a scos căștile din urechi.

Am răsfoit teancul de lucrări, cele mai multe redactate pe calculator, câteva scrise de mână, și am scos una.

— Bun, acum v-aduceți aminte că v-am spus că nu trebuie neapărat să scrieți despre oameni care se împușcă unii pe alții, despre teroriști nucleari sau despre extratereștri care țâșnesc pe neașteptate din piepturile oamenilor, ca să fie interesant? Că puteți găsi subiecte în cele mai mundane împrejurări?

O mână ridicată. Bruno.

— Mun... cum?

— Mundane. Obișnuite.

— Și-atunci, de ce nu spuneți *obișnuite*? De ce să folosiți un cuvânt ciudat în loc de *obișnuit*, când e de ajuns și un cuvânt obișnuit?

Am zâmbit.

— Pune-ți căștile înapoi în urechi.

— Nu, nu, c-aș putea rata ceva... mun-dan, dacă mi le pun.

— Să vă citesc puțin de-aici, am zis eu, ridicând lucrarea, ca s-o vadă cu toții.

Am surprins-o pe Jane săltându-și capul un pic. Poate că recunoscuse hârtia de dictando, sau că lucrările scrise de mână arătau cu totul altfel decât cele ieșite dintr-o imprimantă cu laser.

— „Tatăl ei – sau, cel puțin, tipul care doarme cu mama ei de-atâta timp, încât se crede îndreptățit să i se spună așa – scoate din frigider un cofraj de ouă și cu o singură mână sparge două dintre ele într-un castron. Șunca sfârâie deja în tigaie și, când ea intră în bucătărie, el îi face semn din cap, ca și cum i-ar spune să se așeze la masă. O întreabă cum îi plac ouăle, iar ea zice că-i este indiferent, pentru că nu știe ce alt răspuns să-i dea, pentru că nimeni n-a mai întrebat-o vreodată cum îi plac ouăle. Tot ce i-a dat vreodată să mănânce maică-sa, care ar fi putut aduce cât de cât a ou, este gofretul Eggo⁴¹, încălzit la prăjitorul de pâine. Se gândește că, oricum le-ar face tipul ăsta, tot au șanse mari să fie mai bune decât blestematele de gofrete Eggo”.

M-am oprit din citit și mi-am ridicat ochii.

— Comentarii?

Un băiat din spatele lui Bruno a zis:

— Mie-mi plac ouăle ochiuri.

O fată din partea cealaltă a clasei a zis:

— Mie îmi place. Vrei să afli cum e tipul, adică, vreau să spun, dacă-i pasă de ce mănâncă ea la micul dejun, poate că nu-i o jigodie. Toți tipii cu care se-ncurcă maică-mea sunt niște jigodii.

— Poate că tipul îi pregătește micul dejun pentru că vrea să le facă *și* pe ea, *și* pe mă-sa, a zis Bruno.

Râsete.

După oră, în timp ce ieșeau în șir indian, eu am zis:

— Jane... – la care ea s-a îndreptat spre catedră fără nicio tragere de inimă. Ești supărată? am întrebat-o.

A ridicat din umeri, acoperindu-și plasturele cu mâna și atrăgându-mi atenția asupra lui tocmai prin încercarea de a mă împiedica să i-l văd.

— A fost o lucrare bună. De asta am citit-o.

Altă ridicare din umeri.

— Aud că te cam paște o eliminare.

— Vaca aia a început totul, a zis Jane.

— Scrii bine, am zis eu. Cealaltă povestire scrisă de tine am trimis-o la concursul de proză scurtă găzduit de bibliotecă – cel pentru elevi.

Lui Jane i-au jucat ochii în cap.

— Ceva din scrisul tău îmi amintește de Oates, i-am spus. Ai citit vreodată ceva de Joyce Carol Oates?

Jane a dat din cap că nu.

— Încearcă să citești *Foxfire: Confesiunile unei găști de fete*, am zis eu. Probabil că n-o s-o găsești la biblioteca noastră. Din cauza cuvintelor urâte. Dar o poți găsi la biblioteca orășenească.

— Mai aveți să-mi spuneți ceva? a întrebat ea.

Am scuturat din cap, iar ea s-a îndreptat spre ușă.

∴

L-am găsit pe Rolly în biroul lui, stând în fața calculatorului și uitându-se atent la monitor. Mi-a făcut semn spre ecran.

— Vor și mai multe evaluări. Cât de curând, n-o să mai avem timp să le predăm nimic. N-o să facem decât să-i evaluăm, din clipa în care pun piciorul aici până pleacă acasă.

— Care-i treaba cu puștoaica asta? l-am întrebat eu, dar a trebuit să-i reamintesc despre cine vorbeam.

— A, da, Jane Scavullo, a zis el. Păcat de ea. Nici nu cred s-avem o adresă curentă a ei. Ultima pe care ne-a dat-o maică-sa cred că trebuie să fie veche de doi-trei ani. Între timp, s-a mutat cu un alt tip și și-a luat și fata cu ea.

— Lăsând bătaia deoparte, am zis eu, cred că s-a comportat ceva mai bine în ultimele luni. N-a mai fost așa o pacoste, parcă nici atât de arogantă. Poate că noul tip al maică-sii... poate că mutatul cu el a adus și ceva bun în viața ei.

Rolly a ridicat din umeri. A desfăcut o cutie cu fursecuri Girl Guide de pe biroul său.

— Nu vrei să iei unul? a întrebat el, întinzându-mi cutia. Am luat unul cu vanilie. Lucrurile astea mă epuizează, a continuat Rolly. Nu mai e ca la început. Știi ce am găsit zilele trecute în spatele școlii? Nu doar cutii de bere – măcar de-ar fi fost numai atât –, dar și tuburi de prizat cocaină și, n-o să-ți vină să crezi, un pistol. În boscheți, de parcă ar fi căzut din buzunarul cuiva... Sau poate că fusese ascuns acolo.

Am ridicat din umeri. Nu-mi spunea mari noutăți.

— Oricum, tu ce mai faci? a întrebat Rolly. Nu știi, arăți cam debusolat astăzi. Ești bine?

— Poate că și sunt un pic, am zis eu. Chestii de familie. Lui Cyn îi vine greu s-o lase pe Grace să simtă și ea, cât de puțin, gustul libertății.

— Și acum se mai uită după asteroizi? a zis el. Rolly trecuse pe la noi de câteva ori împreună cu

soția lui, Millicent, și-i făcuse plăcere să stea de vorbă cu Grace, care-i arătase telescopul ei. Istet copil, a continuat el. Probabil c-o moștenește pe maică-sa.

— Știu de ce procedează așa, am zis eu. Adică, dac-aș fi avut o viață cum a avut Cyn, poate că și eu m-aș crampona de lucruri prea insistent, dar așa... La naiba, nu știu. Zice c-a văzut o mașină.

— O mașină?

— Da, o mașină cafenie. A văzut-o de vreo două ori, în timp ce o ducea pe Grace la școală.

— Și s-a întâmplat ceva?

— Nu. Acum vreo două luni era un SUV de culoare verde. Anul trecut, Cyn zicea că văzuse un tip cu barbă la colțul străzii, trei zile într-o singură săptămână, care se uita la ele ciudat.

Rolly a mai luat o mușcătură din fursec.

— Poate că-n ultima vreme e din cauza emisiunii.

— Cred că asta-i doar o parte a problemei. Plus că se fac douăzeci și cinci de ani de când i-a dispărut familia. Ceea ce o cam afectează.

— Ar trebui să stau și eu de vorbă cu ea, a zis Rolly. E vremea să facem o plimbare pe plajă.

În anii de după dispariția familiei ei, Rolly o mai lua din când în când pe Cynthia de pe capul mătușii Tess, măcar pentru puțin timp. Se înarmau cu câte o înghețată Carvel din cofetăria situată la intersecția străzilor Bridgeport și Clark, apoi se plimbau pe malul apei în estuarul Long Island, stând uneori de vorbă, alteori nu.

— Ar putea fi o idee bună, am zis eu. Știi, din când în când, mergem la psihiatru, la doctorul Kinzler, să vorbim despre toate astea – de fapt, este o femeie, doctor Naomi Kinzler.

— Și cum merge?

Am ridicat din umeri, apoi am zis:

— Ce crezi că s-a întâmplat, Rolly?

— De câte ori nu mi-ai pus întrebarea asta, Terry?

— Mi-aș dori ca toată povestea să se termine odată pentru Cynthia, să primească un răspuns oarecare. Cred că asta s-a gândit ea c-ar fi putut obține prin intermediul emisiunii – și am făcut o pauză. Apoi: Ideea e că tu l-ai cunoscut pe Clayton. Te duceai cu el la pescuit. Aveai datele necesare ca să știi ce fel de om era.

— Și Patricia.

— Păreau să fie genul de oameni care pur și simplu și-ar fi părăsit fiica?

— Nu. Bănuiala mea, ceea ce am crezut mereu în adâncul inimii mele, este c-au fost omorâți. Știi, după cum am spus și în emisiune, cred c-a fost un criminal în serie sau ceva de genul ăsta.

Am dat ușor din cap, în semn de aprobare, deși poliția nu luase niciodată prea mult în considerare teoria asta. Nu era nimic, în dispariția familiei Cynthiai, care să concorde câtuși de puțin cu ce aveau ei în manuale.

— Întrebarea este, am zis eu, dacă vreun criminal în serie a intrat în casa lor, i-a luat cu el și i-a omorât, de ce nu i-a făcut la fel și Cynthiai? De ce a lăsat-o pe ea în urmă?

Rolly nu avea niciun răspuns pentru mine.

— Pot să te întreb ceva? s-a interesat el.

— Desigur, am zis eu.

— De ce crezi tu că făptura fabulos construită a profesoarei noastre de sport ți-a pus un bilet în cutia de corespondență și s-a întors, după un minut, ca să și-l ia înapoi?

— Poftim?

— Să nu uiți, Terry, că ești bărbat însurat!

ŞASE

După ce mi-a spus ce observase în timp ce stătea la capătul celălalt al cancelariei, unde se făcea că-şi citea ziarul, Rolly mi-a dat şi o veste bună. Sylvia, profesoara de artă dramatică, făcea o repetiţie chiar a doua zi dimineaţă, pentru marea producţie anuală a şcolii, care anul acesta era *Yankeii naibii*⁴⁵. Erau implicaţi jumătate din elevii mei de la cursurile de creaţie literară, aşa că prima oră de a doua zi îmi fusese pur şi simplu anulată. Dacă atâţia dintre ei lipseau, cei care ar fi trebuit să fie de faţă la oră precis n-ar mai fi venit.

Aşa încât, a doua zi dimineaţă, în timp ce Grace ciugulea din felia de pâine prăjită cu gem de pe farfuria din faţa ei, am zis:

— Ghici cu cine mergi astăzi la şcoală!

I s-a luminat chipul.

— Cu tine? Vorbeşti serios?

— Da, i-am spus deja mamei. Astăzi nu trebuie să ajung de la prima oră, aşa că e-n regulă.

— Chiar ai de gând să mergi *cu* mine, adică exact *lângă* mine?

Am auzit-o pe Cynthia coborând scările, aşa că mi-am ridicat degetul arătător la buze şi Grace a tăcut imediat.

— Deci, iubiţel, astăzi te duce tata, a zis ea. Iubiţel – aşa o alinta pe Cynthia mama ei. Eşti de acord?

— Sigur că da!

Cynthia a ridicat o sprânceană.

— Aha, deci să înţeleg că nu-ţi place compania mea.

— Mama! i-a spus Grace, la care mama ei a zâmbit. Dacă se simţea într-adevăr jignită, nu arăta în niciun fel. Grace, mai puţin sigură ca mine, a

dat înapoi: E plăcut să merg cu tata doar așa, ca să fac o schimbare.

— După ce te uiți? m-a întrebat Cynthia.

Aveam ziarul deschis la pagina cu anunțuri imobiliare. O dată pe săptămână, ziarul avea o secțiune specială cu case de vânzare.

— A, după nimic.

— Cum după nimic? Te gândești să te muți?

— Nu vreau să ne mutăm, a zis Grace.

— Nu se mută nimeni, am zis eu. Dar câteodată mă gândesc că ne-ar putea prinde bine o casă ceva mai spațioasă.

— Cum să stăm într-o casă mai spațioasă – măi să fie, uite că rimează – fără să ne mutăm? a întrebat Grace.

— Bine, am admis eu, deci ar trebui să ne mutăm ca să avem mai mult spațiu.

— Asta în cazul în care nu ne construim niște anexe, a zis Cynthia.

— Vai! a sărit Grace, căreia îi trăsese prin cap o idee fenomenală. Am putea construi un observator!

Pe Cynthia a pufnit-o râsul. Apoi a zis:

— Mai curând mă gândeam la ceva de genul unei a doua băi.

— Nu, nu, a zis Grace, fără să renunțe deocamdată. Se poate face o cameră cu o gaură în tavan, ca să se vadă stelele când e întuneric afară și eu aș putea primi un telescop mai mare, ca să mă uit direct în sus, și nu pe fereastră, ceea ce oricum e ca naiba.

— Nu spune „ca naiba”, i-a tăiat elanul Cynthia, păstrându-și însă chipul zâmbitor.

— Bine, a zis ea. Am făcut cumva un *fox pass*?

La noi în casă, era o pronunție deliberat greșită, în loc de *faux pas*. Cynthia și cu mine repetaserăm această glumă de atâtea ori, încât Grace crescuse crezând cu adevărat că așa se spune când faci un „pas greșit”, o gafa.

— Nu, scumpo, asta nu e un *fox pass*, am zis eu. E doar un cuvânt pe care nu vrem să-l auzim.

Schimbând vorba, Grace a întrebat:

— Biletul meu unde e?

— Ce bilet? s-a interesat maică-sa.

— Pentru excursie, a zis ea. Trebuia să-mi scrii un bilet.

— Scumpo, nu ne-ai spus nimic de vreun bilet pentru excursie, a zis Cynthia. Nu se poate să ne bombardezi cu lucruri din astea în ultima clipă.

— Pentru ce-ți trebuie? am întrebat eu.

— Astăzi ar trebui să vizităm remiza de pompieri și nu putem să mergem, dacă nu avem bilet de voie.

— Și de ce nu ne-ai spus mai înainte... a dat să întrebe Cynthia.

— Stai liniștită, am zis eu. Uite-acum îi ticluiesc un bilet.

Am dat fuga sus, în ceea ce ar fi trebuit să fie al treilea dormitor al nostru, dar în realitate era o combinație între un mic atelier de croitorie și un birou. Înghesuită într-un colț se afla masa de lucru pe care Cynthia și cu mine împărțeam același calculator și unde eu îmi corectam lucrările și-mi făceam planurile de lecție. Tot pe acea masă de lucru se afla și vechea mea mașină de scris Royal, din timpul studenției, pe care o mai foloseam încă pentru scrieri scurte, pentru că scrisul meu de mână este oribil și mi se pare mai ușor să introduc o foaie de hârtie în mașină, decât să pornesc calculatorul, să deschid Word-ul, să creez și să scriu un document, să-l scot la imprimantă etc.

Așa c-am bătut la mașină un bilețel pentru învățătoarea lui Grace, prin care îi dădeam voie fiicei noastre și părăsească incinta școlii, ca să viziteze remiza de pompieri. Speram numai ca *e*-ul care semăna perfect cu un *c* să nu creeze vreo confuzie, mai ales că numele fiicei mele îmi ieșise sub forma *Gracc*.

Am revenit jos, i-am dat lui Grace biletul împăturit și i-am spus să și-l vâre în ghiozdan, ca să nu-l piardă.

La ușă, Cynthia mi-a spus:

— Ai grijă s-o vezi că intră în clădire.

Grace fugise deja la o distanță de la care nu putea să audă ce vorbeam noi și se afla pe alee, învârtindu-se în jurul propriului ax, ca un sfredel.

— Dar dacă mai întâi se joacă o vreme pe afară? am zis eu. Și dacă văd un tip ca mine dând târcoale pe lângă curtea școlii... dacă sună la poliție?

— Dacă eu te-aș vedea pe-acolo, te-aș aresta într-o clipită, a zis Cynthia. Du-o, atunci, până la intrarea în curtea școlii. Măcar până acolo – și m-a tras mai aproape de ea: Deci... la ce oră trebuie să fii tu la școală?

— Nu înainte de ora a doua.

— Așadar, ai aproape o oră la dispoziție, a zis ea și mi-a aruncat o privire pe care n-o prea vedeam chiar atât de des, pe cât mi-aș fi dorit.

— Da, i-am spus eu pe un ton sec. Aveți dreptate, doamnă Archer. Vă gândiți la ceva anume?

— Poate că mă gândesc, domnule Archer – și Cynthia mi-a oferit un zâmbet și m-a sărutat foarte ușor pe buze.

— Și Grace n-o să devină bănuitoare, când o să-i spun că trebuie să alergăm până la școală?

— Du-te odată, a zis ea și m-a scos pe ușă afară.

— Și, care-i planul? a întrebat Grace când am pornit-o pe trotuar, unul lângă altul.

— Ce plan? am zis eu. Nu-i niciun plan.

— Adică, până unde ai de gând să mă duci?

— Mă gândeam chiar să intru în școală și să stau cu tine în clasă vreo oră, două.

— Tata, nu te ține de glume!

— Cine zice că mă țin de glume? Mi-ar plăcea să stau cu tine în clasă. Ca să văd: îți faci treaba cum se cuvine sau nu?

— Nici măcar n-ai încăpea în bancă, a subliniat Grace.

— Aș putea să stau *pe* bancă, am zis eu. Nu-s pretențios.

— Mama părea mai degrabă veselă astăzi, a zis Grace.

— Sigur că da, am zis eu. Mama e veselă de multe ori – la care Grace mi-a aruncat o privire prin care voia să-mi sugereze că nu eram întru totul sincer cu ea. M-am corectat: Mama ta are multe pe cap zilele astea. Nu este o perioadă ușoară pentru ea.

— Pentru că s-au făcut douăzeci și cinci de ani, a zis Grace. Nici nu știe când au trecut.

— Exact, am zis eu.

— Și din cauza emisiunii de la televizor, a adăugat ea. Nu înțeleg de ce nu mă lăsați s-o văd și eu. Doar ați înregistrat-o, nu?

— Mama nu vrea să te întristezi, am zis eu, din cauza lucrurilor care i s-au întâmplat ei.

— Una dintre colegele mele și-a tras-o pe casetă, a zis Grace liniștită. Să știi că pot să spun c-am și văzut-o, a adăugat ea, pe un ton de parcă ar fi zis: „Asta e!”

— Cum de-ai văzut-o? am întrebat-o eu.

Cynthia o ținea din scurt pe fiica noastră cu atâta insistență, încât era cu neputință să nu știe dacă Grace se dusesse acasă la vreo colegă după terminarea orelor. Să fi adus Grace acasă pe furiș vreo casetă și să se fi uitat la ea fără sonor, în timp ce noi doi eram sus, în camera de lucru?

— Am fost la ea acasă la prânz, a zis Grace.

Nici măcar când au opt ani nu poți să previi anumite lucruri, încă vreo cinci și o să fie adolescentă. Doamne!

— Cine te-a lăsat s-o vezi a greșit, am zis eu.

— Mi s-a părut că polițistul a fost rău, a zis ea.

— Ce polițist? Despre ce vorbești?

— Despre cel de la emisiune, da? Cel care stă într-o rulotă. Dintr-alea care strălucesc. Și care a spus că e ciudat că n-a rămas decât mama. Mi-am

dat seama ce voia să sugereze. Că mama e de vină. Că i-ar fi omorât ea pe toți.

— Da, bine, ai dreptate, era un dobitoc.

Grace și-a întors capul brusc și s-a uitat la mine:

— *Fox pass*, a zis ea.

— Dacă spui cum e omul, nu înseamnă că faci un *fox pass*, am zis eu, clătinând din cap, fără să vreau să intru în detalii.

— Mama ținea la fratele ei? La Todd?

— Da, îl iubea. Se mai certau între ei, cum se ceartă mulți alți frați și surori, dar îl iubea. Și n-a omorât pe nimeni, nici pe el, nici pe mama, nici pe tatăl ei, și-mi pare rău c-ai văzut emisiunea și că l-ai auzit pe detectivul ăla dobitoc – da, un dobitoc – insinuând așa ceva – după care am făcut o pauză: Ai de gând să-i spui mamei c-ai văzut emisiunea?

Grace, care nu-și revenise încă după ce mă auzise pe mine folosind ca un nerușinat un cuvânt urât, a dat din cap că nu.

— Cred c-ar face un tămbălău întreg, a zis ea.

Probabil că avea dreptate, dar n-am vrut să-i spun eu.

— Păi, atunci, poate c-ar trebui să vorbești cu ea odată despre asta, când o să fie o zi bună pentru toată lumea.

— Azi o să fie o zi bună, a zis Grace. N-am văzut niciun asteroid azi-noapte, așa că putem să stăm liniștiți cu toții, cel puțin până diseară.

— E bine de știut asta.

— Poate că de-aici înainte ar fi cazul să mă lași să merg singură, a zis Grace.

Drept în față, am văzut niște copii de școală cam de vârsta ei, poate chiar colegi cu ea. Și mai mulți copii se adunau pe strada noastră, venind de pe străzi lăturalnice. Școala se vedea și ea, la trei străzi depărtare de unde ajunseserăm.

— Ne apropiem, a zis Grace. De aici încolo, poți să mă urmărești cu privirea.

— Bine, am zis eu. Uite cum facem. Tu ia-o înaintea mea. Eu o să merg făcând-o pe moșul. Ca

Tim Conway¹⁶¹.

— Ca cine?

Eu am început să-mi târșâi picioarele, iar Grace să se hlizească.

— Pa, tata, a zis ea și a iuțit pasul.

Am rămas cu ochii pe ea, în timp ce făceam pași de furnică și m-am lăsat depășit de alți copii care mergeau pe jos, pe bicicletă, pe *skateboard*-uri și pe role. Nici nu s-a uitat înapoi. Alerga să-și ajungă din urmă colegii, strigând:

— Așteptați-mă și pe mine!

Mi-am băgat mâinile în buzunare, cu gândul s-o iau înapoi spre casă pentru câteva clipe de intimitate cu Cynthia.

Exact atunci a trecut pe lângă mine mașina cafenie.

Era un model nord-american, destul de popular, un Chevrolet Impala, cred, cu jantele un pic ruginite. Avea geamuri fumurii, dar folia de plastic era din cea ieftină, care lăsa bule de aer pe sticlă, de parcă mașina ar fi avut pojar sau mai știu eu ce.

Ara rămas pe loc și m-am uitat cum trecea pe stradă; ajunsese la ultimul colț înainte de școală, unde Grace flecărea cu două dintre colegele ei.

S-a oprit chiar la colțul acela, între mașină și Grace nefiind mai mult de câțiva metri, și pentru o clipă mi-a sărit inima din loc.

Apoi, una dintre luminile de semnalizare din spate a început să pâlpâie, mașina cafenie a cotit la dreapta și a dispărut pe strada perpendiculară.

Grace și colegele ei, ajutate de un agent de circulație școlar, care purta o vestă de un portocaliu aprins și mânuia o paletă uriașă cu semnul STOP, au trecut strada și au ajuns cu bine în incinta școlii. Spre surprinderea mea, Grace a privit în urmă și mi-a făcut cu mâna. Am ridicat și eu mâna.

Bine, deci exista o mașină cafenie. Dar niciun bărbat n-a sărit din ea și nu s-a năpustit la fiica noastră. După cum n-a sărit din mașină și nu s-a

năpustit nici la copilul altcuiva. Dacă șoferul era, să zicem, vreun criminal în serie dement – spre deosebire de un criminal în serie perfect întreg la minte –, nu intenționa să comită nicio crimă în serie în dimineața aceea.

Părea să fie un om oarecare plecat spre serviciu.

Am rămas acolo încă o clipă, uitându-mă cum Grace era înghițită de o mulțime de colegi de-ai ei, și am simțit un val de tristețe. În universul Cynthiei, toată lumea plănuia să ni-i răpească pe cei dragi.

Poate că, dacă n-aș fi fost copleșit de gândul ăsta, aș fi mers cu un pas mai vioi înapoi spre casă. Pe măsură ce mă apropiam, însă, făceam eforturi să scap de starea depresivă care mă cuprinsese și să mă bine dispun. La urma urmei, soția mea mă aștepta, probabil, sub cuvertură.

Așa c-am alergat spre casă pe ultima porțiune, am luat-o iute pe alee și, intrând pe ușă, am strigat:

— M-am întooors!

Niciun răspuns.

M-am gândit că asta însemna că Cynthia se băgase deja în pat, așteptându-mă să urc, dar, când am pus piciorul pe prima treaptă a scării, am auzit o voce din bucătărie:

— Sunt aici, a zis Cynthia cu o voce stinsă.

Am rămas în pragul ușii. Stătea la masa din bucătărie, cu telefonul în față. Chipul ei părea lipsit de orice culoare.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Am primit un telefon, a zis Cynthia foarte calmă.

— De la cine?

— N-a spus cine era.

— Bine, și? Ce voia?

— N-a spus decât că are un mesaj.

— Ce fel de mesaj?

— A zis că ei mă iartă.

— Poftim?

— Ai mei. A zis că ei mă iartă pentru ce am făcut.

ȘAPTE

M-am așezat lângă Cynthia la masa din bucătărie. Mi-am pus o mână peste mâna ei și am simțit-o cum tremura.

— Bine, i-am spus. Încearcă să-ți aduci aminte exact ce și cum a zis.

— Ți-am spus, a șoptit ea, parcă înghițindu-și cuvintele. Apoi și-a mușcat buza de sus: A zis... bine, stai puțin – și a încercat să se adune. A sunat telefonul și eu am zis: „Alo”, iar el a zis: „Cynthia Bigge?” M-a luat prin surprindere când mi-a spus pe numele ăsta, dar am zis: „Da”. Și el a zis – nu mi-a venit să cred când am auzit ce a zis – a zis așa: „Familia ta... te iartă”, apoi, după o pauză: „... pentru ce ai făcut”. N-am știut ce să mai spun. Cred că l-am întrebat doar cine este, despre ce vorbește.

— Și ce a mai zis?

— N-a mai zis nimic. Pur și simplu a închis telefonul – și, în timp ce mă privea drept în față, Cynthiai i se scurgea o lacrimă singuratică pe obraz. De ce să spună așa ceva? Cum adică „mă iartă”?

— Nu știu, am zis eu. Probabil că era vreun scrântit. Vreun scrântit care a văzut emisiunea.

— Dar de ce ar suna cineva să spună așa ceva? În ce scop?

Am tras telefonul mai aproape de mine. Era singurul mai avansat pe care-l aveam în casă, cu un ecran mic pe care erau afișate numerele apelante.

— De ce să spună că familia mea mă iartă? Ce crede familia mea c-am făcut? Nu înțeleg. Și dacă ei cred că le-am făcut eu ceva, cum și de ce să-mi spună că mă iartă? N-are nicio logică, Terry.

— Da, știu. E o nebunie, am zis eu cu privirea îndreptată spre telefon. Ai văzut de unde a fost inițiat apelul?

— M-am uitat, dar nu apărea nimic pe ecran, și apoi, după ce a închis, am încercat să verific numărul.

Am apăsat pe butonul care arăta istoricul apelurilor. Nu era niciunul înregistrat în ultimele câteva minute.

— Nu arată nimic, am zis.

Cynthia și-a tras nasul, și-a șters lacrima de pe obraz și s-a aplecat deasupra telefonului.

— Trebuie să-l fi... ce am făcut? Când am verificat de unde a fost inițiat apelul, am apăsat pe butonul ăsta ca să-l salvez.

— De aici îl ștergi, i-am spus eu.

— Poftim?

— Ai șters ultimul apel din istoric, am zis.

— Rahat! a exclamat Cynthia. Eram atât de agitată, eram supărată, nu mi-am dat seama ce fac.

— Sigur, am zis eu. Și bărbatul ăsta... ce voce avea?

Cynthia nu mi-a auzit întrebarea. Părea absentă și privea în gol.

— Nu-mi vine să cred c-am făcut asta. Nu-mi vine să cred c-am șters numărul. Oricum, n-a apărut nimic pe ecran. Știi, ca atunci când spune că e număr necunoscut?

— Bine, hai să lăsăm asta. Dar bărbatul ăla ce voce avea?

Cynthia și-a ridicat mâinile pe jumătate într-un gest de zădărnicie.

— Era o voce de bărbat ca oricare alta. Vorbea cam gros, știi, de parcă ar fi încercat să-și mascheze glasul. Dar n-a fost nimic special – și a făcut o pauză, apoi o idee i-a străfulgerat în priviri: Poate c-ar trebui să sunăm la compania de telefonie. Ei ar putea să aibă apelul listat, poate au chiar și o înregistrare a lui.

— Nu au înregistrări cu apelurile orișicui, am zis eu. Orice ar crede unii și alții. Și ce-o să le spunem? A fost un apel izolat, al unui nebun care a văzut, probabil, emisiunea. Nu te-a amenințat, nici măcar n-a folosit un limbaj obscen.

Mi-am trecut un braț pe după umerii Cynthiei.

— Nu-ți mai face griji în privința asta. Prea multă lume știe ce ți s-a întâmplat. Și lucrul ăsta te poate transforma într-o țintă. Știi de ce ar trebui să ne interesăm?

— Nu, de ce?

— De un număr secret. Am putea obține unul și atunci n-am mai primi telefoane dintr-astea.

Cynthia a scuturat din cap.

— Nu, nu facem treaba asta.

— Nu cred să coste cu mult mai mult și pe deasupra...

— Nu, nu facem chestia asta.

— De ce nu?

A înghițit în gol.

— Pentru că, atunci când or să fie gata să sune, când ai mei or să se hotărăscă, în sfârșit, să ia legătura cu mine, trebuie să aibă cum să mă găsească.

∴

După prânz, am avut o fereastră, așa că m-am strecurat afară din școală, am traversat orașul cu mașina până la „Pamela” și am intrat în magazin cu patru pahare cu cafea.

Nu era chiar ceea ce s-ar numi un magazin de haine sofisticate, iar Pamela Forster, cândva cea mai bună prietenă a Cynthiei din liceu, nu prea avea o clientelă-țintă formată din femei tinere, la curent cu ultima modă. Rafturile erau pline cu haine destul de conservatoare, genul de veșminte – cum îmi plăcea să glumesc cu Cynthia – preferate de femei care se încălță cu pantofi practici.

— Bine, nu e chiar „Abercrombie & Fitch”, recunoștea Cynthia. Dar A & F nu mi-ar permite să

lucrez după programul care-mi convine mie, ca s-o pot lua pe Grace de la școală. Pam mă lasă.

Asta era tot.

Cynthia se afla în spatele magazinului, în fața unei cabine de probă, vorbind cu o clientă prin perdea.

— Doriți să probați și mărimea 12^{1/2}? a întrebat ea.

Nu mă zărise încă, spre deosebire de Pam, care-mi zâmbea din spatele casei de marcat.

— Bună.

Înaltă, subțire și cu pieptul mic, Pam se ținea bine pe tocuri de opt centimetri. Rochia ei turcoaz, lungă până la genunchi, era destul de elegantă cât să sugereze că nu provenea din propriul ei stoc. Simplul fapt că se adresa unei clientele nefamiliarizate cu paginile revistei *Vogue* nu însemna că ea însăși trebuia să se coboare la același nivel.

— Ești așa drăguț, a zis ea, uitându-se la cele patru pahare cu cafea. Dar numai Cynthia și cu mine am rămas deocamdată pe baricade. Ann e în pauză.

— Poate că se păstrează caldă până se întoarce și ea.

Pam a scos cu greu capacul de plastic și a vărsat înăuntru un pliculeț de îndulcitor Splenda.

— Și? Cum mai merge treaba?

— Merge.

— Cynthia zice că tot n-ați aflat nimic. În urma emisiunii.

Chiar numai despre asta se găseau cu toții să vorbească?

Lauren Wells, propria mea fiică și acum și Pamela Forster?

— Așa e, am zis eu.

— I-am spus să nu marșeze la chestia asta, a zis Pam, clătinând din cap.

— Serios?

Asta era ceva nou pentru mine.

— Cu mai multă vreme în urmă. Când au sunat prima oară să-i facă propunerea. I-am spus așa: Scumpo, nu zgândări o rană veche. N-are niciun sens să răscolești mizeria asta.

— Da, mă rog, am zis eu.

— I-am spus: Uite care-i treaba, câți ani au trecut, douăș'cinci de ani, nu-i așa? Orice s-a întâmplat s-a întâmplat și gata, dacă nu poți să-ți vezi mai departe de viață, după ce pe gârlă a curs atâta apă, spune-mi și mie: unde o să ajungi peste alți cinci sau zece ani?

— Nu mi-a spus nimic despre asta, am zis eu.

Cynthia ne zărise vorbind și ne-a făcut cu mâna, dar nu s-a mișcat de unde stătea, în fața perdelei care acoperea cabina de probă.

— Tipa dinăuntru probează aiurea boarfe în care n-are nicio șansă într-o mie de ani să-ncapă! mi-a șoptit Pamela. A mai plecat de-aici cu țoale pe care nu le-a plătit, așa că suntem cu ochii pe ea ori de câte ori vine. Îi oferim o mulțime de servicii!

— A dat cu jula? am întrebat eu și Pamela a dat din cap afirmativ. Dac-a furat, de ce n-o taxați? De ce o mai lăsați să intre?

— Pentru că n-avem dovezi. Avem doar bănuieli. Îi dăm într-un fel de înțeles că știm, fără să-i spunem, nescăpând-o nicio clipă din ochi.

Am început să-mi fac o imagine despre femeia din spatele perdelei. Tânără, puțin cam solidă, cam impertinentă. Genul de persoană pe care ai putea s-o identifici dintr-un șir de suspecti ca hoată din magazine, având, poate, și un tatuaj pe umăr.

Perdeaua s-a dat la o parte și dinăuntru s-a ivit o femeie scundă și îndesată, la vreo patruzeci și ceva de ani, poate chiar cincizeci și un pic, și i-a dat Cynthiai mai multe rânduri de haine. Dac-ar fi trebuit s-o încadrez într-o categorie, aș fi spus că era bibliotecară.

— N-am găsit nimic potrivit astăzi, a zis ea politicoș și a trecut pe lângă mine și Pamela,

îndreptându-se spre ieșire.

— Tipa asta? m-am mirat eu către Pamela.

— Femeia-Pisică^[8], nu altceva, mi-a răspuns ea.

Cynthia s-a apropiat de noi, m-a sărutat pe obraz și a zis:

— O vizită cu cafea? Cu ce ocazie?

— Am avut o fereastră, am zis eu. Știi, m-am gândit numai să...

Pamela s-a scuzat și s-a dus în spatele magazinului, luându-și cafeaua cu ea.

— Din cauza celor de azi-dimineață? a întrebat Cynthia.

— Erai cam întoarsă pe dos după telefonul ăla. Voiam să văd ce mai faci.

— Fac bine, a zis ea fără convingere și a luat o gură de cafea. Ce să fac altceva decât bine?

— Nu mi-ai spus că Pam a încercat să te convingă să nu participi la „Reflector”.

— Și tu ai fost sceptic la început.

— Chiar n-ai pomenit niciodată c-ar fi încercat să te facă să renunți la idee.

— Știi doar că Pam nu și-a păstrat niciodată părerile pentru ea. De pildă, crede că tu ar trebui să dai jos cinci kilograme.

M-a dezumflat de tot.

— Și tipa aia, cea care proba hainele? Fură din magazine?

— Crezi că poți să ghicești cine-i omu' negru, dar nu poți de fiecare dată, a zis Cynthia, luând încă o înghițitură de cafea.

∴

Asta se întâmpla în ziua în care aveam întâlnire cu doctorița Naomi Kinzler după orele de program. Cynthia vorbise ca, după școală, s-o lase pe Grace la o colegă, așa încât, după aceea, ne-am dus într-acolo. În ultimele patru luni, merseserăm la doctorița Kinzler o dată la două săptămâni, după ce ne îndrumase către ea medicul nostru de familie. Acesta încercase fără niciun rezultat s-o ajute pe Cynthia să-și controleze temerile și

considerase c-ar fi fost mai bine pentru ea să stea de vorbă cu cineva – de fapt, amândoi să stăm de vorbă cu cineva –, decât s-o vadă cum devenea dependentă de rețete.

Fusesem sceptic încă de la început în privința rezultatelor pe care ar fi putut să le obțină un psihiatru și, după ce tăcuserăm preț de aproape zece ședințe, nu mă convinsesem de contrariu. Doctorița Kinzler își avea cabinetul într-o clinică de la marginea estică a orașului Bridgeport – cu vedere spre autostradă, când nu trăgea storurile, ca astăzi. Presupun că observase că eu mă uitasem pe fereastră în timpul vizitelor anterioare, cu gândurile zburându-mi aiurea în timp ce număram tirurile care treceau.

Câteodată, doctorița Kinzler discuta cu amândoi odată, alteori unul dintre noi se retrăgea, ca să-i permită să vorbească între patru ochi cu celălalt.

Nu mai fusesem la psihiatru până atunci. Aproape tot ce știam despre asta era de la *Clanul Soprano*^[9], în care doctorița Melfi îl ajuta pe Tony să-și rezolve problemele. Nu mă puteam hotărî care erau mai serioase, ale noastre sau ale lui. În jurul lui Tony dispăreau mereu oameni, dar adesea el era cel care-i lichidase. El avea avantajul de a ști ce se întâmplase cu oamenii aceia.

Naomi Kinzler nu era chiar ca doctorița Melfi. Era scundă și durdulie, cu părul cărunt pieptănat pe spate și încorsetat bine cu agrafe. Presupun că se apropia de șaptezeci de ani și făcea treaba asta de suficient timp, ca să știe cum să nu lase durerea altora să i se vâre ei pe sub piele și să rămână acolo.

— Ei, ce noutăți mai sunt de la ultima noastră ședință? ne-a întrebat ea.

Nu știam dacă Cynthia avea de gând să menționeze telefonul ciudat din acea dimineață. Într-o oarecare măsură, nu cred că voiam să deschidem subiectul ăsta, nu prea eram convins că fusese nu știu ce mare scofală, consideram că mai

calmasem lucrurile în timpul vizitei mele la magazin, așa că, până să apuce Cynthia să spună ceva, am zis eu:

— Ne merge bine. Ne-a mers chiar foarte bine.

— Ce mai face Grace?

— Grace e bine, am zis eu. Am dus-o la școală în dimineața asta. Am avut o discuție plăcută.

— Despre ce? a întrebat Cynthia.

— Am stat și noi de vorbă. Am mai schimbat niște cuvinte.

— Se mai uită noaptea pe cer? s-a interesat doctorița Kinzler. După meteoriți?

Am făcut cu mâna un gest care voia să expedieze problema.

— Nu-i nimic special.

— Așa crezi dumneata? a replicat ea.

— A, da, am zis eu. Se interesează foarte mult de sistemul solar, de spațiu, de alte planete.

— Și totuși, i-ați cumpărat un telescop.

— Desigur.

— Pentru că-și face griji ca nu cumva un asteroid să distrugă Pământul, mi-a reamintit doctorița Kinzler.

— I-a fost de ajutor ca să-și învingă temerile, plus că-l folosește ca să se uite la stele și la planete, am zis eu, apoi am zâmbit: Și la vecini, din câte știu.

— Și cum rămâne cu nivelul general de anxietate? Credeți că este încă foarte ridicat sau că se diminuează?

— Se diminuează, am zis eu.

— E tot ridicat, a zis Cynthia în același timp cu mine.

Doctorița Kinzler a ridicat din sprâncene. Nu puteam să sufăr când o vedeam făcând gestul ăsta.

— Cred că e neliniștită în continuare, a adăugat Cynthia, uitându-se la mine. E foarte fragilă uneori.

Doctorița Kinzler a dat din cap, gânditoare. Se uita la Cynthia când a întrebat:

— Căruia fapt crezi că i se datorează asta?

Cynthia nu era deloc proastă. Și-a dat seama unde bătea doctorița Kinzler. Nu era prima oară când trecea prin asta.

— Credeți că i se transmite de la mine?

Doctorița Kinzler a ridicat din umeri, dar nu mai mult de două degete – o ridicare din umeri conservatoare.

— Dumneata ce crezi?

— Încerc să nu m-arăt îngrijorată în fața ei, a zis Cynthia. Facem tot posibilul să nu discutăm despre diverse lucruri în fața ei.

Cred că am scos un sunet, am pufnit sau am tras aerul pe nas mai zgomotos, ceva de genul ăsta, și le-am atras atenția.

— Da? a zis doctorița Kinzler.

— Știe, am zis eu. Grace știe mai mult decât ne dă nouă de înțeles. A văzut emisiunea.

— Poftim? a exclamat Cynthia.

— A văzut-o acasă la o colegă de-a ei.

— La cine? a vrut să afle Cynthia imediat. Spune-mi cum o cheamă!

— Nu știu la cine. Și nu cred că ar avea vreo noimă să o batem pe Grace până spune – și m-am uitat la doctorița Kinzler: Era doar o figură de stil.

Naomi Kinzler a dat din cap afirmativ.

Cynthia și-a mușcat buza de jos:

— Nu este încă pregătită. Nu-i face bine să știe lucrurile astea despre mine. Nu acum. Are nevoie să fie protejată.

— Țasta este unul dintre cele mai grele lucruri pentru un părinte, a zis doctorița Kinzler. Să înțelegi că nu poți să-ți aperi copilul de toate.

Cynthia n-a răspuns nimic în prima clipă, ca și cum ar fi cugetat la aceste vorbe, apoi a zis:

— Am primit un telefon.

Și i-a dat detalii doctoriței Kinzler, povestindu-i totul aproape cuvânt cu cuvânt. Psihiatra i-a pus câteva întrebări asemănătoare cu cele pe care i le pusesem și eu: Dacă recunoscuse vocea? Dacă

insul cu pricina o mai sunase vreodată? – chestii de-astea. Apoi a zis:

— Ce crezi c-a vrut să spună cel care te-a sunat cu treaba asta, că familia vrea să te ierte?

— N-a vrut să spună nimic, am intervenit eu. A fost doar un scrântit care a dat un telefon.

Doctorița Kinzler mi-a aruncat o privire pe care am interpretat-o ca vrând să spună: „Mai taci!”

— Mă tot gândesc la lucrul ăsta, a zis Cynthia. La ce s-a referit când a spus că ei mă iartă? La faptul că nu i-am găsit? Că n-am făcut mai mult ca să aflu ce s-a întâmplat cu ei?

— E prea puțin probabil să fi așteptat asta de la dumneata, a zis doctorița Kinzler. Erai un copil. La paisprezece ani, erai tot copil.

— Și apoi, mă întreb: Oare ei cred că li s-a întâmplat ce li s-a întâmplat din vina mea? Au plecat din cauza mea? Ce mare lucru aș fi putut eu face, încât să mă părasească în miez de noapte?

— O parte din dumneata încă mai crede că porți cumva responsabilitatea morală pentru ce s-a întâmplat, a zis doctorița Kinzler.

— Uitați ce este, am zis eu, înainte ca Cynthia să apuce să răspundă. A fost telefonul unui *scrântit*. Tot soiul de oameni au văzut emisiunea. N-ar trebui să ne surprindă faptul că apar din senin și câțiva nebuni.

Doctorița Kinzler a oftat ușor și s-a uitat la mine:

— Terry, acesta poate c-ar fi un moment propice ca Cynthia și cu mine să vorbim între patru ochi.

— Nu, e în regulă, a zis Cynthia. Nu-i nevoie să plece.

— Terry, a zis atunci doctorița Kinzler, făcând așa niște eforturi să se arate răbdătoare, încât se vedea bine că se enervase. Sigur că este foarte probabil c-a fost un telefon dat de un nebun, dar, și așa, ce i-a spus omul acela îi poate provoca Cynthiai anumite sentimente și, dacă înțelegem

reacția ei la sentimentele respective, ne sporim șansele de a-i da de capăt acestei chestiuni.

— Și, mai exact, la ce capăt anume vrem să ajungem? am întrebat eu, fără s-o fac pe combativul – chiar voiam să aflu. Nu vreau să par lipsit de bun-simț, dar cred că eu, cel puțin, pur și simplu am pierdut din vedere scopul.

— Ceea ce încercăm noi să facem aici este s-o ajutăm pe Cynthia să treacă peste un incident traumatizant din copilăria ei, care are repercusiuni până astăzi – și nu doar pentru binele ei, ci pentru binele relației pe care o aveți unul cu celălalt.

— Relația noastră merge bine, am zis eu.

— El nu crede întotdeauna ce-i spun, a trântit-o Cynthia.

— Poftim?

— Tu nu mă crezi întotdeauna, a zis iarăși Cynthia. Văd bine asta. Cum a fost atunci când ți-am spus de mașina cafenie. Nu crezi că există. Și când m-a sunat bărbatul ăla de dimineață și n-ai găsit apelul în istoric, te-ai întrebat dacă într-adevăr mă sunase cineva sau nu.

— N-am spus niciodată așa ceva, am zis eu și m-am uitat la doctorița Kinzler de parcă ea ar fi fost judecătorul, iar eu – un inculpat disperat să-și dovedească nevinovăția. Nu-i adevărat. N-am spus niciodată nimic de genul ăsta.

— Dar știu că asta gândeai, a zis Cynthia, fără nicio urmă de mânie în glas, și a întins o mână, pe care mi-a pus-o pe braț. Și, sincer, nu te învinovățesc întru totul. Știu cum am fost. Știu că ți-a fost greu să trăiești cu mine. Nu doar în ultimele luni, ci de când ne-am căsătorit. Povestea mea ne-a apăsât mereu, încerc s-o dau deoparte, ca și cum aș pune-o bine în cămară, dar, din când în când, parcă deschid ușa din greșeală și totul se revarsă în afară. Când am făcut cunoștință...

— Cynthia, nu-i cazul să...

— Când am făcut cunoștință, la început de tot, am știut că apropierea mea de tine însemna că-ți

făceam parte și ție de durerea pe care o simțeam eu de atâta timp, dar am fost egoistă. Am vrut cu atâta disperare să fiu obiectul iubirii tale, chiar dacă asta însemna să-mi împart durerea cu tine.

— Cynthia...

— Și tu ai avut atâta răbdare, chiar ai avut. Și te iubesc pentru asta. Probabil că ești cel mai răbdător om din lume. Dacă-aș fi în locul tău, și eu m-aș exaspera pe mine însămi. Treci odată peste toată povestea, nu-i așa? S-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă. Vorba lui Pam: Treci dracului odată peste toată chestia!

— N-aș zice niciodată așa ceva.

Doctorița Kinzler ne privea cu atenție.

— Ei bine, eu mi-am spus, a zis Cynthia. De sute de ori. Și aș vrea să pot. Dar uneori, și știu c-o să sune a nebunie... — doctorița Kinzler și cu mine păstram o liniște desăvârșită —... uneori îi aud. Îi aud vorbind — pe mama, pe fratele meu. Pe tata. Îi aud ca și cum ar fi în aceeași cameră cu mine. Doar atât, vorbind.

Doctorița Kinzler a rupt prima tăcerea:

— Și dumneata le răspunzi?

— Cred că da, i-a răspuns Cynthia.

— Visezi când se întâmplă asta? a întrebat Naomi Kinzler, la care Cynthia s-a gândit bine:

— Probabil că da. Mă rog, acum nu-i aud — și a zâmbit trist. Nu i-am auzit în mașină, în timp ce veneam încoace. (Am răsuflat ușurat, în sinea mea.) Deci, poate că mi se întâmplă asta când dorm sau când visez cu ochii deschiși. Dar e ca și cum ar fi în jurul meu, parc-ar încerca să-mi vorbească.

— Ce încercă să-ți spună? a întrebat doctorița Kinzler.

Cynthia și-a retras mâna de pe brațul meu și și-a încrucișat degetele în poală.

— Nu știu. Depinde. Câteodată, vorbim și-atât. Despre nimic în mod special. Despre ce avem de

mâncare la cină sau ce e la televizor, nimic important. În schimb, alteori...

Probabil că dădusem impresia că mă pregăteam să intervin cu ceva, fiindcă doctorița Kinzler mi-a aruncat iarăși o privire. Dar nu era vorba de așa ceva. Rămăsesem cu gura căscată, în așteptare, întrebându-mă ce urma să mai spună Cynthia. Era prima oară când o auzeam spunând că-și auzea membrii familiei vorbindu-i.

— ... alteori, cred că-mi cer să-i urmez.

— Să-i urmezi? a repetat doctorița Kinzler.

— Să mă duc să stau cu ei, ca să putem fi iarăși o familie.

— Și ce le răspunzi? a vrut să știe doctorița Kinzler.

— Le spun că vreau să merg, dar nu pot.

— De ce? m-am interesat eu.

Cynthia s-a uitat în ochii mei și mi-a zâmbit iarăși trist:

— Pentru că acolo unde sunt ei, s-ar putea să nu am cum să vă iau pe tine și pe Grace.

OPT

— *Ce-ar fi dac-aș sări peste orice altceva și aș face treaba asta numaidecât? a întrebat el. Așa, m-aș putea întoarce acasă.*

— *Nu, nu, nu, a zis ea, pe un ton aproape dojenitor, apoi s-a oprit o clipă, dându-și răgaz să se calmeze. Știu c-ai vrea să vii înapoi. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere. Dar, mai întâi, trebuie să ne debarasăm de celelalte lucruri. Nu trebuie să fii nerăbdător. A fost o vreme, când eram ceva mai tânără, în care eram prea impetuoasă, prea impulsivă. Acum știu că e mai bine să nu te grăbești, ca să faci un lucru bine.*

L-a auzit oftând la celălalt capăt al firului.

— *Nu vreau s-o fac de oaie, a zis el.*

— *Și nici n-o s-o faci. Tu ai fost mereu serviabil, știi asta. E plăcut să fie măcar unul amabil în casă. (Un vag chicotit.) Ești un băiat cuminte și eu te iubesc mai mult decât ți-ai putea închipui tu vreodată.*

— *Nu prea mai sunt băiat.*

— *Nici eu nu mai sunt fetiță, dar o să mă gândesc întotdeauna la cum erai tu când erai mai mic.*

— *O să mi se pară ciudat... să facem treaba asta.*

— *Știu. Dar asta încerc să-ți spun și eu. Dacă ai răbdare, când o veni vremea, odată lucrurile puse la punct, o să ți se pară cel mai firesc lucru din lume.*

— *Presupun că da.*

Nu părea prea convins.

— *Asta trebuie să ții minte: Ceea ce faci este un fragment dintr-un ciclu mai mare. Din asta facem noi parte. Ai văzut-o până acum?*

— *Da, mă rog. A fost ciudat. O parte din mine a vrut s-o salute, să-i spună: „Ei, bună, n-o să-ți vină să crezi cine sunt”.*

NOUĂ

La sfârșitul acelei săptămâni, am fost s-o vedem pe mătușa Cynthiei, Tess, care locuia într-o căsuță modestă, aflată cam la jumătatea drumului spre Derby, chiar pe șoseaua foarte bine împădurită care leagă Milfordul de Derby. Stătea la mai puțin de douăzeci de minute, dar nu ajungeam s-o vedem atât de des pe cât ar fi trebuit. Așa încât, la ocazii speciale, ca de Ziua Recunoștinței, sau de Crăciun, sau, cum era cazul la acest sfârșit de săptămână, de ziua ei de naștere, ne făceam o datorie de onoare din a merge la ea în vizită cu toții.

Mie îmi făcea chiar plăcere. O iubeam pe Tess aproape tot atât de mult cât pe Cynthia. Nu numai pentru că era o bătrânică atât de cumsecade – când îi spuneam așa, riscam o privire amenințătoare și, totodată, jucăușă –, ci mai ales pentru ceea ce făcuse pentru Cynthia după ce părinții și fratele ei dispăruseră. Luase la ea o tânără adolescentă, care uneori se dovedea – și Cynthia era prima care să recunoască – o adevărată pacoste.

— N-am avut de ales, mi-a spus Tess odată. Doar era fiica surorii mele. Iar sora mea dispăruse, împreună cu soțul ei și cu nepotul meu. Ce dracului aș fi putut face?

Tess avea un mod de a fi arțăgos, ușor enervant, dar asta era o atitudine pe care ea și-o cultivase pentru a se proteja. Sub acest înveliș, era toată numai lapte și miere. Nu că nu și-ar fi câștigat dreptul, de-a lungul anilor, de a fi oarecum ciudată. Soțul ei o părăsise, înainte ca Cynthia să vină să locuiască la ea, pentru o chelneriță din Stamford și, așa cum spunea Tess, plecase cu ea să se călărească undeva prin vest, unde să nu mai audă nimeni de ei, și slavă Domnului că se întâmplase

aşa. Tess, care cu câţiva ani mai înainte renunţase la slujba ei de la fabrica de aparate de radio, îşi găsisese de lucru în administraţia districtului, o slujbă de birou la departamentul de drumuri, şi câştiga doar atât, cât să se întreţină şi să-şi plătească facturile la utilităţi. Nu-i prea rămânea cine ştie ce pentru a creşte o adolescentă, dar făcuse ce făcuse şi se descurcase. Tess nu avusese niciodată copii şi, dacă nenorocitul ei de soţ îşi luase lumea-n cap, ea se bucurase că avea cu cine să-şi împartă locuinţa, chiar dacă împrejurările prin care ajunsese la ea Cynthia erau învăluite în mister şi, neîndoielnic, tragice.

Tess avea spre şaptezeci de ani acum, ieşise la pensie şi trăia din banii de la asigurările sociale şi din ce primea de la administraţia districtuală. Se ocupa cu grădinăritul şi se învârtea de colo până colo, mai făcea câte o excursie cu autobuzul din când în când, aşa cum făcuse toamna trecută, prin Vermont şi New Hampshire, ca să se uite la felul cum îngălbeneau frunzele – „Doamne, Dumnezeule, un autobuz plin de bătrâni, îmi venea să mor, nu alta!” –, dar altfel nu prea avea cu cine să socializeze. Nu făcea parte din asociaţii, n-o atrăgeau întrunirile pensionarilor. Dar tot era la curent cu ştirile, menţinându-şi abonamentele la *Harper's*, *The New Yorker* şi *The Atlantic Monthly*, şi nu se sfia să ne împărtăşească opiniile ei politice de centru-stânga.

— Preşedintele-ăsta, mi-a spus ea într-o zi la telefon, are cap numai ca să nu-i plouă direct în gât.

Faptul că-şi petrecuse cea mai mare parte a adolescenţei cu Tess o ajutase pe Cynthia să-şi formeze o anumită atitudine, o perspectivă şi, fără doar şi poate, contribuisese la decizia ei de a-şi face, în primii noştri ani de căsnicie, o carieră în domeniul asistenţei sociale.

Iar Tess era foarte încântată ori de câte ori ne vedea. Mai cu seamă pe Grace.

— Căutam în pivniță prin câteva cutii cu cărți vechi, ne-a spus Tess, după ce am trecut de partea cu îmbrățișările, cufundându-se în fotoliul ei cu suport pentru picioare. Și iată peste ce am dat.

S-a aplecat înainte, a dat la o parte un număr din *The New Yorker* care ascundea ceva și i-a întins lui Grace o carte groasă cartonată – *Cosmosul*, de Carl Sagan^[10]. Grace a făcut ochii mari, uitându-se la miriadele de stele de pe copertă.

— E o carte destul de veche, a zis Tess, cerându-și, parcă, scuze că se gândise la asta. Are aproape treizeci de ani, și tipul care a scris-o nu mai e în viață, și acum sunt multe chestii mai interesante pe Internet, dar tot s-ar putea să găsești în ea câte ceva care să-ți atragă atenția.

— Mulțumesc! a zis Grace, care a luat cartea cu amândouă mâinile și mai-mai s-o scape, fiindcă nu se așteptase să fie chiar atât de grea. Scrie și despre asteroizi?

— Probabil că da, i-a spus Tess.

Grace a dat fuga jos, în pivniță, unde eram convins că se cuibărea pe canapea în fața televizorului, poate se și învelea cu o pătură și se pune pe răsfoit paginile cărții.

— Foarte drăguț din partea ta, a zis Cynthia, aplecându-se și sărutând-o pe Tess probabil pentru a patra oară de când veniserăm.

— N-avea niciun rost s-o arunc la gunoi, amărâta de carte, a zis Tess. Puteam s-o donez bibliotecii, dar credeți c-ar fi vrut cărți vechi de treizeci de ani? Tu ce mai faci, scumpo? a întrebat-o ea pe Cynthia. Arăți obosită.

— Ei, sunt bine, a zis Cynthia. Dar tu? Și tu arăți cam epuizată astăzi.

— A, nu, sunt în regulă... cred, a zis Tess, uitându-se la noi peste ochelarii de citit.

Eu i-am arătat sacoșa de cumpărături plină, cu două toarte, pe care o aduseserăm cu noi.

— Am luat câte ceva.

— A, nu trebuia, a zis Tess. Ia să vedem prada!

Am chemat-o pe Grace înapoi sus, ca să vadă cum primea mătușa Tess niște mănuși de grădinărit noi, o eșarfă de mătase roșu cu verde și un pachet de fursecuri.

Tess exclama pe măsură ce scotea lucrurile din sacoșă.

— Fursecurile sunt de la mine, a anunțat Grace, apoi a adăugat: Mătușă Tess?

— Da, scumpo.

— De ce ai atât de multă hârtie igienică?

— Grace! a muștrat-o Cynthia.

— Asta, i-am spus eu lui Grace, a fost un *fox pass*.

Tess a făcut cu mâna un gest cu care voia să sugereze că nu se simțea ea jenată din atâta lucru. Ca mulți alți vârstnici, Tess avea tendința de a-și face rezerve. Dulapurile ei din pivniță erau încărcate cu câte două articole din tot ce avea.

— Când sunt la reducere, a zis ea, îmi iau mai multe.

Grace a coborât înapoi în pivniță, iar Tess ne-a luat peste picior pe mine și pe Cynthia:

— Când o fi să vină sfârșitul lumii, eu o să fiu singura care o să aibă cu ce să se șteargă la fund.

Prezentarea cadourilor părea s-o fi obosit, așa că s-a rezemat de spătarul fotoliului, oftând din greu.

— Ești bine? a întrebat-o Cynthia.

— Nu mai pot de bine, a zis ea; apoi, de parcă tocmai și-ar fi adus aminte: Vai, nu-mi vine să cred! Am vrut să cumpăr niște înghețată pentru Grace.

— Stai liniștită, a zis Cynthia. Oricum ne gândeam să te scoatem în oraș la cină. Ce zici, îți convine la „Knickerbocker”? Parcă-ți plăceau cartofii copti.

— Nu știu, a zis Tess. Cred că nu sunt tocmai în apele mele azi, sunt cam obosită. De ce să nu ne luăm cina chiar aici? Am câte ceva. Dar niște înghețată chiar voiam să cumpăr.

— Mă duc eu, am zis. Mă urc în mașină și mă duc până la Derby, să găsesc o alimentară sau un magazin 7-Eleven.

— Aș mai avea nevoie și de alte câteva lucruri, a zis Tess. Cynthia, poate ar fi mai bine să te duci tu, că știi cum e, dacă-l trimitem pe el, habar n-are ce să ia.

— Așa cred și eu, a zis Cynthia.

— Și aș mai vrea să-l rog pe Terry să-mi care jos, în pivniță, câteva lucruri din garaj, de vreme ce tot e aici. Și dacă nu te superi, Terry.

Am acceptat bucuros. Tess a făcut o listă scurtă și i-a înmănat-o Cynthiai, care a zis că nu avea să lipsească, probabil, mai mult de treizeci de minute. Când a ieșit ea pe ușă, eu am început să mă foiesc prin bucătărie, am aruncat o privire la tabla de afișaj de lângă telefonul fixat pe perete, pe care Tess prinsese cu un bold o fotografie cu Grace la Disney World. Am deschis congelatorul de la combina frigorifică, uitându-mă după niște gheață pe care s-o pun într-un pahar cu apă.

În partea din față a congelatorului era o cutie cu înghețată de ciocolată. Am scos-o și i-am desfăcut capacul. Lipsea o cupă de înghețată. M-am gândit că Tess începuse, poate, să fie puțin cam distrată din cauza vârstei.

— Ia uite-aici, Tess, i-am strigat. Ai deja înghețată!

— Vorbești serios? a zis ea din sufragerie.

Am pus înghețata înapoi, am închis congelatorul și m-am așezat pe canapea lângă ea.

— Cu ce te mai lauzi? am întrebat-o.

— Am fost la doctor, a zis Tess.

— De ce? Te supără ceva?

— Mai am puțin și mor, Terry.

— Cum adică? De ce suferi?

— Nu-ți face griji, n-o să se întâmple peste noapte. S-ar putea s-o mai duc șase luni, s-ar putea s-o mai duc un an. Nu se știe niciodată. Unii oameni rezistă ceva mai mult, dar nu mă prea

încântă ideea unei evoluții prelungite și târăgănite. Așa ceva nu mi-ar plăcea. Să-ți spun drept, mi-ar plăcea s-o închei repede, ceac-pac și gata, știi cum e! Mult mai simplu.

— Tess, te rog, spune-mi ce-i cu tine!

Tess a ridicat din umeri.

— Nu-i cine știe ce. Mi-au făcut niște analize, mai trebuie să-mi facă un rând, ca să fie siguri, dar probabil c-or să-mi spună exact același lucru. Concluzia este că văd linia de sosire. Și am vrut să-ți spun ție primul, pentru că Cynthia parcă... a trecut prin destule în ultima vreme. Douăzeci și cinci de ani, emisiunea de la televizor.

— A primit un telefon anonim cu câteva zile în urmă, am zis eu. Care a zguduit-o destul de tare.

Tess și-a închis ochii o clipă și a scuturat din cap.

— Niște nebuni. Cum văd ceva la televizor, cum scot cartea de telefoane.

— Asta cred și eu.

— Cynthia va trebui să afle, până la urmă, că sunt bolnavă. Cred că problema este să afle într-un moment potrivit.

Am auzit zgomote pe scări. Grace a ieșit din pivniță, cărându-și cartea cea nouă cu ambele mâini.

— Știați, ne-a spus ea, că, deși Luna arată de parcă ar fi fost lovită de mult mai mulți asteroizi decât Pământul, Pământul a fost lovit, probabil, de tot atât de mulți, dar, pentru că are atmosferă, atmosfera netezește solul, astfel încât nu se văd toate craterele, dar, fiindcă pe Lună aerul nu e deloc, și nimic altceva, ea, când e lovită de un asteroid, rămâne așa pentru totdeauna?

— Bună carte, nu-i așa? a zis Tess.

Grace a dat din cap afirmativ, apoi a zis:

— Mi-e foame.

— Mama s-a dus după câteva mici cumpărături, am zis eu.

— Nu-i aici?

Am dat din cap că nu.

— Se întoarce repede. Și, dacă vrei să știi, în congelator e niște înghețată. De ciocolată.

— Poți să iei toată cutia jos cu tine, a zis Tess. Și o lingură.

— Serios? a întrebat Grace.

Asta încălca orice regulă de bună-cuviință știută de ea.

— Hai, dă-i bătaie! am zis eu.

S-a dus în pas alergător la bucătărie, și-a tras un scaun ca să poată ajunge la congelator, a înșfăcat înghețata și o lingură din sertar și tot în fugă a coborât înapoi în pivniță.

Când mi-am întors din nou privirile spre ea, Tess avea ochii umezi.

— Cred c-ar trebui să-i spui tu Cynthiei, am zis eu.

M-a luat de mână.

— A, da, sigur că da, nu te-aș pune pe tine să faci asta. Simțeam numai nevoia să-ți spun ție mai întâi, ca să fii deja pregătit când o să-i spun și Cynthiei și s-o ajuți să treacă peste toată situația.

Am zis:

— Și ea va trebui să mă susțină pe mine.

Tess a afișat un rânjel, auzind asta.

— Te-ai dovedit o partidă destul de bună pentru ea. Știi, la început n-am fost chiar așa de sigură.

— Mi-ai mai spus, am zâmbit eu.

— Îmi păreai parcă prea serios. Foarte cinstit. Dar te-ai dovedit a fi tocmai bun. Mă bucur foarte mult că te-a întâlnit, la toată suferința prin care a trecut.

Apoi, Tess și-a întors privirile de la mine, dar mi-a strâns mâna cu mai multă putere.

— Ar mai fi ceva, a zis ea, și anume a zis într-un fel cu totul aparte, ca și cum lucrul pe care mai avea să mi-l spună era mai important decât faptul că ea era pe moarte. Mai sunt câteva lucruri pe care trebuie să le spun cât mai pot, să-mi iau o piatră de pe inimă. Înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Și nu mai am prea mult timp la dispoziție ca să le spun. Dacă se întâmplă ceva și mor mâine? Dacă n-o să mai apuc să vă spun ceea ce știu? Chestia e că nu știu dacă Cynthia e pregătită să audă ce am eu de spus, nici măcar nu știu dacă-i face vreun bine să afle, pentru că, știi, ce am de spus nu face decât să ridice și mai multe întrebări decât să ofere niște răspunsuri. Poate mai mult s-o agite decât s-o ajute.

— Tess, ce s-a-ntâmplat?

— Șezi cuminte și ascultă-mă până la capăt. Trebui să știi asta, pentru că odată și-odată ar putea să devină o piesă importantă a mozaicului. Luată separat, nu știu cum s-o interpretez, dar poate că pe viitor o să aflați mai multe despre ce s-a petrecut cu soră-mea, cu soțul ei și cu Todd. Și, dacă o să se întâmple așa, s-ar putea să vă fie de folos.

Respiram, deși mă simțeam de parcă mi-aș fi ținut răsuflarea, tot așteptând-o să zică odată ce avea de zis.

— Ce? a zis ea, uitându-se la mine de parcă aș fi fost năuc. Nu vrei să știi?

— Doamne, Dumnezeu, Tess, dar asta și aștept, să-mi spui!

— E vorba de bani, a zis ea.

— De bani?

Tess a dat din cap obosită.

— Au fost niște bani. Care apăreau așa...

— Bani de unde?

A ridicat din sprâncene.

— Păi, tocmai asta-i întrebarea, nu-i așa? De unde veneau? De la cine?

Mi-am trecut mâna prin păr, cuprins de o vagă exasperare.

— Ia-o cu începutul.

Tess a tras aer încet pe nas.

— N-avea cum să-mi fie ușor s-o cresc pe Cynthia. Dar, după cum am spus, n-am avut de

ales. Era nepoata mea, sânge din sângele soră-mii, o iubeam ca pe copilul meu, așa c-am luat-o la mine, când s-a întâmplat toată povestea. Fusese un copil destul de greu de stăpânit, până când ai ei au dispărut pe neașteptate și, într-un fel, asta a mai liniștit-o. A început să fie mai serioasă în anumite privințe, să fie mai atentă la școală. Sigur că avea și ea scăpările ei. Într-o noapte, mi-au adus-o acasă polițiștii, o prinseseră cu marijuana la ea.

— Nu zău? am zis eu.

Tess a zâmbit.

— Au lăsat-o să scape doar cu un avertisment – și și-a dus degetul la buze: Nicio vorbă.

— Sigur.

— Oricum, dacă ți se întâmplă așa ceva, să-ți pierzi familia, crezi că ți s-a dat liber să faci orice-ți trece prin cap, să fii independent, crezi că ți se cuvine, știi cum e?

— Presupun că da.

— Numai că o parte din ea voia să se adune. Pentru eventualitatea în care s-ar fi întors părinții ei, voia să se aleagă ceva de capul ei, nu să ajungă să nu fie bună de nimic. Chiar dacă nu mai erau, își dorea să-i știe mândri de ea. Așa că s-a hotărât să meargă mai departe, la facultate.

— La Universitatea din Connecticut, am zis eu.

— Exact. O universitate bună. Cam scumpă. Mă și întrebam cum aș fi putut eu să fac față cheltuielilor. Notele ei nu erau proaste, dar nici de bursă, dacă înțelegi ce vreau să spun. Aveam de gând să mă interesez de niște împrumuturi pentru ea, chestii de-astea.

— Aha.

— Primul plic l-am găsit în mașină, pe locul din dreapta, a zis Tess. Stătea cuminte acolo. Ieșisem de la serviciu, m-am urcat în mașină și am văzut un plic alb pe scaunul de lângă mine. Treaba e că încuiasem mașina, dar lăsasem ferestrele în jos nu mai mult de un deget – era destul de cald afară și am vrut să las să intre un pic de aer. Loc de

strecurat plicul ar fi fost, dar așa, la fix... era destul de gros.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Și în el erau bani?

— Puțin sub cinci mii de dolari, a zis Tess. Bancnote de tot felul. De douăzeci, de cinci, câteva de o sută.

— Un plic plin cu bani? Fără nicio explicație, niciun bilet, nimic?

— Ba da, un bilet a fost.

S-a ridicat din fotoliu, a făcut câțiva pași până la un birou vechi, cu etajeră, aflat lângă ușa de la intrare, și i-a deschis unicul sertar.

— Am dat peste el când am început să fac puțină curățenie în pivniță și am căutat prin cutiile alea cu cărți și prin toate catrafusele alea. Trebuie să mai arunc din ele acum, să vă ușurez munca ție și Cynthiei când o să-mi sortați lucrurile, după ce mor.

A scos un mic teanc de plicuri, prins cu un elastic – să fi fost vreo zece – douăsprezece, poate chiar mai multe. Împreună, nu erau mai groase decât un deget.

— Acuma, sigur că sunt goale toate, a zis Tess. Însă tot le-am păstrat, chiar dacă nu-i nimic scris pe ele, nicio adresă a expeditorului, nicio ștampilă poștală. Dar m-am gândit: și dacă au amprente pe ele sau ceva ce ar putea fi de folos cuiva la un moment dat?

Tess le strângea zdravăn între palme, așa încât era destul de incert c-ar mai fi putut exista vreo dovadă. Pe de altă parte, știința judiciară nu era tocmai domeniul meu. Doar nu predau chimie.

Tess a scos cu greu o bucată de hârtie de sub elastic.

— Ăsta a fost singurul bilet pe care l-am primit. Odată cu primul plic. Toate celelalte, care au urmat, au fost și ele pline cu bani, dar fără niciun cuvânt.

Mi-a înmânat o foaie de hârtie standard pentru mașina de scris, împăturită în trei. Cam îngălbenită de vreme.

Am despăturit-o.

Mesajul era scris la mașină, în mod intenționat cu litere mari. Zicea așa:

ĂȘTIA SUNT CA SĂ TE AJUTE CU CYNTHIA.

PENTRU EDUCAȚIA EI, PENTRU CE VĂ MAI

TREBUIE. OR SĂ MAI FIE ȘI ALȚII, DAR TREBUIE

SĂ RESPECȚI CÂTEVA REGULI: SĂ NU-I SPUI

NICIODATĂ CYNTHIEI DESPRE BANII ĂȘTIA. SĂ

NU SPUI NIMĂNUI NIMIC DESPRE EI. SĂ NU

ÎNCERCI NICIODATĂ SĂ AFLI DE UNDE PROVIN.

NICIODATĂ.

Asta era tot.

L-am citit, probabil, de trei ori și abia după aceea m-am uitat la Tess, care stătea în picioare în fața mea.

— Și n-am făcut nimic din toate astea niciodată, a zis ea. Nu i-am spus niciodată Cynthiei. Nici altcuiva. N-am încercat niciodată să aflu cine lăsase plicul în mașina mea. N-am știut niciodată când și unde avea să apară următorul plic. Odată, am găsit un plic băgat în exemplarul din *New Haven Register*, în fața ușii de la intrare. Altă dată, când am ieșit din clădirea Poștei, mai apăruse unul în mașină.

— N-ai văzut niciodată pe nimeni?

— Nu. Cred că cel care le lăsa acolo mă urmărea și avea grijă să fiu destul de departe, ca să nu se dea de gol. Și vrei să-ți spun ceva? De

fiecare dată când parcam mașina, aveam și eu grijă să las fereastra doar așa, întredeschisă, pentru orice eventualitate.

— Câți bani au fost în total?

— Într-un interval de circa șase ani, 42.000 de dolari.

— Dumnezeuule!

Tess a întins mâna. Voia să-i dau biletul înapoi. L-a împăturit, l-a strecurat sub elastic, împreună cu celelalte plicuri, s-a ridicat și a pus totul înapoi în sertarul biroului.

— Deci... de câți ani n-ai mai primit nimic? am întrebat-o eu.

Tess a chibzuit o clipă.

— De vreo cincisprezece, cred. N-am mai primit nimic de când Cynthia a terminat școala. O binecuvântare au fost, asta pot să ți-o spun. Nu m-aș fi descurcat fără ei s-o țin la școală, ar fi trebuit să vând casa asta sau s-o mai ipotectez o dată, nu știu.

— Și, deci? am zis eu. Cine ți-i lăsa?

— Asta-i o întrebare de 42 de mii de dolari! a zis Tess. Asta m-am tot întrebat și eu, în toți anii ăștia. Maică-sa? Taică-su? Amândoi?

— Ceea ce ar însemna că în toți acei ani ei erau în viață sau cel puțin unul dintre ei. Poate că mai trăiesc și acum. Dar, dacă unul sau altul dintre ei a putut face asta – să te urmărească, să-ți lase bani – de ce n-ar fi putut să ia și legătura cu tine?

— Știu, a zis Tess. N-are nicio noimă. Pentru că am crezut mereu că soră-mea e moartă, că sunt morți cu toții. C-au murit încă din noaptea în care au dispărut.

— Și, dacă sunt morți, am zis eu, atunci cine ți-a trimis banii se simte răspunzător pentru moartea lor. Încearcă să îndrepte lucrurile.

— Înțelegi ce vreau să spun? a zis Tess. Mai multe întrebări decât răspunsuri. Banii în sine nu înseamnă că sunt în viață. Și nici nu înseamnă că-s morți.

— Dar ceva tot înseamnă, am zis eu. Când nu i-ai mai primit, când a devenit limpede că nu mai veneau alții, de ce nu te-ai dus la poliție? Ar fi putut redeschide cazul.

Lui Tess i s-a citit extenuarea în ochi.

— Știu c-ai putea crede că nu mi-a fost niciodată frică să răscolesc puțin rahatul, dar în această privință, Terry, pur și simplu n-am fost sigură că *voiam* să aflu adevărul. Eram speriată și mă temeam că adevărul ar fi putut s-o facă pe Cynthia să sufere – dacă reușeam să-l aflăm, bineînțeles. Chestia asta și-a pus amprenta asupra mea. M-a stresat. Mă întreb dacă nu cumva din cauza asta sunt bolnavă. Cică stresul poate avea efecte dintr-astea, că-ți poate afecta organismul.

— Asta am auzit și eu, am zis, apoi am făcut o pauză. Poate c-ar trebui să vorbești cu cineva.

— Mă rog, am făcut o încercare, a zis Tess. Am mers la consultație la doctorița voastră, Kinzler.

Am clipit.

— Serios?

— Mi-a pomenit odată Cynthia că se duce la ea, așa c-am sunat-o, am fost la ea de vreo două ori. Dar, știi, pur și simplu nu sunt pregătită să-mi deschid sufletul în fața unui necunoscut. Sunt anumite lucruri pe care nu poți să le spui decât familiei.

Am auzit o mașină intrând pe alee.

— Depinde de tine dacă-i spui sau nu Cynthiai, a zis Tess. Despre plicuri, adică. Despre mine o să-i spun chiar eu cât de curând.

O portieră s-a deschis, apoi s-a închis. Am aruncat o privire pe fereastră și am văzut-o pe Cynthia ducându-se în spatele mașinii, care avea portbagajul deschis.

— Trebuie să mă mai gândesc la asta, i-am spus. Nu știu ce să fac. Dar îți mulțumesc că mi-ai spus – și iar am făcut o pauză. Îmi pare rău că nu mi-ai spus de mai înainte.

— Și mie îmi pare rău, dar n-am putut.

Ușa de la intrare s-a deschis și Cynthia a dat buzna înăuntru cu două sacoșe de cumpărături. În același timp, Grace a reapărut din pivniță, strângând la piept cutia cu înghețată de ciocolată, de parcă ar fi fost o jucărie de pluș. Era mânjită de ciocolată în jurul gurii.

Cynthia s-a uitat la ea curioasă. Vedeam cum i se învâртеau roțile, cum se gândea că fusese trimisă după cai verzi pe pereți.

Tess a zis:

— Nici n-ai plecat bine, că ne-am dat seama că, de fapt, aveam înghețată. Dar de celelalte lucruri aveam nevoie oricum. La urma urmei, ce naiba, doar e ziua mea! Ia să punem noi de-o petrecere!

ZECE

Când am intrat în dormitorul lui Grace, ca s-o sărut și să-i urez noapte bună, se făcuse deja întuneric în cameră, însă curând i-am zărit silueta la fereastră, de unde se uita prin telescop la cerul luminat de razele lunii. Am distins cu greu faptul că înfășurase rudimentar niște bandă adezivă în jurul aparatului, în locul în care acesta era prins de stativ, ca să țină cele două piese la un loc.

— Scumpo, am zis eu.

Grace a mișcat câteva degete, dar nu s-a desprins de telescop. După ce ochii mei s-au obișnuit cu întunericul, am văzut cartea cu *Cosmosul* deschisă pe pat.

— Ce vezi tu acolo? am întrebat.

— Nu mare brânză, a zis Grace.

— Păcat.

— Ba nu-i păcat. E bine dacă nu vine nimic să distrugă Pământul.

— Aici nu pot să te contrazic.

— N-aș vrea ca tu și cu mama să pățiți ceva. Dacă ar fi ca până mâine dimineată casa noastră să fie lovită de un asteroid, l-aș vedea venind de pe acum, așa că puteți să dormiți liniștiți.

I-am pus mâna pe cap și am mângâiat-o.

— Tata, mă bagi cu ochiu-n telescop, a zis Grace.

— A, scuză-mă, am zis eu.

— Cred că mătușa Tess e bolnavă, a zis ea.

Vai de mine! – ascultase la ușă. În loc să fie jos, în pivniță, ea se ascunsese în capul scărilor.

— Grace, nu cumva...

— Nu părea foarte fericită de ziua ei, a zis Grace. Eu sunt mult mai veselă de ziua mea.

— Uneori, când îmbătrânești, nu mai e așa mare lucru să fie ziua ta, i-am spus eu. Ai avut deja parte

de zile de naștere destule. După un timp, dispare ineditul.

— Ce înseamnă inedit?

— Știi și tu că tot ce e nou e și interesant, nu-i așa? Numai că, după un timp, devine plictisitor. Când ceva e nou, înseamnă că este inedit.

— Aha – și și-a întors telescopul puțin mai spre stânga. În seara asta, luna e așa de luminoasă. I se văd foarte bine toate craterele.

— Treci la culcare, am zis eu.

— Mai stau puțin, a protestat ea.

— Somn ușor și, în seara asta, nu-ți mai face griji în privința asteroizilor.

Mă hotărâsem să n-o țin prea din scurt, cerându-i să se bage imediat în pat. Să-ți lași copilul să treacă de ora de culcare, ca să studieze sistemul solar, nu mi se părea chiar așa un delict, care să necesite intervenția celor de la protecția copilului. După ce am sărutat-o ușor pe ureche, m-am strecurat afară din cameră și am străbătut înapoi holul până la dormitorul nostru.

Cynthia, care îi spusese deja noapte bună lui Grace, stătea în pat, cu o revistă în față, răsfoindu-i doar paginile, fără să fie atentă la ce scria în ele.

— Mâine am de făcut niște cumpărături la mall, a zis ea, fără să-și dezlipească ochii din paginile revistei. Trebuie să găsesc o pereche nouă de adidași pentru Grace.

— Cei pe care-i are nu par uzați.

— Nici nu sunt, dar îi stau degetele presate în ei. Nu vii cu noi?

— Sigur, am zis eu. De dimineață, aș putea să tund iarba. Și, eventual, să mâncăm de prânz acolo.

— A fost frumos astăzi, a zis ea. O vedem destul de rar pe Tess.

— Am putea să facem treaba asta săptămânal, ce părere ai? am zis eu.

— Serios? a zâmbit ea.

— Da, bineînțeles. Am putea s-o invităm la noi la cină, s-o scoatem la „Knickerbocker” sau, poate, la localul ăla cu fructe de mare de pe malul estuarului. Sigur i-ar plăcea.

— I-ar plăcea la nebunie. Azi părea un pic absentă. Și cred că începe să nu mai aibă ținere de minte. Adică, treaba cu înghețata, c-o luase deja.

Tess nu-i spusese Cynthiei de problemele ei de sănătate. N-ar fi vrut să-și strice ea singură serbarea zilei de naștere. Și, de vreme ce numai de ea depindea să se decidă când să-i dea vestea Cynthiei, mă simțeam prost că eu știam despre ce era vorba, în timp ce soția mea era ținută în ignoranță.

Dar o povară și mai mare era faptul că aflasem din senin despre banii care-i fuseseră trimiși anonim lui Tess, de-a lungul mai multor ani. Ce drept aveam eu să țin informația asta pentru mine? În mod cert, Cynthia avea dreptul să afle lucrul ăsta chiar mai mult decât mine. Dar Tess renunțase să-i spună, gândindu-se că Cynthia era și așa destul de fragilă în ultima vreme, iar eu nu puteam să nu fiu de acord cu ea. Și totuși...

Mi-aș fi dorit chiar s-o fi întrebat pe Cynthia dacă știa că mătușa ei fusese de vreo două-trei ori în vizită la doctorița Kinzler, dar atunci ea ar fi vrut să afle de ce Tess îmi pomenise mie despre asta, și nu ei, așa c-am lăsat baltă și chestiunea asta.

— Ești bine? m-a întrebat Cynthia.

— A, da, sunt bine. Doar un pic obosit, atâta tot, am zis eu, în timp ce mă dezbrăcam în chiloți.

M-am spălat pe dinți și m-am băgat în pat, așezându-mă pe partea mea, cu spatele la ea. Cynthia și-a aruncat revista pe podea și a stins lumina după câteva momente, și-a întins brațul peste umărul meu, mi-a mângâiat pieptul, după care mi-a luat-o în mână.

— Cât de obosit ești? a șoptit ea.

— Nu chiar atât de obosit, am zis eu și m-am întors cu fața la ea.

— Vreau să mă simt protejată cu tine, a zis ea, sărutându-mă pe gură.

— Nu-i niciun asteroid în noaptea asta, i-am spus eu și, dacă ar fi fost aprinsă lumina, cred c-aș fi văzut-o zâmbind.

∴

Cynthia a adormit repede. Eu n-am fost la fel de norocos.

M-am uitat în tavan, m-am întors pe partea mea, m-am holbat la ceasul digital. Când s-a schimbat minutul, am început să număr până la șaizeci, să văd cât de exact reușeam să fiu. Apoi, m-am sucit iar pe spate și m-am holbat la tavan. Pe la ora trei dimineața, Cynthia și-a dat seama că nu dormeam și mi-a spus năucă:

— Ești bine?

— Da, i-am spus eu. Culcă-te la loc!

Cu întrebările ei îmi venea greu să mă confrunt. Dacă aș fi știut răspunsurile la eventualele întrebări ale Cynthiai despre plicurile doldora de bani, care-i fuseseră lăsate lui Tess pentru educația ei, fără îndoială că i-aș fi spus numaidecât.

Ba nu, nu era adevărat. Câteva răspunsuri n-ar face decât să stârnească și mai multe întrebări. Să presupunem c-aș fi știut că banii fuseseră lăsați de cineva din familia ei. Să presupunem c-aș fi știut și de cine anume.

Tot n-aș fi putut să răspund la întrebarea de ce.

Să presupunem c-aș fi știut că banii fuseseră lăsați de altcineva, care nu era din familia ei. Dar de cine anume? Cine altcineva s-ar fi simțit atât de răspunzător față de Cynthia, pentru ce se întâmplase cu mama, tatăl și fratele ei, astfel încât să lase atâția bani pentru creșterea ei?

Apoi m-am întrebat dacă trebuia să anunț poliția. S-o conving pe Tess că era cazul să predea scrisoarea și plicurile. Poate chiar și după atâția ani, și după atâtea manevrări, mai păstrau încă

niște secrete pe care cineva, cu aparatura de cercetare potrivită, ar fi reușit să le dezlege.

Asta, desigur, pornind de la premisa că s-ar mai fi găsit cineva, la secția de poliție, căruia să-i pese de cazul ăsta. Fusesse de multă vreme clasat cu „autor necunoscut”.

Când se lucra la emisiunea de televiziune, producătorilor le fusese foarte greu chiar să și găsească pe cineva care investigase incidentul și care mai lucra încă în poliție. De asta fuseseră nevoiți să-i dea de urmă tipului din Arizona, care insinuase, stând în fața rulotei ăleia Airstream, că Cynthia avusese de-a face cumva cu dispariția fratelui și a părinților ei – un infam.

Și uite-așa nu puteam să adorm, bântuit de informația pe care n-o împărtășisem cu Cynthia și care nu făcea decât să-mi aducă aminte de cât de multe alte lucruri nu știam încă nici eu, darmita ea.

∴

Mi-am omorât timpul în librărie, în timp ce Cynthia și Grace se uitau la încălțăminte. Țineam în mână un roman de început al lui Philip Roth, unul pe care nu apucasem să-l citesc până atunci, când Grace a intrat fugind în magazin. Cynthia venea în spatele ei, cu o sacoșă de cumpărături în mână.

— Mi-e foame rău de tot, a zis Grace, prinzându-mă în brațe.

— Adidași noi?

S-a dat cu un pas înapoi și a făcut parada modei pentru mine, scoțând în față mai întâi un picior, apoi și pe celălalt. Purta niște adidași albi cu un model roz.

— Și în sacoșă ce e? am întrebat eu.

— Adidașii vechi, mi-a spus Cynthia. A trebuit să se încălțe imediat cu ei. Ți-e foame?

Îmi era. Am pus la loc cartea lui Roth și am urcat pe scara rulantă la etajul cu fast-food-uri. Grace voia la McDonald's, așa că i-am dat bani să-și cumpere ceva, în timp ce Cynthia și cu mine am

mers la o altă teighea, să ne luăm supă și câte un sandviș. Cynthia se tot uita în urmă, către McDonald's, ca să fie sigură că n-o scăpa din ochi pe Grace. Mall-ul era aglomerat în după-amiaza aceea de duminică, la fel și zona restaurantelor. Mai erau câteva mese goale, dar una după alta se ocupau.

Cynthia era atât de ocupată s-o supravegheze pe Grace, încât am împins eu singur ambele tăvi de plastic, am cules pe drum tacâmuri și șervețele și am pus pe tăvi sandvișurile și supa, când au fost gata.

— Ne-a ocupat o masă, a zis Cynthia.

Am scrutat zona de mese și scaune și am zărit-o pe Grace la o masă de patru persoane, făcându-ne cu mâna și mult timp după ce noi o văzuserăm. Când ne-am așezat și noi la masă, ea își scosese deja Big Mac-ul dintr-o jumătate a cartonului și-și răsturnase cartofii prăjiți în jumătatea cealaltă.

— Bleah! a zis ea, când a văzut supa mea cremă de broccoli.

O femeie simpatică, de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată cu o jachetă albastră și care stătea singură la masa de alături, ne-a aruncat o privire, a zâmbit și și-a văzut de propriul ei prânz mai departe.

Stăteam față în față cu Cynthia și pe Grace o aveam în dreapta. Am observat că Cynthia se tot uita peste umărul meu. M-am întors o dată, mi-am aruncat privirea în direcția în care se uita ea și m-am răsucit la loc.

— Ce e? am întrebat-o.

— Nimic, a răspuns ea și a mușcat din sandvișul ei cu salată de pui.

— La ce te uita?

— La nimic, a răspuns ea încă o dată.

Grace și-a îndesat un cartof prăjit în gură, mușcându-l cu mare viteză din sfert în sfert.

Cynthia privea din nou peste umărul meu.

— Cyn, am zis eu, la ce naiba te uiți?

De astă dată, n-a mai negat imediat că era ceva care-i atrăsese atenția.

— E un bărbat acolo, a zis ea, la care eu am dat să mă întorc, dar m-a oprit: Nu, nu te uita!

— Și ce ți se pare așa deosebit la el?

— Nimic, a zis ea.

Am oftat și probabil că mi-am dat și ochii peste cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Cyn, nu poți să te holbezi așa, pur și simplu, la tipul ăsta doar pentru că...

— Seamănă cu Todd, a zis ea.

Sigur că da, m-am gândit eu. Nu era prima oară când treceam prin asta. Să-mi păstrez calmul.

— Bine, am zis. Ce anume îl face să semene cu fratele tău?

— Nu știu. Are așa, ceva. Pur și simplu are înfățișarea pe care probabil c-ar avea-o Todd astăzi.

— Despre ce vorbiți? a întrebat Grace.

— Nu contează, i-am răspuns eu, după care i-am spus Cynthiei: Spune-mi cum arată și mă întorc așa, ca din întâmplare, și mă uit la el.

— Are părul negru, poartă o geacă maro. Mănâncă ceva chinezesc. Chiar acum, uite, mănâncă un pachetel de primăvară. Arată ca o copie mai tânără a tatălui meu sau ca una mai bătrână a lui Todd, ascultă-mă pe mine.

M-am rotit încet pe scaunul fără spătar, prefăcându-mă că aruncam o privire de ansamblu către tejghelele cu mâncare, ca și cum m-aș fi gândit să mă duc să-mi mai iau ceva. L-am văzut în timp ce prindea cu limba niște fire de varză care-i cădeau din pachetelul de primăvară mâncat pe jumătate. Mai văzusem câteva poze cu Todd, cele din cutia de pantofi cu amintiri a Cynthiei, și cred că era cu puțință, dacă Todd ar fi ajuns către patruzeci, poate patruzeci și ceva de ani, să semene întrucâtva cu tipul respectiv. Ușor supraponderal, bucălat, cu părul negru, înalt cam de un metru

optzeci, deși era greu de apreciat, atâta vreme cât stătea pe scaun.

M-am întors la loc, zicând:

— Arată ca un milion de alți oameni.

— Mă duc să mă uit mai de aproape, a zis Cynthia.

S-a ridicat înainte să apuc eu să protestez.

— Iubito... am îngăimat, în timp ce ea trecea pe lângă mine, făcând o încercare destul de bleagă s-o prind de braț, ceea ce nu am reușit.

— Unde se duce mami? a întrebat Grace.

— La toaletă, am zis eu.

— Și eu am nevoie acolo, a zis ea, în timp ce-și balansa picioarele înainte și înapoi, ca să-și poată privi noii adidași.

— Te duce ea după aceea, am zis eu.

Am privit-o pe Cynthia cum a făcut un ocol mare, îndreptându-se în direcția opusă față de locul unde stătea individul. A trecut pe lângă toate fast-food-urile, apropiindu-se de el pe la spate, dintr-o parte. Când a ajuns lângă el, a continuat să meargă drept înainte, s-a dus la McDonald's și s-a așezat la rând, aruncându-i din când în când câte o ocheadă, cât se poate de naturală, bărbatului despre care i se părea că semăna izbitor cu fratele ei, Todd.

Când s-a așezat la loc, a recompensat-o pe Grace cu o înghețată mică de ciocolată, într-o cupă transparentă de plastic. Îi tremura mâna când i-a pus-o pe tavă lui Grace.

— Maaama! a exclamat Grace.

Cynthia n-a avut nicio reacție la expresia de recunoștință a fetei. S-a uitat la mine și mi-a spus:

— El este.

— Cyn...

— E fratele meu.

— Cyn, fii serioasă, nu-i Todd.

— M-am uitat bine la el. Chiar Todd este. Sunt la fel de sigură că e fratele meu, cum sunt de faptul c-o avem pe Grace aici, lângă noi.

Grace și-a ridicat ochii din păhărelul cu înghețată.

— Fratele tău este aici? a întrebat ea, sincer curioasă. Adică Todd?

— Mănâncă-ți înghețata, i-a spus Cynthia.

— Știu cum îl chema, a zis Grace. Și pe tatăl tău îl chema Clayton, și pe mama ta – Patricia.

Le înșirase numele rapid, ca și cum ar fi fost un exercițiu de la școală.

— Grace! a ripostat Cynthia, la care eu am simțit cum începea să-mi bată inima. Situația nu putea decât să se înrăutățească. Mă duc să vorbesc cu el, a zis ea.

Bingo! Asta mai lipsea.

— Nu se poate, am zis eu. Uite ce este, nu e logic să fie Todd. Pentru Dumnezeu, dacă fratele tău ar fi sănătos tun și ar veni la mall, în văzul lumii, să mănânce mâncare chinezească, nu crezi c-ar fi luat legătura cu tine? Și că te-ar fi reperat și el? Practic vorbind, parcă erai inspectorul Clouseau^[1], dându-i târcoale într-un mod al dracului de evident. Hai să zicem că aduce așa, pe departe, cu fratele tău, dar e un tip oarecare, Dacă te duci la el și începi să-i vorbești ca și cum ar fi Todd, o să-l bagi în spaime.

— Uite, pleacă, a zis Cynthia, cu o vagă urmă de panică în voce.

M-am răsucit pe scaun. Bărbatul se ridicase în picioare, ștergându-se pentru ultima dată la gură cu un șervețel de hârtie, pe care l-a mototolit în mână și l-a aruncat pe farfuria de carton. Tava și-a lăsat-o pe masă, n-a dus-o la coșul de gunoi, și a pornit în direcția toaletei.

— Inspectorul Cloozoo cine e? s-a interesat Grace.

— Nu poți să te duci după el și la closet, i-am atras atenția Cynthiai.

A rămas așezată, parcă înlemnise, nescăpându-l din priviri pe bărbatul acela, care străbătea holul în direcția toaletelor de bărbați și de femei. Trebuia

să mai și iasă de acolo, iar ea putea foarte bine să-l aștepte.

— Ce faci, intri în toaleta de la bărbați? a întrebat-o Grace pe maică-sa.

— Mănâncă-ți înghețata, i-a spus iarăși Cynthia.

Femeia cu jachetă albastră de la masa de alături ciugulea din salată, încercând să disimuleze faptul că ne asculta.

Am simțit că nu aveam la dispoziție mai mult de câteva secunde ca s-o conving pe Cynthia să renunțe să facă vreun gest pe care l-am fi regretat cu toții.

— Mai ții minte ce mi-ai spus când ne-am întâlnit prima oară, că vedeai mereu oameni despre care credeai c-ar fi putut fi unul dintre ai tăi?

— Trebuie să iasă, în orice moment. Dacă nu cumva mai e și altă ieșire. Mai e vreo altă ieșire de-acolo?

— Nu cred, am zis eu. E perfect normal să simți asta. Ți-ai petrecut viața toată uitându-te după ei. Mi-aduc aminte, cu ani în urmă, când urmăream emisiunea lui Larry King^[12], că l-a invitat pe tipul ăla căruia O.J. Simpson^[13] i-a omorât fiul. Goldman parcă-l chema, și i-a spus lui Larry King că odată era la volan, când a văzut pe cineva conducând o mașină cum avusese și fiu-său, c-a urmărit-o, mașina aia, și s-a uitat la șofer, ca să se asigure că nu era fiu-său, cu toate că știa că băiatul lui era mort și că toată chestia n-avea oricum nicio logică...

— Nu știi dacă Todd e mort, mi-a replicat Cynthia.

— Știu că nu știu. N-am vrut să sune așa. Tot ce vreau să spun e că...

— Uite-l. Se îndreaptă spre scara rulantă – și a sărit în picioare și a pornit după el.

— Ce mama dracului, nu te duce! am exclamat eu.

— Tata! a sărit și Grace, la care eu m-am întors către ea:

— Tu să stai aici, să nu pleci nicăieri! Ai înțeles?

A dat din cap că da, în timp ce o linguriță plină cu înghețată încremenise în drum spre gura ei. Femeia de la masa de-alături s-a uitat iarăși spre noi și atunci m-am uitat și eu spre ea:

— Mă scuzați, i-am spus, ați putea să fiți atentă la fiica mea, doar câteva momente, vă rog? — la care ea s-a uitat la mine fix, neștiind ce să spună. Doar câteva minute, am zis eu, încercând să n-o sperii, apoi m-am ridicat, fără să-i mai dau posibilitatea să mă refuze.

M-am dus după Cynthia. Am reușit să reperez capul bărbatului pe care ea îl urmărea, chiar înainte să iasă din câmpul meu vizual, în timp ce cobora pe scara rulantă. Atât de aglomerată era zona restaurantelor, încât o încetinise pe Cynthia și, în clipa în care ea a pășit pe prima treaptă a scării, erau deja vreo cinci sau șase persoane între ea și bărbatul acela, și alte cinci-șase între ea și mine.

Când a ajuns jos, bărbatul s-a îndreptat cu un pas sprinten spre ieșire. Cynthia s-a tot străduit să treacă de un cuplu care se afla în fața ei, dar cei doi abia țineau în echilibru pe trepte un cărucior de copil, așa că n-a reușit.

Când a ajuns jos, a luat-o la fugă după bărbatul care aproape că ajunsese la uși.

— Todd! a strigat ea.

Bărbatul a rămas indiferent. A împins prima ușă, a lăsat-o să se închidă singură în urma lui, a deschis-o și pe a doua și a luat-o spre parcare. Aproape c-o ajunsesem din urmă pe Cynthia, când a trecut și ea de prima ușă.

— Cynthia! am strigat-o.

Dar nu-mi dădea mai multă atenție decât îi acordase ei bărbatul acela. Îndată ce a ieșit pe ușă, a strigat din nou:

— Todd! iarăși fără niciun rezultat, apoi l-a ajuns din urmă și l-a prins de braț. Bărbatul s-a

întors și s-a uitat surprins la femeia din fața lui, agitată și care gâfâia.

— Da? a zis el.

— Scuză-mă, a zis Cynthia, trăgându-și sufletul. Dar cred că te cunosc.

Ajunsesem și eu lângă ea și bărbatul mi-a aruncat o privire, de parcă m-ar fi întrebat: „Ce dracului se întâmplă aici?”

— Nu prea cred, a zis el încet.

— Ești Todd, i-a trântit-o Cynthia.

— Todd? — și a scuturat din cap, semn că nu. Doamnă, îmi pare rău, dar nu cunosc...

— Știi cine ești, a zis Cynthia. Îl văd pe tata în tine. În ochii tăi.

— Îmi pare rău, i-am spus eu tipului. Soția mea crede că semănați cu fratele ei. Nu l-a mai văzut de foarte multă vreme.

Cynthia s-a întors furioasă spre mine:

— Nu mi-am pierdut mințile, a zis ea, după care s-a întors către celălalt: Bine, atunci cine ești? Spune-mi cine ești.

— Doamnă, eu nu știu care dracu-i problema dumitale, dar nu mă băga pe mine la mijloc, ne-am înțeles?

Am încercat să mă pun între ei și, cu o voce cât se poate de calmă, i-am spus tipului:

— Știu că vă cerem cam mult, credeți-mă, înțeleg, dar, dacă ne-ați spune cine sunteți, poate că soția mea s-ar mai liniști.

— E o nebunie, a zis el. Nu sunt obligat să vă spun.

— Vezi? a sărit Cynthia. Chiar tu ești, dar, dintr-un motiv sau altul, nu poți să recunoști.

Am tras-o pe Cynthia deoparte și i-am spus:

— Dă-mi voie o clipă! după care m-am întors din nou către bărbatul din spatele meu și i-am spus:

— Familia soției mele a dispărut cu mulți ani în urmă. Nu și-a mai văzut fratele de niște ani buni și dumneavoastră, în mod evident, semănați cu el.

Înțeleg dacă ne refuzați, dar, dac-ați putea să ne arătați vreun act de identitate, permisul de conducere, ceva, ne-ați fi de mare ajutor. Am tranșat problema odată pentru totdeauna.

Tipul s-a uitat lung la mine câteva momente, apoi a zis:

— E nebună de legat, cred că știți!

Nu i-am răspuns nimic.

În cele din urmă, a oftat, a dat din cap dezaprobat și și-a scos portofelul din buzunarul de la spate al pantalonilor. L-a deschis și a scos un card de plastic.

— Iată, a zis și mi l-a înmănat.

Era un permis de conducere eliberat în statul New York, pe numele Jeremy Sloan, cu domiciliul în Youngstown. Avea și poza lui pe el.

— Pot să-l iau o clipă? l-am întrebat.

A dat din cap că da. M-am întors către Cynthia și i l-am întins:

— Privește!

Ea a luat cardul din mâna mea cu anumite ezitări, prinzându-l între degetul mare și cel arătător, și l-a cercetat printre lacrimile care dădeau să-i țâșnească din ochi. S-a uitat la bărbatul din poză, apoi la cel în carne și oase. Fără să scoată o vorbă, i-a dat înapoi permisul.

— Îmi pare rău, a zis ea. Îmi pare foarte... foarte rău.

Bărbatul și-a luat permisul, și l-a strecurat înapoi în portofel, a scuturat iar din cap dezgustat, a bombănit ceva în șoaptă (singurul cuvânt care mi-a ajuns la ureche a fost *țicnită*) și s-a îndreptat spre parcare.

— Vino, Cyn, am zis eu. Hai s-o luăm pe Grace!

— Grace? a zis ea. Ai lăsat-o singură pe Grace?

— E cu cineva, am zis eu. Nu-i nicio problemă.

Dar Cynthia pornise deja în fugă înapoi spre mall, a traversat holul principal și a luat-o în sus, pe scara rulantă. Eram exact în spatele ei și ne-am croit amândoi drum prin labirintul de mese

ocupate, până în locul unde luaserăm și noi prânzul. Cele trei tăvi, două cu supa în castroane de polistiren și cu sandvișurile noastre neterminate, a treia cu ambalajele de mâncare de la McDonald's ale lui Grace.

Grace, în schimb, nu era pe nicăieri.

Femeia cu jachetă albastră nu mai era nici ea.

— Unde dracu'...

— Vai, Dumnezeule, a zis Cynthia. Ai lăsat-o aici? *Ai lăsat-o aici singură?*

— Îți spun c-am lăsat-o cu o femeie, care stătea chiar aici – deși, ceea ce voiam să spun de fapt era că, dacă ea n-ar fi alergat după cai verzi pe pereți, eu n-aș fi fost nevoit s-o las pe Grace de capul ei. Dar n-am zis asta, am zis: Trebuie să fie pe undeva prin preajmă.

— Cine era? m-a întrebat Cynthia. Cum arăta?

— Nu știu. Adică... era o femeie mai în vârstă. Purta o haină albastră. Era femeia care stătea chiar aici.

Își lăsase pe tavă salata neterminată, împreună cu un pahar de carton, pe jumătate plin cu pepsi sau coca-cola. De parcă ar fi plecat în mare grabă.

— Cei de la paza mall-ului, am zis eu, încercând să nu mă las cuprins de panică. Pot să se uite după o femeie cu o jachetă albastră, cu o fetiță după ea... – și mi-am rotit privirile peste zona fast-food-urilor, căutând pe careva cu un aer cât de cât oficial.

— Ați văzut-o cumva pe fetița noastră? i-a întrebat Cynthia pe cei de la mesele alăturate, dar toți s-au întors, cu chipuri lipsite de expresie și ridicând din umeri. O fetiță de opt ani? Stătea chiar aici?

M-am simțit copleșit de o mare neputință. Am privit înapoi spre tezgheaua de la McDonald's, gândindu-mă că femeia o ademenise, poate, promițându-i o nouă înghețată. Dar Grace era, desigur, prea isteată ca să cadă în capcană. Avea

doar opt ani, dar i se făcuse instructajul în privința pericolelor străzii.

Stând în mijlocul zonei supra-aglomerate a restaurantelor, Cynthia a început să strige numele fiicei noastre:

— Grace! Grace!

Din spatele meu, am auzit o voce:

— Bună, tata.

M-am răsucit.

— De ce strigă mama? s-a interesat Grace.

— Pe unde dracului umbli? am întrebat-o eu.

Cynthia ne-a zărit și a venit în goană.

— Ce s-a întâmplat cu femeia aia?

— Nimic. I-a sunat mobilul și a trebuit să plece, a zis Grace cu aerul că era ceva firesc. Și eu am avut nevoie la baie. Ți-am spus că trebuia să merg la baie. Nu vă mai panicați atâta.

Cynthia a înhățat-o în brațe pe Grace și a strâns-o, mai-mai s-o sufoce. Dacă mai avusesem oarecare muștrări de conștiință că păstrasem pentru mine informația despre plățile secrete către Tess, acum cu siguranță le depășisem. Familiei noastre nu-i trebuia și mai mult haos.

Pe tot drumul spre casă, nimeni n-a scos o vorbă.

Când am ajuns, becuțelul de mesaje de la telefon pâlpâia. Era una dintre realizatoarele de la „Reflector”. Ne-am oprit în bucătărie toți trei și am ascultat-o cum spunea că, în sfârșit, cineva luase legătura cu ei. Cineva care pretindea că știa ce s-ar fi putut întâmpla cu părinții și fratele Cynthiai.

Cynthia a sunat imediat și a așteptat până când cineva i-a dat de urmă realizatoarei, care ieșise până afară la o cafea. În cele din urmă, femeia a ridicat receptorul.

— Cine e? a întrebat-o Cynthia cu sufletul la gură. Fratele meu, cumva?

Era convinsă, dincolo de tot ce se întâmplase, că tocmai îl văzuse. Ar fi fost logic.

— Nu, a zis realizatoarea.

Nu era fratele ei, ci o femeie, o clarvăzătoare, ceva de felul ăsta. Dar era cineva foarte credibil, după părerea lor.

Cynthia a închis telefonul și a zis:

— O femeie-medium zice că știe ce s-a întâmplat.

— Marfă! a exclamat Grace.

Da, grozav, m-am gândit eu. Un medium. Absolut grozav de-al dracului.

UNSPREZECE

— Cred că putem, cel puțin, s-o ascultăm, a fost de părere Cynthia.

În aceeași seară, ceva mai târziu, stăteam la masa de bucătărie și corectam lucrări, nereușind să mă concentrez. Cynthia nu se mai putuse gândi la nimic altceva, de când cu telefonul realizatoarei despre femeia-medium. Eu, pe de altă parte, încercasem să minimalizez turnura pe care o luau lucrurile.

N-am prea deschis gura în timpul cinei, dar, de îndată ce Grace a urcat în camera ei să-și facă o parte din teme, Cynthia, care stătea cu spatele la mine și pune vasele murdare în mașina de spălat vase, a zis:

— Trebuie să vorbim despre asta.

— Nu prea văd ce ar fi de vorbit, am zis eu. Bun, a sunat o femeie-medium la emisiune. Cu ce-i asta mai bună decât faza cu tipul care credea că familia ți-a dispărut printr-o falie temporală? Poate că femeia respectivă o să aibă o viziune cu toți ai tăi călare pe un brontozaur sau ceva de felul ăsta, poate dând din picioare la o mașină gen Fred Flinstone.

Cynthia s-a întors cu fața la mine și a zis:

— Odios, nu alta!

Mi-am ridicat privirea dintr-un eseu despre Whitman, scris îngrozitor de prost.

— Ce?

— Ce-ai zis tu. E odios. *Tu* ești odios.

— Ba nu sunt.

— Încă mai ești supărat pe mine. În legătură cu ziua de azi. Cu ce s-a întâmplat la mall.

Am tăcut din gură. Era un strop de adevăr în ce spunea. Erau anumite lucruri pe care aș fi vrut să i le spun în drum spre casă, dar pe care simțisem că

nu i le puteam spune. Că mi se acrise. Că era momentul ca ea să treacă peste această experiență. Că trebuia să accepte faptul că părinții ei nu mai erau, că fratele ei nu mai era, că nimic nu se schimbase din cauza faptului că se împliniseră douăzeci și cinci de ani de la dispariția lor sau că o emisiune de televiziune de mâna a doua se arătase cât de cât interesată de faptul în sine. Că, deși își pierduse, probabil, familia cu mult timp în urmă, lucru fără îndoială tragic, avea o altă familie acum, pe Grace și pe mine, și, dacă nu era dispusă niciodată să fie în prezent, cu noi, în loc să trăiască în trecut pentru o familie care, după toate probabilitățile, nu mai era în viață, atunci...

Dar nu-i spusese nimic, nu fusesem în stare să-i spun lucrurile astea. Și nici nu putusem s-o consolez, după ce ajunseserăm acasă. Apoi, apelul acela de la linia fierbinte a femeii-medium, mijlocit de emisiunea „Reflector”, mă scosese din pepeni și mai mult. Mă dusesem în salon și dădusem drumul la televizor, butonând canalele și neuitându-mă la nimic mai mult de trei minute. Pe Cynthia o apucase frenezia curățeniei, dăduse cu aspiratorul, spălase prin baie, așezase mai bine conservele cu bulion din cămară. Orice, numai să fie ocupată și să nu fie nevoită să stea de vorbă cu mine. Nu prea trăseserăm noi cine știe ce foloase dintr-o asemenea ceartă mută, însă cel puțin casa noastră sfârșise prin a arăta gata de a fi pozată în revista *Casă și Grădină*.

— Nu sunt supărat, i-am spus, răsfoind prin teancul de lucrări, ca să văd câte mai aveam de corectat.

— Te cunosc, a zis ea. Și știi când ești nervos. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Îmi pare rău pentru tine, îmi pare rău pentru Grace, îmi pare rău pentru tipul ăla, pentru faza pe care i-am făcut-o. M-am făcut de râs, v-am făcut pe toți de râs. Ce vrei mai mult de la mine? Ce să spun mai mult decât atât? Nu merg deja la madam Kinzler? Ce

vrei să mai fac? Să mă duc în fiecare săptămână, în loc de o dată la două săptămâni? Vrei să mă vezi luând calmante, care să-mi amortească durerea, care să mă facă să uit tot ce mi s-a întâmplat? Asta te-ar mulțumi?

Am trântit pe masă pixul roșu, exclamând:

— Sfinte Sisoe!

— Ai fi mai fericit dac-aș pleca, pur și simplu, nu-i așa? m-a întrebat Cynthia.

— Asta-i o prostie!

— Te-ai săturat de toată povestea, știu. Dar știi ceva? Și eu. Și mie s-a acrit. Crezi că mă-ncântă ideea de a mă întâlni cu un medium? Crezi că nu știu ce soluție disperată pare a fi asta? Cât de vrednică de milă aș arăta ducându-mă acolo și ascultând ce are de zis? Tu ce-ai face, dacă ai fi în locul meu? Dac-ar fi vorba despre Grace?

M-am uitat lung la ea:

— Nici să nu spui asta!

— Dac-am pierde-o pe ea? Dac-ar dispărea, într-o bună zi? Cum ar fi dacă n-am ști nimic de ea luni de zile, ani de zile? Și dacă n-am avea nici cel mai mic indiciu despre ce i s-ar fi putut întâmpla?

— Nu vreau să te aud vorbind în felul ăsta, i-am spus eu.

— Și cum ar fi dac-ai primi un telefon de la cineva, de la vreo persoană care ți-ar spune că are o viziune sau ceva de genul ăsta, c-a văzut-o pe Grace în vis, că știe unde este. Vrei să spui c-ai refuza s-o ascuți?

Am scrâșnit din dinți și m-am uitat în altă parte.

— Asta ai face tu? Pentru că n-ai vrea s-arăți ca un caraghios? Pentru că ți-ar fi teamă să nu te pui într-o situație jenantă, să nu pari disperat? Dar dacă... dac-ar fi o șansă la un milion ca persoana respectivă să știe ceva? Dar dacă nici măcar n-ar fi un medium, ci ar crede numai că este, și ar fi văzut de fapt ceva, vreun indiciu pe care ea să-l interpreteze ca o viziune sau ceva asemănător? Și

dacă, aflând acel lucru, ai reuși s-o găsești pe Grace?

Mi-am luat capul în mâini, lăsându-mi ochii să-mi cadă pe: „Cea mai importantă operă a lui Withman a fost *Fire de iarbă*, pe care unii o socotesc a fi despre marijuana, dar nu este așa, deși e greu de crezut că un tip care a scris ceva intitulat *Cânt corpul electric* să nu fi fost drogat cel puțin câteodată”.

∴

În ziua următoare, când m-am întâlnit nas în nas cu Lauren Wells, am observat că nu era îmbrăcată în trening, ca de obicei, ci purta un tricou negru, mulat pe corp, și o pereche de blugi de firmă. Cynthia ar fi știut și de la douăzeci de pași de la ce firmă erau. Într-o noapte, ne uitam la *Idolul american*^[14] la televizorul nostru mic și fără vreo rezoluție înaltă, când mi-a arătat o concurentă care găjăia o versiune proprie a piesei *Vântul mă poartă pe aripile lui*, de Bette Midler, și mi-a spus: „Tipa poartă blugi de la «Seven»”.

Nu știu dacă Lauren purta sau nu blugi de la „Seven”, dar îi stătea bine cu ei și elevii își întorceau capetele ca s-o vadă de la spate, în timp ce trecea pe culoar.

Veneam din direcția opusă și ea m-a oprit.

— Ce mai faci? m-a întrebat. Ești mai bine?

Deși nu-mi aminteam cu niciun chip să-i fi spus ultima oară când ne întâlniserăm că m-aș fi simțit altfel decât foarte bine, am zis:

— Da. Sunt bine. Tu?

— Bine, a zis ea. Deși era cât pe ce să mă învoiesc astăzi. O fată care a fost în aceeași clasă cu mine în ultimul an de liceu a murit într-un accident de mașină în Hartford acum câteva zile, și am aflat de la o altă prietenă, cu care păstrez legătura pe Messenger, și m-am simțit mai mult decât afectată din cauza asta.

— Erați apropiate? am întrebat eu.

Lauren a schițat o ridicare din umeri:

— Păi, era în clasă cu mine. Mi-au trebuit câteva minute ca s-o reperez, când prietena mea mi-a spus cum o chema. Nu ieșeam împreună sau alte lucruri de-astea. La unele cursuri, a stat chiar în spatele meu. Dar știi și tu, oricum e un șoc să i se întâmple una ca asta cuiva cunoscut. Te pune pe gânduri, te face să reconsideri totul și de-asta era cât pe ce să nu vin.

— Să reconsideri totul, am zis eu, fără să fiu sigur că starea de angoasă în care se găsea Lauren legitima vreo compătimire din partea mea. Lucrurile astea se întâmplă.

Regretam și eu, ca toată lumea, când aflam de cineva că murise într-un accident rutier, dar Lauren îmi irosea timpul, vorbindu-mi despre o tragedie în care nu numai că era implicată o persoană pe care eu n-o cunoșteam, dar pe care se dovedea că nici măcar ea n-o cunoștea prea bine.

În timp ce stăteam în mijlocul coridorului amândoi, elevii treceau pe lângă noi, târșându-și picioarele, se fereau de noi și ne ocoleau.

— Așa, deci, a zis Lauren. Cum e în realitate?

— Cine?

— Paula Malloy, a zis Lauren. De la „Reflector”. E chiar așa drăguță cum pare la televizor? Pentru că pare, într-adevăr, foarte drăguță.

— Are o dantură superbă, am zis eu, după care am întins mâna, am luat-o de braț și am condus-o lângă peretele cu dulapuri^[15], ca să nu mai încurcăm circulația.

— Ascultă... ăăă, tu și domnul Carruthers sunteți destul de apropiați, nu-i așa? s-a interesat ea.

— Rolly și cu mine? Da, ne știm de multă vreme.

— E cam jenant să te întreb, dar în cancelarie, zilele trecute, era și el acolo și, mă rog, presupun c-ar fi putut să... adică vreau să spun... dacă nu cumva ți-a pomenit că m-a văzut punând ceva în

cutia ta de corespondență și mai târziu luând acel ceva de acolo?

— Ăăă, păi, a...

— Pentru că da, ți-am lăsat ceva în cutie, dar apoi m-am gândit mai bine și am ajuns la concluzia că nu era o idee bună, așa c-am luat înapoi ce-ți lăsasem, după care mi-a trecut prin cap: Ei, bravo, domnul Carruthers, adică Roland, dacă m-a văzut, probabil c-o să-ți spună oricum și apoi m-am gândit, la dracu', aș fi putut la fel de bine să las acolo ce-ți pusesem, pentru că atunci ai fi știut cel puțin despre ce era vorba, în loc să te întrebi ce scria în bilet...

— Lauren, zău așa, nu-ți face griji în privința asta. Nu-i așa mare lucru.

Nu eram foarte convins că voiam să știu ce scria în bilet. Pentru moment, nu voiam să-mi complic viața și mai tare. Și în mod sigur n-aș vrut să mi-o complic cu Lauren Wells, chiar dacă viața mea ar fi fost netedă ca sticla și lipsită de griji.

— Era doar un bilet pentru tine și Cynthia, mă gândeam că poate ați vrea să treceți pe la mine vreodată. Voiam să invit niște prieteni și mi-am spus c-ar putea fi și pentru voi o mică escapadă, cu câte aveți pe cap. Dar, știi, apoi tot eu m-am gândit că poate eram puțin cam indiscretă?

— Păi, foarte drăguț din partea ta, am zis eu. Poate c-o să trecem odată – în timp ce, în sinea mea, îmi spuneam: nicio șansă.

— Oricum, a zis Lauren, ridicând din sprâncene pentru o clipă, veniți diseară la mall-ul de la Poștă, nu? Se ține o sesiune de autografe cu starurile din cel mai recent sezon din „Supraviețuitorul”^[16].

— Habar n-am, i-am spus.

— Eu mă duc, a zis ea.

— Eu, din păcate, nu pot. Cynthia și cu mine trebuie să mergem la New Haven. E vorba de emisiunea de la televiziune. Nu-i mare lucru. Doar o continuare.

Imediat mi-a părut rău că-i spuseseam. Lauren s-a luminat la față și a zis:

— Mâine trebuie neapărat să-mi povestești ce și cum. Cu lux de amănunte.

I-am zâmbit scurt, am motivat că trebuia să mă duc la oră și, de îndată ce m-am îndepărtat de ea, am scuturat imperceptibil din cap.

∴

Ne-am luat cina mai devreme, ca să avem timp să ajungem cu mașina la filiala Fox din New Haven; intenționaserăm să găsim pe cineva care să stea cu Grace, dar Cynthia mi-a spus că dăduse câteva telefoane și nu reușise să găsească pe nimeni disponibil, dintre persoanele la care apelam de obicei.

— Aș putea să stau singură acasă, a zis Grace în timp ce ne pregăteam să plecăm.

Dar Grace nu stătuse niciodată singură acasă și nici nu ne gândeam să facem din asta prima ei noapte petrecută solo. Poate în cinci-șase ani.

— Nicio șansă, păpușo, am zis eu. Ia-ți *Cosmosul* cu tine, vreo temă sau ceva de făcut, cât timp o să stăm acolo.

— N-aș putea s-aud și eu ce zice tanti asta? a întrebat Grace.

— Nu, a zis Cynthia până să apuc eu să deschid gura și să spun același lucru.

Cynthia a fost nervoasă în timpul cinei. Mie îmi trecuse supărarea dinainte, așa că nu eu eram cauza. Am pus starea ei pe seama neliniștii legate de ceea ce avea să spună mediumul. Să-ți citească cineva în palmă, să-ți ghicească norocul, să-ți dea în cărțile de tarot – asta da, putea fi distractiv, chiar și fără să crezi o iotă din ce ți se spunea. Dar numai în circumstanțe normale, nu așa cum se anunțau lucrurile în situația de față.

— Vor să iau cu mine una dintre cutiile de pantofi, a zis Cynthia.

— Pe care dintre ele?

— Oricare. Tipa spune că nu-i trebuie decât să poată pune mâna pe ea, eventual pe câteva dintre lucrurile dinăuntru, ca să poată prinde mai multe vibrații sau ce-or fi ele din trecut.

— Sigur, am zis eu. Și presupun că au de gând să înregistreze chestia asta? – la care Cynthia a zis:

— Nu văd cum am putea să le interzicem. Subiectul lor a scos-o la iveală pe tipa asta. Și sigur c-or să vrea să-l urmărească până la capăt.

— Măcar știm cine este? am întrebat eu.

— Keisha, a zis Cynthia. Keisha Ceylon.

— Serios?

— Am căutat-o pe Internet, a zis Cynthia, apoi a adăugat: Are și o pagină personală pe *web*.

— Păi da, cred și eu că are, am zis eu și i-am zâmbit a pagubă.

— Să te porți frumos! a zis Cynthia.

Ne aflam cu toții în mașină, dădeam cu spatele ca să ieșim de pe alee, când Cynthia a exclamat:

— Stai puțin! Nu-mi vine să cred. Am uitat cutia de pantofi.

Scosese din dulap una dintre cutiile ei cu amintiri de familie și o lăsase pe masa din bucătărie, tocmai ca să n-o uite.

— Mă duc eu să ți-o iau, am zis eu, parcând mașina.

Dar Cynthia, care-și scosese deja cheile din geantă și deschisese portiera mașinii, a zis:

— Lipsesc numai o clipă.

Am privit-o cum a luat-o pe alee în sus, cum a descuiat ușa de la intrare și a dat fuga înăuntru, lăsându-și cheile în broască. Parcă a trecut ceva mai multă vreme decât i-ar fi trebuit ca să înhațe cutia de pantofi, dar tocmai atunci a reapărut, ținând-o sub braț. A încuiat ușa, a luat cheile din broască și s-a urcat din nou în mașină.

— De ce ai stat atâta? am întrebat-o.

— Am luat un Advil, a zis ea. Simt că-mi crapă capul.

La televiziune, am fost întâmpinați la recepție de realizatoarea cu codiță, care ne-a condus într-un studio și de acolo pe un platou de filmare cu o canapea, câteva scaune, plante artificiale și un fundal ieftin din șipci. Acolo se afla Paula Malloy, care a salutat-o pe Cynthia, de parcă ar fi fost prietene de când lumea, mustind de farmec ca o rană plină cu puroi. Cynthia a rămas rezervată. Lângă Paula stătea o femeie de culoare, de vreo patruzeci și ceva de ani, din câte am bănuț eu, îmbrăcată impecabil într-un taier bleumarin. Mă întrebam dacă nu cumva era o altă reprezentantă a producătorului său, poate, chiar vreun șef al postului.

— Aș vrea să ți-o prezint pe Keisha Ceylon, a zis Paula.

Cred că mă așteptasem la cineva care să arate ca o țigancă sau la ceva de felul ăsta. La vreo hipiotă, poate. La cineva cu vreo fustă înflorată până la glezne, nu la o femeie care arăta de parcă ar fi fost gata să conducă o ședință de consiliu de administrație.

— Încântată de cunoștință, a zis Keisha, dând mâna cu noi. Apoi a remarcat ceva în privirea mea și a adăugat: Vă așteptați la altcineva.

— Poate, am zis eu.

— Și ea trebuie să fie Grace, a zis Keysha, aplecându-se ca să dea mâna cu fiica noastră.

— Bună, a zis Grace.

— Există pe-aici vreun loc unde am putea s-o ducem pe Grace? am întrebat eu, la care Grace a intervenit:

— Pot să stau și eu? — și s-a uitat în sus la Keisha: I-ați văzut pe părinții lui mami într-o viziune sau ceva de felul ăsta?

— Poate, cum i se spune pe-aici, în vreun foaier? am întrerupt-o eu.

— De ce i se zice așa? s-a interesat Grace, în momentul în care o asistentă a venit s-o ia de acolo.

După ce Cynthia și Keisha au fost machiate, li s-a spus să se așeze pe canapea, iar cutia de pantofi să fie așezată între ele. Paula s-a instalat pe un scaun în fața lor, în timp ce două camere pe roțile au fost manevrate fără zgomot și poziționate. Eu m-am retras în partea întunecată a studioului, destul de departe cât să nu stau în calea nimănui, dar suficient de aproape cât să pot urmări ce se întâmpla.

Paula a dat câteva indicații de aranjare a camerelor și a făcut o scurtă recapitulare a poveștii pe care o difuzaseră cu câteva săptămâni mai înainte, urmând ca, la montaj, să poată adăuga mai multe detalii. Apoi, și-a informat publicul despre o evoluție neașteptată a cazului. Postul de televiziune fusese căutat de o femeie-medium, care credea că putea face lumină în dispariția familiei Bigge, din 1983.

— Văzusem emisiunea voastră, a zis Keisha Ceylon, cu o voce joasă și plăcută. Și am găsit-o, desigur, interesantă. Dar, după ce am văzut-o, nu m-am mai gândit prea mult la ea. Și apoi, la vreo două săptămâni după aceea, când încercam să ajut un client să comunice cu o rudă pierdută, n-am avut rezultatul pe care-l am de obicei. Ca și cum ar fi existat un fel de interferență, de parcă aș fi fost pe o linie telefonică de aceea de tip vechi, comună pentru mai mulți abonați, și altcineva ar fi ridicat receptorul în timp ce eu încercam să formez un număr.

— Fascinant, a murmurat Paula, iar Cynthia și-a păstrat chipul lipsit de orice expresie.

— Și am auzit o voce care mi-a spus: „Te rog, transmite-i un mesaj fiicei mele”.

— Serios? Și ți-a spus cine era?

— A zis c-o chema Patricia – la care Cynthia a clipit din ochi.

— Și ce altceva ți-a mai spus?

— Mi-a spus că voia ca eu să iau legătura cu fiica ei, Cynthia.

— De ce?

— Nu sunt foarte sigură. Cred c-a vrut s-o contactez pe Cynthia, ca să pot afla mai multe. De asta ți-am cerut – și i-a zâmbit Cynthiai – să aduci niște amintiri, ca să le țin în mână și să înțeleg, poate, mai bine ce s-a întâmplat.

Paula s-a întors către Cynthia:

— Ai adus niște lucruri cu tine, nu-i așa?

— Da, a zis Cynthia. Am aici una dintre cutiile de pantofi pe care ți le-am arătat de prima dată. Fotografii, decupaje din ziare vechi, tot soiul de mărunțișuri. Pot să-ți arăt ce e înăuntru și...

— Nu, a zis Keisha. Nu-i nevoie. Poți, te rog, să-mi dai toată cutia?

Cynthia i-a dat voie s-o ia și să și-o pună în poală. Keisha a apucat cutia cu ambele mâini și a închis ochii.

— Simt foarte multă energie venind de aici, a zis ea.

Hai, zău așa, mai scutește-mă dracului, m-am gândit eu.

— Simt... durere. Foarte multă durere.

— Ce altceva mai simți? a întrebat Paula.

Keisha și-a încrețit fruntea.

— Simt... că ești pe cale să primești un semn.

— Un semn? a întrebat Cynthia. Ce fel de semn?

— Un semn... care o să te ajute să găsești răspunsuri la întrebările tale. Nu știu dacă pot să-ți spun mai mult de-atât.

— De ce? a întrebat Cynthia.

— De ce? s-a interesat Paula.

Keisha a deschis ochii.

— Aș... vrea să opriți camerele câteva clipe.

— Poftim? a zis Paula. Băieți? Putem să oprim filmarea o secundă?

— Putem, a zis unul dintre tipii care manevrau camerele.

— Ce s-a întâmplat, Keisha? a zis apoi Paula.

— Ce este? a întrebat și Cynthia, speriată. Ce n-ai vrut să spui în fața camerelor de filmat? Ceva despre mama? Ceva legat de ce ar fi vrut ea să-mi spui?

— Oarecum, a zis Keisha. Dar vreau să ne înțelegem de la bun început, înainte să mergem mai departe: Cu cât sunt plătită să fac treaba asta?

Na, că ajunseserăm și aici!

— Ăăă, Keisha... a zis Paula. Cred că ți s-a explicat că, deși îți vom deconta cheltuielile și, dacă e cazul, îți vom oferi și o cameră la hotel, pentru că știu c-a trebuit să vii tocmai de la Hartford, nu vei fi plătită pentru serviciile tale în sens profesional.

— Eu n-am înțeles chiar așa, s-a burzului Keisha. Pentru că am să-i spun câteva lucruri foarte importante acestei cucoane și, dacă vreți să știți ce anume, o să trebuiască să mă recompensați financiar.

— Ce-ar fi să-i spui ce ai de spus și discutăm după aceea? a sugerat Paula.

Eu m-am îndreptat spre platou și am făcut-o atentă pe Cynthia:

— Iubito, i-am spus, dând din cap într-un fel în care, oriunde în lume, s-ar înțelege: „E timpul să mergem”.

Cynthia a încuviințat resemnată, și-a dat jos microfonul care-i fusese agățat de bluză și s-a ridicat.

— Unde te duci? a întrebat-o Paula.

— Ne cărăm, am zis eu.

— Ce vorbă-i asta? a întrebat Keisha, scandalizată. Unde vă duceți? Cucoană, dacă cei care fac emisiunea asta nu vor să dea bani ca să afle ce știu eu, poate c-ar trebui să-mi dai dumneata!

Cynthia a zis:

— N-am de gând să mă mai fac de râsul lumii.

— O mie de dolari, a zis Keisha. Pentru o mie de dolari, îți spun ce mi-a spus mama dumitale să-

ți transmit.

Cynthia dădea ocol canapelei. I-am întins o mână.

— Bine, șapte sute! a zis Keisha, în timp ce noi ne uitam pe unde trebuia s-o luăm ca să ajungem în foaier.

— Mare specimen mai ești! i-a spus Paula Keishei. Puteai să apari la televizor. Cu toată publicitatea din lume pe gratis, ai vrut să ne scuturi de câteva sute de parai.

Keisha s-a uitat urât la Paula, la părul ei.

— Ți-ai vopsit părul ca dracu', scârbă ce ești!

∴

— Ai avut dreptate, a zis Cynthia în mașină, în drum spre casă.

Eu am clătinat din cap:

— Ai fost tare când ai plecat! Ar fi trebuit să vezi ce mutră a făcut așa-zisa clarvăzătoare, când ți-ai scos microfonul. Parcă și-ar fi văzut vaca de muls cum își lua picioarele la spinare.

Am surprins zâmbetul Cynthiai în lumina orbitoare a unor faruri care veneau înspre noi. Grace adormise pe locul din spate, după o rafală de întrebări la care noi refuzaserăm să-i răspundem.

— Ce seară pierdută! a zis Cynthia.

— Nu, am zis eu. Ai avut dreptate cu ce mi-ai spus și-mi pare rău că te-am necăjit cu chestia asta. Chiar dacă n-ar fi decât o șansă la un milion, tot trebuie s-o verifici. Așa că noi am verificat-o. Și-acum, putem s-o bifăm și să ne vedem de viața noastră mai departe.

Am tras mașina pe alee. Am deschis portiera din spate, i-am scos centura lui Grace și am dus-o în brațe înăuntru, urmând-o pe Cynthia în camera de zi. Ea mi-a deschis calea, s-a dus în bucătărie și a aprins lumina, în timp ce eu mă îndreptam spre scară, ca s-o duc pe Grace și s-o culc în patul din camera ei de sus.

— Terry, a zis Cynthia.

În mod obișnuit, i-aș fi răspuns:

— Mă întorc într-o clipă — și aş fi dus-o mai întâi pe Grace la ea în cameră, dar ceva din vocea soţiei mele părea să spună c-ar fi trebuit să mă duc imediat în bucătărie, aşa că m-am dus, cu Grace cu tot.

Pe masa din bucătărie, tocmai în centrul mesei, trona o pălărie neagră, bărbătească. O pălărie de fetru veche, uzată, lustruită de cât fusese purtată.

DOISPREZECE

Ea a încercat să se miște spre el, apropiindu-se cât de mult a putut, și i-a șoptit:

— Pentru numele lui Dumnezeu, măcar mă asculți? Am bătut atâta drum și tu nici nu deschizi ochii. Crezi că e ușor să ajungi aici? Prin câte am trecut din cauza ta. Eu fac un efort, ai putea măcar să stai treaz câteva minute. Ai toată ziua la dispoziție ca să dormi. Nu stau mult aici. Așa că dă-mi voie să-ți spun ceva. N-o să ne lași baltă. O să mai rămâi un timp cu noi, asta în mod sigur. Când o să vină vremea să pleci, crede-mă, o să fii primul care să afle.

Apoi, parcă a vrut și el să spună ceva.

— Poftim? a zis ea, care abia dacă a înțeles întrebarea. Cine, el? a zis apoi. N-a putut să vină în noaptea asta.

TREISPREZECE

Am depus-o ușor pe Grace pe canapeaua din camera de zi, i-am îndesat o pernă-fantezie sub cap și m-am întors în bucătărie.

Pălăria de fetru ar fi putut la fel de bine să fie un șobolan mort, după cum se holba Cynthia la ea. Stătea cât mai departe cu putință de masă, cu spatele la perete, și în ochi i se citea groaza.

Nu pălăria propriu-zisă m-a speriat, ci modul în care ajunsese acolo.

— Ai tu grijă de Grace o clipă? am zis eu.

— Ai grijă ce faci, a zis Cynthia.

Am urcat la etaj, am aprins brusc luminile din fiecare cameră, băgând pe ușă numai capul, în timp ce apăsam pe comutator. Am cercetat baia, apoi m-am hotărât să verific din nou celelalte camere, uitându-mă în dulapuri și sub paturi. Totul arăta exact așa cum trebuia să arate.

Am coborât la parter și am deschis ușa de la pivnița noastră neînterminată. La capătul de jos al scării, mi-am rotit mâna de jur-împrejur, până am prins cablul și am aprins becul gol.

— Ce vezi acolo? mi-a strigat Cynthia de sus.

Vedeam o mașină de spălat și alta de uscat rufe, un banc de lucru plin cu tot felul de vechituri, un talmeș-balmeș de cutii cu vopsea aproape goale și un pat pliant de rezervă. În rest, nu mare lucru.

Am urcat din nou.

— Nu-i nimeni în casă, am anunțat.

Cynthia continua să se uite fix la pălărie.

— A fost aici, a zis ea.

— Cine a fost aici?

— Tata. Tatăl meu a fost aici.

— Cynthia, e clar c-a intrat cineva și a lăsat asta pe masă, dar tocmai taică-tu?

— E pălăria lui, a zis ea cu mai mult calm decât m-aș fi așteptat.

M-am apropiat de masă și am întins mâna s-o iau.

— Nu pune mâna pe ea! s-a rățoit Cynthia.

— Doar n-o să mă muște, am zis eu și am apucat-o de la un capăt al calotei între degetul mare, arătător și degetul mijlociu, apoi am luat-o cu ambele mâini, am întors-o și m-am uitat înăuntru.

Era o pălărie veche, fără nicio îndoială. Avea marginile ciupite, căptușeala înnegrită de sudoarea adunată pe ea timp de ani întregi și puful fetrului tocit până la luciu pe alocuri.

— Este o pălărie ca oricare alta, am zis eu.

— Uită-te înăuntru, a zis ea. Cu ani în urmă, tata și-a pierdut câteva pălării, ba i-a luat-o cineva din greșeală la restaurant, ba el a luat-o pe a altcuiva, așa că și-a cumpărat un marker și a scris litera *C* pe partea interioară a benzii dinăuntru. De la *Clayton*.

Mi-am trecut degetul ușor peste bandă, răsucind pălăria totodată. Am găsit semnul pe partea dreaptă, aproape de spate. Am întors pălăria cu partea dinăuntru spre Cynthia, ca să vadă și ea.

— Dumnezeuule mare! a exclamat ea, trăgând aer în piept.

A făcut câțiva pași nesiguri înspre mine și a întins mâna. I-am întins și eu pălăria și a luat-o din mâinile mele, de parcă ar fi fost un obiect scos chiar atunci din mormântul lui Tutankhamon. A ținut-o câteva clipe cu amândouă mâinile, plină de smerenie, apoi și-a adus-o încet mai aproape de față. Pentru o clipă, am crezut că intenționa să și-o pună pe cap, dar, în loc de asta, și-a dus-o la nas și a mirosit-o.

— El este, a zis ea.

N-aveam de gând s-o contrazic. Știam că simțul mirosului este probabil cel mai puternic, atunci când vine vorba de declanșarea unor amintiri. Mi-

am adus aminte că odată, adult fiind, mă dusesem să văd casa în care copilărisem – cea din care părinții mei se mutaseră când eu aveam patru ani – și-i rugasem pe proprietarii de atunci să-mi dea voie să arunc o privire prin casă. Oamenii fuseseră foarte amabili și, dacă împărțirea casei, scârțâitul celei de-a cincea trepte, când am urcat la etajul întâi, sau curtea din spate văzută de la fereastra din bucătărie mi se păruseră, toate, familiare, mă luase cu amețeală abia când mi-am băgat nasul într-un spațiu auxiliar și am simțit un miros de lemn de cedru și umezeală. Abia în clipa aceea mă invadaseră un puhoi de amintiri.

Așa încât îmi făceam o idee despre experiența prin care trecea Cynthia în timp ce ținea pălăria foarte aproape de față. Simțea mirosul tatălui ei. Pur și simplu știa.

— A fost aici, a zis ea. A fost chiar aici, în această bucătărie, în casa noastră. De ce, Terry? De ce să vină aici? De ce să facă una ca asta? De ce să-și lase nenorocita de pălărie, dar să nu mă aștepte să vin acasă?

— Cynthia, am zis eu, încercând să-i vorbesc pe un ton calm. Să zicem că e pălăria tatălui tău și, dacă tu spui că este, eu te cred că este. Dar simplul fapt că este aici nu înseamnă și că tatăl tău a lăsat-o aici.

— Nu pleca nicăieri fără ea. O purta peste tot. Purta pălăria asta și în ultima noapte în care l-am văzut. N-am găsit-o apoi în casă, după dispariția lui. Știi ce înseamnă asta, nu-i așa?

Am așteptat să-mi spună ea.

— Înseamnă că e în viață.

— Ar putea, într-adevăr, să însemne și asta. Dar nu neapărat.

Cynthia a pus pălăria la loc pe masă, a făcut câțiva pași înspre telefon, apoi s-a oprit, s-a îndreptat din nou către el și iar s-a înfrânat.

— Poliția, a zis ea. Poate să ia amprente.

— De pe pălărie? am zis eu. Dar știi deja că este a tatălui tău. Să zicem c-ar reuși să preleveze amprente de pe ea. Și ce-i cu asta?

— Nu de pe pălărie, a zis Cynthia și mi-a făcut semn înspre ușa de la intrare. De pe mânerul ușii. Sau de pe masă. De undeva. Dacă i găsesc amprente aici, o să fie dovada suficientă că este în viață.

Nu eram eu prea convins, dar am fost de acord că era o idee bună să sunăm la poliție. Cineva — dacă nu *însuși* Clayton Bigge — intrase în casa noastră cât timp noi eram plecați. Se putea vorbi despre intrare prin efracție sau violare de domiciliu, dacă nimic nu părea să fie spart? Oricum, era vorba de o pătrundere fără voie.

Am sunat la 911 și i-am spus centralistei:

— Ăăă... cineva ne-a intrat în casă, în timp ce eram plecați. Soția mea și cu mine suntem foarte supărați, avem o fetiță, suntem îngrijorați.

După nu mai mult de zece minute, a venit o mașină, cu doi polițiști în uniformă, un bărbat și o femeie. Au verificat ușile și ferestrele, căutând semne clare de intrare prin efracție, dar n-au găsit nimic. Grace, desigur, se trezise în timpul agitației și refuza să se ducă înapoi la culcare. Chiar și după ce am trimis-o în camera ei, spunându-i să se bage în pat, am văzut-o în capul scărilor, spionându-ne printre zăbrelele balustradei, ca un copil de la casa de corecție.

— Vi s-a furat ceva? ne-a întrebat femeia-polițist, în timp ce colegul ei, care stătea lângă ea, își dăduse cascheta spre ceafă și se scărpină în cap.

— Ăăă, nu... din câte observăm acum, nu, am zis eu. Nu ne-am uitat mai îndeaproape, dar nu pare să ne lipsească ceva.

— Există vreo stricăciune? Vreun act de vandalism de orice fel?

— Nu, am zis eu. Nimic de genul ăsta.

— Trebuie să vă uitați dacă sunt amprente, a zis Cynthia.

— Ce spuneți, doamnă? a întrebat polițistul.

— Amprente. Nu așa se procedează în caz de intrare prin efracție?

— Doamnă, mă tem că nu există dovezi clare c-ar fi avut loc o intrare prin efracție. Totul pare a fi în ordine.

— Dar pălăria asta ne-a fost lăsată aici. Asta dovedește că în casă a pătruns cineva. Am încuiat ușile înainte să plecăm.

— Deci dumneavoastră susțineți, a zis polițistul, că v-a intrat cineva în casă fără voia dumneavoastră, n-a luat nimic, n-a spart nimic, doar a pătruns aici ca să vă lase pălăria asta pe masa din bucătărie?

Cynthia a dat din cap că da. Eu mi-am dat seama cu ce ochi trebuia să fi privit cei doi polițiști toată această poveste.

— Cred că ne-ar fi destul de greu s-aducem pe cineva care să ia amprente, a zis polițista. Când nu există nicio dovadă c-ar fi fost comis vreun delict.

— Nu poate fi decât o farsă, a zis colegul ei. Cel mai sigur este că vreun cunoscut de-al dumneavoastră v-a făcut o mică farsă, atâta tot.

O farsă, m-am gândit eu. Ia uită-te la noi, ne tăvălim pe jos de râs.

— Nu e niciun semn c-ar fi fost forțată broasca, a zis el. Poate că i-ați dat cuiva vreo cheie și acel cineva a intrat și v-a lăsat pălăria, crezând că vă aparține. Pur și simplu.

Am aruncat o privire spre cuiul gol de care ne țineam agățată cheia de rezervă. Cea despre care observaserăm recent că lipsea.

— Puteți să ne trimiteți un polițist care să-și parcheze mașina în fața casei? a întrebat Cynthia. Să ne supravegheze casa? În cazul în care ar mai căuta cineva să intre din nou. Doar să-l împiedice pe cine-o fi, să vadă cine este, fără să rănească pe nimeni. Nu vreau să fie rănit, oricine ar fi.

— Cyn, i-am spus eu.

— Doamnă, mă tem că nu există niciun motiv pentru așa ceva. Iar noi nu avem destule efective, ca să lăsăm o mașină să stea în fața casei dumneavoastră, fără un motiv temeinic, a zis polițista. Dar, dacă mai aveți probleme, nu ezitați să ne sunați.

Și, cu asta, s-au scuzat și au plecat. Și, după toate probabilitățile, s-au suit în mașină și s-au spart de răs pe seama noastră. Ne și vedeam, pe mine și pe Cynthia, în registrul poliției. Unde cei doi ar fi consemnat că răspunseseră la un apel cu privire la o pălărie ciudată. Și toată lumea de la secție ar fi răs de noi pe săturate.

După ce au plecat, ne-am așezat amândoi la masa din bucătărie, cu pălăria între noi, fără să scoatem vreo vorbă.

Grace, care se furișase pe scări în jos ca o pisică, a intrat în bucătărie, a făcut semn spre pălărie, a rânjit și a zis:

— Pot să mi-o pun pe cap?

Cynthia a înșfăcat pălăria și a zis:

— Nu!

— Bagă-te în pat, scumpo, am zis eu și Grace a plecat foarte puțin convinsă. Cynthia n-a lăsat pălăria din mână până nu ne-am dus la culcare.

În noaptea aceea, privind iarăși fix tavanul, m-am gândit la felul în care Cynthia uitase, în ultima clipă, să-și ia cutia de pantofi la televiziune, pentru întâlnirea dezastruoasă cu acea femeie-medium. La cum dăduse fuga înapoi în casă, doar pentru o clipă, în timp ce Grace și cu mine o așteptam în mașină.

La cum făcuse în așa fel, încât să mi-o ia înainte, cu toate că mă oferisem să mă duc și să i-o aduc eu.

Stătuse în casă prea mult timp numai pentru a lua o cutie, înghițise un Advil, așa îmi spusese când se urcase din nou în mașină.

Nu se poate așa ceva, mi-am spus, uitându-mă la Cynthia care dormea lângă mine.

Cu siguranță că nu se poate.

PAISPREZECE

Aveam o fereastră, așa c-am băgat capul în biroul lui Rolly Carruthers.

— Eu am oră metodică. Tu ai o clipă liberă?

Rolly s-a uitat la mormanul de hârtii de pe biroul său. Rapoarte ale consiliului de administrație, fișe de evaluare ale profesorilor, previziuni bugetare. Se scufunda în atâta hârțogăraie.

— Dacă-mi ceri numai o clipă, va trebui să te refuz. Dacă-mi ceri măcar o oră, aș putea, totuși, să te ajut.

— O oră sună destul de bine.

— Ai mâncat de prânz?

— Nu.

— Hai să mergem la „Stonebridge”. Conduci tu. Poate c-o să vreau să mă cherelesc – apoi și-a aruncat pe umeri jacheta sport și i-a spus secretarei că lipsea din școală câțva timp, dar că ea putea să-l sune pe telefonul mobil, dacă lua foc pe undeva. Ca să știu dacă n-o să mai fie nevoie să mă-ntorc, a zis el.

Secretara nu s-a lăsat până nu l-a văzut stând de vorbă cu unul dintre inspectori, care aștepta pe fir, așa că Rolly mi-a făcut semn că venea în două minute. Am ieșit din birou chiar la timp ca să dau nas în nas cu Jane Scavullo, care străbătea holul cu mare viteză, fără îndoială grăbită să ajungă la vreo nouă păruială cu cine știe ce altă fată în curtea școlii.

Teancul de cărți pe care le căra i s-au împrăștiat pe culoar.

— Fir-ar mă-sa a dracu’! a zis ea.

— Scuze, am zis eu și m-am aplecat, ca s-o ajut să le culeagă de pe jos.

— Nu-i nevoie, a zis ea, luptându-se să apuce cărțile înaintea mea.

Dar n-a fost destul de rapidă. Pusesem deja mâna pe *Foxfire*, cartea lui Joyce Carol Oates, pe care i-o recomandasem. Ea mi-a smuls-o din mână și a vârât-o printre celelalte.

— Cum îți place? am întrebat-o, tară cea mai mică urmă de „ți-am spus eu” în glas.

— E bună, a zis Jane. Fetele alea sunt zăpăcite rău. De ce mi-ați recomandat s-o citesc? Credeți că sunt la fel de rea ca tipele din roman?

— Fetele alea nu sunt în întregime rele, am zis eu. Și nu, nu cred că ești ca ele. M-am gândit c-o să-ți placă scriitura.

Și-a plescăit guma de mestecat în gură.

— Pot să vă întreb ceva?

— Sigur.

— De ce vă interesează?

— De ce mă interesează ce anume?

— De ce vă interesează ce anume citesc eu, cum scriu eu, rahaturi de-astea?

— Crezi că m-am făcut profesor doar ca să mă îmbogățesc?

Mi s-a părut că era pe punctul de a zâmbi, dar s-a abținut.

— Trebuie să plec, a zis ea și s-a întors și a plecat.

Când Rolly și cu mine am ajuns la „Stonebridge”, aglomerația de prânz se mai risipise. El a comandat pentru început o porție de creveți tăvăliți prin fulgi de cocos și o bere, iar eu m-am hotărât să iau un castron mare de supă de scoici, cu afumătură și crutoane, și o cafea.

Mi-a spus că avea de gând să-și pună în curând casa în vânzare, că le-ar mai fi rămas o groază de bani după ce și-ar fi plătit casa mobilă din Bradenton. Le-ar mai fi rămas destui cât să-și facă un depozit bancar, să-i investească sau să facă vreo călătorie excentrică. Și avea de gând să-și cumpere o barcă și să meargă la pescuit pe râul Manatee. De

parcă ar fi încetat deja să mai fie director de școală. Era de pe-acum în altă parte.

— Mă tot gândesc la ceva, i-am spus eu.

Rolly a luat o gură din berea Sam Adams.

— La Lauren Wells?

— Nu, am zis eu surprins. Ce te-a făcut să crezi că vreau să vorbesc despre Wells?

A ridicat din umeri:

— Te-am văzut vorbind cu ea pe culoar.

— Este o încuiată, am zis eu.

Rolly a zâmbit:

— O încuiată foarte bine făcută.

— Nu știu ce-a apucat-o. Cred că, în lumea ei, Cynthia și cu mine am dobândit un fel de celebritate. Lauren nu prea vorbea cu mine înainte să se fi difuzat emisiunea aia.

— Îmi dai și mie un autograf? a întrebat Rolly.

— Pupă-mă undeva! am zis eu, după care am așteptat o clipă, cât să-i dau de înțeles că schimbam macazul și i-am spus: Știi, Cynthia te-a văzut întotdeauna ca pe un unchi. Știu c-ai avut grijă de ea, după toate câte i s-au întâmplat. Așa că simt că pot să vin la tine, să vorbesc cu tine despre ea când ceva nu-i în ordine.

— Dă-i drumul!

— Încep să mă-ntreb dacă nu cumva Cynthia pierde contactul cu realitatea.

Rolly și-a pus paharul de bere pe masă și și-a lins buzele:

— Păi, parcă mergeați la un psihiatru... cum o cheamă, Krinkle sau naiba știe cum?

— Kinzler. Da, în general din două în două săptămâni.

— Și n-ai vorbit cu ea despre chestia asta?

— Nu. E complicat. Adică, uneori vorbește cu noi separat. Aș putea să deschid atunci subiectul. Dar nu e ca și cum ar fi o singură mare problemă. Sunt mai multe lucruri mărunte puse cap la cap.

— Cum ar fi?

L-am pus la curent. Grijile provocate de mașina cafenie. Telefonul anonim de la cineva care-i spusese că familia o ierta și cum ștersese ea din greșeală apelul. Goana după tipul de la mall, când crezuse că era fratele ei. Pălăria găsită în mijlocul mesei.

— Poftim? a exclamat Rolly. *Pălăria* lui Clayton?

— Da, am zis eu. Evident. Adică, presupun c-ar fi putut s-o păstreze îndesată într-o cutie în toți acești ani. Oricum, avea pe dos un mic semn, inițială lui pe căptușeală.

Rolly a stat puțin și s-a gândit.

— Dacă a pus pălăria pe masă chiar ea, putea foarte bine să facă tot ea și semnul acela.

Asta nu-mi trecuse prin cap. Cyn mă lăsase să mă uit după inițială, în loc să-mi ia pălăria din mână și s-o caute chiar ea. Mina șocată pe care o arborase fusese destul de convingătoare. Dar ideea pe care o avansa Rolly suna, totuși, foarte plauzibil.

— Și nici măcar nu-i nevoie neapărat să fie chiar pălăria lui taică-su. Ar putea fi o pălărie oarecare, pe care s-o fi cumpărat de la un magazin de haine la mâna a doua, ca pe urmă să spună că e pălăria lui.

— A mirosit-o, am zis eu. După ce a mirosit-o, s-a declarat sigură că era pălăria tatălui ei.

Rolly s-a uitat la mine de parcă aș fi fost unul dintre liceenii lui tâmpiți:

— Și ți-ar fi putut-o da și ție s-o miroși, ca să confirmi. Dar asta nu dovedește nimic.

— Ar putea să inventeze totul, am zis eu. Nu-mi vine să cred că mă gândesc la așa ceva.

— N-o găsesc pe Cynthia dezechilibrată mintal, a zis Rolly. Foarte stresată, poate. Dar să delireze?

— Nu, am zis eu. Nicidecum.

— Sau să scornească tot felul de lucruri? De ce să inventeze cheștiile-astea? De ce să susțină c-a

primit telefonul ăla? De ce să însceneze treaba cu pălăria?

— Nu știu, am zis eu și mi-am stors mintea să găsesc un răspuns. Ca s-atragă atenția? Ca să ce? Ca poliția, sau cine o fi, să redeschidă cazul? Ca să afle, în cele din urmă, ce s-a întâmplat cu familia ei?

— Și dacă e așa, de ce acum? a întrebat Rolly. De ce s-aștepte atâta timp, ca să facă asta?

Încă o dată, habar n-aveam.

— La dracu', nu știu ce să mai cred. Nu-mi doresc decât să se termine odată. Chiar dacă asta ar însemna să aflăm c-au murit cu toții în noaptea aia.

— Și cu asta, basta, a zis Rolly.

— Urăsc expresia asta, am zis eu. Dar, în esență, da.

— Și celălalt lucru pe care trebuie să-l iei în considerare este că – a zis Rolly –, dacă *nu* a lăsat ea pălăria pe masă, atunci chiar a intrat cineva la tine în casă. Și nu înseamnă neapărat că tatăl Cynthiei a fost cel care a intrat.

— Mda, am zis eu. Am hotărât deja să înlocuiesc broasca de la ușă cu o yală.

Îmi și închipuiam un necunoscut umblând din cameră în cameră prin casa noastră, uitându-se la lucrurile noastre, punând mâna pe ele, făcându-și o idee despre cine suntem. M-am cutremurat.

— Încercăm să ne aducem aminte să încuiem ușa ori de câte ori ieșim. Și ne pricepem de minune la asta, dar, din când în când, presupun că se mai întâmplă să neglijăm. Cred că e posibil să mai lăsăm uneori descuiată ușa din spate, mai ales dacă Grace iese și intră fără ca noi să știm.

Mă gândeam la cheia-lipsă, încercând să-mi aduc aminte când observasem pentru prima oară că nu mai era în cui.

— Dar știu c-am încuiat peste tot în noaptea în care ne-am întâlnit cu clarvăzătoarea aia dusă cu capul.

— Clarvăzătoare? a zis Rolly.

L-am pus la curent cu ultimele noutăți.

— Când îți cumperi yală, m-a sfătuit Rolly, uită-te și după gratii pe care să le pui la ferestrele de la pivniță. Pe acolo intră de obicei foarte mulți copii.

Timp de câteva minute am tăcut. În cele din urmă, am zis:

— Treaba e că lucrurile nu se opresc aici.

— În ce sens?

— Starea sufletească a lui Cyn este așa de fragilă, încât sunt anumite lucruri pe care nu i le-am spus încă – la care veste Rolly a ridicat dintr-o sprânceană. Despre Tess, am adăugat eu.

Rolly a mai luat o gură din berea Sam Adams.

— Ce-i cu Tess?

— Întâi și întâi, nu se simte bine. Mi-a spus că-i pe moarte.

— Ei, la dracu', a zis Rolly. Dar ce are?

— N-a vrut să intre în detalii, dar presupun că e vorba de cancer sau de ceva de genul ăsta. Nu arată chiar așa de rău, pare mai degrabă obosită, știi și tu cum e. Dar nu se mai face bine. Cel puțin așa par să stea lucrurile acum.

— Cynthia o să fie distrusă. Sunt foarte apropiate.

— Știu. Și cred că Tess e cea care trebuie să-i spună. Nu pot să-i spun eu. Nu *vreau* să-i spun eu. Și, cât de curând, o să fie limpede că nu e bine, că are ceva.

— Și celălalt lucru?

— Poftim?

— Acum o clipă ai spus „întâi și întâi”. Deci, care-i celălalt lucru?

Am ezitat. Mi se părea greșit să-i spun lui Rolly despre sumele plătite în secret înainte de a-i spune Cynthiai, dar ăsta era unul dintre motivele pentru care îi și spuneam – ca să-mi dea un sfat despre cum trebuia să-i divulg secretul ăsta soției mele.

— Timp de mai mulți ani, Tess a primit niște bani.

Rolly și-a pus berea jos și a luat mâna de pe pahar.

— Ce vrei să spui cu „a primit niște bani”?

— Cineva i-a lăsat bani. Bani gheață, în plic. De mai multe ori, cu un bilet în care scria că banii erau ca s-o ajute să-i plătească facultatea Cynthiei. Sumele au variat, dar în timp au ajuns, în total, să treacă de 40.000 de dolari.

— Ei, drăcia dracului! a exclamat Rolly. Și nu ți-a spus decât acum treaba asta?

— Da.

— Ți-a spus de la cine erau banii?

Am ridicat din umeri.

— Păi, asta-i chestia. Tess habar n-a avut și nici acum nu știe de la cine erau, deși se întreabă dacă nu cumva, după atâția ani, se mai pot lua amprente sau fragmente de ADN de pe plicurile în care a primit banii sau de pe bilet, dracu' știe, nu prea le am eu pe-astea. Oricum, Tess nu se poate abține să se gândească la legătura care ar putea exista între bani și dispariția rudelor lui Cyn. Adică, zău așa, cine i-ar putea da bani, dacă nu cineva din familie sau cineva care s-a simțit răspunzător de ce s-a întâmplat cu familia ei?

— Dumnezeu mare! a exclamat iarăși Rolly. Chiar că-i groasă! Și Cynthia nu știe nimic despre asta?

— Nu. Însă are dreptul să afle.

— Sigur. Bineînțeles că are – și a pus din nou mâna pe paharul cu bere, l-a golit și i-a făcut semn ospătarului să-i mai aducă una. Pe urmă, a zis: Presupun.

— Ce anume?

— Nu știu. Îmi fac și eu aceleași griji ca și tine. Să presupunem că-i spui. Și pe urmă?

Mi-am învârtit lingura prin supa de scoici. Nu prea mai aveam poftă de mâncare.

— Păi, tocmai asta-i problema. Că sunt mai multe întrebări decât răspunsuri.

— Și chiar dacă înseamnă că vreuna dintre rudele Cynthiei era, să zicem, în viață la momentul respectiv, nu înseamnă și că mai este în viață și acum. Când au încetat să mai vină banii?

— Cam pe vremea când a terminat ea facultatea, am zis eu.

— Câți sunt de-atunci, douăzeci de ani?

— Nu chiar. Dar, în tot cazul, a terminat-o cu mult timp în urmă.

Rolly a clătinat din cap a uimire.

— Măi, băiatule, nu știu ce să te sfătuiesc. Adică, sigur că da, cred că știu ce aș face eu dac-aș fi în pielea ta, dar tu singur trebuie să iei o decizie în privința asta.

— Spune-mi, am zis eu. Ce-ai face?

Rolly și-a ținut buzele și s-a aplecat peste masă.

— Aș amâna să-i spun.

Cred că m-am arătat mirat:

— Serios?

— Cel puțin deocamdată. Pentru că n-ar face decât s-o chinuie și mai tare pe Cynthia. O să-și imagineze că, dacă ar fi știut de bani, când mai era încă la facultate, ar fi putut face nu știu ce, că i-ar fi putut găsi pe-ai ei, dac-ar fi fost mai atentă și ar fi pus întrebările potrivite, o să creadă c-ar fi putut afla ce s-a întâmplat cu ei. Dar cine știe dacă asta ar mai fi, într-adevăr, cu puțință acum.

M-am gândit la ce-mi spusese Rolly și că avea dreptate.

— Și nu-i numai asta, a zis el. Acum, când Tess are nevoie de tot sprijinul și de toată iubirea Cynthiei, când are probleme cu sănătatea, Cynthia o să se supere pe ea.

— Chestia asta n-am luat-o în calcul.

— Trădată, așa o să se simtă. O să considere că nu era treaba mătușii ei să-i ascundă lucrul ăsta atâția ani. O să creadă că era dreptul ei să știe despre bani. Ceea ce și era, de altfel. Și, lucru

discutabil, poată că mai este încă. Dar, dacă nu i s-a spus atunci, până acum a curs multă apă pe gârlă.

Am dat din cap a încuviințare, apoi m-am oprit:

— Dar eu abia am aflat. Dacă nu-i spun, n-o trădez și eu în același mod în care ar putea simți că a trădat-o Tess?

Rolly s-a uitat lung la mine și a zâmbit:

— De asta mă bucur că e decizia ta și nu a mea, prietene.

∴

Când am ajuns acasă, mașina Cynthiaei era trasă pe alee și mai era un vehicul pe care nu l-am recunoscut, parcat aproape de bordură. O Toyota sedan argintie, acel tip de mașină anonimă, de care nu-ți aduci aminte după ce o vezi.

Am intrat pe ușa din față și am văzut-o pe Cynthia așezată pe canapeaua din camera de zi, în fața unui bărbat scund, robust, aproape chel și cu o piele măslinie. S-au ridicat amândoi în picioare și Cynthia a venit înspre mine.

— Bună, scumpule, a zis ea, zâmbindu-mi forțat.

— Bună, iubito.

M-am întors spre bărbat și i-am întins mâna, pe care el mi-a prins-o cu încredere și mi-a strâns-o.

— Vă salut, am zis eu.

— Domnule Archer, a zis el, cu o voce gravă și aproape siropoasă.

— Acesta este domnul Abagnall, mi-a explicat Cynthia. E detectivul particular pe care-l angajăm, ca să afle ce s-a întâmplat cu familia mea.

CINCISPREZECE

— Denton Abagnall, a zis detectivul. Doamna Archer, aici de față, m-a luminat în privința multor detalii, dar aş dori să vă pun și dumneavoastră câteva întrebări.

— Sigur, am zis eu, făcându-i un semn cu degetul arătător, care voia să însemne „așteptă un moment”, și întorcându-mă spre Cynthia ca să-i spun:

— Putem vorbi o clipă?

Ea i-a aruncat lui Abagnall o privire prin care-i cerea îngăduință și a zis:

— Ne scuzați, vă rog?

El a dat din cap afirmativ. Am condus-o pe Cynthia afară, pe ușa din față, până pe prima treaptă. Casa noastră era destul de redusă ca dimensiuni, cât să-mi dau seama că Abagnall ne-ar fi auzit, dacă am fi purtat această discuție – în legătură cu care îmi luceam griji c-ar fi putut deveni cam aprinsă – în bucătărie.

— Ce dracului se petrece aici? am întrebat-o pe Cynthia.

— Nu mai stau cu mâinile în sân, a zis ea. N-am de gând să mai aștept să se întâmple ceva, întrebându-mă ce mai urmează. M-am hotărât să iau taurul de coarne.

— Și ce te aștepti să afle? am întrebat eu. Cynthia, ăsta e un drum de pe care urmele s-au șters de mult. Au trecut douăzeci și cinci de ani.

— A, mulțumesc! a zis ea. Uitasem.

M-am crispat.

— Ei bine, pălăria n-a apărut acum douăzeci și cinci de ani, a zis ea. S-a întâmplat săptămâna asta. Și nici telefonul pe care l-am primit în dimineața în care tu ai dus-o pe Grace la școală n-a fost acum douăzeci și cinci de ani.

— Iubito, am zis eu, chiar dac-aș crede că este o idee grozavă să angajăm un detectiv particular, tot n-aș vedea cum ne-am putea permite așa ceva. Cât ne cere?

Mi-a spus care era tariful lui pe o zi.

— Plus alte cheltuieli suplimentare, care ar mai putea să apară, a adăugat ea.

— Bine, și cât timp ești gata să-l lași să lucreze la cazul ăsta? am zis eu. Ai de gând să-l angajezi pentru o săptămână? O lună? Șase luni? Ceva de genul ăsta i-ar putea lua și un an, ca să cerceteze toate piste, fără să ajungă la niciun rezultat.

— Putem să nu mai plătim banca o lună, a zis Cynthia. Îți aduci aminte de scrisoarea pe care ne-a trimis-o banca anul trecut înainte de Crăciun? De oferta aia de a nu mai plăti rata ipotecară pe ianuarie, ca să putem rambursa integral cât am cheltuit cu cardul de credit pentru cumpărăturile de Crăciun? Rata neplătită urmând să fie achitată la finalul anilor de creditare? S-ar putea ca oferta să fie reînnoită și ăsta să fie cadoul meu de Crăciun. Nu trebuie să-mi cumperi nimic anul ăsta.

M-am uitat în jos, la propriile mele picioare, și am clătinat din cap. Chiar nu știam ce să fac.

— Ce se întâmplă cu tine, Terry? a întrebat Cynthia. Unul dintre motivele pentru care m-am căsătorit cu tine a fost acela că te-am văzut ca pe un bărbat care avea să fie mereu lângă mine, care-mi cunoștea trecutul încurcat și care avea să mă susțină, să fie de partea mea. Și, ani de-a rândul, chiar genul ăsta de bărbat ai fost. Dar în ultima vreme, nu știu, am senzația că nu mai ești același fel de om. Și poate că nici tu nu mai ești sigur că mă crezi tot timpul.

— Cynthia, nu...

— Poate că ăsta-i unul dintre motivele pentru care fac treaba asta, pentru care vreau să-l angajez pe omul ăsta. Pentru că n-o să mă judece. N-o să creadă că sunt vreo țicnită.

— N-am spus niciodată c-aș crede că ești vreo...

— Nici nu trebuie, a zis Cynthia. Am văzut asta în ochii tăi. Când am crezut că bărbatul acela era fratele meu. Te-ai gândit că-mi pierdusem de tot mințile.

— Iisuse Cristoase, am zis eu. Bine, angajează-ți-l, detectivul dracului!

N-am văzut palma venind spre mine. Cred că nici Cynthia, deși brațul ei era cel care și-a luat elan. S-a întâmplat, pur și simplu. O explozie de mânie, ca bubuitura unui tunet, chiar acolo, pe treapta aceea. Și, timp de câteva secunde, n-am putut decât să ne uităm unul la altul într-o tăcere uimită. Cynthia părea să fie în stare de șoc, ținându-și ambele palme peste gura deschisă.

În cele din urmă, am zis:

— Cred c-ar trebui să fiu recunoscător că n-a fost un dos de palmă. Acum, nici n-aș mai fi fost în picioare.

— Terry... a zis ea. Nu știu ce s-a întâmplat. Pur și simplu... pur și simplu mi-am pierdut mințile pentru o clipă.

Am tras-o mai aproape de mine și i-am șoptit la ureche:

— Îmi pare rău. O să fiu mereu tipul ăla de care vorbeai, de partea ta. O să fiu mereu lângă tine.

M-a luat în brațe și și-a pus capul pe pieptul meu. Presimțeam că aveam să ne irosim banii. Dar, chiar dacă Denton Abagnall n-ar fi aflat nimic, tocmai faptul că-l angajam să facă o încercare putea să fie exact ceea ce-i trebuia Cynthiai. Poate că avea dreptate. Era o modalitate de a prelua controlul asupra situației.

Asta cel puțin pentru o vreme. Atât timp cât ne puteam permite. Am făcut niște calcule rapide în minte și mi-am dat seama că ipoteca pe o lună și fondul nostru de închiriat filme pe două luni ne-ar fi putut cumpăra o săptămână din timpul lui Abagnall.

— Îl angajăm, am zis eu.

M-a strâns în brațe mai tare.

— Dacă nu află nimic în curând, a zis ea, tot fără să se uite la mine, o să ne oprim.

— Ce știm despre tipul ăsta? m-am interesat eu. E de nădejde? Putem s-avem încredere în el?

Cynthia s-a desprins din îmbrățișare și și-a tras nasul. I-am dat un șervețel din buzunar, cu care și-a șters lacrimile și și-a suflat nasul.

— Am sunat la „Reflector”. Am cerut să vorbesc cu realizatoarea. A avut o atitudine foarte defensivă când a aflat că era vorba de mine, gândindu-se că aveam de gând să-i fac scandal în legătură cu clarvăzătoarea, dar apoi am întrebat-o dacă au apelat vreodată la detectivi, ca să afle informații în diverse cazuri, și mi-a dat numele tipului ăstuia, spunându-mi că n-au apelat la el, dar c-au avut o emisiune despre el odată. A zis că părea să fie foarte respectabil.

— Atunci, hai să vorbim cu el, am zis eu.

Abagnall, care stătuse pe canapea și se uitase prin cutiile de pantofi cu amintiri ale Cynthiei, s-a ridicat în picioare când am intrat. Știu c-a observat că aveam un obraz roșu, dar a încercat să ascundă cât mai mult lucrul ăsta.

— Sper că nu vă deranjează, a zis el. Aruncam o privire la ce aveți aici. Aș vrea să mă uit ceva mai mult la lucrurile astea, în cazul în care v-ați hotărât să apălați la serviciile mele.

— Da, ne-am hotărât, am zis eu. Am dori să încercați să aflați ce s-a întâmplat cu familia Cynthiei.

∴

— Nu vreau să vă dau speranțe deșarte, a zis domnul Abagnall.

Vorbea rar, cu grijă și-și însemna câte ceva, din când în când, în agendă.

— E o pistă foarte slabă. O să trec mai întâi în revistă dosarul poliției și o să vorbesc cu toți cei

care-și mai aduc aminte c-au lucrat la caz, dar cred că nu trebuie s-aveți așteptări prea mari.

Cynthia a dat cu solemnitate din cap în semn că înțelesese.

— Nu văd prea multe detalii aici, a zis el, făcând semn cu mâna spre cutiile de pantofi, care să-mi sară în ochi, care să-mi ofere vreun indiciu, ceva – cel puțin nu acum. Dar aş vrea să mai stăruie o vreme asupra lor, dacă nu vă deranjează.

— E în regulă, a zis Cynthia. Atâta vreme cât mi le înapoiati.

— Sigur că da.

— Dar pălăria? a întrebat ea.

Pălăria despre care era convinsă că fusese a tatălui ei se afla pe canapea, lângă el. Abagnall se uitase la ea mai înainte.

— Ei bine, a zis el. Mai întâi, v-aş sugera, dumneavoastră şi soţului, să vă revizuiţi dispozitivele de siguranţă ale casei, să vă luaţi încuietori mai performante, să vă puneţi yale la uşi.

— Mă ocup de asta, am zis eu.

Deja chemasem vreo doi lăcătuşi, ca să văd care dintre ei putea să ne servească mai repede.

— Pentru că, indiferent dacă pălăria asta e sau nu a tatălui dumneavoastră, cineva a intrat şi a lăsat-o aici. Aveţi o fetiţă. Şi e de dorit să vă fie casa cât mai sigură cu putinţă. Cât despre faptul de a stabili cu precizie dacă această pălărie a fost sau nu a tatălui dumneavoastră, a zis el încet şi pe un ton liniştitor, presupun c-aş putea s-o duc la un laborator particular, unde să se încerce să i se facă un test ADN, să i se ia probe de păr, de transpiraţie din căptuşeală. Dar n-o să fie deloc ieftin şi de la dumneavoastră, doamnă Archer, trebuie luată o probă-martor pentru comparaţie. Dacă s-ar dovedi că există o legătură între ADN-ul dumneavoastră şi ceea ce s-ar putea găsi pe această pălărie, mă rog, aşa s-ar confirma că i-a aparţinut, într-adevăr,

tatălui dumneavoastră – dar n-o să ne dezvăluie și unde se află el sau dacă mai este în viață.

Îmi dădeam seama, uitându-mă la Cynthia, că începea deja să se simtă copleșită.

— Mai bine să lăsăm la o parte chestia asta deocamdată, am sugerat eu.

Abagnall a încuviințat din cap.

— Asta v-aș sfătui și eu, cel puțin pentru moment.

I-a sunat, în buzunarul jachetei, telefonul mobil.

— Scuzați-mă o clipă.

Și-a deschis telefonul, a văzut cine suna și a răspuns.

— Da, iubire? – și a ascultat, a dat din cap. A, e nemaipomenit. Cu creveți? – și a zâmbit. Dar nu foarte condimentat! Bine, vin repede.

Apoi a închis clapeta telefonului, și l-a pus înapoi în buzunar și ne-a spus nouă:

— Nevastă-mea. Cam pe la ora asta mă sună să-mi spună ce pregătește pentru cină – la care Cynthia și cu mine am făcut un schimb de priviri. Creveți cu macaroane în sos de ardei iute, a zis el zâmbind. Asta pregătește-n seara asta. Abia aștept. Așa, doamnă Archer. Mă întreb dacă n-aveți cumva niște fotografii cu tatăl dumneavoastră. Mi-ați dat câteva cu mama și una cu fratele dumneavoastră, dar nu am niciuna cu Clayton Bigge.

— Mă tem că n-am, a zis ea.

— O să verific la Serviciul de înmatriculări și Eliberări de Permise Auto, a zis el. Nu știu câți ani se păstrează dosarele, dar poate mai au vreo poză. Și poate-mi dați ceva mai multe detalii despre ce traseu făcea ca să ajungă la serviciu.

— De aici la Chicago, a zis Cynthia. Lucra ca agent de vânzări. Lua comenzi, cred, pentru aprovizionarea atelierelor mecanice. Chestii de-astea.

— N-ați știut niciodată exact care era traseul lui?

Cynthia a dat din cap că nu.

— Eram doar un copil. Nu prea înțelegeam cu ce se ocupa, știam numai că era mult timp pe drum. Odată mi-a arătat niște fotografii în care apărea clădirea Wrigley din Chicago. Cred că am o poză Polaroid cu ea în cutie.

Abagnall a dat din cap aprobator, și-a închis agenda și a vârât-o în buzunarul dinăuntru al jachetei, după care ne-a dat amândurora câte o carte de vizită. A strâns cutiile de pantofi și s-a ridicat în picioare.

— O să vă contactez cât de curând, ca să vă țin la curent cu progresele făcute. Aș prefera să-mi achitați în avans serviciile pentru trei zile. Nu m-aștept să aflu răspunsurile la întrebările dumneavoastră în acest interval, dar mi-aș putea face o idee dacă acest lucru ar fi în mod rezonabil cu putință.

Cynthia s-a dus după carnetul de cecuri, care era în poșetă, a scris o filă și i-a înmânat-o lui Abagnall.

Grace, care în tot acest timp fusese sus, a strigat:

— Mamă? Poți să urci un pic? Mi-am vărsat ceva pe bluză.

— Îl conduc eu pe domnul Abagnall până la mașină, am zis eu.

Abagnall își deschisese portiera și era pe punctul de a se așeza pe scaun, când i-am spus:

— Cynthia mi-a pomenit c-ați dori să vorbiți cu mătușa ei, cu Tess.

— Da.

Dacă nu voiam ca eforturile lui Abagnall să fie zadarnice, ar fi fost logic ca el să afle cât mai multe lucruri cu putință.

— Tess mi-a spus ceva de curând, ceva ce încă nu i-a dezvăluit și Cynthiai.

Abagnall nu m-a rugat să-i spun despre ce era vorba, dar a așteptat. I-am povestit despre donațiile anonime de bani.

— Ca să vezi, a zis el.

— O s-o anunț pe Tess să vă aștepte. Și-o să-i spun să vă istorisească totul.

— Mulțumesc, a zis el.

S-a lăsat să cadă pe scaunul șoferului, a tras portiera după el și a lăsat în jos fereastra manevrată electric.

— Dumneavoastră o credeți?

— Pe Tess? Da, o cred. Mi-a arătat biletul, plicurile.

— Nu. Pe soția dumneavoastră. O credeți pe soția dumneavoastră?

Mi-am dres glasul înainte să-i răspund:

— Bineînțeles.

Abagnall a întins mâna peste umăr, ca să tragă centura, și și-a prins-o în cataramă.

— Odată, m-a sunat o femeie, voia să-i găsesc pe cineva, m-am dus să mă întâlnesc cu ea și puteți să ghiciți pe cine voia să-i reperez?

Am așteptat.

— Pe Elvis. Voia să i-l găsesc pe Elvis Presley. Asta s-a întâmplat, cred, prin 1990 și pe atunci Elvis era deja mort de aproape treisprezece ani. Cucoana locuia într-o casă spațioasă, avea o groază de bani și-i fila o lampă, după cum sunt sigur c-ați ghicit deja; nu se întâlnise niciodată în viața ei cu Elvis și nu avea niciun fel de legătură cu el, dar era convinsă că Regele mai era încă în viață și că nu făcea nimic altceva, decât s-o aștepte pe ea să-l găsească și să-l salveze. Aș fi putut să lucrez pentru ea un an întreg, încercând să-i dau de urmă Regelui. Aș fi putut să mă pensionezez anticipat pe seama femeii ăleia, Dumnezeu s-o ocrotească! Dar a trebuit s-o refuz. A fost foarte supărată, așa că i-am explicat că mai fusesem angajat o dată să-l găsesc pe Elvis, și că-l găsisem, și era bine, dar voia să-și petreacă tot restul vieții în liniște.

— Serios? Și a acceptat ce i-ați spus?

— Mă rog, așa mi s-a părut, pe moment. Desigur, se prea poate să fi sunat un alt detectiv.

Nu m-aș mira să aflu că tipul încă mai lucrează la cazul ăsta, a zis el și a chicotit ușor, ca pentru el însuși. E și asta ceva, nu?

— Ce doriți să spuneți, de fapt, domnule Abagnall? am întrebat eu.

— Cred că vreau să spun că soția dumneavoastră chiar vrea să afle ce s-a petrecut cu părinții și cu fratele dumneaei. N-aș lua un cec de la cineva despre care aș crede că încearcă să mă trombonească. Soția dumneavoastră nu încearcă să mă mintă.

— Nu, nici eu nu cred c-ar încerca să vă păcălească, am zis eu. Dar femeia asta care voia să i-l găsiți pe Elvis... credeți că încerca să vă mintă? Sau chiar credea în sinea ei că Elvis mai trăiește încă?

Abagnall mi-a zâmbit trist.

— Oameni buni, în trei zile vă dau de știre – ba chiar și mai devreme – dacă aflu ceva interesant.

ŞAISPREZECE

— *Bărbații sunt slabi – nu mă refer la tine, desigur – și obișnuiesc să te lase baltă, dar la fel de des te vor trăda și femeile, a zis ea.*

— *Știu. Mi-ai mai spus asta, a zis el.*

— *A, scuză-mă – apoi a devenit sarcastică. Lui nu-i plăcea când ea vorbea așa: Drăguțule, nu cumva te plictisesc?*

— *Nu, stai liniștită. Continuă. Spuneai că... și femeile te trădează. Te ascultam.*

— *Exact așa. Ca Tess aia.*

— *Da, aia.*

— *M-a furat.*

— *Mă rog...*

Tehnic vorbind, așa e, s-a gândit el, apoi a hotărât că nu merita să intre într-o polemică.

— *În esență, chiar asta a făcut, a zis ea. Bani ăia erau ai mei. Nu era treaba ei să-i păstreze.*

— *Nu e ca și cum i-ar fi cheltuit pentru ea. Doar i-a folosit pentru...*

— *Gata! Cu cât mă gândesc mai mult la chestia asta, cu atât mă scoate mai tare din minți. Și nu-mi place deloc faptul c-o aperi.*

— *N-o apăr, a zis el.*

— *Ar fi trebuit să găsească o metodă de a-mi spune, ca să îndrepte lucrurile.*

„Și cum ar fi putut face asta?” s-a întrebat el. Dar n-a zis nimic.

— *Mai ești pe fir? a zis ea.*

— *Da, sunt.*

— *Voiai să spui ceva?*

— *Nu, nimic. Doar că... în fine, treaba asta ar fi fost ceva mai complicată, nu crezi?*

— *Câteodată nu se poate vorbi cu tine, a zis ea. Sună-mă mâine. Dacă între timp o să vreau să port*

cu cineva o conversație inteligentă, o să vorbesc în oglindă.

ȘAPTESPREZECE

După ce a plecat Abagnall, am sunat-o pe Tess de pe telefonul meu mobil, ca s-o pun în temă.

— O să-l ajut cum pot, a zis Tess. Cred că Cynthia procedează cum trebuie, angajând un detectiv particular să se ocupe de asta. Dacă e dispusă la pasul ăsta, probabil că e pregătită să-i spun ceea ce știu.

— O să ne revedem curând.

— Când a sunat telefonul, chiar mă gândeam să vă sun eu pe voi, a zis Tess. Dar n-am vrut să te caut acasă, fiindcă ar fi părut ciudat să te pe cer pe tine, dacă mi-ar fi răspuns Cynthia, și nu cred să am pe nicăieri scris numărul tău de mobil.

— Ce s-a întâmplat Tess?

A tras aer în piept.

— Ei, ce să fie, Terry, am mai făcut niște analize.

Am simțit că mi se înmuiau picioarele.

— Și ce ți-au spus?

Îmi comunicase mai înainte că ar mai fi putut avea de trăit între șase luni și un an. Mă întrebam dacă nu cumva intervalul ăsta se mai restrânse.

— O să mă fac bine, a zis ea. Mi-au spus că primele analize fuseseră destul de concludente, dar că s-au dovedit eronate. Astea pe care le-am făcut ultimele sunt definitive – și a făcut o pauză. Apoi mi-a spus: Terry, nu sunt pe moarte.

— Vai, Dumnezeuule mare, Tess, dar asta-i o veste nemaipomenită. E sigur?

— Da, e sigur.

— Grozav!

— Da, mă rog, dac-aș fi genul de persoană care să mă fi rugat întruna, probabil c-ar trebui să spun că mi-au fost ascultate rugile. Dar auzi, Terry, spune-mi, te rog, că nu i-ai spus nimic Cynthiai.

— Nu i-am spus nimic, am zis eu.

Când am intrat în casă, Cynthia a văzut că-mi curgea o lacrimă pe obraz. Credeam că mă ștersesem bine, dar era clar că ratasem una. A întins mâna și mi-a șters-o cu vârful degetului arătător.

— Terry... a zis ea. Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

Am luat-o în brațe și i-am spus:

— Sunt fericit! Sunt atât de fericit!

Probabil că Cynthia a crezut c-o luam razna cu mințile. La noi în casă, nimeni nu era vreodată *atât* de fericit!

∴

În următoarele zile, am văzut-o pe Cynthia mai calmă decât în ultima perioadă. Știindu-l pe Denton Abagnall că lucra la cazul ei, a cuprins-o un val de liniște. Mă temeam că avea să-l sune pe mobil din două în două ore, cum procedase cu realizatoarele de la „Reflector”, dorind să afle ce progrese făcuse – asta în cazul în care existau vreunele. Dar nu a făcut nimic de felul ăsta. Așezată la masa din bucătărie, chiar înainte să ne ducem sus la culcare, m-a întrebat ce credeam, dacă avea să afle ceva, deci se gândea destul de mult la ce progrese putea să înregistreze detectivul, dar era gata să-l lase să-și facă treaba, fără să-l hăituiască.

În ziua următoare, după ce s-a întors Grace de la școală, Cynthia i-a propus să meargă împreună pe terenurile de tenis din spatele bibliotecii, iar ea a fost de acord. Nu mă pricep nici acum la tenis mai mult decât atunci când eram la universitate, așa că pun foarte rar sau niciodată mâna pe rachetă, dar îmi place să le văd pe fete cum joacă și, mai cu seamă, să mă minunez de reverul diabolic al Cynthiai. Așa că le-am urmat, luând cu mine niște lucrări de corectat, ridicându-mi privirea din ele din clipă în clipă, ca să mă uit la soția și fiica mea cum alergau, râdeau și se luau una pe alta în zeflema. Desigur, Cynthia nu și-a folosit reverul

ca s-o facă praf pe Grace, ci i-a oferit tot timpul sfaturi prietenoase despre cum putea să și-l perfecționeze pe-al ei. Grace nu se descurca rău, dar, după o jumătate de oră pe teren, am văzut-o că începuse să obosească și mi-am dat seama c-ar fi preferat să fie acasă și să citească din cartea lui Carl Sagan, ca toate celelalte fete de opt ani.

Când au terminat, le-am propus să luăm cina în drum spre casă.

— Ești sigur? a întrebat Cynthia. Cu toată... cealaltă cheltuială a noastră din acest moment?

— Nu-mi pasă, am zis eu.

Cynthia mi-a zâmbit diabolic:

— Ce-i cu tine? De ieri până azi ai devenit cel mai bine dispus băiețel din oraș?

Cum aș fi putut să-i spun? Cum aș fi putut să-i dezvălui cât eram de încântat de vestea cea bună pe care mi-o dăduse Tess, când ea nu fusese niciodată la curent cu vestea cea rea? Ar fi fost fericită că Tess era sănătoasă, dar jignită că fusese ținută în necunoaștere.

— Pur și simplu, mă simt... plin de speranță, am zis eu.

— Că domnul Abagnall o să afle ceva?

— Nu neapărat. Simt eu așa, pur și simplu, c-am depășit o piatră de încercare, că tu... că noi am trecut prin niște momente mai stresante în ultima vreme și că suntem pe cale de a trece de ele.

— Atunci cred c-o să comand și un pahar de vin la cină, a zis Cynthia.

I-am răspuns cu un zâmbet la fel de jucăuș:

— Cred că așa și trebuie.

— Eu vreau un *milkshake*, a zis Grace. Cu o cireășă deasupra.

Când ne-am întors acasă de la restaurant, Grace a dispărut să vadă un documentar pe canalul *Discovery*, despre ce conțin de fapt inelele lui Saturn, iar Cynthia și cu mine ne-am trântit pe scaune la masa din bucătărie. Eu m-am apucat să notez cifre pe un carnețel, să le adun, să le calculez

în diverse feluri. Acolo ne așezam de fiecare dată când ne confruntam cu decizii financiare importante. Ne puteam permite cea de-a doua mașină? Ne păpa toți banii o călătorie la Disney World?

— Mă gândesc, am zis eu, uitându-mă la cifre, că ne-am putea permite să-l angajăm pe domnul Abagnall pentru două săptămâni, în loc de una. Nu cred că ne-ar aduce la sapă de lemn, știi?

În cealaltă cameră, cineva de la televizor a zis *Uranus* și Grace a chicotit.

— Ți-am povestit vreodată cum i-am distrus maică-mii caseta cu James Taylor? a întrebat Cynthia.

— Nu.

— Cred că aveam unsprezece sau doisprezece ani și mama avea o groază de casete cu muzică. Îi plăceau James Taylor, Simon și Garfunkel, Neil Young și mulți alții, dar cel mai mult James Taylor. Zicea c-o putea face fericită, dar că putea s-o și întristeze. Într-o zi, nu mai știu cu ce m-a enervat mama, nu mai știu cu ce voiam să mă îmbrac la școală, cu ceva ce se afla în coșul cu rufe murdare, și am vociferat că nu-și îndeplinise sarcinile.

— Cred că asta se repeta des.

— Vorbesc serios. Mi-a spus că, în cazul în care eram nemulțumită de felul în care-mi curăța ea hainele, știam și singură unde se afla mașina de spălat. Așa c-am deschis ușița casetofonului pe care-l ținea în bucătărie, am înhățat caseta care se afla înăuntru și am dat cu ea de pământ. S-a spart carcasa, banda s-a împrăștiat și toată caseta a fost compromisă.

Eu ascultam.

— Ei, și am înghețat. Nu-mi venea să cred că făcusem așa ceva și mă gândeam c-o să mă omoare. În schimb, ea s-a oprit din ce făcea, s-a apropiat, a cules caseta de pe jos, cât se poate de calmă, s-a uitat care dintre ele era și a zis: „James Taylor. Asta-i aia cu *Chipul tău zâmbitor*. E

preferata mea. Știi de ce îmi place?” m-a întrebat. „Pentru că începe cu: «De câte ori îți văd chipul, nu pot să nu zâmbesc, pentru că te iubesc»”. Oricum, ceva de genul ăsta. Și apoi mi-a spus: „E preferata mea, pentru că de fiecare dată când o ascult, mă face să mă gândesc la tine și la cât de mult te iubesc. Și acum, în clipa asta mai mult ca niciodată, ți-ar fi de mare ajutor ca eu s-ascult cântecul ăsta”.

Cynthiei i se umeziseră ochii.

— Așa că, după ore, am luat autobuzul până la mall-ul de la Poșta și am găsit caseta. *JT* scria pe coperta ei. Am cumpărat-o, am adus-o acasă și i-am dat-o. Și mama i-a scos ambalajul de celofan, a pus-o în casetofon și m-a întrebat dacă voiam să ascult și eu cântecul ei preferat.

O singură lacrimă i-a curs pe obraz și a căzut pe masa din bucătărie.

— Ador cântecul ăla, a zis Cynthia. Și mi-e tare dor de ea.

∴

Mai târziu, a sunat-o pe Tess. Fără vreun motiv special, doar ca să-i audă vocea. După aceea, a venit sus, în dormitorul în care nu stătea nimeni, cel cu mașina de cusut și computerul, unde eu băteam la vechea mea mașină de scris Royal câteva observații pentru elevi; ochii ei roșii îmi sugerau că mai plânsese o dată.

— Tess a crezut că e foarte bolnavă, mi-a spus Cynthia, chiar în stadiu terminal, dar s-a dovedit că nu era nimic în neregulă cu ea. Mi-a spus că n-a vrut să mă pună în temă, că s-a gândit că am deja destule pe cap, că n-a vrut să mă împovăreze și cu asta. Chiar așa a zis: „să mă împovăreze”. Îți vine să crezi?

— Ce nebunie! am zis eu.

— După care, a aflat că, de fapt, e sănătoasă și s-a gândit că de-acuma poate să-mi spună totul, dar eu mi-aș fi dorit să mă fi anunțat de prima oară, știi? Pentru că ea mi-a fost mereu alături și

că, indiferent de ce mi s-ar întâmpla, ea o să fie mereu... – și a luat un șervețel și și-a suflat nasul. În cele din urmă, a zis: Nu pot concepe s-o pierd.

— Știu. Nici eu.

— Când erai așa fericit, chestia asta n-avea nimic de-a face cu...

— Nu, am zis eu. Sigur că nu.

Probabil c-aș fi putut să-i spun adevărul. Mi-aș fi putut permite atunci să fiu sincer, dar am preferat să nu fac asta.

— Ei, drăcie! a zis ea. M-a rugat să-ți transmit s-o suni. Probabil că vrea să-ți spună chiar ea despre starea ei. Să nu-i spui că deja te-am pus în temă. Bine? Te rog! Pur și simplu, n-am putut să țin vestea asta pentru mine, știi?

— Sigur, am zis eu.

Am coborât la parter și am format numărul lui Tess.

— I-am spus, a zis Tess.

— Știu, am zis eu. Mulțumesc.

— A fost pe aici.

— Poftim? Cine?

— Detectivul. Domnul ăla, Abagnall. E un tip tare de treabă.

— Așa e.

— L-a sunat nevastă-sa chiar în timp ce era la mine. Să-i spună ce-i pregătea la cină.

— Și ce-i gătea? am întrebat eu, fiindcă trebuia să aflu.

— Ăăă... parcă friptură. Friptură de vacă și budincă de Yorkshire^[17].

— Ce delicios!

— Oricum, i-am spus tot ce știam. Despre bani, despre scrisoare. I-am dat toate detaliile. S-a arătat foarte interesat.

— Cred și eu, am zis, încuviințând din cap.

— Numai că domnul Abagnall nu era prea încrezător că se vor mai putea lua amprente de pe plicuri după atâția ani.

— A trecut atâta timp, Tess, și ai pus mâna pe ele de atâtea ori. Dar cred c-ai procedat cel mai bine, spunându-i tot ce știai. Dacă-ți mai aduci aminte de ceva, dă-i telefon.

— Chiar asta m-a rugat și el să fac. Mi-a dat cartea lui de vizită. O am chiar acum sub ochi, e prinsă pe tabla mea de afișaj de lângă telefon, chiar alături de fotografia aia cu Grace și Goofy^[18], în care nu știi care dintre ei are mutră mai de Goofy.

— Bine, am zis eu.

— Îmbrățișează-o pe Cynthia din partea mea, a zis ea.

— Așa o să fac. Te iubesc, Tess, am zis eu și am închis.

— Ți-a spus? m-a întrebat Cynthia, când am urcat în dormitorul nostru.

— Da, mi-a spus.

Cynthia, îmbrăcată acum în cămașă de noapte, era întinsă pe pat, peste cuvertură.

— Toată seara m-am gândit c-aș vrea să fac dragoste cu tine în noaptea asta, nebunește, cu patimă, dar sunt frântă de oboseală și nu sunt sigură c-aș putea să mă ridic la un standard cât de cât acceptabil.

— Nu sunt pretențios, am zis eu.

— Ce-ai zice dacă am lăsa-o pe altă dată?

— Sigur. Poate c-ar trebui să-i propunem lui Tess s-o ia pe Grace la ea pentru câteva zile, la sfârșit de săptămână, iar noi să mergem cu mașina la Mystic. Să ne luăm o cameră, cu micul dejun inclus.

A fost de acord.

— Poate c-acolo aș reuși să dorm mai bine, a zis ea. Visele mele au fost cam... dezordonate în ultima vreme.

M-am așezat pe marginea patului.

— Cum adică?

— După cum i-am spus și doctoriței Kinzler, îi aud vorbind. Sau ei îmi vorbesc mie, sau eu le vorbesc lor, sau vorbim unii cu alții, de parcă aș fi

cu ei, și, în același timp, am impresia că nu sunt cu ei, dar și aproape c-aș putea să întind mâna și să-i ating. Dar, când întind mâna, parc-ar fi de fum. Pur și simplu, se destramă.

M-am aplecat spre ea și am sărutat-o pe frunte.

— I-ai spus noapte bună lui Grace?

— În timp ce tu vorbeai cu Tess.

— Încearcă să dormi. Mă duc să-i spun și eu noapte bună.

Ca de obicei, camera lui Grace era toată în întuneric, ca să se poată uita mai bine prin telescop la stele.

— Suntem în siguranță în noaptea asta? am întrebat-o eu, după ce m-am strecurat înăuntru și am închis ușa dinspre hol în urma mea, ca să nu pătrundă lumina.

— Așa se pare, a zis Grace.

— Foarte bine.

— Vrei să te uiți?

Grace avea telescopul fixat la nivelul ochiului ei și nu voiam să mă aplec atât de mult. Am înhățat de lângă masa ei de scris scaunul de birou cumpărat de la Ikea, l-am pus în dreptul telescopului și m-am așezat pe el. M-am chiorât în dispozitiv și n-am văzut nimic altceva, decât o mare de întuneric stropită cu vreo câteva picățele de lumină.

— Bine, la ce mă uit acum?

— La stele, a zis Grace.

M-am întors și m-am uitat la ea, rânjind ca un drăcușor în lumina slabă:

— Mulțumesc, Carl Sagan, i-am spus.

M-am uitat din nou în dispozitiv, m-am apucat să-i ajustez puțin perspectiva și a ieșit parțial din stativ.

— Aoleu! am exclamat.

O parte din banda pe care Grace o folosisese ca să fixeze telescopul se desfăcuse.

— Ți-am spus! a zis ea. Stativul ăsta e destul de prost.

— Bine, bine, am zis eu și m-am uitat din nou prin telescop, dar perspectiva se schimbase și, în momentul respectiv, mă holbam la o bucată de trotuar din fața casei noastre.

Și la un bărbat care se uita cu atenție la casă. Fața lui, încetoșată și neclară, parcă umplea obiectivul.

M-am tras înapoi de la telescop, m-am ridicat de pe scaun și m-am dus la fereastră.

— Cine dracu-i ăsta? am zis mai mult pentru mine decât pentru Grace.

— Cine? a zis ea și s-a repezit la fereastră suficient de repede ca să-l vadă fugind. Cine-i omul ăla, tata? m-a întrebat.

— Să stai aici! am zis eu și am țâșnit afară din cameră, am coborât scările câte două deodată și aproape că m-am năpustit afară pe ușa din față.

Am alergat până la capătul aleii și am cercetat atent strada în direcția în care-l văzusem pe bărbatul acela fugind. La vreo treizeci de metri mai în față, s-au aprins stopurile roșii ale unei mașini parcate lângă bordură, când cineva a răsucit cheia în contact, a băgat în viteză și a apăsat accelerația până la fund.

Eram la prea mare distanță și era prea întuneric afară, ca să-i văd plăcuța de înmatriculare ori să-mi dau seama ce fel de mașină era, înainte să cotească și să se facă nevăzută. Judecând după zgomotul pe care-l scotea, era un model mai vechi și, în tot cazul, închis la culoare. Albastru, maro, gri – era cu neputință să deosebesc culoarea. Am fost tentat să sar în mașină, dar cheile se aflau în casă și, până când le-aș fi luat, tipul ar fi ajuns deja la Bridgeport.

Când am ajuns înapoi la ușa din față, Grace era acolo.

— Ți-am spus să stai în camera ta, am zis eu furios.

— Voiam numai să văd...

— Treci imediat la culcare!

Și-a dat seama din tonul meu că nu eram interesat de vreo dezbatere și a rupt-o pe scări în sus ca vântul și ca gândul.

Îmi bătea inima cu putere și m-am oprit, ca să mi se mai potolească, înainte de a merge sus. Când am urcat, în cele din urmă, am găsit-o pe Cynthia, sub cuvertură de astă dată, dormind dusă. Am privit-o lung și m-am întrebat la ce fel de conversații cu cei dispăruți sau morți asista ea sau ce anume discuta cu ei.

Întreabă-i ceva din partea mea, aș fi vrut să-i spun. Întreabă-i cine-i tipul care ne supraveghează casa. Întreabă-i ce vrea de la noi.

OPTSPREZECE

Cynthia a sunat-o pe Pam și a aranjat să vină ceva mai târziu la serviciu a doua zi. Chemaserăm un lăcătuș la ora nouă dimineața și, dacă i-ar fi luat mai mult timp să monteze yalele decât era de așteptat, Cynthia ar fi fost acoperită.

I-am spus la micul dejun, înainte să coboare Grace ca să plece la școală, despre bărbatul de pe trotuar. Luasem în calcul, deși numai pentru scurtă vreme, să nu fac asta. Mai întâi, după toate probabilitățile, Grace avea să aducă vorba despre incidentul respectiv și apoi, dacă ne supraveghea cineva casă, indiferent cine ar fi fost și din ce motiv ar fi făcut-o, trebuia să fim cu toții foarte vigilenți. Din câte știam noi, se putea foarte bine ca toată povestea să nu aibă nicio legătură cu situația specială a Cynthiai, ci să fie vorba de cine știe ce vecin pervers, în legătură cu care trebuia pusă în gardă toată strada.

— L-ai văzut bine? a întrebat Cynthia.

— Nu. Am alergat pe stradă după el, dar s-a urcat într-o mașină și a demarat în trombă.

— Ai văzut mașina?

— Nu.

— Se putea să fi fost o mașină cafenie?

— Nu știu, Cyn. Era întuneric afară, iar mașina era și ea închisă la culoare.

— Deci ar fi putut fi cafenie.

— Da, ar fi putut fi cafenie. Și ar putut la fel de bine să fie bleumarin sau neagră. Nu știu.

— Pun pariu că era același individ. Ala care a trecut cu mașina pe lângă mine și Grace în drum spre școală.

— Intenționez să le spun și vecinilor, am zis eu.

Am reușit să-i prind și pe vecinii din partea stângă, și pe cei din partea dreaptă a casei noastre

când plecau la serviciu. I-am întrebat dacă observaseră pe cineva dând târcoale noaptea precedentă sau în oricare altă noapte, dacă nu cumva văzuseră ceva ce li s-ar fi putut părea suspect. Nimeni nu văzuse nimic.

Totuși, am sunat și la poliție, în caz că vreun alt vecin de pe stradă sesizase ceva ieșit din comun în ultimele zile, și mi s-a făcut legătura cu cineva care ținea evidența lucrurilor de genul ăsta, care mi-a spus:

— Nu-mi dați prea multe date. Și totuși... așteptați un moment... a fost o sesizare zilele trecute, ceva destul de ciudat.

— Ce sesizare? am întrebat eu. În legătură cu ce?

— A sunat cineva în legătură cu o pălărie străină găsită în casă — și bărbatul a râs: Mai întâi, am crezut că era o greșeală de literă, că-i intrase cuiva un liliac în casă, dar nu, era vorba chiar de-o pălărie.^[19]

— Bine, lăsați, am zis eu.

Înainte să plec la școală, Cynthia mi-a spus:

— Aș vrea să merg s-o văd pe Tess. Adică, știu că tocmai am fost pe la ea, dar, având în vedere prin ce a trecut în ultima perioadă, mă gândeam că...

— Nu mai e nevoie de nicio explicație, am zis eu. Cred că este o idee foarte bună. Ce-ar fi să trecem pe la ea mâine-seară? Poate s-o scoatem la o înghețată, la ceva?

— O sun, a zis Cynthia.

La școală, l-am găsit pe Rolly spălându-și o cană în cancelarie, ca să-și poată turna din cafeaua incredibil de proastă asigurată de instituție.

— Cum merge treaba? l-am întrebat, venind prin spatele lui.

— Doamne, Dumnezeuule! a tresărit el.

— Scuze, am zis eu. Știi, aici lucrez.

Mi-am luat și eu o cană, am umplut-o și am pus câteva pliculețe de zahăr în plus, ca să-i maschez

gustul.

— Cum îți mai merge? am încercat încă o dată.

Rolly a ridicat din umeri. Părea distrat.

— La fel. Dar ție?

Am oftat.

— Noaptea trecută, am văzut pe cineva stând în întuneric și holbându-se la casa noastră și, când am încercat să văd cine era, a rupt-o la fugă.

Am luat o gură din cafeaua pe care mi-o turnasem. Avea un gust oribil, dar atât de rece era, încât abia dacă mai băgai de seamă.

— Cine se ocupă de asta? Avem vreun contract pentru cafea cu vreo firmă de evacuare a apelor reziduale?

— Ți-a supravegheat cineva casa? m-a întrebat Rolly. Ce crezi că făcea acolo?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu, dar în dimineața asta îmi pun yale la uși; se pare că era și timpul.

— Destul de înfiorător, a zis Rolly. Poate că era vreun individ care fila strada, în căutarea unora care și-au lăsat porțile de la garaj deschise, mai știu și eu. Poate că nu voia decât să fure și el ceva.

— Poate, am zis eu. Oricum ar fi, niște yale noi nu sunt o idee rea.

— Adevărat, a zis Rolly, a făcut o pauză, apoi: Mă gândesc să mă pensioneiez cu anticipație.

Terminaserăm, deci, cu vorbitul despre mine.

— Credeam că trebuie să rămâi cel puțin până la sfârșitul anului școlar.

— Da, mă rog, și ce-ar fi dac-aș cădea mort uite-aici, acum? Ar fi nevoiți să găsească pe cineva rapid, nu-i așa? Nu înseamnă decât vreo câțiva dolari în minus pe lună la pensie. Sunt gata să trec la faza următoare, Terry. Să conduci o școală, să lucrezi într-o școală nu mai e cum a fost odată, știi? Adică, sigur c-au fost întotdeauna și bătauși, dar acum e mai rău. Vin la școală înarmați. Și pe părinții lor îi doare-n cot. Patruzeci de ani din viața mea i-am dedicat sistemului și acum vreau să ies

din el. Millicent și cu mine vindem casă, băgăm ceva bani la bancă și ne mutăm la Bradenton – poate că mai îmi scade și mie un pic tensiunea.

— Chiar că pari un pic cam tensionat astăzi. Poate c-ar trebui să te duci acasă.

— Nu, mă simt bine, a zis el și a făcut o pauză. Rolly nu era fumător, dar arăta ca și cum ar fi avut o nevoie disperată de a-și aprinde o țigară. Millicent e deja pensionată, a continuat el. Nu mai am niciun motiv care să mă rețină. Și nu ne facem niciunul dintre noi mai tineri, nu-i așa? Nu știi niciodată cât mai ai de trăit. Acum ești aici și acum nu mai ești.

— A, da, i-am spus eu. Bine că mi-ai adus aminte...

— De ce anume?

— De Tess.

Rolly a clipit.

— Ce-i cu Tess?

— Se pare c-o să se facă bine.

— Cum adică?

— I-au făcut alte analize și diagnosticul inițial s-a dovedit a fi greșit. Nu e pe moarte. Dimpotrivă, se însănătoșește.

Rolly a părut stupefiat.

— Despre ce vorbești?

— Îți spun c-o să se facă bine.

— Dar... – a zis el încet, de parcă n-ar fi fost capabil să înțeleagă –, ziceai că doctorii i-au spus că e pe moarte. Și acum, ce, tot ei spun că s-au înșelat?

— Știi și tu cum este, am zis eu. Dar n-aș numi asta o veste *proastă*.

Rolly a clipit iar din ochi.

— Nu, sigur că nu. E o veste nemaipomenită. Presupun că-i mai bine decât să primești o veste bună și apoi una proastă.

— Exact.

Rolly s-a uitat la ceas și a zis:

— Auzi, eu trebuie să plec.

La fel am făcut și eu. Ora mea de creație literară începea într-un minut. Ultima temă pe care le-o dădusem elevilor mei era să redacteze o scrisoare adresată unei persoane pe care n-o cunoșteau, în care să-i dezvăluie acelui cineva, real sau imaginar, ceva ce n-ar fi putut destăinui nimănui altcuiva. „Uneori, le spusesem, e mai ușor să-i dezvălui unui străin ceva foarte intim. Ca și cum riscul ar fi mai mic, dacă-ți deschizi sufletul în fața cuiva care nu te cunoaște”.

Când am întrebat cine se oferea să pornească ostilitățile, spre surprinderea mea, Bruno, șmecherul clasei, a ridicat mâna.

— Cum, Bruno, tu?

— Da, domnule, sunt gata.

Nu era deloc tipic pentru Bruno să se ofere sau, și mai mult, să-și facă vreo temă. Eram circumspect, dar în același timp, intrigat.

— Bine, Bruno, hai să vedem.

Și-a deschis caietul și a început:

— „Dragă *Penthouse*...

— Stai puțin, am zis eu.

Clasa începuse deja să râdă.

— Trebuia să fie o scrisoare către o persoană pe care n-o cunoști.

— Nu cunosc pe nimeni de la *Penthouse*, a zis Bruno. Și am făcut exact așa cum ați zis. Le-am scris celor de-acolo despre ceva ce n-aș spune nimănui. Și, în orice caz, nu i-aș spune măică-mii...

— Măică-ta e de-aia cu cercel în buric, l-a luat careva peste picior.

— Ai vrea tu ca mă-ta s-arate așa, a zis Bruno. În loc să fie copia la xerox a unui dos...

— Altcineva? am întrebat eu.

— Nu, stați puțin, a zis Bruno. „Dragă *Penthouse*, aș vrea să-ți povestesc o întâmplare despre un prieten al meu foarte apropiat, pe care-l voi numi în continuare domnul Johnson...”

Un băiat pe nume Ryan mai avea puțin și se prăvălea de pe scaun de atâta râs.

Ca de obicei, Jane Scavullo stătea în spatele clasei și se uita plictisită pe fereastră, de parcă tot ce se întâmpla în clasă ar fi fost sub nivelul ei. Astăzi, probabil c-avea dreptate. Părea c-ar fi preferat să fie în orice alt loc, numai acolo nu, și, dacă în clipa aceea m-aș fi putut uita în oglindă, probabil că m-aș fi văzut și pe mine având aceeași expresie.

O fată care stătea chiar în fața ei, Valerie Swindon, genul de „cea mai îndatoritoare cu putință”, era cu mâna pe sus, așa c-am pus-o să citească:

— „Dragă domnule președinte Lincoln, cred c-ați fost unul dintre cei mai mari președinți, pentru că v-ați luptat să aboliți sclavia și să ne faceți pe toți egali”.

Și i-a tot dat înainte. Copiii căscau, își dădeau ochii peste cap, iar eu mă gândeam că era îngrozitor să nu poți fi sincer în legătură cu Abraham Lincoln, fără să pari idiot. Și, chiar în timp ce Valerie își citea scrisoarea, mie mi-au zburat gândurile la rolul făcut de Bob Newhart, la conversația telefonică dintre PR-ul atoateștiutor de pe bulevardul Madison și președinte, la cum îi spune lui Abe Lincoln c-ar trebui, poate, s-o lase mai moale, să meargă la o piesă de teatru.^[20] I-am pus și pe alți câțiva să-și citească temele, apoi am încercat și cu Jane.

— Prefer să nu citesc, a zis ea.

La sfârșitul orei, înainte să iasă, mi-a lăsat o foaie de hârtie pe catedră.

„Dragă Nimeni,

Ai aici o scrisoare de la nimeni către nimeni, fără nume, fiindcă oricum nimeni nu cunoaște pe nimeni. Numele nu fac lucrurile foarte diferite. Lumea este alcătuită în întregime din străini.

Milioane și milioane de străini. Fiecare în parte este un străin pentru toți ceilalți. Uneori, avem sentimentul că-i cunoaștem pe alții, mai ales pe cei pe care-i credem apropiați nouă, dar, dacă-i cunoaștem cu adevărat, de ce suntem atât de frecvent surprinși de mizeriile pe care le fac? Și părinții sunt mereu surprinși de ce fac copiii lor. Îi cresc de când sunt în fașă, își petrec fiecare zi a vieții cu ei, cred ca niște proștii dracului că au niște îngerași, nu copii și apoi, într-o bună zi, vine poliția la ușa lor și le spune: Voi, părinților, știți ceva? Copilul vostru tocmai i-a spart capul unui alt copil cu o bătă de baseball. Sau copilul ești tu și crezi că lucrurile merg binișor și apoi, într-o bună zi, tipul care se presupune că-ți este tată îți spune: Rămâi cu bine, viață plăcută în continuare. Și tu te întrebi: Ce aia a mă-sii mai e și asta? Și, după ani de zile, când mama ta se combină cu un altul, care ți se pare a fi de treabă, te gândești, de fapt: Când urmează să se repete figura? Așa e viața. Viața te întreabă mereu: Când urmează să se repete figura? Pentru că, dacă nu ți-a mai făcut un asemenea căcat de mult, de foarte mult timp, știi clar că e pe punctul de a ți-l face.

Toate cele bune, Nimeni”.

Am citit-o de câteva ori și apoi, cu stiloul meu roșu, am scris în susul paginii un „A”.

∴

Voiam să trec din nou pe la magazinul Pamelei la prânz, ca s-o văd pe Cynthia, și, în timp ce mă îndreptam spre mașina mea din parcare cadrelor didactice, Lauren Wells tocmai parca în locul liber de lângă mine, mânuind volanul cu o mână și

ținându-și telefonul mobil strâns lipit de ureche cu cealaltă.

Reușisem s-o evit în ultimele zile și nu voiam să vorbesc nici acum cu ea, dar tocmai își lăsa în jos fereastra acționată electric și-și ridica bărbia spre mine, continuând să vorbească la mobil și făcându-mi semn să aștept. A oprit mașina, a zis „Așteaptă o clipă” în telefon, apoi s-a întors către mine și mi-a spus:

— Ei! Nu te-am mai văzut de când te-ai întâlnit din nou cu Paula. O să apăreți iarăși în emisiunea ei?

— Nu, am zis eu.

Peste chipul ei a trecut o undă de dezamăgire.

— Mare păcat! a zis ea. V-ar fi putut fi de folos, nu? Ați fost refuzați de Paula?

— Nimic de genul ăsta, am zis eu.

— Ascultă, a zis Lauren. Poți să-mi faci o favoare? Doar un moment? Poți s-o saluți pe prietena mea?

— Poftim?

Mi-a întins telefonul:

— O cheamă Rachel. Salut-o numai. Spune-i „Bună, Rachel”. N-o să mai poată de încântare, când o să-i spun că tu ești tipul a cărui nevastă a apărut în emisiune.

Am deschis portiera mașinii mele și, până să mă urc, am zis:

— Vezi-ți de viața ta, Lauren!

A făcut ochii mari la mine, rămânând cu gura căscată, apoi a strigat destul de tare, încât s-o aud prin fereastra închisă:

— Te crezi mare sculă, dar nu ești!

∴

Când am ajuns la magazinul Pamelei, Cynthia nu era acolo.

— Mi-a dat un telefon și a zis că vine lăcătușul, a zis Pamela.

M-am uitat la ceas. Se făcuse aproape ora unu. M-am gândit că, dacă lăcătușul venise la timp, ar fi

fost deja plecat până la ora zece, la unsprezece în cel mai rău caz.

Am băgat mâna în buzunar după telefonul mobil, dar Pam mi l-a oferit pe cel fix de pe tejiștea ei.

— Bună, Pam, a zis Cynthia când a răspuns, văzând numărul de la care era sunată. Scuză-mă, te rog. Sunt pe drum.

— Sunt eu, Terry, am zis eu.

— A, i-auzi!

— Am trecut pe la magazin, gândindu-mă că te găsesc aici.

— Tipul a întârziat, a plecat abia acum, de curând. Tocmai mă îndreptam spre serviciu.

Pam a zis:

— Spune-i să nu-și facă griji, e liniște. Să-și ia liber toată ziua.

— Ai auzit? am zis eu.

— Da. Poate că e mai bine așa. Nu pot să mă concentrez la nimic. A sunat domnul Abagnall. Vrea să ne întâlnim. Vine pe la noi la ora patru și jumătate. Poți s-ajungi acasă până atunci?

— Sigur că da. Și ce-a spus? A aflat ceva?

Pamela a ridicat din sprâncene.

— N-a zis nimic. A zis că discutăm totul când ajunge la noi.

— Tu ești bine?

— Mă simt cam ciudat.

— Da, și eu. S-ar putea foarte bine să ne spună că n-a aflat nimic.

— Știu.

— Mergem în vizită la Tess mâine?

— I-am lăsat un mesaj. Să nu întârzii, da?

Când am pus receptorul în furcă, Pam a zis:

— Ce se întâmplă?

— Cynthia și-a angajat... de fapt, *noi* am angajat pe cineva care să cerceteze dispariția rudelor ei.

— Aha, a zis ea. Bine, nu-i treaba mea, dar, dacă mă-ntrebați pe mine, s-a întâmplat cu atât de mult

timp în urmă, încât nu faceți altceva decât s-aruncați banii pe fereastră. N-o să mai afle nimeni niciodată ce s-a petrecut în noaptea aia.

— Pe curând, Pam, am zis eu. Mulțumesc pentru telefon.

∴

— Nu doriți o cafea? l-a întrebat Cynthia pe Denton Abagnall, de cum acesta ne-a trecut pragul casei.

— Ba da, a zis el. Chiar aş vrea una.

S-a instalat pe canapea și Cynthia a venit cu cafea, cești, zahăr și frișcă pe o tavă, precum și niște fursecuri cu ciocolată, apoi a turnat cafea în trei cești, i-a întins lui Abagnall farfuria cu fursecuri și el a luat unul, iar noi, și Cynthia, și eu, strigam în sinea noastră: „Pentru Dumnezeu, spune-ne odată ce știi... nu mai putem aștepta niciun minut!”

Cynthia s-a uitat spre tavă și mi-a spus:

— Am luat numai două lingurițe, Terry. Poți să mai aduci tu una?

M-am dus în bucătărie, am deschis sertarul cu tacâmuri, căutând o linguriță, și ceva mi-a atras atenția în spațiul dintre marginea suportului de tacâmuri „Rubbermaid” și latura sertarului, unde se strâneau tot felul de mărunțișuri, de la creioane și pixuri până la cârligele de prins pungile în care ne păstram pâinea.

O cheie.

Am luat-o de acolo. Era cheia de rezervă de la ușa din spate, care stătea în mod normal agățată în cui.

M-am întors în sufragerie cu lingurița și m-am așezat, în timp ce Abagnall își scotea agenda. Și-a deschis-o, a răsfoit câteva pagini și a zis:

— Numai o clipă, să văd ce am scris aici.

Cynthia și cu mine am zâmbit răbdători.

— Da, iată c-am găsit, a zis el și s-a uitat drept la Cynthia. Doamnă Archer, ce puteți să-mi spuneți despre Vince Fleming?

— Vince Fleming?

— Exact. Băiatul cu care ați fost în noaptea aceea. Dumneavoastră și cu el erați într-o mașină... — dar s-a oprit. Scuzați-mă, a zis el, uitându-se la Cynthia, și apoi la mine, și apoi iar la Cynthia. Vă stânjenește dacă vorbim despre asta de față cu soțul dumneavoastră?

— Nu, nu-i nicio problemă, a zis ea.

— Vă aflați în mașina lui, în fața mall-ului, cred. Acolo v-a găsit tatăl dumneavoastră și v-a adus acasă.

— Da.

— Am avut ocazia să parcurg dosarele poliției referitoare la acest caz și realizatoarea emisiunii aceleia mi-a arătat caseta cu înregistrarea. Îmi pare rău, n-am văzut-o când a fost difuzată, nu prea mă interesează emisiunile cu crime, dar o mare parte din informațiile pe care le-au avut erau de la poliție. Și tipul ăsta, Vince Fleming, are un trecut oarecum dubios, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Mă tem că n-am mai ținut legătura cu el după noaptea aceea, a zis Cynthia.

— A tot avut de-a face cu legea, de când se știe, a zis Abagnall. Nici taică-său n-a fost altfel: Anthony Fleming îl chema și conducea o organizație criminală destul de importantă pe atunci.

— Ca o mafie? am întrebat eu.

— Nu chiar atât de extinsă. Dar avea un rol semnificativ în traficul ilegal de droguri dintre New Haven și Bridgeport. Prostituție, jafuri de camioane, chestii de-astea.

— Dumnezeuule mare, a zis Cynthia. Habar n-aveam. Adică, știam că Vince era un fel de băiat rău, dar nici nu mi-a trecut prin cap că taică-său era băgat în așa ceva. Mai trăiește?

— Nu. A fost împușcat în 1992. Niște gangsteri în ascensiune l-au omorât în timpul unei tranzacții care n-a ieșit cum ar fi trebuit.

Cynthia clătina din cap, nevenindu-i să creadă.

— I-a prins poliția?

— Nici n-a fost nevoie, a zis Abagnall. Au avut grijă de ei oamenii lui Anthony Fleming. Au masacrat o casă plină – și pe cei răspunzători, și pe alți câțiva, care n-aveau nimic de-a face, dar au avut ghinionul să se afle în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Asta așa, ca răzbunare. Se crede că Vince Fleming a condus operațiunea respectivă, dar n-a fost condamnat pentru asta – nici măcar acuzat, după care Abagnall a întins mâna după încă un fursec. N-ar trebui să mai iau, a zis el. Știu că nevastă-mea o să-mi gătească ceva gustos la cină.

L-am întrerupt:

— Ce legătură au toate astea cu Cynthia și familia ei?

— Niciuna, de fapt, a zis detectivul. Dar încerc să aflu ce fel de om a devenit Vince și mă-ntreb ce fel de om ar fi putut fi el în noaptea aceea, în care a dispărut familia soției dumneavoastră.

— Credeți c-a avut ceva de-a face cu asta? a zis Cynthia.

— Pur și simplu, nu știu. Însă ar fi avut motive să fie furios. Tatăl dumneavoastră v-a luat cu forța de la întâlnirea pe care o aveți cu el. Trebuie să fi fost un gest umilitor, nu numai pentru dumneavoastră, ci și pentru el. Și dac-a avut ceva de-a face cu dispariția părinților și a fratelui dumneavoastră, dacă... – și aici lui Abagnall i s-a înmuiat glasul – dacă i-a omorât cumva, e clar că avea un tată cu mijloacele și experiența necesare pentru a-l ajuta să-și acopere urmele.

— Dar poliția... îmi închipui că trebuie să fi cercetat pista asta la vremea respectivă, am zis eu. Nu se poate să fiți dumneavoastră primul căruia să-i fi trecut prin cap acest lucru.

— Aveți dreptate. Polițiștii au cercetat pista. Dar n-au găsit nicio dovadă concretă. Au fost numai unele bănuieli. Iar Vince și ai lui și-au oferit unii

altora câte un alibi. Au zis că Vince s-a întors acasă după ce Clayton Bigge și-a luat fata.

— Asta ar explica un lucru, a zis Cynthia.

— Care anume? am întrebat eu.

Abagnall zâmbea. Probabil că știa ce urma să spună Cynthia.

— Ar explica de ce eu mai sunt în viață – la care Abagnall a aprobat din cap. Pentru că mă plăcea.

— Dar fratele tău, am zis eu. N-avea nimic cu fratele tău – și m-am întors către Abagnall: Asta cum o explicați?

— Todd se poate să fi fost un simplu martor. Cineva care a fost de față și care trebuia eliminat.

Am tăcut cu toții o clipă. Apoi, Cynthia a zis:

— Avea un cuțit.

— Cine, Vince? a vrut să știe Abagnall.

— În mașină, în noaptea aia. Se mândrea cu el în fața mea. Era un... cum se cheamă? Un cuțit dintr-ăla care se deschide automat.

— Un șis, a precizat Abagnall.

— Exact, a zis Cynthia. Mi-l amintesc... mi-aduc aminte că l-am ținut și eu în mână – și i-a pierit glasul și ochii au început să-i joace pe sub pleoape. Mă simt sfârșită, a mai apucat să zică.

Mi-am strecurat repede un braț în jurul umerilor ei.

— Ce să-ți aduc?

— Trebuie... trebuie numai să mă duc să mă... răcoresc un pic, a îngăimat ea, încercând să se ridice în picioare.

Am așteptat o clipă, să văd cum reușea să se țină pe picioare, apoi am privit-o îngrijorat cum se îndrepta către scări.

Abagnall o urmărea și el cu privirea și, când a auzit închizându-se ușa de la baie, s-a aplecat mai aproape de mine și mi-a spus încet:

— Ce înțelegeți din asta?

— Nu știu, am zis eu. Cred că e foarte obosită.

Abagnall a încuviințat din cap și a tăcut un moment. Apoi a zis:

— Acest Vince Fleming – taică-său a dus o viață foarte îndestulată din activitățile lui ilegale. Dacă s-a simțit cumva responsabil pentru cele făcute de fiu-său, pentru el n-ar fi fost o problemă, financiar vorbind, să-i lase acele sume de bani mătușii soției dumneavoastră, ca s-o ajute să-și trimită nepoata la studii.

— Ați văzut scrisoarea, am zis eu. V-a dat-o Tess.

— Da. Pe lângă plicuri. Din câte am înțeles, nu i-ați spus încă soției dumneavoastră despre asta?

— Nu încă. Deși cred că Tess e pe cale să-i spună. Hotărârea Cynthiei de a vă angaja... cred că Tess vede în asta un semn că soția mea e pregătită să afle totul.

Abagnall a dat din cap gânditor.

— Cel mai bine este să fie scos totul acum la iveală, de vreme ce tot încercați să aflați niște răspunsuri.

— Intenționăm s-o vizităm pe Tess mâine-seară. De fapt, ar fi și mai bine s-o vizităm chiar în seara asta.

Sincer să fiu, mă gândeam la tariful zilnic al lui Abagnall.

— Este o idee, a zis el, în timp ce, din buzunarul hainei, a început să-i sune telefonul. Mi se raportează cina, cu siguranță, a adăugat, scoțându-și mobilul, dar a rămas perplex când a văzut numărul de la care era sunat, și-a vârât aparatul înapoi în haină și a zis: Mai bine să-mi lase un mesaj.

Cynthia venea înapoi, coborând scările.

— Doamnă Archer, vă simțiți bine? a întrebat Abagnall, la care ea a dat din cap afirmativ și a luat loc din nou. El și-a dres glasul: Sunteți sigură? Pentru c-aș vrea să mai ridic o problemă.

— Da. Vă rog, a zis Cynthia. Spuneți.

— Desigur, poate că există o explicație foarte simplă pentru asta. Ar putea fi doar o eroare de

scriere, nu se știe niciodată. Birocrația de stat e recunoscută pentru greșelile ei.

— Da, ce anume?

— Ei bine, fiindcă n-ați putut să-mi arătați o poză a tatălui dumneavoastră, după cum v-am și spus c-o să fac, am verificat la Serviciul de înmatriculări și Eliberări de Permise Auto. M-am gândit c-ar putea să mă ajute cei de acolo în această privință, dar se pare că nu mi-au fost de mare folos.

— N-au avut poza lui? Era cumva înainte să se pună fotografiile pe permisele de conducere? a întrebat ea.

— E ceva mai controversat, a zis Abagnall. Problema este că tatăl dumneavoastră nu e înregistrat nicăieri c-ar fi deținut vreun permis auto.

— Cum adică?

— Nu este înregistrat nicăieri, doamnă Archer. Din punctul de vedere al Serviciului de înmatriculări, tatăl dumneavoastră nici n-a existat vreodată.

NOUĂSPREZECE

— Dar asta ar putea fi exact ce spuneți, a zis Cynthia. Se întâmplă tot timpul să dispară oameni din fișierele de pe calculatoare.

Denton Abagnall a dat din cap în semn de consimțire.

— Foarte adevărat. Faptul că nu apare numele lui Clayton Bigge în fișierele Serviciului de înmatriculări nu înseamnă nimic în sine. Dar apoi am căutat în arhive codul lui de identificare fiscală.

— Da, și? a zis Cynthia.

— Și n-am găsit nimic nici acolo. Nu e de găsit pe nicăieri vreo înregistrare a tatălui dumneavoastră, doamnă Archer. Nu avem nicio fotografie cu el. M-am uitat prin cutiile dumneavoastră de pantofi și n-am găsit nimic, în afară de un fluturaș de salariu, de la un loc de muncă oarecare. Știți cumva numele întreg al firmei la care lucra și care-l ținea pe drumuri tot timpul?

Cynthia s-a gândit, apoi a zis:

— Nu.

— Nici Fiscul nu are nimic legat de el. Din câte îmi dau seama, tatăl dumneavoastră n-a plătit niciodată niciun fel de impozit. Oricum, nu sub numele de Clayton Bigge.

— Ce vreți să spuneți? a întrebat Cynthia. Că era un fel de spion sau ceva? Un fel de agent secret?

Abagnall a zâmbit forțat:

— Nu, nu neapărat. Nu mă gândesc la ceva chiar atât de exotic.

— Pentru că era plecat multă vreme, a zis ea și s-a uitat la mine: Tu ce crezi? Ar fi putut fi agent federal, trimis în diverse misiuni?

— Mi se pare puțin deplasat, am zis eu, șovăind. Adică, mai rămâne să ne-ntrebăm dacă nu cumva o fi fost vreun extraterestru venit de pe altă planetă. Poate c-a fost trimis aici să ne studieze și apoi s-a întors în lumea lui, luându-i cu el pe maică-ta și pe fratele tău.

Cynthia s-a uitat la mine și n-a mai zis nimic. Încă mai părea vag năucă.

— Am vrut să fie o glumă, am zis eu, pe un ton de scuză.

Abagnall ne-a readus cu picioarele pe pământ — mai cu seamă pe mine:

— Asta nu se numără printre ipotezele mele de lucru.

— Atunci, care sunt ipotezele dumneavoastră? m-am interesat eu.

Abagnall a luat o gură de cafea.

— Aș putea, probabil, să lansez vreo cinci-șase, pe baza puținelor date pe care le am la dispoziție deocamdată, a zis el. Trăia cumva tatăl dumneavoastră sub un nume altul decât cel real? Încerca să scape de vreun trecut dubios? De unul delincvent, poate? Le-a făcut vreun rău Vince Fleming rudelor dumneavoastră în seara aceea? Rețeaua criminală a tatălui său avea vreo conexiune cu ceva din trecutul tatălui dumneavoastră, cu ceva ce el reușise să țină ascuns până atunci?

— Nu știm absolut nimic, nu-i așa? a întrebat Cynthia.

Abagnall s-a lăsat pe spate, ostenit, și s-a rezemat de pernele canapelei.

— Ceea ce știu este că, după doar câteva zile, întrebările fără răspuns din acest caz par să se amplifice exponențial. Și trebuie să vă întreb dacă doriți să continui. Ați cheltuit deja câteva sute de dolari pe munca mea și s-ar putea să se ajungă la câteva mii. Nu e nicio problemă dacă doriți să mă opresc de pe-acum. Pot să abandonez cazul și să întocmesc un raport despre ce am aflat până acum.

Sau pot să sap mai departe. Totul depinde de dumneavoastră.

Cynthia a dat să deschidă gura, dar, până să apuce să spună ea ceva, am zis eu:

— Am dori să continuați.

— În regulă, atunci, a zis Abagnall. Ce-ar fi să mă mai ocup de caz încă vreo câteva zile? Nu-i nevoie să-mi dați un alt cec, deocamdată. Cred că alte vreo patruzeci și opt de ore ne vor lămurii dacă se pot face progrese semnificative.

— Sigur că da, am zis eu.

— Mă gândesc să-l cercetez mai atent pe tipul ăsta, Vince Fleming. Doamnă Archer, dumneavoastră ce părere aveți? Ar fi putut bărbatul acesta – cu toate că era foarte tânăr în 1983 – să vă agreseze familia?

Cynthia s-a gândit o clipă la această ipoteză.

— După atâta timp, cred că trebuie să consider că totul e cu puțință.

— Da, e bine să fim deschiși la toate posibilitățile. Vă mulțumesc pentru cafea.

Înainte să plece, Abagnall i-a înapoiat Cynthiai cutia de pantofi cu amintiri. Ea a închis ușa după el, apoi s-a întors către mine și m-a întrebat:

— Cine a fost tatăl meu? Cine dracului a fost tatăl meu?

Eu m-am gândit la exercițiul de creație literară pe care mi-l lăsase Jane Scavullo. La cum suntem cu toții niște străini unii pentru alții, la cum se întâmplă adesea să-i cunoaștem cel mai puțin pe cei mai apropiați nouă.

∴

Vreme de douăzeci și cinci de ani, Cynthia îndurase suferința și spaima asociate cu dispariția rudelor ei cele mai apropiate, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce li s-ar fi putut întâmpla. Și, în timp ce noi încă nu aveam un răspuns la întrebarea asta, fărâme de informații ieșeau la suprafață, ca niște bucăți de scânduri dintr-o corabie scufundată demult. Și ce dezvăluiri! Că

tatăl Cynthiei ar fi putut trăi sub un nume fals, că trecutul lui Vince Fleming ar fi putut fi chiar mai întunecat decât crezuserăm inițial. Telefonul acela ciudat, apariția misterioasă a ceea ce se presupunea că era pălăria lui Clayton Bigge. Bărbatul care ne supraveghea casa noaptea târziu. Vestea pe care mi-o dăduse Tess, că-i fuseseră încredințate plicuri pline cu bani, de proveniență necunoscută, pentru ca ea să poată avea grijă de Cynthia.

O simțeam pe soția mea îndreptățită acum să descopere mai cu seamă acest ultim lucru. Și m-am gândit c-ar fi fost mai bine pentru ea să-l afle direct de la Tess.

Am făcut eforturi, în timpul cinei, să nu discutăm despre întrebările pe care le ridicase vizita lui Abagnall. Amândoi aveam sentimentul c-o expusesem deja pe Grace la prea multe amănunte legate de asta. Fiica noastră își ținea tot timpul radarul pornit, culegea o informație astăzi și o lega de alta, pe care putea s-o audă abia mâine. Eram îngrijorați și de faptul că, discutând despre trecutul Cynthiei, despre clarvăzătoarea oportunistă, despre investigația lui Abagnall, despre toate lucrurile astea, am fi putut contribui la sporirea anxietății lui Grace, la teama ei că, într-o noapte, aveam să fim nimiciți cu toții de cine știe ce corp extraterestru.

Dar, oricât de mult am fi încercat să evităm subiectul, adeseori se întâmpla ca Grace să fie cea care-l deschidea.

— Unde-i pălăria? ne-a întrebat ea, după ce a luat o lingură de piure de cartofi.

— Poftim? a zis Cynthia.

— Pălăria. Pălăria tatălui tău. Cea care a fost lăsată aici. Unde e?

— Am băgat-o în dulap, a zis mama ei.

— Pot să mă uit și eu la ea?

— Nu, a zis Cynthia. Nu este obiect de joacă.

— Nu intenționez să mă *joc* cu ea. Voiam numai să mă *uit* la ea.

— Nu vreau să te joci cu ea, sau să te uiți la ea, sau să pui mâna pe ea, s-a răstit Cynthia.

Grace a bătut în retragere și s-a întors la piureul din fața ei.

Cynthia era îngrijorată și cu nervii la pământ. Și cine n-ar fi fost, aflând, cu numai o oră mai devreme, că omul pe care-l știuse toată viața drept Clayton Bigge ar fi putut să nu fie deloc Clayton Bigge?

— Cred, am zis eu, c-ar trebui să mergem în vizită la Tess chiar în seara asta.

— Da! a exclamat Grace. Da! Să mergem la mătușa Tess!

Cynthia, deșteptându-se parcă dintr-un vis, ne-a tăiat avântul:

— Măine. Credeam c-ai spus că mergem la ea mâine.

— Da, știu. Dar m-am gândit c-ar fi bine să mergem la ea chiar în seara asta. Sunt multe chestii de discutat. Cred c-ar trebui să-i spui ce-a zis domnul Abagnall.

— Și ce-a zis domnul Abagnall? s-a interesat Grace.

I-am aruncat o privire care a făcut-o să tacă.

— Am sunat-o mai devreme, a zis Cynthia. I-am lăsat un mesaj. A ieșit în oraș cu vreo treabă oarecare, O să ne dea un telefon când o să asculte mesajul.

— Dă-mi voie s-o sun, am zis și m-am îndreptat spre telefon.

L-am lăsat să sune de vreo șase ori, înainte să intre mesageria vocală. Luând în calcul faptul că Cynthia îi lăsase deja un mesaj, n-am văzut de ce i-aș mai fi lăsat și eu unul.

— Ți-am spus eu! a zis Cynthia.

M-am uitat la ceasul de pe perete. Era aproape ora șapte. Orice treburi ar fi avut Tess în oraș, era foarte probabil să nu mai zăbovească foarte mult cu ele.

— Ce-ar fi să facem o plimbare cu mașina până la ea acasă, poate că se întoarce până ajungem noi sau o mai așteptăm puțin până-și face apariția. Mai ai o cheie de-acolo, nu-i așa?

Cynthia a dat din cap că da.

— Nu crezi c-am putea s-așteptăm până mâine? a întrebat ea.

— Cred că nu numai c-ar vrea să afle ce a descoperit domnul Abagnall, dar și c-ar dori să-ți împărtășească niște lucruri.

— La ce te referi, c-ar avea să-mi spună ceva? m-a întrebat Cynthia.

Grace mă urmărea și ea destul de curioasă, dar a avut intuiția de a nu mai zice nimic, de data asta.

— Nu știu. Datele astea noi ar putea să-i declanșeze cine știe ce amintiri, s-o ajute să-și aducă aminte de lucruri la care nu s-a mai gândit de ani buni. Știi, dacă-i spunem că taică-tău ar fi putut să aibă... habar n-am... o altă identitate, ar putea să zică: „A, da, așa s-ar explica asta și asta”.

— Te porți de parcă ai ști deja ce are să-mi spună.

Aveam gura uscată. M-am ridicat, am lăsat să curgă apa de la robinet până s-a mai răcit, am umplut un pahar, l-am dat peste cap, m-am întors și m-am sprijinit de marginea bufetului.

— Bine, am zis eu. Grace, mama și cu mine avem nevoie de puțină intimitate.

— N-am terminat de mâncat.

— Ia-ți farfuria cu tine și du-te să te uiți la televizor.

Și-a luat farfuria și a ieșit din cameră, cu o expresie de supărare pe chip. Știam că se gândea că, în felul ăsta, pierdea tot ce era mai interesant.

I-am spus Cynthiai:

— Înainte să primească rezultatul ultimei analize, Tess a crezut că era pe moarte.

Cynthia era foarte calmă.

— Știai asta.

— Da. Mi-a spus că era convinsă că nu mai avea decât puțin timp de trăit.

— Și mi-ai ascuns lucrul ăsta?

— Ai răbdare, te rog. Lasă-mă să-ți spun până la capăt. Poți să te enervezi mai târziu.

Simțeam că ochii Cynthiei mă străpungeau ca niște pumnale.

— Dar erai foarte stresată pe atunci și Tess mi-a spus mie, pentru că nu era sigură că tu ai fi putut să faci față unei astfel de vești la momentul respectiv. Și foarte bine că nu ți-a spus, pentru că, după cum am văzut, e sănătoasă. Nu trebuie să pierdem asta din vedere.

Cynthia a tăcut.

— Oricum, la vremea respectivă, când credea că se află în fază terminală, a simțit nevoia să-mi spună ceva ce credea că trebuia să afli și tu la momentul potrivit. Nu era sigură c-ar mai fi avut ocazia să-ți spună personal.

Și tot așa, i-am spus Cynthiei totul. Despre biletul anonim, despre bani, despre cum apăreau oriunde, oricând. Cum o ajutaseră să-și facă studiile. Cum Tess, crezându-l pe cuvânt pe autorul – sau pe autoarea – biletului, păstrase acest secret în toți anii care trecuseră de atunci.

Cynthia m-a ascultat, întrerupându-mă numai de vreo două ori cu întrebări, și m-a lăsat să-i deslușesc totul.

Când am terminat, părea năucă. A spus ceva ce nu auzeam foarte des din gura ei:

— Aș bea ceva.

Am luat o sticlă de whisky scoțian de pe raftul de sus al camării și i-am turnat un păhărel. L-a dat peste cap dintr-o singură înghițitură și i-am turnat din nou cam jumătate din cât îi pusesem prima oară. L-a dat și pe acela peste cap, după care a zis:

— Foarte bine. Hai să mergem în vizită la Tess.

∴

Am fi preferat să mergem în vizită la Tess fără s-o luăm cu noi și pe Grace, însă ne-ar fi fost

foarte dificil să găsim pe cineva care să stea cu ea fără să fie anunțat dinainte. Și nu era ăsta singurul motiv: știind că ne supraveghease cineva casă, ne venea și mai greu s-o lăsăm pe Grace în grija altcuiva în momentul respectiv.

Așa că i-am spus să-și ia cu ea câteva lucruri cu care să-și ocupe timpul – a înhățat din nou cartea cu *Cosmosul* și un DVD cu filmul acela cu Jodie Foster, *Contact*⁽²¹⁾ –, pentru ca noi să putem vorbi fără să fim deranjați.

Pe drum, Grace n-a mai fost la fel de vorbăreță ca de obicei. Cred că percepea tensiunea din mașină și luase decizia înțeleaptă de a nu ieși în evidență.

— Poate o să luăm niște înghețată când ne întoarcem, am zis eu, rupând tăcerea. Sau îi mîncăm lui Tess dintr-a ei. Probabil că i-a mai rămas din cea pe care și-a luat-o de ziua ei.

Când am ieșit de pe șoseaua principală dintre Milford și Derby și am luat-o pe strada pe care locuia Tess, Cynthia mi-a făcut semn cu mâna:

— Uite-i mașina.

Tess conducea un Subaru *break* cu tracțiune integrală. Zicea mereu că nu voia să rămână înțepenită în zăpadă, când s-ar fi dus la cumpărături.

Grace a coborât prima din mașină și a alergat până la ușa principală.

— Stai ușor, *amiga*, i-am spus eu. Așteaptă. Nu se poate să dai buzna înăuntru.

Am ajuns în fața ușii. Am bătut. După câteva momente, am bătut din nou, ceva mai tare.

— O fi prin spate, a zis Cynthia. Și-o fi făcând de lucru în grădină.

Așa c-am făcut înconjurul casei, Grace luând-o înainte, ca de obicei, zburdând, sărind de pe un picior pe altul. Înainte să fi apucat noi să dăm roată casei, ea și venea fugind înapoi. Ne-a spus:

— Nu-i acolo.

Am mers și noi, ca să ne încredințăm, desigur, dar Grace avea dreptate. N-am găsit-o pe Tess nici în curtea din spate, lucrând la grădină. Soarele amurzea, lăsând loc întunericului.

Cynthia a bătut la ușa din spate, care dădea drept în bucătăria lui Tess.

Din nou, niciun răspuns.

— Foarte ciudat, a zis ea.

Și ni s-a părut și mai curios că, deși afară se întuneca, în casă nu era nicio lumină aprinsă.

M-am înghesuit și eu lângă Cynthia pe scărița din spatele casei și m-am uitat prin geamlâcul de la ușă.

Nu eram sigur, dar mi s-a părut c-am văzut ceva pe podeaua din bucătărie, care acoperea gresia cu model de carouri albe și negre.

Forma unei persoane. Am zis, cu jumătate de glas:

— Cynthia, du-o pe Grace înapoi în mașină.

— Ce se-ntâmplă?

— N-o lăsa să intre în casă.

— Doamne, Terry, a șoptit ea. Ce s-a întâmplat?

Am pus mâna pe clanță, am apăsat încet și am împins, încercând să verific dacă ușa era încuiată. Nu era.

Am intrat, în timp ce Cynthia se uita peste umărul meu, am pipăit peretele după întrerupător și am aprins lumina.

Mătușa Tess era întinsă pe podeaua din bucătărie, cu fața în jos, cu capul sucit într-o parte într-un unghi nefiresc, cu un braț întins în față și cu celălalt atârându-i pe lângă corp.

— Doamne, Dumnezeuule, a zis Cynthia. A făcut un infarct sau ceva!

Nu aveam eu diplomă de doctor, dar părea să fie mult prea mult sânge pe podea pentru un atac de cord.

DOUĂZECI

Dacă n-ar fi fost și Grace de față, poate că Cynthia și-ar fi pierdut controlul de tot. Dar, când a auzit-o pe fată alergând în spatele nostru, pregătindu-se să sară peste treaptă direct în bucătărie, Cynthia s-a întors, a oprit-o și a luat-o cu ea spre curtea din față.

— Ce s-a-ntâmplat? a strigat Grace. Mătușă Tess!

Am îngenuncheat lângă mătușa Cynthiai și am atins-o, șovăind, pe spate. Era foarte rece.

— Tess, am șoptit.

Atât de mult sânge băltea sub ea, încât n-am vrut s-o întorc și-mi spuneam în sinea mea să nu ating nimic. Așa că m-am dus pe partea cealaltă și m-am lăsat pe vine și mai aproape de podea, ca să-i zăresc fața. Vederea ochilor ei deschiși, care nu clipeau, privind fix înainte, a făcut să mă treacă toți fiorii.

Sângele, după cum puteam să-mi dau seama cu ochiul meu neformat, era uscat și coagulat, ca și cum Tess ar fi fost așa de foarte multă vreme. Și era un miros greu în încăperea pe care abia atunci am început să-l simt.

M-am ridicat în picioare și am întins mâna după telefonul montat pe perete, aflat lângă tabla de afișaj, apoi m-am oprit. Același glas interior îmi spunea să nu ating nimic. Mi-am scos mobilul și am dat telefon.

— Da, bine, aștept aici, i-am spus telefonistei de la 911. Nu plec nicăieri.

Am ieșit, însă, din casă pe ușa din spate și am dat ocol până în față, unde am găsit-o pe Cynthia stând așezată, cu Grace pe genunchi, pe locul din dreapta șoferului, cu portiera deschisă. Fata își ținea brațele în jurul gâtului mamei sale și arăta ca

și cum ar fi plâns. Cynthia părea, pentru moment, prea șocată ca să poată plânge.

S-a uitat la mine, întrebându-mă din priviri, iar eu i-am răspuns clătinând din cap de la stânga la dreapta și înapoi de vreo câteva ori, foarte încet.

— Ce e? m-a întrebat ea. Crezi c-a fost un atac de cord?

— Un atac de cord? a tresărit Grace. E bine? Mătușa Tess e bine?

— Nu, i-am spus eu Cynthiai. N-a fost un atac de cord.

Polițiștii au fost de acord cu mine.

În decurs de o oră, cred c-au venit vreo zece mașini, vreo șase de-ale poliției, o ambulanță care a rămas o vreme acolo și două dubițe cu cei de la știrile TV, care au fost oprite la distanță, pe șoseaua principală.

Doi detectivi au vorbit separat cu mine și cu Cynthia, în timp ce un alt polițist a stat cu Grace, care l-a potopit cu întrebări. Tot ceea ce-i spuseseam era că Tess se simțea rău, că i se întâmplase ceva. Ceva foarte urât.

Ăsta era un adevăr spus numai pe jumătate.

Fusese înjunghiată. Cineva luase unul dintre cuțitele ei din bucătărie și-l împlântase în ea. La un moment dat, când eram eu în bucătărie, iar Cynthia într-una dintre mașinile de patrulare, răspunzând la întrebările altui polițist, am auzit o femeie de la medicina legală spunându-i unui detectiv că nu putea fi sigură deocamdată, dar că era foarte probabil ca lama cuțitului să-i fi pătruns direct în inimă.

Cristoase!

Mi-au fost puse o mulțime de întrebări. De ce venisem acolo? în vizită, am răspuns eu. Și să marcăm evenimentul. Tess tocmai primise o veste bună de la doctor, am explicat. Urma să se facă bine.

Detectivul a dat să pufnească în râs, dar a fost destul de amabil cât să se abțină.

— Aveți vreo idee cine ar fi putut să facă asta? m-a întrebat el.

— Nu, am zis eu – și ăsta și era adevărul.

— Se poate să fi fost o spargere, a zis el. Niște puști în căutare de bani pentru droguri, ceva de genul ăsta.

— Vi se pare că așa ceva s-a întâmplat? m-am interesat eu.

Detectivul a tăcut o clipă.

— Nu, de fapt nu – după care și-a trecut limba peste dinți, gândind cu voce tare: Nu prea pare să fi fost luat mare lucru, dacă a fost luat ceva. Ar fi putut să-i înhațe cheile, să-i ia mașina, dar n-au făcut asta.

— Ei... cine?

Detectivul a zâmbit:

— E mai ușor decât să zici *el* sau *ea*. Ar fi putut fi o singură persoană sau ar fi putut fi mai multe. Deocamdată, nu știm.

— Ar putea să aibă legătură, am zis eu oarecum ezitant, cu ceva ce i s-a întâmplat soției mele.

— Poftim?

— Acum douăzeci și cinci de ani.

I-am povestit o versiune cât mai condensată a istoriei Cynthiai. Și cum, în ultima perioadă, avuseseră loc niște evenimente destul de ciudate, mai cu seamă de când cu emisiunea difuzată la televizor.

— A, da, a zis detectivul. Cred c-am văzut-o. Era în emisiunea... cum o cheamă? Paulei nu mai știu cum?

— Ăăă... da, am zis eu și i-am explicat că angajaserăm un detectiv particular în ultimele zile, care să investigheze cazul, un anume Denton Abagnall.

— A, da, îl cunosc. E băiat bun. Știu de unde să-l iau.

M-a lăsat să plec, cu condiția să nu mă întorc deocamdată la Milford, să mai rămân prin preajmă o vreme, în cazul în care ar fi avut să-mi pună niște

întrebări de ultim moment, iar eu am ieșit afară, s-o caut pe Cynthia. N-o întreba nimeni nimic și am găsit-o unde fusese și mai înainte, în mașină, pe locul din față, ținând-o în poală pe Grace, care părea foarte vulnerabilă și speriată.

Când m-a văzut, m-a întrebat:

— Mătușa Tess a murit, tata?

M-am uitat la Cynthia, așteptând un semn. Să-i spun adevărul, să nu i-l spun? Ceva. Dar n-am văzut niciunul, așa c-am zis:

— Da, scumpo, a murit.

Lui Grace a început să-i tremure buza. Cynthia mi-a vorbit atât de lipsit de intonație, încât mi-am dat seama că se abținea cu greu:

— Ai fi putut să-mi spui.

— Ce?

— Ai fi putut să-mi spui ce știai. Ce-ți povestise Tess. Ai fi putut să-mi spui.

— Da, am zis eu. Aș fi putut. Ar fi trebuit chiar.

Cynthia a tăcut o clipă, alegându-și cu grijă vorbele:

— Și atunci, poate că nu s-ar mai fi întâmplat una ca asta.

— Cyn, nu văd cum, adică, n-avem cum să știm...

— Ai dreptate. N-avem cum să știm. Dar un lucru știu sigur. Dacă mi-ai fi spus mai devreme ce ți-a spus și ție Tess, despre bani și plicuri, aș fi fost aici să vorbesc cu ea despre asta, ne-am fi pus toți mintea la contribuție, încercând să aflăm ce sens aveau toate, și, dac-aș fi făcut asta, poate că m-aș fi aflat aici sau poate că ne-am fi dat seama de ceva, înainte ca nu știu cine să fi avut ocazia să facă ce-a făcut.

— Cyn, pur și simplu nu...

— Ce altceva îmi ascunzi, Terry? Ce alte lucruri păstrezi pentru tine, crezând că mă protejezi? Că mă cruți? Ce altceva ți-a mai spus, ce altceva știi tu și crezi că eu n-aș putea suporta să aflu?

Grace a început să plângă, îngropându-și fața în pieptul Cynthiei. Se părea că renunțaserăm cu totul s-o mai ferim de lucrurile acelea.

— Iubito, îți jur, am zis eu, că tot ce ți-am ascuns a fost pentru că m-am gândit la binele tău.

Cynthia și-a înfășurat brațele și mai strâns în jurul lui Grace.

— Ce altceva, Terry? Ce altceva?

— Nimic, am zis eu.

Dar mai era un lucru. Pe care abia îl observasem și nu-l pomenisem nimănui deocamdată, pentru că nu știam dacă avea vreo importanță.

Fusesem chemat înapoi în bucătărie de polițiștii anchetatori și rugat să-mi descriu toate mișcările, unde stătusem, ce făcusem, ce atinsesem.

Pe când ieșeam din încăpere, mi-am aruncat privirile din întâmplare pe micul panou de afișaj de lângă telefon. Acolo era poza cu Grace pe care o făcuserăm în excursia noastră la Disney World.

Dar ce-mi spusese Tess la telefon? După ce Denton Abagnall își încheiase vizita la ea. Eu îi spuseseam ceva de genul: „Dacă-ți mai aduci aminte de ceva, dă-i un telefon”. Iar Tess îmi răspunsese: „Asta m-a rugat și el să fac. Mi-a dat cartea lui de vizită. O am chiar acum sub ochi, e prinsă pe tabla de lângă telefon, chiar lângă poza aia cu Grace și Goofy”.

Acum nu mai era pe panou nicio carte de vizită.

DOUĂZECI ȘI UNU

- *Nu mai spune, a zis ea. Asta da urmare!*
- *Da, ai dreptate, a zis el.*
- *Măi, măi, măi, a zis ea. Și când mă gândesc că tocmai vorbeam despre ea.*
- *Știu.*
- *Ce mai coincidență! a zis ea cu viclenie. Ai fost acolo și tot restul.*
- *Da.*
- *O merita cu vârful și îndesat, să știi, a zis ea.*
- *Mă gândeam eu că n-o să te superi când o să-ți spun. Dar cred c-o să fie nevoie să amânăm treaba cealaltă vreo câteva zile.*
- *Serios? a zis ea.*
- *Știa că-i ținuse lui o predică despre virtuțile răbdării, dar acum, dintr-odată, începuse să se simtă chiar ea nerăbdătoare.*
- *Măine o să fie o înmormântare aici, a zis el. Și presupun c-or să fie multe de aranjat pentru asta și ea nu mai are nicio rudă care să se ocupe de pregătiri, nu?*
- *Din punctul meu de vedere, a zis ea.*
- *Așa că soră-mea o să fie destul de prinsă cu toate aranjamentele astea, corect? Așa că poate ar trebui s-așteptăm ca treaba asta să se sfârșească.*
- *Înțeleg ce vrei să spui. Dar aș vrea să faci ceva pentru mine.*
- *Da? a zis el.*
- *O chestie mică.*
- *Ce anume?*
- *N-o mai numi sora ta, a zis ea, pe un ton foarte ferm.*
- *Scuză-mă.*
- *Doar știi cum mă simt.*
- *Bine. Doar că... știi... e...*
- *Nu mă interesează, a zis ea.*

— *Bine, mamă, a zis el. N-o să se mai repete.*

DOUĂZECI ȘI DOI

N-am avut de sunat mulți oameni.

Patricia Bigge, mama Cynthiei, fusese unica soră a mătușii Tess. Părinții lor muriseră, bineînțeles, de mult. Deși fusese căsătorită pentru scurtă vreme, Tess n-avusese copii și nu avea niciun rost să încercăm să dăm de urma fostului ei soț. Oricum nu s-ar fi întors pentru înmormântare, iar Tess n-ar fi vrut să-l știe de față pe nemernic.

Tot așa, nu păstrase relația cu niciunul dintre vechii ei colegi de la departamentul de drumuri, unde lucrase înainte să se pensioneze. Din câte spunea de obicei, oricum nu avusese prea mulți prieteni acolo. Nu le păsa lor de vederile ei liberale. Făcea parte dintr-un club de bridge, dar Cynthia n-avea habar cine erau ceilalți membri, așa că n-am avut de dat telefoane acolo.

Nici n-a trebuit să înștiințăm pe toată lumea în legătură cu înmormântarea. Moartea lui Tess fusese dată la știri.

Au fost difuzate interviuri cu alte persoane care locuiau pe strada ei bine împădurită, dintre care, dacă tot a venit vorba, niciuna nu observase nimic neobișnuit în vecinătate, în orele dinaintea morții lui Tess.

— Chiar te pune pe gânduri, a zis una dintre acele persoane în fața camerelor de luat vederi.

— Pe aici nu se întâmplă lucruri de-astea, a zis altcineva.

— Acum suntem foarte atenți să ne încuiem ușile și ferestrele pe timpul nopții, a informat un al treilea.

Dacă Tess ar fi fost, eventual, înjunghiată fatal de un fost soț sau de un iubit lăsat cu buza umflată, vecinii s-ar fi simțit mai în largul lor. Dar mesajul poliției era că nimeni nu avea nici cea mai vagă

idee despre cine săvârșise fapta și nici care ar fi putut fi mobilul crimei. Și nu exista niciun cerc de suspecti.

Nu era nicio urmă c-ar fi fost forțată ușa. Nu erau semne c-ar fi avut loc vreo luptă, în afara unei mese din bucătărie care fusese mutată de la locul ei și a unui singur scaun răsturnat. Se părea că asasinul acționase rapid. Tess îi opusese rezistență numai pentru o clipă, doar cât atacatorul ei să se împiedice de masă și să dărâme scaunul. Dar apoi o lovise cu cuțitul, iar ea murise.

Trupul ei, au spus cei de la poliție, stătuse acolo, întins pe podea, timp de vreo douăzeci și patru de ore.

M-am gândit la toate lucrurile pe care le făcuserăm noi în vreme ce Tess zăcea moartă, într-o baltă de sânge. Ne pregătiserăm de culcare, dormiserăm, ne treziserăm, ne spălaserăm pe dinți, ascultaserăm știrile de dimineață la radio, ne duseserăm la lucru, luaserăm cina, petrecuserăm o zi din viața noastră, pe care Tess nu mai apucase să o trăiască.

Mersesem, însă, cu gândurile prea departe.

Când m-am forțat să mă opresc, mintea mi-a zburat la lucruri la fel de neliniștitoare. Cine făcuse asta? De ce? Fusese Tess victima unuia care atacase la întâmplare sau toată treaba era legată cumva de Cynthia și de amenințarea din scrisoarea trimisă cu ani în urmă?

Unde era cartea de vizită a lui Denton Abagnall? N-o prinsese Tess pe panou, după cum îmi spusese? Hotărâse ea, oare, să nu-l mai sune ca să-i dea alte informații, o luase chiar ea de acolo și o aruncase la coșul de gunoi?

În dimineața următoare, absorbit de toate aceste întrebări, precum și de altele, am găsit cartea de vizită pe care ne-o lăsase Abagnall și l-am sunat pe telefonul mobil.

A intrat imediat căsuța vocală, invitându-mă să-i las un mesaj, sugerând că telefonul lui Abagnall

era închis.

Așa c-am format numărul de acasă. Mi-a răspuns o femeie.

— Aș dori să vorbesc cu domnul Abagnall, vă rog.

— Cine e la telefon?

— Doamna Abagnall?

— Cu cine vorbesc, vă rog?

— Cu Terry Archer.

— Domnule Archer! a zis ea cu o voce aparent gătuită. Și eu tocmai voiam să vă sun!

— Doamnă Abagnall, chiar trebuie să vorbesc cu soțul dumneavoastră. E posibil ca poliția să fi luat deja legătura cu el. Noaptea trecută le-am dat numele soțului dumneavoastră și...

— Aveți vreo veste de la el?

— Poftim?

— V-a dat vreun semn? Știți unde este?

— Nu, nu știu.

— El nu așa obișnuiește să facă. Uneori, mai are de lucru peste noapte, când filează pe cineva, dar de fiecare dată ia legătura cu mine la un moment dat.

Un presentiment de rău augur mi-a străbătut măruntaiele. Am zis:

— A fost ieri după-amiază pe la noi. Spre seară. Ne-a pus la curent cu ultimele lui descoperiri.

— Știu, a zis doamna Abagnall. I-am dat telefon imediat după ce a plecat de la dumneavoastră. Mi-a spus că-l sunase cineva, îi lăsase un mesaj și urma să-l caute din nou.

Mi-am adus aminte că telefonul mobil al domnului Abagnall sunase în timp ce el se afla la noi în salon, că bănuisem că era nevastă-sa, care-l căuta ca să-i spună ce pregătea pentru cină, că se uitase la celular, surprins că nu era un telefon de acasă, și lăsase să intre mesageria vocală.

— Și cine l-a sunat a revenit cu vreun telefon?

— Nu știu. Atunci am vorbit ultima oară cu el.

— V-a căutat poliția cumva?

— Da. Era cât pe ce să fac atac de cord, când m-am trezit cu ei la ușă, în dimineața asta. Dar era vorba despre o femeie, de pe lângă Derby, care fusese asasinată în propria ei casă.

— Mătușa nevastă-mii, am zis eu. Am mers în vizită la ea și atunci am găsit-o.

— Dumnezeu mare! a exclamat doamna Abagnall. Îmi pare foarte rău.

Înainte să-mi iasă cuvintele pe gură, m-am gândit ce și cât era cazul să-i spun, având în vedere că, în ultima vreme, îmi făcusem un obicei din a le ascunde anumite lucruri celorlalți, de teamă că și-ar fi putut face griji degeaba. Dar tactica asta se dovedise a nu da roade. Așa c-am zis:

— Doamnă Abagnall, nu vreau să vă alarmez și sunt convins că există un motiv foarte întemeiat pentru care soțul n-a luat încă legătura cu dumneavoastră, dar cred c-ar fi mai bine să anunțați poliția.

— Vai de mine, a zis ea, pe un ton liniștit.

— Cred c-ar trebui să le spuneți celor de-acolo că soțul dumneavoastră a dispărut. Chiar dacă nu de multă vreme.

— Înțeleg, a zis doamna Abagnall. Așa o să fac.

— Și puteți să-mi dați și mie telefon, dacă se întâmplă ceva. Să vă dau numărul meu de acasă, dacă nu-l aveți deja. Și vi-l dau și pe cel de mobil.

Nu m-a rugat să aștept să-și ia ceva de scris. Am presupus că, fiind măritată cu un detectiv, se găseau mereu lângă telefon un carnetel și un pix.

Cynthia a intrat în bucătărie. Se întorcea de la serviciul de pompe funebre. Tess, biata de ea, își planificase totul dinainte, ca să simplifice lucrurile cât mai mult pentru cei dragi ei. Terminase de plătit pentru propria-i înmormântare, în mici rate lunare fixe, încă de câțiva ani. Cenușa ei urma să fie împrăștiată de-a lungul estuarului Long Island.

— Bună, Cyn, am zis eu.

Nu mi-a răspuns. Mă ținea la distanță. Fără să-și pună problema dacă mie mi se părea sau nu

rațional, mă socotea răspunzător, cel puțin în parte, pentru moartea lui Tess. Chiar și eu mă întrebam dacă lucrurile ar fi putut fi altfel în cazul în care i-aș fi spus Cynthiei tot ce știam la vremea respectivă. Ar fi fost Tess acasă, când i-a bătut la ușă criminalul, dacă Cynthia ar fi știut cum a reușit mătușa ei s-o țină în școală? Sau ar fi fost amândouă în cu totul altă parte, lucrând în echipă, ajutându-l, eventual, pe detectivul Abagnall să lucreze la caz?

N-aveam cum să știu. Și faptul acesta, de a nu ști, era ceva cu care trebuia să mă-mpac, de-atunci înainte.

Nu ne mai duseserăm niciunul la serviciu, desigur. Cynthia își luase liber de la magazinul de haine, pentru o perioadă nedeterminată, iar eu sunasem la școală și anunțasem că nu mai veneam în următoarele zile și c-ar fi fost bine să mi se aducă un suplinitor, căruia să-i permită orarul. Oricine ar fi fost, mult noroc cu zăpăciții mei, m-am gândit.

— N-am de gând să-ți mai ascund niciodată nimic de acum încolo, i-am spus Cynthiei. Și s-a mai întâmplat ceva ce ar trebui să afli.

S-a oprit înainte să iasă din bucătărie, dar nu s-a întors să se uite la mine.

— Tocmai am vorbit cu soția lui Denton Abagnall, am zis eu. A dispărut.

Cynthia a părut să se lase puțin într-o parte, ca și cum s-ar fi dezumflat.

— Și ce ți-a spus? a reușit ea să mă întrebe.

I-am povestit. A mai rămas în același loc încă o clipă, s-a rezemat cu o mână de perete, ca să-și mențină echilibrul, apoi a zis:

— Trebuie să mă duc la pompele funebre, pentru niște decizii de ultim moment.

— Sigur, am zis eu. Vrei să vin cu tine?

— Nu, a zis ea și a plecat.

∴

O vreme, n-am prea știut ce să fac, în afară de a mă îngrijora. Am făcut curățenie în bucătărie, am trebăluit prin casă, am încercat – fără succes – să prind mai bine telescopul lui Grace de stativul cu trei picioare.

După ce am revenit jos, mi-au căzut ochii pe cele două cutii de pantofi de pe măsuta din sufragerie, pe care ni le înapoiase domnul Abagnall cu o zi înainte. Le-am luat de acolo, le-am dus înapoi în bucătărie și le-am așezat pe masă.

Am început să scot din ele fiecare lucru pe rând. Așa cum îmi închipuiam că trebuia să fi făcut detectivul.

Când Cynthia golise casa de lucruri, adolescentă fiind, pur și simplu răsturnase conținutul sertarelor în respectivele cutii, inclusiv pe cele de la noptierele părinților ei. Precum cele mai multe sertare mici, deveniseră și acelea niște locuri de depozitare pentru tot felul de obiecte mai mult sau mai puțin importante: monede, chei despre care nu se mai știa ce anume deschideau, rețete, cupoane, decupaje din ziare, nasturi, pixuri vechi.

Clayton Bigge nu fusese prea sentimental, dar păstra ce se nimerea, de pildă tăieturile din ziare. Era un decupaj cu echipa de baschet din care făcuse parte Todd. Dar, dacă era ceva legat de pescuit, aproape sigur tatăl Cynthiai ținuse cu dinții de obiectul respectiv. Cynthia îmi spusese că citea din scoarță în scoarță secțiunile sportive ale ziarelor, căutând știri despre competițiile de pescuit, și pe cele de călătorii, pentru a afla despre lacurile izolate, unde erau atât de mulți pești, încât săreau, pur și simplu, din proprie inițiativă în bărcile pescarilor.

În cutie se găseau vreo cinci-șase decupaje de felul acesta, pe care Cynthia le dibuise, probabil, în sertarul noptierei lui Clayton, cu ani în urmă, înainte ca mobila și casa însăși să fi fost transferate băncii, apoi vândute, și mă întrebam când avea să-și dea seama că nu prea mai avea rost să le

păstreze. Am despăturit fiecare fragment îngălbenit de vreme, cu mare atenție, ca să nu le rup, și m-am uitat, să văd ce conținea.

Ceva legat de unul dintre ele mi-a atras atenția.

Fusese păstrat din paginile ziarului *Hartford Courant*. Era un articol despre pescuitul la undiță pe râul Housatonic. Oricine l-ar fi decupat din ziar – cel mai probabil Clayton – fusese foarte meticulos, tăind atent cu foarfecă, de-a lungul spațiului alb, dintre prima coloană a articolului respectiv și ultima a celui de-alături, care fusese înlăturat. Textul fusese plasat deasupra unor reclame care nu se mai vedeau sau deasupra unor alte articole, care fuseseră aranjate în formă de trepte în colțul din stânga jos.

De aceea, mi s-a părut ciudat că fusese păstrată o știre din colțul din dreapta jos, care nu avea nicio legătură cu pescuitul la undiță:

„Poliția nu are, în continuare, niciun indiciu în cazul morții lui Connie Gormley, necăsătorită, în vârstă de 27 de ani, din Sharon, lovită de o mașină care a părăsit locul faptei și găsită sâmbătă dimineața în șanțul de lângă partea carosabilă a drumului, pe Autostrada 7. Anchetatorii sunt de părere că Gormley, care lucra la un centru «Dunkin' Donuts» din Torrington, se afla pe marginea șoselei, lângă Podul Cornwall, când a fost lovită de o mașină venind din față, vineri noaptea târziu. Polițiștii susțin că trupul lui Gormley pare să fi fost mutat în șanț, după ce a fost izbit de mașină. Ei cred că șoferul mașinii ar fi mutat trupul de pe partea carosabilă a șoselei în șanț, probabil pentru ca victima să nu fie observată decât mult mai târziu”.

De ce, m-am întrebat eu, fusese orice altceva în jurul articolului decupat cu atâta grijă, dar știrea asta fusese păstrată intactă? Data din partea de sus a paginii de ziar era 15 octombrie 1982.

Mă gândeam la asta când am auzit o bătaie în ușă. Am pus tăietura din ziar deoparte, m-am ridicat de pe scaun și m-am dus să răspund.

Keisha Ceylon. Femeia-medium. Tipa cu care ne aranjaseră o întâlnire cei de la emisiune și care-și pierduse în mod inexplicabil darul de a intercepta vibrații supranaturale când înțelesese că realizatoarele nu intenționau să-i scrie un cec gras.

— Domnule Archer? a zis ea.

Era îmbrăcată și de data asta în mod nespecific, într-un costum care arăta foarte sobru, fără broboadă, fără cercei mari și rotunzi.

Am dat din cap, circumspect.

— Sunt Keisha Ceylon... Ne-am întâlnit la televiziune...

— Îmi aduc aminte, am zis eu.

— Mai întâi, aș vrea să-mi cer scuze pentru ce s-a petrecut acolo. Îmi promisera să mă plătească pentru deranj și de-asta am ajuns la un dezacord, însă n-ar fi trebuit niciodată să se întâmple de față cu soția dumneavoastră, de față cu doamna Archer.

Am tăcut.

— Oricum, a zis ea, umplând golul din conversație și neașteptându-se să fie nevoită să vorbească singură. În continuare aș avea să vă împărtășesc niște lucruri dumneavoastră și soției, care ar putea să v-ajute cu privire la dispariția familiei sale.

Am tăcut în continuare.

— Pot să intru? a întrebat ea.

Am vrut să-i închid ușa în nas, apoi m-am gândit la ce-mi spusese Cynthia, înainte să fi mers să ne întâlnim prima oară cu ea, despre cum trebuia să fii dispus s-arăți ca un caraghios dacă exista o șansă, chiar și una singură la un milion, să aibă cineva ceva util de spus.

Ne arsesserăm deja cu Keisha Ceylon, desigur, dar faptul că venise din proprie inițiativă la o nouă întâlnire cu noi m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva trebuia s-asculț ce avea de zis.

Așa că, după ce am șovăit o clipă, am deschis ușa larg și am poftit-o înăuntru. Am condus-o pe canapeaua din sufragerie, pe care domnul Abagnall stătuse cu doar câteva ore mai devreme. M-am trântit pe locul din fața ei și m-am așezat picior peste picior.

— Sigur că pot să-nțeleg scepticismul dumneavoastră, a zis ea. Dar în jurul nostru sunt o mulțime de forțe misterioase, care acționează tot timpul, și suntem foarte puțini cei capabili să le controlăm.

— Mda, mă rog, am zis eu.

— Atunci când intru în posesia unor informații care ar putea fi importante pentru cineva care trece prin momente grele, simț că e de obligația mea să-i împărtășesc acelei persoane tot ce știu. Este cel mai înțelept lucru pe care poți să-l faci, atunci când ești binecuvântat cu un asemenea dar.

— Desigur.

— Recompensa financiară trece pe planul al doilea.

— Îmi dau seama.

Deși fusesem aproape bine intenționat când îi îngăduisem Keishei Ceylon să intre în casă, deja începeam să mă gândesc dacă nu cumva făcusem o greșală.

— Realizez că mă luați peste picior, dar eu chiar văd anumite lucruri.

N-ar fi trebuit cumva să spună „văd morții”? Nu asta era replica?

— Și sunt gata să vă împărtășesc lucrurile astea dumneavoastră și soției, dacă sunteți de acord, a zis ea. V-aș ruga, totuși, să vă gândiți la un fel de recompensă pentru mine. Având în vedere că postul de televiziune a refuzat să-și asume această obligație în locul dumneavoastră.

— Ăăă... am zis eu. Ce fel de recompensă aveți în vedere?

Keisha Ceylon a ridicat din sprâncene, ca și cum nu se gândise la o sumă precisă înainte să bată la ușa noastră.

— Ei bine, m-ați pus în dificultate, a zis ea. Mă gândeam la ceva în jurul a o mie de dolari. Cu atât înțelegeam eu că aveam să fiu plătită de cei de la emisiune, înainte să-și ia cuvântul înapoi.

— Înțeleg, am zis eu. Dacă-ați putea să-mi dați niște indicii mai întâi despre ceea ce aveți să ne spuneți, aș reuși, poate, să mă hotărâsc dacă restul ar merita o mie de dolari.

Keisha Ceylon a dat din cap a încuviințare.

— Pare destul de rezonabil, a zis ea. Dați-mi voie numai o clipă.

S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de perne, a ridicat capul și a închis ochii. Timp de aproape treizeci de secunde, nu s-a mai clintit, n-a scos niciun sunet. Părea că intrase într-un fel de transă, pregătindu-se să ia legătura cu lumea spiritelor. Apoi:

— Văd o casă.

— O casă, am îngânat-o eu, văzând că ajunseserăm la ceva concret.

— Pe o stradă, pe care se joacă niște copii, și sunt o mulțime de copaci, și văd o bătrână trecând prin fața casei, și un bătrân, și cu ei mai e un bărbat, deși nu e chiar atât de bătrân ca ei. Ar putea fi băiatul lor. Cred c-ar putea fi Todd... încerc să mă uit bine la casă, mă concentrez asupra ei...

— Casa asta... – am zis eu, aplecându-mă în față, ca să ajung mai aproape de ea – ... e zugrăvită în galben pal?

Keisha Ceylon a părut a strânge mai tare din ochi:

— Da, da, chiar așa este.

— Dumnezeu mare! am exclamat eu. Și obloanele... sunt verzi? De un verde închis?

Și-a întins ușor gâtul într-o parte, ca și cum ar fi vrut să verifice.

— Da, sunt verzi.

— Și sub ferestre sunt niște jgheaburi? am întrebat eu. Pentru flori? Și sunt florile acelea petunii? Puteți să-mi spuneți asta? E foarte important.

A dat din cap foarte încet, semn că aveam dreptate.

— Da, este exact cum spuneți. Jgheaburile sunt pline de petunii. Casa asta... O cunoașteți?

— Nu, am zis eu, ridicând din umeri. O inventez pe măsură ce o descriu.

Keisha Ceylon și-a deschis ochii mânioasă.

— Jigodia dracului ce ești!

— Cred că ne-am terminat conversația, am zis eu.

— Îmi datorezi o mie de dolari.

Vorba aia: m-ai prostit o dată, să-ți fie rușine; mă prostești a doua oară...^[22]

— Nu prea cred, am zis eu.

— Dă-mi o mie de dolari, pentru că... — și încerca să inventeze ceva, orice —... știu și altceva. Am avut o altă viziune. Despre fiica voastră, fetița voastră. O să fie în mare pericol.

— În mare pericol? am zis eu.

— Exact așa. E într-o mașină. Depart. Plătește-mă și o să-ți spun mai multe, ca s-o poți salva.

Am auzit afară o portieră de mașină care se trântea.

— Am și eu o viziune, i-am spus, ducându-mi degetele la tâmpile. O văd intrând pe nevastă-mea pe ușa aia, din clipă în clipă.

Și chiar așa s-a întâmplat. Cynthia a scrutat sufrageria, fără să zică nimic.

— Bună, iubito, am zis eu în locul ei. Îți aduci aminte de Keisha Ceylon, cea mai mare clarvăzătoare din lume? Tocmai se străduia din răspuțeri să ne vândă o invocare a vremurilor trecute, așa că, uite-acum, într-o ultimă încercare

disperată de a smulge o mie de parai de la noi, a născocit o viziune despre ce se va întâmpla cu Grace. Încercând să exploateze cele mai elementare temeri ale noastre, dacă vrei, atunci când suntem într-o stare cum nu se poate mai proastă – și m-am uitat la Keisha. Am dreptate?

Femeia a tăcut. I-am spus Cynthiei:

— Cum merge treaba la biroul de pompe funebre? – și m-am uitat la Keisha: Mătușa ei tocmai a murit. Nici că se putea sincronizare mai bună.

Totul s-a întâmplat foarte repede.

Cynthia a luat-o pe femeie de păr, a tras-o jos de pe canapea și a târât-o așa, în țipete, până la ușa din față. Se înroșise la față de mânie. Keisha era o femeie corpolentă, dar Cynthia a măturat cu ea pe jos, de parc-ar fi fost o momâie împăiată. A ignorat țipetele femeii și tirada de obscenități care i se revărsau pe gură. A dus-o până la ușă, pe care a deschis-o cu cealaltă mână, cea liberă, și a zvârlit-o pe escroacă afară și pe scări în jos. Dar tipa n-a reușit să se țină pe picioare și s-a rostogolit pe trepte, căzând cu capul înainte pe gazon.

Înainte să trântescă ușa, Cynthia i-a strigat:

— Lasă-ne în pace, javră oportunistă, care vrei să ne jecmănești!

Când s-a uitat la mine, trăgându-și sufletul, sălbăticia nu i se stinsese în ochi.

Mă simțeam de parcă și eu fusesem făcut una cu pământul.

DOUĂZECI ȘI TREI

După înmormântare, directorul firmei de pompe funebre ne-a luat pe Cynthia, Grace și pe mine în Cadillac-ul său și ne-a dus în Portul Milford, unde-și ținea un mic iaht. Rolly Carruthers și soția lui, Millicent, ne-au urmat, oferindu-se în prealabil s-o ia pe Pamela cu ei în mașină, toți trei alăturându-se familiei noastre pe vas.

Îndată ce am părăsit rada portului de ambarcațiuni, am ieșit în largul estuarului Long Island, la o distanță nu mai mare de o milă marină, în fața vilelor de pe plajă, înșirate de-a lungul arterei East Broadway. Crezusem întotdeauna – în copilărie, desigur – c-ar fi fost o chestie nemaipomenită să locuiești într-o astfel de casă, dar când uraganul Gloria a lovit coasta, în 1985, m-am gândit că mai bine nu. Dacă locuiai în Florida, era destul de greu să nu încurci uraganele între ele, însă pe cele care se abăteau peste Connecticut reușeai mai mult ca sigur să ți le amintești.

Din fericire – având în vedere sarcina pe care o aveam de îndeplinit pe apă în ziua aceea –, vântul era destul de slab. Directorul de la pompe funebre, un bărbat cu un farmec care părea mai degrabă natural decât forțat, adusese cu el urna în care se găsea cenușa mătușii Tess.

Pe vas nu s-a făcut cine știe ce conversație, deși Millicent a făcut o încercare în acest sens. A luat-o pe Cynthia pe după umeri și a zis:

— Nici că se putea ca Tess să aibă parte de o zi mai frumoasă în care să i se îndeplinească ultima dorință.

Dacă Tess ar fi murit, într-adevăr, de o boală, poate că s-ar fi putut găsi puțină alinare în asta,

dar, când cineva moare atât de violent, consolarea nu poate veni de nicăieri.

Și totuși, Cynthia a încercat să ia comentariul în spiritul în care fusese făcut. Millicent și Rolly îi fuseseră prieteni cu multă vreme înainte ca eu s-o fi cunoscut. Erau o mătușă și un unchi cu caracter neoficial și trecuseră întotdeauna pe la ea de-a lungul anilor. Cu mult timp în urmă, Millicent crescuse pe aceeași stradă cu mama Cynthiai și, cu toate că Patricia era cu câțiva ani mai mare decât ea, deveniseră prietene. Când Millicent îl întâlnise pe Rolly și se măritase cu el, iar Patricia îl întâlnise pe Clayton și se măritase cu el, cele două cupluri se întâlniseră în societate și, astfel, Millicent și Rolly avuseseră posibilitatea s-o vadă pe Cynthia crescând și să se preocupe de soarta ei, după ce familia îi dispăruse fără urmă. Cu toate că Rolly îi fusese alături Cynthiai mai mult decât Millicent.

— Este, într-adevăr, o zi frumoasă, a zis Rolly, imitându-și soția și apropiindu-se de Cynthia, cu ochii plecați către punte. Își imagina, probabil, că în felul acesta își putea păstra echilibrul mai bine pe vasul care străpungea valurile. Dar știu că asta nu face ca lucrurile să fie mai ușor de suportat.

Pam a venit lângă Cynthia, clătinându-se pe picioare și realizând, pesemne, că tocurile înalte nu erau potrivite pe un vas, și a îmbrățișat-o.

— Cine ar putea să facă așa ceva? a întrebat-o Cynthia. Tess n-a făcut niciodată rău nimănui – apoi și-a tras nasul: S-a dus și ultima persoană din acea ramură a familiei mele.

Pam a tras-o mai aproape de ea.

— Știu, scumpo. A fost atât de bună cu tine, atât de bună cu noi toți. Trebuie să fi fost vreun descreierat.

Rolly a scuturat din cap cu dezgust, ca și cum ar fi vrut să spună: „Unde o să mai ajungă și lumea asta?”, după care s-a dus la pupa, ca să vadă siajul vasului. M-am dus și eu cu el.

— Vă mulțumim c-ați venit astăzi, i-am spus. Înseamnă foarte mult pentru Cynthia.

Rolly a părut surprins.

— Glumești? Doar știi c-am fost mereu alături de voi – apoi a clătinat din nou din cap: Crezi c-a fost vreun nebun?

— Nu, am zis eu. Nu cred. Adică, cel puțin nu în sensul c-ar fi fost o persoană cu totul și cu totul străină. Cred că Tess a fost omorâtă de cineva dintr-un motiv anume.

— Zău? s-a mirat el. Și poliția ce crede?

— N-au nici cea mai vagă idee, din câte-mi dau seama, i-am spus. Eu încep să le spun toată povestea care s-a petrecut cu ani în urmă și văd cum li se încețoșează treptat privirile, ca și cum ar fi ceva cu mult peste capacitatea lor de înțelegere.

— Da, mă rog, și la ce te aștepti? a întrebat Rolly. Sunt ocupați până peste cap să păstreze ordinea în vremurile-astea.

Vasul a încetinit treptat și directorul firmei de pompe funebre s-a apropiat de noi.

— Domnule Archer? Cred că e momentul.

Ne-am înghesuit cu toții pe punte, în vreme ce urna îi era încredințată formal Cynthiai. Eu am ajutat-o s-o deschidă, purtându-ne amândoi ca și cum am fi mânuit dinamită, speriați c-am fi putut s-o scăpăm pe Tess când nu trebuia. Cynthia s-a apropiat de parapetul vasului, ținând urna strâns cu ambele mâini, și a întors-o cu fundul în sus, în timp ce Grace și cu mine, Rolly, Millicent și Pam ne mărgineam să privim.

Cenușa s-a revărsat din urnă și s-a răspândit peste apă, în care s-a dizolvat și s-a împrăștiat. În câteva clipe, s-a dus tot ce mai rămăsese fizic din Tess. Cynthia mi-a dat înapoi urna și, timp de câteva clipe, a părut amețită. Rolly a dat s-o ajute, dar ea și-a întins mâna, ca să ne arate că se simțea bine.

Grace adusese un trandafir – fusese ideea ei –, pe care l-a aruncat pe apă.

— Adio, mătușă Tess, a zis ea. Mulțumesc pentru carte.

Cynthia mă anunțase în dimineața aceea că voia să spună câteva cuvinte, dar, când a venit clipa respectivă, n-a mai avut puterea. Iar eu n-am reușit să găsesc niște vorbe mai pline de înțeles și mai din inimă decât simplul rămas-bun al lui Grace.

Când ne-am întors în port, am văzut o femeie, o negresă mică de înălțime, îmbrăcată cu niște blugi și o geacă de piele maro, stând la capătul docului de care noi ne apropiam. Era cam tot atât de rotundă pe cât de scundă, însă a dat dovadă de grație și agilitate când s-a prins cu amândouă mâinile de vasul care acosta și a ajutat la fixarea lui. Mi s-a adresat mie, cu un ușor accent de Boston.

— Terrence Archer?

I-am confirmat. Mi-a vârât sub nas o insignă care o identifica drept Rona Wedmore, detectiv de poliție. Și nu de la Boston, ci chiar din Milford. I-a întins mâna Cynthiei, ca s-o ajute să coboare pe doc, în timp ce eu o luam pe Grace în brațe și o depuneam pe scândurile de lemn alterate de intemperii.

— Aș dori să vorbesc o clipă cu dumneavoastră, a zis ea pe un ton ferm, care nu aducea a rugămintă.

Cynthia, care o avea lângă ea pe Pamela, a zis că avea ea grijă de Grace. Rolly a rămas în urmă cu Millicent. Rona Wedmore și cu mine ne-am deplasat încet de-a lungul docului, spre un iaht negru neînmatriculat.

— Despre Tess? am întrebat eu. Ați reținut pe cineva?

— Nu, domnule, n-am reținut pe nimeni deocamdată, Sunt convinsă că se fac toate eforturile în această privință, dar de cazul ăsta se ocupă altcineva. Sunt însă la curent, într-un fel sau altul, cu progresele care se fac în această direcție, a zis ea, vorbind într-un ritm rapid, sacadat.

Cuvintele ei mă loveau ca niște gloanțe, în timp ce vorbea.

— Mă aflu aici ca să vă pun câteva întrebări despre Denton Abagnall.

Parcă m-ar fi lovit cu o măciucă în cap.

— Da?

— A dispărut de două zile, a zis ea.

— Am vorbit cu nevasta lui după ce a fost la noi – de fapt, a doua zi dimineța. Am sfătuit-o să sune la poliție.

— De atunci nu l-ați mai văzut?

— Nu.

— Ați primit vreo veste de la el? – *zvârr, zvârr, zvârr*, gloanțele.

— Nu, am zis eu. Dar nu pot să nu mă gândesc c-ar putea avea o legătură cu asasinarea mătușii soției mele. Abagnall a fost la ea în vizită cu puțină vreme înainte ca Tess să fie omorâtă. I-a lăsat o carte de vizită, pe care ea mi-a spus c-o prinsese pe panoul de afișaj de lângă telefon. Dar nu mai era acolo după moartea ei.

Wedmore și-a notat ceva într-un carnețel.

— Lucra pentru dumneavoastră.

— Da.

— La data la care a dispărut – dar asta nu era o întrebare, așa că m-am mulțumit să dau din cap că da. Ce credeți?

— În legătură cu ce?

— În legătură cu ce i s-a putut întâmpla – și mi-a aruncat o privire nerăbdătoare, ca și cum ar fi vrut să spună: „La ce dracului crezi că m-aș putea referi?”

Am tăcut o vreme și m-am uitat în sus, la cerul albastru, pe care nu se zărea niciun nor.

— Îmi displace profund să mă gândesc la una ca asta, am zis eu. Dar cred că e mort. Și mai cred că se poate foarte bine să fi primit un telefon de la cel care l-a omorât, și asta chiar când se găsea la noi, ca să ne relateze în ce stadiu se afla cazul nostru.

— La ce oră s-a întâmplat asta?

— Era în jur de ora cinci după-amiaza, ceva de genul ăsta.

— Deci era înainte de cinci, sau după cinci, sau chiar la ora cinci?

— Aș spune că era chiar ora cinci.

— Pentru c-am luat legătura cu operatorul lui de telefonie mobilă, solicitându-i să verifice toate apelurile primite și inițiate de pe numărul lui. A primit un apel la ora cinci de la un telefon public din Milford. A mai primit unul, mai târziu, de la un alt telefon public din Milford, la care a răspuns, și ceva mai târziu, în aceeași zi, alte apeluri de la soția lui, care au rămas nepreluate.

Nu știam ce să înțeleg din asta.

Grace și Cynthia se urcau pe locurile din spate, în Cadillac-ul directorului de la firma de pompe funebre.

Rona Wedmore s-a aplecat spre mine cu un aer agresiv și, cu toate că era mai scundă probabil cu o palmă decât mine, trebuie să recunosc: știa să se impună.

— Cine ar vrea să-i omoare și pe mătușa dumneavoastră, și pe Abagnall? a zis ea.

— Cineva care încearcă să se asigure că trecutul rămâne trecut, am zis eu sentențios.

∴

Millicent a vrut să ne invite pe toți la prânz, dar Cynthia a zis că prefera să meargă direct acasă, unde am și dus-o. Grace fusese clar mișcată de ceremonie și întreaga dimineață fusese pentru ea o revelație – prima ei ceremonie funerară –, dar, cu toate acestea, mă bucuram să văd că mai avea poftă de mâncare. În clipa în care am trecut pragul, a zis că-i era o foame de lup și că risca să moară, dacă nu primea de mâncare. Apoi a exclamat:

— A, iartă-mă!

Cynthia s-a uitat la ea și i-a zâmbit:

— Ce zici de un sandviș cu ton?

— Și cu țelină?

— Dacă avem, a zis Cynthia.

Grace s-a dus glonț la frigider și a deschis cutia de legume.

— Avem ceva țelină, dar s-a cam înmuiat.

— Adu-o încoace, a zis Cynthia. Să vedem dacă mai e bună.

Mi-am pus haina de la costum pe spătarul unui scaun de bucătărie, mi-am lărgit cravata. Nu eram nevoit să mă îmbrac așa de bine ca să predau la liceu, așa încât o vestimentație atât de formală mă făcea să mă simt încorsetat și stângace. M-am așezat, pentru o clipă am lăsat deoparte tot ce se întâmplase în ziua respectivă și m-am uitat la cele două fete ale mele. Cynthia căuta o conservă de ton și un deschizător, în timp ce Grace depunea țelina pe blatul bufetului.

Cynthia a scurs uleiul din conserva de ton, a pus conținutul într-un castron și a rugat-o pe Grace să aducă sosul de salate „Miracle Whip”. Fata s-a dus înapoi la frigider, a scos borcanul, i-a desfăcut capacul și l-a pus tot pe blat. A rupt o tulpină de țelină și a fluturat-o prin aer. Era ca o țevușcă de cauciuc.

În joacă, a lovit-o pe maică-sa peste braț cu ea.

Cynthia s-a întors și s-a uitat la ea, a întins mâna foarte încet, studiat de încet, și-a rupt și ea o tulpină de țelină și a lovit-o la rândul ei pe Grace. Au început să se dueleze cu tulpinile de țelină, de parcă ar fi fost niște săbii.

— Încaseaz-o pe-asta! a zis Cynthia.

Apoi, au izbucnit în râs amândouă și s-au luat în brațe.

Iar eu, care mă întrebasesm de atâtea ori ce fel de mamă fusese Patricia, m-am gândit că avusesem totdeauna răspunsul chiar sub ochii mei.

∴

Mai târziu, după ce Grace mâncase și urcase la ea în cameră, ca să se îmbrace în haine de casă, Cynthia mi-a spus:

— Îți stătea bine azi.

— Și ție, am zis eu.

— Te rog să mă ierți, a zis ea.

— Poftim?

— Iartă-mă, te rog. Nu te învinovățesc pentru ce s-a întâmplat cu Tess. Am greșit când am spus ce ți-am spus.

— Nu-i nimic. Ar fi trebuit să-ți spun totul mai devreme – la care ea și-a coborât privirile în podea. Pot să te întreb ceva? am adăugat apoi, iar ea a consimțit din cap. De ce crezi că tatăl tău ar fi păstrat o tăietură din ziar despre un accident rutier cu o mașină care a părăsit locul faptei?

— Despre ce vorbești? a vrut să știe Cynthia.

— A păstrat un decupaj din ziar despre un accident rutier cu o mașină care a părăsit locul faptei.

Cutiile de pantofi erau tot pe masa din bucătărie; tăietura cu articolul despre pescuitul la undiță, care-l includea pe cel despre femeia din Sharon al cărui trup fusese găsit într-un șanț, se afla deasupra.

— Dă-mi voie să mă uit, a zis Cynthia, clătindu-și mâinile cu apă și apoi ștergându-și-le cu un prosop.

I-am înmânat bucata de ziar, pe care a luat-o cu delicatețe, ca și cum ar fi fost o foaie de pergament. A citit ce scria.

— Nu-mi vine să cred că n-am observat mai demult.

— Ai crezut că tatăl tău a păstrat decupajul din ziar pentru articolul despre pescuitul la undiță.

— Poate că tocmai de-asta l-a și păstrat, pentru articolul despre pescuitul la undiță.

— Cred că da, în parte, am zis eu. Dar mă întreb care dintre ele a fost motivul principal. A văzut articolul despre accident și a început să-l decupeze, dar apoi a cedat pasiunii sale și a decupat și povestea despre pescuitul la undiță? Sau a văzut relatarea despre pescuitul la undiță, apoi a zărit-o și pe cealaltă și, dintr-un motiv sau altul, a decupat-o și pe ea? Sau... – și am făcut o scurtă

pauză. Sau a vrut să decupeze articolul despre accidentul cu autor necunoscut, dar și-a făcut griji că, dacă-l decupa numai pe acela, s-ar fi putut să provoace niște semne de întrebare în cazul în care cineva, de pildă mama ta, l-ar fi găsit, în timp ce, decupându-l împreună cu cealaltă relatare... mă rog, ar fi fost ca și cum l-ar fi camuflat?

Cynthia mi-a întins înapoi tăietura din ziar și mi-a spus:

— Despre ce dracu' vorbești?

— Doamne, habar n-am! am zis eu.

— De fiecare dată când mă uit prin cutiile astea, mi-a spus Cynthia, sper să găsesc ceva ce nu remarcasem până atunci. E frustrant, știu asta. Vrei să afli un răspuns și nu-l găsești. Și, cu toate astea, a zis ea, continui să sper că voi găsi ceva. Un indiciu cât de mic și de neînsemnat. Ca piesa aia dintr-un mozaic, care te ajută să le așezi pe toate celelalte.

— Știu, am zis eu. Știu.

— Accidentul ăsta, cu femeia care a fost omorâtă... mai spune-mi o dată, cum o chema?

— Connie Gormley, am zis eu. Avea douăzeci și șapte de ani.

— N-am auzit niciodată numele ăsta. Nu-mi spune nimic. Dar dacă tocmai asta e? Dacă asta e piesa?

— Chiar crezi că este? am întrebat eu, la care Cynthia a clătinat încet din cap:

— Nu.

Nici eu nu credeam c-ar fi fost. Dar asta nu m-a împiedicat să mă duc sus cu tăietura din ziar, să mă așez la calculator și să caut informații despre un accident rutier cu autor necunoscut, petrecut în urmă cu douăzeci și șase de ani și care o lăsase pe Connie Gormley fără suflare.

N-am găsit nimic.

Așa că, după aceea, m-am apucat să caut persoane cu numele de Gormley în acea parte a statului Connecticut, folosindu-mă de cărțile de

telefoane online, am notat niște nume și numere de telefon pe o foaie de hârtie, m-am oprit când am ajuns la șase și tocmai mă pregăteam să le sun, când Cynthia și-a băgat capul în cameră.

— Ce faci acolo? m-a întrebat.

I-am spus.

Nu știu dacă mă așteptam să protesteze sau să mă încurajeze în căutarea unui fir cât de subțire. În loc de orice altceva, mi-a spus:

— Eu mă duc să mă întind puțin.

Când mi s-a răspuns, m-am prezentat drept Terrence Archer din Milford, am spus că probabil formasem numărul greșit, dar că încercam să găsesc pe cineva care ar fi putut să-mi dea vreo informație despre moartea unei anume Connie Gormley.

— Îmi pare rău, n-am auzit de ea niciodată, a zis persoana de la primul număr.

— Cine? a zis o femeie în vârstă de la cel de-al doilea. Nu cunosc nicio Connie Gormley, dar am o nepoată pe nume Constance Gormley, care este agent imobiliar la Stratford. E nemaipomenită și, dacă vă interesează vreo casă, vă poate găsi una bună. Am numărul ei chiar aici, dacă așteptați un moment.

N-am vrut să fiu nepoliticos, dar, după ce am așteptat cinci minute, am închis.

A treia persoană pe care am sunat-o mi-a spus:

— Vai, Doamne! Connie? A trecut atâta timp de atunci.

Până la urmă, am reușit, așadar, să dau de Howard Gormley, fratele ei în vârstă de șaiszeci și cinci de ani.

— De ce s-ar interesa cineva de ea după atâția ani? a întrebat el cu o voce aspră și obosită.

— Sincer să fiu, domnule Gormley, nu știu exact ce să vă spun, am zis eu. Familia soției mele a avut niște necazuri la câteva luni după accidentul surorii dumneavoastră, pe care încercăm și acum să le înțelegem, și un articol despre Connie a fost

găsit într-o cutie cu niște amintiri din vremea respectivă.

— Sună destul de ciudat, nu credeți? m-a întrebat Howard Gormley.

— Ba da, chiar așa. V-ar deranja să-mi răspundeți la câteva întrebări care ar putea să clarifice niște lucruri sau măcar să-mi dea posibilitatea să elimin orice legătură între tragedia familiei dumneavoastră și cea care ne-a lovit pe noi?

— Presupun că nu.

— Mai întâi, s-a aflat vreodată cine a călcat-o cu mașina pe sora dumneavoastră? Nu am nicio altă informație. A fost acuzat cineva, până la urmă?

— Nu, n-a fost. Polițiștii n-au aflat nimic. N-au băgat pe nimeni la închisoare pentru asta. După o vreme, presupun că pur și simplu s-au lăsat păgubași.

— Îmi pare rău.

— Da, mă rog, toată povestea mai să-i omoare pe părinții noștri. Au fost măcinați de durere. Mama noastră a murit la doi ani după asta și tatăl nostru s-a dus un an mai târziu. Au avut amândoi cancer, dar, dacă mă-ntrebați pe mine, au murit de inimă rea.

— Polițiștii au avut vreodată vreo pistă? Au aflat cine fusese ia volan?

— Cât de bine informat era articolul pe care l-ați găsit?

Îl aveam chiar lângă calculator și i l-am citit.

— Asta era la început, a zis el. Înainte să se afle că totul fusese într-un fel înscenat.

— Înscenat?

— Păi da, fiindcă mai întâi au crezut că fusese un accident rutier și că șoferul fugise de la locul faptei, limpede și simplu. Poate un șofer beat sau doar nepriceput. Dar, când i s-a făcut autopsia, s-a observat ceva destul de amuzant.

— Cum adică... amuzant?

— Nu sunt eu specialist, să știți. Am fost tinichigiu toată viața. Dar ni s-a spus că mare parte din ce pățise Connie, adică vătămrile produse de mașină, surveniseră, de fapt, după ce murise.

— Stați o secundă, am zis eu. Adică sora dumneavoastră era deja moartă când a lovit-o mașina?

— Tocmai asta spun și eu. Plus că...

— Domnule Gormley?

— Pur și simplu, îmi vine greu să vorbesc despre asta chiar și după atâta vreme. Nu-mi place să spun lucruri care o pun pe Connie într-o lumină proastă, chiar și după atâția ani, dacă mă-nțelegeți.

— Da, sigur că da.

— Dar ni s-a spus, ca să zic așa, că se poate să fi întreținut relații... ăăă... sexuale cu cineva chiar înainte de a fi fost abandonată în șanțul ăla.

— Adică...

— Nu ne-a spus nimeni c-ar fi fost propriu-zis violată, deși se poate să se fi întâmplat și asta, presupun. Dar soră-mea era cam umblăreață, dacă mă-nțelegeți ce vreau să spun, și cel mai probabil cică se întâlnise cu cineva în seara aceea. Și m-am întrebat mereu dacă făptașul a fost acel cineva, care a înscenat totul, ca să pară ca și cum ar fi fost lovită de o mașină, după care a aruncat-o în șanț.

N-am știut ce să spun.

— Connie și cu mine eram foarte apropiați. Nu eram de acord cu modul în care-și trăia viața, dar nici eu, la urma urmei, n-am fost ușă de biserică și nu m-am simțit îndreptățit niciodată s-o arăt pe ea cu degetul. După atâția ani, încă mai sunt mânios și-mi doresc să-l găsească odată pe nenorocitul care a făcut asta, dar problema e că s-a întâmplat cu atât de multă vreme în urmă, încât sunt șanse destul de mari ca nemernicul dracului să fi murit și el până acum.

— Da, am zis eu. E foarte posibil.

∴

După ce am terminat de vorbit cu Howard Gormley, am rămas o vreme așezat la birou, cu privirile în gol, încercând să-mi dau seama dacă lucrurile pe care le aflasem aveau vreo relevanță.

Apoi, din reflex, așa cum fac de obicei, am apăsat butonul de *mail* de pe tastatură, ca să verific dacă aveam vreun mesaj. Ca de obicei, erau câteva. Cele mai multe îmi propuneau pastile de Viagra la prețuri de chilipir, sau îmi vindeau ponturi despre bursă ori despre locuri din care aș fi putut să-mi cumpăr un ceas Rolex ieftin – asta dacă nu erau solicitări de la văduvele unor nigerieni, proprietari bogați de mine de aur, care căutau ajutor în a-și transfera milioanele într-un cont nord-american. Filtrul meu antispam nu bloca decât unele dintre aceste mesaje iritante.

Dar mai era un e-mail de la o adresă de Hotmail, care nu conținea decât niște cifre – 05121983 – și următoarele cuvinte drept titlu: „Nu mai durează mult”.

L-am deschis. Mesajul era scurt. Scrisa: „Dragă Cynthia, după cum ți-am spus și în discuția noastră anterioară, rudele tale chiar te iartă. Dar nu se pot abține să se întrebe: De ce?”

L-am citit, mai mult ca sigur, de vreo cinci ori, apoi m-am întors la titlu. Ce nu mai dura mult?

DOUĂZECI ȘI PATRU

— Cum ar putea cineva să facă rost de adresa noastră de e-mail? am întrebat-o pe Cynthia.

Stătea în fața calculatorului, uitându-se fix la ecran. La un moment dat, a întins mâna spre monitor, ca și cum, dac-ar fi atins mesajul, ar fi putut să descopere mai multe despre el.

— Tata, a zis ea.

— Ce e cu tatăl tău?

— Când a intrat la noi în casă, când și-a lăsat pălăria, a zis Cynthia, ar fi putut să urce pân-aici și să arunce o privire, să se așeze la calculator și să ne afle adresa de e-mail.

— Cyn, am zis eu precaut. Încă nu știm dacă tatăl tău a lăsat pălăria pe masă. Nu știm cine a lăsat-o.

Mi-am adus aminte de teoria lui Rolly și de bănuiala pe care eu însumi o avusesem pentru scurtă vreme, că Cynthia ar fi putut să pună chiar ea pălăria pe masa din bucătărie. Și, timp de o secundă, nu mai mult, m-am gândit cât de ușor ar fi să-ți faci o adresă de Hotmail și să-ți trimiți de unul singur un e-mail.

Mai termină, mi-am spus în sinea mea.

Am sesizat că Cynthia se supărase din cauza comentariului pe care-l făcusem cu o clipă mai înainte, așa c-am adăugat:

— Dar ai dreptate. Cine a intrat la noi ar fi putut să urce și să-și bage nasul peste tot, să apese pe butonul de pornire al calculatorului și să obțină adresa noastră de e-mail.

— Deci este aceeași persoană, a zis Cynthia. Cel care mi-a telefonat, despre care ai zis că nu era decât un scrântit, este aceeași persoană cu cel care a trimis e-mail-ul ăsta și care s-a furișat în casa noastră și a lăsat pălăria. Pălăria tatălui meu.

Mi se părea că nu era lipsit de sens ce spunea ea. Partea la care aveam dificultăți de înțelegere era: și cine să fi fost respectivul? Era una și aceeași persoană cu cel care o omorâse pe Tess? Era bărbatul pe care-l zărisem prin telescopul lui Grace într-una din nopțile trecute, supraveghindu-ne casa?

— Și continuă să vorbească despre iertare, a zis Cynthia. Despre faptul c-ai mei mă iartă. De ce zice chestia asta? Și la ce se referă când spune că n-o să mai dureze mult?

Am clătinat din cap.

— Iar adresa, am zis eu, arătând spre căsuța de e-mail de pe ecran, este un amestec de cifre.

— Astea nu-s cifre puse de-a valma, a zis Cynthia. E o dată. 12 mai 1983. Noaptea în care mi-a dispărut familia.

∴

— Nu suntem în siguranță, a fost de părere Cynthia mai târziu, în aceeași noapte.

Era băgată în pat, cu pătura trasă peste ea până la mijloc. Eu mă uitam pe fereastra dormitorului, aruncându-i o ultimă privire străzii, înainte să mă bag în așternuturi lângă ea. Îmi făcusem acest obicei în ultima săptămână.

— Nu suntem în siguranță, a repetat ea. Și știu că și tu simți același lucru, dar nu vrei să vorbim despre asta. Ți-e teamă să nu mă superi, să nu mă scoți din pepeni sau mai știu și eu ce.

— Nu-mi fac eu griji c-o să-ți ieși din fire, am zis eu.

— Dar nici nu poți spune că suntem în siguranță, a zis iarăși Cynthia. Tu nu ești în siguranță, eu nu sunt în siguranță, Grace nu e în siguranță.

Știam asta prea bine. Nu era nevoie să-mi reamintească. Nu pierdusem niciodată din vedere lucrul ăsta.

— Mătușa mea a fost asasinată, a zis Cynthia. Cel pe care eu... pe care *noi* l-am angajat să afle

ce s-a întâmplat cu familia mea a dispărut. Iar tu și cu Grace ați văzut un bărbat supraveghindu-ne casa cu câteva nopți în urmă. Cineva a intrat la noi în casă, Terry. Dacă nu tata, atunci altcineva. Dar, în tot cazul, cineva care a lăsat pălăria aia și a stat în fața calculatorului nostru.

— N-a fost tatăl tău, am asigurat-o eu.

— Zici asta pentru că într-adevăr știi cine a lăsat-o sau că ești convins că tata e mort?

N-am știut ce să-i răspund.

— De ce crezi că la Serviciul de înmatriculări Auto nu există nicio înregistrare a permisului tatălui meu? a întrebat ea. De ce nu e înregistrat nici la Fisc?

— Nu știu, am zis eu obosit.

— Crezi că domnul Abagnall a aflat ceva despre Vince? Despre Vince Fleming? Nu spunea că voia să afle mai multe despre el? Poate că asta și făcea când a dispărut. Poate că domnul Abagnall n-a pățit nimic, dar îl urmărește pe Vince și n-a putut s-o sune pe nevastă-sa.

— Uite ce este, am zis eu. A fost o zi lungă. Hai să încercăm să dormim.

— Spune-mi, te rog, că nu-mi mai ascunzi nimic, a zis Cynthia. Cum ai făcut cu boala lui Tess. Cum ai făcut cu sumele de bani pe care le-a primit în plicurile-alea.

— Nu-ți mai ascund nimic, am zis eu. Tocmai ți-am arătat e-mail-ul ăsta, nu? Aș fi putut să-l șterg, pur și simplu, fără să-ți pomenesc nimic despre el. Dar, sunt de acord cu tine, trebuie să fim atenți. Avem încuietori noi la uși. Acum nu mai intră nimeni. Și nu am de gând să-ți mai fac probleme când o duci pe Grace la școală.

— Dar tu ce *crezi* că se întâmplă? a întrebat Cynthia.

Era ceva, în tonul pe care mi-a pus întrebarea, ceva aproape acuzator, care mi-a dat a înțelege că încă mă bănuia c-aș fi păstrat ceva pentru mine.

— Iisuse Cristoase! m-am răstit eu. Nu știu. Nu mie mi s-a dus dracului toată familia de pe fața pământului!

O asemenea replică a lăsat-o pe Cynthia fără grai. Ca și pe mine, de altfel.

— Iartă-mă, i-am spus. Iartă-mă. N-am vrut să spun asta. Doar că toată povestea ne afectează pe toți.

— Problemele *mele* te afectează pe *tine*, a zis Cynthia.

— Nu-i așa, am zis eu. Uite, îți aduci aminte când am zis c-ar trebui să plecăm o vreme? Toți trei. O învoim pe Grace de la școală. Eu aș putea să fac rost de niște zile libere de la Rolly, mă acoperă el, îmi păstrează suplinitorul, iar pe tine o să te înțeleagă Pam, dacă-ți iei ceva timp liber...

Și-a dat pătura la o parte de pe picioare și s-a ridicat.

— Mă duc să dorm cu Grace, a zis ea. Vreau să mă asigur că-i bine. Cineva trebuie să întreprindă ceva, orice.

N-am zis nimic și m-am uitat doar la ea cum și-a vârât perna sub braț și a ieșit din cameră. Mă durea capul și m-am îndreptat spre baie, ca să iau niște Tylenol din dulăpiorul cu medicamente, când am auzit pe cineva fugind pe hol.

Înainte să se ivească propriu-zis în ușa de la baie, am auzit-o pe Cynthia strigându-mă:

— Terry! Terry!

— Ce e? Ce s-a-ntâmpat? am zis eu

— A dispărut... Grace – nu e în camera ei. A dispărut!

Am urmat-o înapoi pe hol, spre camera lui Grace, aprinzând luminile în trecere. I-am luat-o înainte Cynthiai și am intrat primul în camera lui Grace, urmat acum de ea.

— M-am uitat! a zis Cynthia. Nu-i aici!

— Grace! am strigat-o, deschizând ușa de la șifonier și uitându-mă sub pat.

Hainele cu care fusese îmbrăcată în ziua aceea erau aruncate pe scaunul de la birou. M-am repezit afară și în baie, am tras deoparte perdeaua de la cadă, pe care am găsit-o goală. Cynthia se dusesese în camera unde țineam calculatorul. Ne-am întâlnit pe coridor.

Nu era nicăieri.

— Grace! a strigat și Cynthia.

Am aprins mai multe lumini, în timp ce coboram scările în goană. Nu putea să se întâmple una ca asta, mi-am spus. Pur și simplu, nu putea să se întâmple una ca asta.

Cynthia a dat de perete ușa de la pivniță și a strigat numele fiicei noastre în întuneric. Niciun răspuns.

Când am intrat în bucătărie, am observat că ușa din spate era întredeschisă, cu toată yala ei cea nouă.

Am simțit că-mi stătea inima în loc.

— Sună la poliție, i-am spus Cynthiai.

— Dumnezeuule mare! a exclamat ea.

Am aprins becul de afară, de deasupra ușii, în timp ce o deschideam de perete, și m-am repezit în curte, în picioarele goale.

— Grace! am strigat, și brusc am auzit o voce supărată:

— Tata, stinge lumina aia! – la care m-am uitat în dreapta și am văzut-o pe Grace în curte, în pijama, cu telescopul montat pe gazon și îndreptat spre cerul înstelat. Ce mai e? a zis ea.

Am fi putut și probabil c-ar fi trebuit să ne luăm și unul, și celălalt câteva zile libere, mai cu seamă după noaptea de care avuseserăm parte, dar ne-am întors amândoi la serviciu chiar în dimineața următoare.

— Îmi pare așa de rău! a repetat Grace cam a suta oară, în timp ce-și hălăpăia cerealele.

— *Niciodată* să nu ne mai joci o festă de-asta! a zis Cynthia.

— Am zis că-mi pare *rău*.

Cynthia dormise, totuși, cu ea în noaptea dinainte. Nu mai voia s-o scape din priviri pe Grace nici măcar o clipă.

— Să știi că sforăi, a prevenit-o Grace.

Era pentru prima oară, după ceva vreme, când m-am simțit îmboldit să râd, însă am reușit să mă abțin.

Am plecat primul la serviciu, ca de obicei. Cynthia nu mi-a spus la revedere și nici nu m-a condus până la ușă. Încă nu uitase că ne certaserăm înainte de alarma falsă cu Grace. Eram dezbinați tocmai acum, când ar fi trebuit să conlucrăm. Cynthia mă bănuia în continuare că-i ascundeam anumite lucruri. Iar pe mine ea mă neliniștea în anumite privințe, pe care cu greu le-aș fi recunoscut chiar și față de mine însumi.

Ea credea c-o învinovăteam pentru toate problemele noastre din prezent. Era de netăgăduit că trecutul ei, că bagajul ei emoțional ne bântuiau zilele și nopțile. Și, până la un punct, poate c-o *socoteam* culpabilă, chiar dacă nu fusese vina ei că-i dispăruse familia.

Singura grijă pe care o aveam în comun, desigur, era modul în care toate aceste lucruri o afectau pe Grace. Și felul în care fata noastră alesese să facă față anxietății din casă – atât de apăsătoare pentru ea, încât gândurile ei referitoare la un asteroid ucigător deveniseră un fel de supapă – era în sine un catalizator pentru o altă evoluție explozivă.

∴

Elevii mei de la școală mi s-au părut incredibil de disciplinați. Probabil că se dusesse vestea de ce lipsisem cele câteva zile. Un deces în familie. Liceenii, ca toți prădătorii autentici, obișnuiesc să urmărească slăbiciunea prăzii și să se folosească de ea în avantajul lor. Din câte am aflat, făcuseră treaba asta cu suplinitoarea care fusese chemată să-mi țină orele. Femeia avea o foarte vagă tendință de bâlbâială, nu mai mult de o ezitare

atunci când rostea primul cuvânt dintr-o frază, dar lucrul ăsta fusese îndeajuns de vizibil pentru elevi, încât să înceapă toți s-o imite. Evident că, săraca de ea, în prima zi se întorsese acasă plângând, mi-au spus colegii la prânz, fără nicio urmă de milă în glas. Trăiam într-o junglă pe acele coridoare și fie făceai față, fie nu.

Dar pe mine m-au lăsat în pace. Nu doar grupul meu de creație literară, ci și celelalte două clase la care predam engleza. Cred că se purtau frumos nu doar din respect pentru sentimentele mele – de fapt, ăsta probabil că era cel mai neînsemnat dintre motive. Nu-și dădeau arama pe față, pentru că urmăreau vreun semn oarecare, așteptau să mă port altfel, poate să vărs o lacrimă, să mă enervez pe cineva, să trântesc o ușă – orice.

Dar n-am făcut nimic din toate astea. Așa că, în ziua următoare, nu mai puteam să mă aștept la un tratament preferențial.

Jane Scavullo a rămas în urmă, așteptând ca restul elevilor mei de dimineață să iasă din clasă.

— Îmi pare rău pentru mătușa dumneavoastră, a zis ea.

— Mulțumesc, am zis eu. Era mătușa soției mele, de fapt, deși am fost și eu foarte apropiat de ea.

— Da, mă rog, a zis ea și a luat-o după ceilalți.

Pe la ora două, treceam pe coridor, prin fața secretariatului, când una dintre secretare a ieșit din birou, m-a văzut și s-a oprit brusc.

— Tocmai veneam să vă caut, a zis ea. Am sunat la cabinetul dumneavoastră, dar nu erați acolo.

— Pentru că sunt aici, bineînțeles, am zis eu.

— Sunteți chemat la telefon, a zis ea. Cred că e soția dumneavoastră.

— Bine.

— Puteți să vorbiți din birou.

— Bine.

Am urmat-o înăuntru și mi-a arătat telefonul de pe masa ei. Unul dintre beculuțe pâlpâia.

— Apăsați pe acela, m-a învățat secretara.

Am luat receptorul, am apăsă pe buton.

— Cynthia?

— Terry...

— Ascultă, voiam să te sun și eu. Îmi pare rău pentru noaptea trecută. Pentru ce-am zis.

Secretara s-a lăsat pe spate la biroul ei, prefăcându-se că nu asculta ce vorbeam.

— Terry, s-a-ntăm...

— Poate c-ar trebui să angajăm pe altcineva. Adică, nu știu ce s-a petrecut cu Abagnall, dar...

— Terry, taci o clipă din gură! a zis Cynthia, drept care am tăcut. S-a întâmplat ceva, a continuat ea cu jumătate de glas, aproape fără suflare. Știu unde sunt ai mei.

DOUĂZECI ȘI CINCI

— Uneori, dacă nu-mi dai telefon atunci când aștept eu să mă suni, a zis ea, cred că eu sunt cea scoasă din minți.

— Iartă-mă, a zis el. Dar am vești bune. Cred că a venit vremea.

— A, ce drăguț! Cum spunea Sherlock Holmes? S-a deschis vânătoarea? Sau asta zicea Shakespeare?

— Nu știu sigur, a zis el.

— Așa, deci l-ai trimis?

— Da.

— Trebuie să mai rămâi puțin, să vezi ce se întâmplă.

— A, dar știu, a zis el. Sunt sigur că o să ajungă la știri.

— Mi-ar plăcea să pot înregistra de-aici.

— O să cumpăr ziarele și ți le aduc.

— Ar fi nemaipomenit! a exclamat ea.

— N-au mai apărut articole despre Tess. Cred că asta înseamnă că n-au aflat nimic.

— Mă gândesc că ar trebui, pur și simplu, să fim recunoscători pentru norocul care ne-a ieșit în cale, nu-i așa?

— Da, dar a mai fost ceva la știri, despre detectivul care a dispărut. Cel pe care... știi... l-a angajat.

— Crezi că-l găsească? a întrebat ea.

— Greu de zis.

— Ei bine, să nu ne facem griji pentru asta, a zis ea. Pari un pic agitat.

— Presupun că sunt.

— Asta-i partea cea mai grea, cea riscantă, dar, dacă le pui pe toate cap la cap, o să vezi că merită. Și, la momentul potrivit, poți să vii să mă ieși.

— Știu. N-o să se întrebe unde ești, de ce nu te duci la el?

— Abia dacă mă bagă în seamă, a zis ea. Cred că e pe ultima sută de metri. Poate mai are o lună. Dar și asta e destul.

— Crezi că ne-a iubit vreodată cu adevărat? a întrebat el, la care ea i-a răspuns fără să încerce câtuși de puțin să-și ascundă înverșunarea:

— Singura pe care a iubit-o vreodată a fost ea. Și? I-a fost ea vreodată alături? A avut grijă de el? A făcut curat după el? Și cine i-a rezolvat cea mai mare problemă? Nu ne-a fost niciodată recunoscător pentru ce am făcut. Noi am fost cei nedreptățiți aici. Am fost deposezați de dreptul de a avea o familie reală. Ceea ce facem acum se cheamă dreptate.

— Știu, a zis el.

— Ce vrei să-ți fac bun, pentru când te întorci acasă?

— O prăjitură cu morcovi?

— Sigur că da. Măcar atât poate să facă o mamă.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Am dat telefon la poliție și am lăsat un mesaj pentru detectivul Rona Wedmore, care-mi dăduse cartea ei de vizită atunci când îmi pusese acele câteva întrebări, după ce noi împrăștiaserăm cenușa lui Tess în estuar. I-am dat întâlnire la noi acasă, unde Cynthia și cu mine aveam să sosim curând. I-am dat și adresa, în cazul în care n-o știa deja, dar puneam pariu c-o avea. În mesaj, i-am spus că motivul pentru care o sunam nu avea de-a face în mod precis cu dispariția lui Denton Abagnall, dar că putea, într-un fel sau altul, să aibă legătură cu situația lui.

I-am spus și că era urgent.

Am întrebat-o pe Cynthia la telefon dacă voia s-o iau de la serviciu, dar mi-a spus că putea foarte bine să vină și singură cu mașina. Am plecat de la școală fără să dau vreo explicație cuiva, dar cred că tuturor începuse să le devină familiar comportamentul meu straniu. Rolly tocmai ieșise din birou, mă văzuse la telefon și mă urmărise cu privirile în timp ce ieșeam în fugă din clădire.

Cynthia a ajuns acasă cu vreo câteva minute înaintea mea. Stătea în ușă, cu plicul în mână.

Am intrat și mi l-a înmănat. Era un singur cuvânt – „Cynthia” – scris pe el. Niciun timbru. Nu venise prin poștă.

— Acum am pus amândoi mâna pe el, am zis, dându-mi seama dintr-odată că făceam probabil tot felul de greșeli pe care poliția urma să ni le impute mai târziu.

— Nu-mi pasă, a zis ea. Citește!

Am scos din plic o foaie obișnuită de hârtie de copiator. Fusesse împăturită perfect în trei, ca o scrisoare adevărată. Pe verso, era o hartă desenată primitiv în creion: niște linii care se intersectau,

reprezentând drumuri de acces, un orașel numit „Otis”, o formă care aducea cu un ou, denumită „lacul carierei” și un „X” într-un capăt al acestuia. Mai erau și alte notații, dar nu eram sigur ce însemnau.

Rămasă fără grai, Cynthia mă privea în timp ce eu cercetam totul.

Am întors foaia pe dos și, în clipa în care am văzut mesajul scris la mașină, am observat ceva legat de el, ceva ce mi-a sărit în ochi și m-a deranjat foarte tare. Chiar înainte să fi citit conținutul biletului, m-am întrebat care erau implicațiile a ceea ce-mi atrăsese atenția.

Dar, pentru moment, mi-am ținut gura și am citit ce scria:

„Cynthia.

A venit vremea să afli unde au dispărut. Unde mai mult ca sigur că mai SUNT și acum. Este o carieră abandonată, la câteva ore de mers cu mașina spre nord față de locul unde stai, imediat după granița statului Connecticut. E ca un lac, dar nu este un lac adevărat, pentru că de acolo s-au scos nisip și alte chestii. E foarte adânc. Probabil atât de adânc, de puștii care fac baie acolo nu i-au găsit în toți acești ani. O iei în sus pe Șoseaua 8, treci în Massachusetts și mergi înainte până ajungi în Otis, apoi o iei la dreapta. Vezi harta de pe verso. Este o alee îngustă, în spatele unui șir de copaci, care te duce chiar la buza carierei. Trebuie să fii atentă când ajungi acolo, pentru că malul e foarte abrupt. Cobori în carieră. Chiar acolo, pe fundul lacului, o să găsești răspunsul pe care-l cauți”.

*

Am întors iarăși foaia pe dos. Harta conținea toate detaliile indicate în bilet.

— Acolo sunt, a șoptit Cynthia, arătând spre hârtia pe care o țineam în mână. Sunt în apă – și a luat o gură de aer: Așa că... sunt morți.

Mi s-au încetșat privirile. Am clipit de câteva ori și mi le-am focalizat din nou. Am întors iarăși foaia, am recitit biletul, apoi m-am uitat la el nu pentru a-i studia conținutul, ci dintr-o perspectivă mai tehnică.

Fusese redactat la o mașină de scris obișnuită. Nu la calculator. Nu fusese scos la imprimantă.

— Unde l-ai găsit? m-am interesat eu, făcând mari eforturi ca să-mi controlez tonul.

— În corespondența pe care o primim la magazinul Pamelei, a zis Cynthia. În cutia poștală. Cineva l-a lăsat acolo. Nu l-a adus poștașul. Nu are nici timbru, nici ștampilă.

— Nu, am zis eu. L-a pus cineva acolo.

— Cine? a întrebat ea.

— Nu știu.

— Trebuie să mergem acolo, a zis ea. Chiar acum, astăzi, trebuie să aflăm ce-i acolo, ce-i sub apă.

— Polițista care ne-a întâmpinat pe doc, Wedmore, e în drum spre noi. O să vorbim cu ea mai întâi despre asta. O să aducă scafandri-polițiști. Dar vreau să te mai întreb ceva. În legătură cu biletul ăsta. Uită-te la el. Uită-te la dactilografie...

— Trebuie s-ajungă acolo imediat, a zis Cynthia, ca și cum ar fi crezut că oricine s-ar fi aflat pe fundul carierei ar mai fi putut fi în viață, că i-ar mai fi rămas, poate, câteva guri de aer.

Am auzit o mașină oprindu-se afară, m-am uitat pe fereastră și am văzut-o pe Rona Wedmore străbătând cu pași mari aleea, trupul ei scund și îndesat părând gata să treacă prin ușă.

M-a trecut un fior de spaimă.

— Iubito, am zis eu. Mai ai ceva să-mi spui legat de biletul ăsta? Înainte ca poliția s-ajungă aici? Trebuie să fii foarte sinceră cu mine.

— Despre ce vorbești? a zis ea.

— Nu vezi ceva ciudat aici? am zis eu, ținându-i biletul sub nas.

I-am arătat cu degetul foarte exact un cuvânt din scrisoare.

— Chiar aici, la început, am zis eu, indicându-i cuvântul *vremea*.

— Ce-i cu asta?

Linia orizontală de la *e* era ștearsă, iar litera semăna cu un *c*. Parc-ar fi scris, de fapt, *vremca*.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, a zis Cynthia. La ce te referi când spui să fii sinceră cu tine? Sigur că sunt sinceră cu tine.

Wedmore urca deja treptele din față și se pregătea să bată cu pumnul în ușă.

— Trebuie să urc o clipă, am zis eu. Răspunde-i tu, spune-i că vin și eu imediat.

Înainte să mai apuce Cynthia să spună vreo vorbă, am dat fuga sus pe scări. În spatele meu, am auzit-o pe Rona Wedmore bătând zdravăn în ușă de două ori, apoi pe Cynthia deschizându-i și pe amândouă salutându-se. Toate astea în vreme ce eu ajunsesem deja în cămăruța în care-mi corectam lucrările și-mi pregăteam lecțiile de a doua zi.

Vechea mea mașină de scris Royal se afla pe birou, lângă calculator.

Trebuia să mă hotărăsc să fac odată ceva cu ea.

Îmi era clar că biletul pe care Cynthia i-l arăta chiar în momentul acela detectivului Rona Wedmore fusese dactilografiat la mașina mea de scris. *E*-ul pe jumătate șters era ușor de recunoscut.

Știam că nu eu scrisesem biletul.

Știam că nici Grace n-ar fi putut să-l scrie.

Ceea ce însemna că rămăneau două posibilități. Necunoscutul despre care aveam motive să credem că intrase în casa noastră îmi folosise mașina de

scris pentru a dactilografia biletul sau îl bătuse la mașină chiar Cynthia.

Dar ne instalaserăm yale la uși. Eram cât se poate de sigur că nu intrase nimeni nedorit în casă în ultimele zile.

Mi se părea de neconceput ca Cynthia să fi făcut asta. Dar dacă... dacă sub ceea ce ar fi putut fi descris drept un stres inimaginabil, Cynthia însăși scrisese biletul, îndrumându-ne spre un loc oarecare, îndepărtat, unde s-ar fi presupus că urma să aflăm ce soartă le fusese rezervată alor ei?

Dacă-l dactilografiasse chiar Cynthia? Și ce urma, dacă se dovedea că tocmai asta se întâmplase?

— Terry! a strigat ea. A venit detectivul Wedmore!

— Cobor imediat! am strigat și eu.

Ce putea să însemne asta? Ce putea să însemne faptul că Cynthia ar fi știut, eventual, în toți acești ani, unde ar fi fost de găsit familia ei?

Mă luaseră toate apele.

Poate că-și reprimase amintirile, mi-am spus în sinea mea. Poate că știa mai multe lucruri decât era conștientă că știa. Da, nu era imposibil. Văzuse, de fapt, ce se întâmplase, dar uitase. Ce, nu era cu putință? Nu se întâmplă uneori ca propriul tău creier să decidă așa, de unul singur, că ești martorul unor lucruri atât de urâte, încât trebuie să le uiți, pentru că altfel n-ai mai putea niciodată să-ți continui viața? Nu există chiar și un sindrom care se manifestă în felul ăsta?

Și apoi, dacă nu era o amintire reprimată? Dacă știuse tot timpul...

Nu.

Trebuia să existe o cu totul altă explicație. Cineva se folosisse de mașina noastră de scris cu mai multe zile în urmă. Plănuise totul în avans. Necunoscutul care intrase la noi în casă și lăsase pălăria.

Dacă era un necunoscut.

— Terry!

— Vin imediat!

— Domnule Archer! a strigat și Rona Wedmore.
Ia coborâți încoace, vă rog!

Am acționat din impuls. Am deschis ușa debaralei, am luat mașina de scris – Doamne, grele mai erau mașinile astea vechi! – și am pus-o înăuntru, pe raftul cel mai de jos. Apoi am așezat deasupra ei alte lucruri: o pereche de pantaloni uzați, pe care-i luam pe mine când aveam ceva de vopsit, un teanc de ziare vechi.

În timp ce coboram scările, am văzut că Rona Wedmore se afla în camera de zi, împreună cu Cynthia. Scrisoarea era desfăcută, pe măsuta de cafea, iar polițista stătea aplecată deasupra ei și o citea.

— Ați atins-o, m-a certat.

— Da.

— Ați atins-o amândoi. Soția dumneavoastră – aș putea să-nțeleg – n-a știut ce era, când a luat-o în mână. Dar dumneavoastră ce scuză aveți?

— Îmi pare rău, am zis eu.

Mi-am trecut o mână peste gură și bărbie, încercând să-mi șterg transpirația, despre care eram sigur că avea să-mi trădeze agitația.

— Puteți s-aduceți scafandri, nu-i așa? a zis Cynthia. Puteți s-aduceți scafandri, să coboare în carieră, ca să vedem ce-i acolo?

— Se poate să fie opera unui scrântit, a zis Rona Wedmore, trecându-și pe după ureche o șuviță de păr care-i căzuse peste ochi. Se poate să nu însemne nimic.

— Foarte adevărat, am comentat eu.

— Dar, pe de altă parte, a zis polițista, nu știm.

— Dacă nu trimiteți scafandri să cerceteze, intru chiar eu în apă, a zis Cynthia.

— Cyn, am zis eu. Nu fi caraghioasă. Tu nici măcar nu știi să înoți.

— Nu-mi pasă.

— Doamnă Archer, a zis Rona Wedmore. Liniștiți-vă.

Suna ca un ordin. Deși era doar o femeie-polițist, avea ceva din calitățile unui antrenor de fotbal.

— Să mă liniștesc? a zis Cynthia, fără să se lase intimidată. Știți ce spune cine a scris biletul ăsta? Că părinții mei sunt acolo, jos. Că trupurile lor sunt acolo, pe fundul apei.

— Mă tem, a zis Rona Wedmore, clătinând sceptică din cap, că pot fi o mulțime de lucruri acolo, sub apă, după atâția ani.

— Poate că sunt într-o mașină, a zis Cynthia. Nici mașina mamei mele, nici mașina tatălui meu n-au mai fost găsite.

Wedmore a luat scrisoarea de un colț, între două unghii date cu ojă de un roșu aprins, și a întors-o pe partea cealaltă. S-a uitat fix la hartă.

— Va trebui să luăm legătura cu poliția din Massachusetts pentru asta, a zis ea. O să dau telefon.

A băgat mâna în jacheta de piele după telefonul mobil, l-a deschis și a dat să introducă un număr.

— Ce faceți, chemați scafandrii? a zis Cynthia.

— Dau un telefon. Și o să fie nevoie să ducem scrisoarea asta la laborator, ca să vedem dacă se poate lua ceva de pe ea, dacă n-a fost deja compromisă.

— Îmi pare rău, a zis Cynthia.

— Interesant este, a zis Rona Wedmore, c-a fost bătută la o mașină de scris. Mașinile de scris – foarte puțină lume le mai folosește astăzi.

Am simțit că mi se făcea inima cât un purice. Apoi, Cynthia a zis ceva la care nu mi-a venit să cred ce-mi auzeau urechile:

— Avem și noi o mașină de scris.

— Serios? a zis Wedmore, oprindu-se înainte să introducă ultima cifră.

— Lui Terry încă îi place s-o folosească, n-am dreptate, iubitele? Pentru scurte adnotări, chestii

de-astea. Este o mașină marca Royal, nu-i așa, Terry? – apoi s-a îndreptat către polițistă și i-a spus: O are încă din facultate.

— Arătați-mi-o, a zis Wedmore, strecurându-și telefonul înapoi în buzunarul jachetei.

— Mă duc s-o aduc, am zis eu. S-o aduc jos.

— Arătați-mi numai unde este.

— E la etaj, a zis Cynthia. Veniți, v-arăt eu.

— Cyn, am zis eu, stând în josul scărilor și încercând să fiu un fel de barieră. Nu prea e ordine sus.

— Să mergem, a zis Wedmore, trecând pe lângă mine și luând-o pe scări în sus.

— Prima ușă la stânga, a zis Cynthia, iar mie mi-a șoptit: De ce crezi că vrea să vadă mașina noastră de scris?

Wedmore a dispărut în cameră.

— N-o văd, a zis ea.

Cynthia a urcat scările înaintea mea, a intrat în cameră și a zis:

— De regulă, stă chiar acolo. Terry, n-o ții acolo, pe birou, de obicei?

Arăta spre biroul meu, când am intrat în încăpere. Ea și Rona Wedmore se uita amândouă la mine.

— A, ba da, am zis eu. Dar mă împiedicam de ea, așa c-am vârat-o în debara.

Am deschis ușa debaralei și m-am lăsat în genunchi. Polițista se uita cu atenție înăuntru, peste umărul meu.

— Unde? a zis ea.

Am dat la o parte ziarele și pantalonii mânjiți de vopsea, ca să scot la iveală vechea mea mașină de scris Royal de culoare neagră. Am scos-o afară și am pus-o la loc pe birou.

— Când ai pus-o acolo? a întrebat Cynthia.

— Nu demult, am zis eu.

— S-a lăsat acoperită cam repede, a zis Wedmore. Cum vă explicați asta?

Am ridicat din umeri. În niciun fel nu-mi explicam.

— Nu puneți mâna pe ea, mi-a spus, după care și-a scos din nou telefonul din buzunarul jachetei de piele.

Cynthia s-a uitat la mine cu o expresie de nedumerire.

— Ce te-a apucat? Ce dracu' se întâmplă?

Aș fi vrut s-o întreb și eu același lucru.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Rona Wedmore a dat câteva telefoane de pe mobilul ei, cele mai multe de afară, de pe alee, de unde n-am fi putut s-auzim ce avea de spus.

Chestia asta ne-a lăsat pe Cynthia, pe mine și pe Grace – Wedmore se arătase de acord ca Cynthia să dea o fugă până la școală cu mașina, ca s-o ia pe fată – să medităm în casă asupra evenimentelor din ultima vreme. Grace venise în bucătărie și întreba cine era grășana care dădea telefoane, în timp ce-și pregătea o gustare de după-amiază, întinzând unt de arahide pe o felie de pâine prăjită.

— E de la poliție, am zis eu. Și nu cred că fie foarte încântată de termenul *grăsană*.

— N-o să-i spun așa *în față*, a zis Grace. De ce a venit aici, la noi? Ce se petrece?

— Nu-i momentul, i-a spus Cynthia. Te rog, ia-ți gustarea și du-te în camera ta.

De îndată ce a plecat Grace, bombănind la fiecare pas, Cynthia m-a întrebat:

— De ce ai ascuns mașina de scris? Biletul ăla a fost bătut la mașina ta de scris, nu-i așa?

— Da, am zis eu.

S-a uitat cu atenție la mine o clipă.

— Tu ai scris biletul ăla? De asta ai ascuns-o?

— Doamne, Cyn! am exclamat eu. Am ascuns-o pentru că m-am întrebat dacă nu cumva l-ai scris *tu*.

A făcut ochii mari de uimire.

— Eu?

— Ți se pare mai șocant decât să crezi că l-aș fi putut scrie eu?

— Nu eu am încercat să ascund mașina de scris, ci tu.

— Am făcut asta ca să te protejez.

— Poftim?

— În cazul în care l-ai fi bătut la mașină chiar tu. N-am vrut să afle poliția.

Timp de câteva clipe, Cynthia a tăcut din gură și a străbătut camera de la un capăt la altul de câteva ori.

— Încerc să înțeleg chestia asta, Terry. Ce vrei să spui? Vrei să spui cumva că mă bănuiești c-aș fi scris biletul ăla? Și, dacă da, c-aș fi știut întotdeauna unde erau? Ai mei, adică? Vrei să spui c-aș fi știut în tot acest timp că erau în carieră?

— Nu... neapărat, am zis eu.

— Nu neapărat? Atunci, spune-mi: ce crezi tu, mai exact?

— Pe cuvântul meu, Cyn, că nu știu. Nu știu ce să mai cred. În clipa în care am văzut scrisoarea, am știut că fusese dactilografiată la mașina mea de scris. Și am știut că n-o bătusem eu. Mai rămâneai tu, asta dacă nu cumva o fi intrat cineva la noi în casă și o fi scris-o la mașina noastră, ca să... nu știu... Ca să facă să pară că unul dintre noi a scris-o.

— Știm deja c-a mai fost cineva aici, a zis Cynthia. Pălăria, e-mail-ul. Dar, după toate astea, tu crezi mai degrabă că eu sunt de vină?

— Nu cred nimic mai degrabă, am zis eu.

Cynthia m-a privit drept în ochi și a adoptat o expresie grozav de serioasă.

— Crezi că mi-am omorât familia? a întrebat ea.

— Aoleu, pentru numele lui Dumnezeu!

— ăsta nu-i un răspuns.

— Nu, nu cred asta.

— Dar ți-a trecut prin minte, nu-i așa? Din când în când, te întrebi dacă nu cumva e cu puțință.

— Nu, am zis eu. Nu am astfel de nelămuriri. Dar m-am întrebat, în ultima vreme, dacă stresul provocat de lucrurile prin care ai trecut, de povara pe care ai fost nevoită s-o porți în toți acești ani, dacă nu cumva... — simțeam cum îmi tăiam singur craca de sub picioare —... te-a făcut să te gândești, sau să percepi lucrurile, sau, poate, chiar să faci

anumite lucruri într-un mod care să nu fie... nu știu... cu totul rațional.

— Aha, a zis Cynthia.

— Și, când am văzut că scrisoarea fusese bătută la mașina mea de scris, m-am întrebat dacă tu ai fi putut să faci așa ceva, ca să determini poliția să redeschidă cazul, să acționeze într-un fel sau altul, să încerce să-l rezolve odată pentru totdeauna...

— Ca să-i trimit, deci, după potcoave de cai morți? De ce aș fi ales tocmai locul ăla?

— Nu știu.

Cineva a bătut în peretele din afara camerei și detectivul Rona Wedmore s-a ivit în cadrul ușii. N-aveam nici cea mai vagă idee câtă vreme stătuse acolo, cât de mult ascultase din ce vorbiserăm noi.

— S-a făcut, a zis ea. Trimitem scafandri.

∴

Rămăsese stabilit pentru ziua următoare. O echipă de scafandri a poliției trebuia să ajungă la fața locului la ora 10 dimineța. Cynthia a dus-o pe Grace la școală și a aranjat ca una dintre vecinele noastre să-i iasă în întâmpinare după ore și s-o ducă la ea acasă, în eventualitatea în care noi nu ne-am fi întors la timp.

Eu am sunat din nou la școală, am cerut să vorbesc cu Rolly și i-am spus că nu veneam la ore.

— Iisuse Cristoase, ce mai este acum? a întrebat el.

I-am spus unde plecăm și că o echipă de scafandri avea să coboare în carieră.

— Doamne, zău că vă compătimesc, băieți și fete, a zis el. Nu se mai termină. Ce-ar fi s-aduc pe cineva care să-ți acopere orele și săptămâna viitoare? Știu vreo doi profesori pensionați recent, care ar putea veni pe termen scurt.

— Nu pe-aia care se bâlbâie. Copiii au mâncat-o de vie – și am tăcut o clipă, după care am zis: Auzi, știu că te iau destul de brusc, dar dă-mi voie să-ți cer părerea într-o privință.

— Dă-i drumul!

— Îți spune ceva numele Connie Gormley?

— Cine?

— A fost omorâtă cu câteva luni înainte ca Patricia, Clayton și Todd să dispară. Undeva în nordul statului. A părut a fi un accident de mașină al cărui făptaș fugise, dar n-a fost chiar așa.

— Nu știu despre ce vorbești, a zis Rolly. Cum adică părea un accident de mașină, dar n-a fost așa? Și ce-ar fi putut avea chestia asta de-a face cu familia Cynthiei?

Părea enervat. Ca și mine, începea și el să se cam sature de problemele și conspirațiile ce roiau în jurul nostru.

— Nu știu dacă avea sau nu vreo legătură. Te întreb numai: l-ai cunoscut pe Clayton. Ți-a pomenit vreodată ceva despre vreun accident?

— Nu. Nu-mi aduc aminte. Și sunt convins că mi-aș aduce aminte de ceva de felul ăsta.

Puțin mai târziu, Cynthia și cu mine am pornit la drum. Era la o distanță de peste două ore de mers cu mașina spre nord. Înainte ca poliția să fi luat scrisoarea anonimă într-o mapă de plastic pentru probe, am copiat harta pe o altă foaie de hârtie, ca să știm încotro să ne îndreptăm. Odată porniți la drum, n-am vrut să ne oprim nici măcar pentru o cafea. Nu voiam decât să ajungem acolo cât mai repede.

Cine își închipuie c-am vorbit întruna, pe tot drumul, făcând speculații cu privire la ce ar fi putut să găsească scafandrii, la ce ar fi putut să însemne ce găseau, se înșală, fiindcă, de fapt, abia dacă am deschis gura și unul, și altul. Îmi închipui că meditam profund amândoi. Nu puteam decât să bănuiesc la ce se gândea Cynthia. Dar mie îmi zburau gândurile peste tot. Ce avea să se descopere în fundul carierei? Dacă, într-adevăr, se găseau niște cadavre acolo, oare erau ale rudelor Cynthiei? Oare mai putea exista vreo dovadă care să arate cine le aruncase acolo? Și cel sau cei care făcuseră asta or mai fi fost prin preajmă?

Am luat-o spre est, de îndată ce am trecut de Otis, care nu este un oraș propriu-zis, ci constă doar în câteva case și magazine risipite de-a lungul șoselei șerpuite, cu o singură bandă pe sens, care în cele din urmă trece prin Lee și dă în Autostrada Massachusetts. Căutam șoseaua Fell's Quarry, care ar fi trebuit să ne ducă spre nord, dar n-a fost nevoie să ne străduim prea tare. Două mașini ale poliției statale din Massachusetts stăteau parcate la întreținerea de drumuri.

Am lăsat fereastra mașinii în jos și i-am explicat unui polițist cu pălărie cine eram, iar el s-a dus la mașină și a vorbit cu cineva prin stație, după care s-a întors către noi și ne-a spus că detectivul Rona Wedmore era deja la fața locului și ne aștepta. Ne-a arătat calea și ne-a spus ceva despre un drum forestier îngust, plin de ierburi – erau vreo doi kilometri până la el –, care cotea spre stânga și urca, iar acolo, ne-a spus el, aveam s-o găsim.

Am condus încet. Nu prea era carosabil drumul acela, doar o cărare cu pământ bătătorit și pietriș, iar, când am ajuns la drumul forestier, s-a îngustat și mai tare. Am intrat pe el și am auzit iarba înaltă care se freca de scutul mașinii. Începuserăm să urcăm printre copaci groși aflați de-o parte și de alta, iar după aproximativ cinci sute de metri, drumul a devenit drept, s-a lărgit brusc și arborii au făcut loc unui spațiu deschis, care mai-mai să ne taie răsuflarea.

În fața noastră se deschidea ceva ce părea să fie un imens canion. La o distanță de vreo patru lungimi de mașină, solul se sfârșea brusc. Dacă era vreun lac jos de tot, nu-l vedeam de unde stăteam noi, în mașină.

Alte două vehicule se aflau acolo deja. O altă mașină a poliției statale din Massachusetts și un sedan fără niciun fel de însemne, pe care l-am recunoscut ca fiind al Ronei Wedmore. Se sprijinea de aripă și vorbea cu polițistul din cealaltă mașină.

Când ne-a văzut, a venit către noi.

— Nu vă apropiați de margine, mi-a spus ea prin fereastra deschisă. Este o adevărată prăpastie!

Am coborât încet din mașină, de parcă s-ar fi surpat pământul sub noi, dacă ne-am fi dat jos mai energic. Dar solul părea destul de solid la atingere.

— Pe aici, a zis Wedmore. Aveți rău de înălțime vreunul dintre dumneavoastră?

— Da, puțin, am zis eu.

Vorbeam mai mult în numele Cynthiei decât într-al meu, însă ea a zis că n-avea nicio problemă.

Am mai făcut câțiva pași spre margine și am văzut apa. Un lac în miniatură, cu o suprafață de opt-nouă acri¹²³¹, la fundul prăpastiei. Cu ani în urmă, zona fusese excavată pentru piatră și nisip, iar groapa fusese lăsată să se umple cu apa strânsă din ploi și izvoare, după ce societatea de agregate se mutase mai departe. Într-o zi mohorâtă cum era cea în care ajunseserăm noi acolo, cu greu s-ar fi putut spune ce culoare avea apa în mod normal. Deocamdată, era cenușie și lipsită de viață.

— Harta și scrisoarea ne-au indicat că, dacă e să găsim ceva, a zis Rona Wedmore, atunci găsim chiar aici, jos, la picioarele falezei – și a făcut semn cu mâna drept în josul stâncii pe care stăteam.

Am simțit cum mă lua o ușoară amețală.

În prăpastie, o barcă gonflabilă de culoare galbenă, lungă de aproape cinci metri, cu un motor detașabil atașat la pupă, traversa lăcușorul. În barcă erau trei oameni, doi îmbrăcați în costume negre de scafandru, cu măști și rezervoare cu aer în spate.

— A trebuit să vină din altă direcție, ne-a explicat Wedmore, arătând spre partea opusă a carierei. Mai e un drum pe care se intră dinspre nord și se ajunge chiar la malul apei, așa că pe acolo au putut să-și lanseze barca. Ne caută pe noi – la care Wedmore le-a făcut cu mâna bărbaților din barcă, nu în semn de prietenie, ci ca să le

semnalizeze prezența noastră, iar ei au răspuns la fel. De acolo, de unde sunt acum, or să înceapă să caute pe sub apă.

Cynthia a încuviințat din cap.

— Ce caută, de fapt? a întrebat ea.

Rona Wedmore i-a aruncat o privire care părea să spună că răspunsul era evident, dar a fost suficient de simțită, încât să-și dea seama că avea de-a face cu o femeie care trecuse prin multe necazuri.

— O mașină, cred eu. Dacă este sub apă, or s-o găsească.

Lacul era prea mic pentru ca vântul să poată stârni cine știe ce valuri, dar tipii din barcă tot au aruncat o mică ancoră, ca să nu le fie purtată barca de curenți din locul în care se aflau. Cei doi în costume de scafandru s-au lăsat să cadă în apă cu spatele înainte și, în clipa următoare, s-au făcut nevăzuți, doar câteva bule de aer la suprafață dovedind că se aflau, totuși, acolo.

Un vânt rece a măturat vârful stâncii. M-am apropiat de Cynthia și am luat-o cu un braț pe după umeri. Spre surprinderea și ușurarea mea, nu m-a îndepărtat.

— Câtă vreme pot să stea sub apă? m-am interesat eu.

Rona Wedmore a ridicat din umeri.

— Nu știu. Sunt sigură că au mult mai mult aer decât le trebuie.

— Ce-or să facă, dacă descoperă ceva? Pot să scoată la suprafață ce găsesc?

— Depinde. S-ar putea s-avem nevoie de mai mult echipament.

Avea o stație de emisie-recepție, prin care a luat legătura cu tipul rămas în barcă.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea.

Jos, în barcă, omul a început să vorbească într-o cutiuță neagră, iar în stația detectivului Wedmore s-a auzit un pârâit:

— Deocamdată, nu mare lucru. Aici, are vreo zece – doisprezece metri adâncime. În câteva locuri, ceva mai încolo, e și mai adâncă.

— Bine.

Am stat să privim, timp de vreo zece – cincisprezece minute, care ne-au părut ore întregi.

Apoi, două capete au ieșit la suprafață. Scafandrii au înotat până la barcă, și-au aruncat brațele peste marginile gonflabile în formă de tub, ca să se sprijine, și-au ridicat măștile, și-au scos din gură muștiucurile care le permiteau să respire sub apă și i-au spus ceva bărbatului.

— Ce zic? a întrebat Cynthia.

— Numai puțin, a zis Wedmore, dar apoi l-am văzut pe tipul din barcă ducându-și stația la gură, iar Wedmore și-a înșfăcat-o pe-a ei.

— Am găsit ceva, s-a auzit pârâind prin stație.

— Ce anume? s-a interesat Wedmore.

— O mașină. De multă vreme acolo. Jumătate îngropată în nămol și mizerie.

— Ceva în ea?

— Nu sunt siguri. Va trebui s-o scoatem afară.

— Ce fel de mașină? a întrebat Cynthia. Cum arată?

Wedmore a transmis întrebarea, iar jos, pe lac, l-am văzut pe bărbat întorcându-se către scafandri și întrebându-i ceva.

— Pare să fie galbenă, a zis bărbatul. O mașină compactă, mică. Nu i se văd numerele de înmatriculare. Barele de protecție sunt îngropate.

Cynthia a zis:

— Mașina mamei. Galbenă era. Un Ford Escort. O mașină mică – și s-a predat în brațele mele, m-a luat și ea în brațe și a zis: Ei sunt! Ei sunt!

Wedmore ne-a spus:

— O s-aflăm și asta mai târziu. Deocamdată, nu știm nici măcar dacă e cineva în mașină – după care, a zis iar în stație: Să-i dăm bice!

∴

Asta însemna să fie adus mai mult echipament. Credeau că, dacă aduceau un camion de tractare de gabarit mare, pe drumul de acces dinspre nord, până pe marginea lacului, ar fi putut să bage un cablu în apă, să-l lege cu ajutorul scafandrilor de mașina scufundată și s-o tragă încet la suprafață din nămolul de pe fundul lacului.

Dacă în felul ăsta nu reușeau, trebuia să aducă un fel de barjă, s-o scoată pe apă, s-o poziționeze deasupra mașinii și să ridice mașina direct la suprafață de pe fundul apei.

— N-o să se mai întâmple nimic timp de câteva ore, ne-a spus Rona Wedmore. Trebuie s-aducem niște oameni aici, care să-și dea seama cum ar fi cel mai bine să procedeze. Ce-ar fi să vă duceți undeva – puteți s-o luați înapoi pe autostradă, poate până la Lee, și să mâncați acolo de prânz. Vă sun eu pe mobil când se mai mișcă pe-aici câte ceva.

— Nu, mai bine rămânem, a zis Cynthia.

— Scumpo, am zis eu, acum nu putem face nimic. Hai să mâncăm ceva. Trebuie să ne adunăm forțele amândoi, trebuie să fim în stare să facem față la ce ar putea să urmeze.

— Ce credeți că s-a întâmplat? a întrebat Cynthia.

Rona Wedmore a spus:

— Presupun c-a venit cineva cu mașina până în locul în care stăm noi acum și i-a făcut vânt peste marginea stâncii ăsteia.

— Haide, i-am spus eu din nou Cynthiai, după care m-am întors către polițistă: Vă rog, țineți-ne la curent!

Am mers înapoi cu mașina până pe autostradă, de acolo ne-am întors la Otis, apoi am luat-o în sus către Lee, unde am găsit un bufet și am comandat o cafea. Nu prea avusesem poftă de mâncare dis-de-dimineată, așa c-am comandat o gustare cu ouă și cârnăciori. Cynthia n-a putut să mănânce decât niște pâine prăjită.

— Așadar, cine a scris biletul ăla știa ce vorbea, a zis Cynthia.

— Aăă, da... am zis eu, suflând peste cafea, ca s-o răcesc.

— Dar nici măcar nu știm dacă e ceva în mașină sau nu. Poate c-a fost aruncată acolo ca să fie ascunsă. Ceea ce nu înseamnă c-a murit ceva în accidentul ăla.

— S-așteptăm și să vedem, am zis eu.

Am așteptat, până la urmă, vreo două ore. Eram la a patra cafea, când mi-a sunat telefonul mobil.

Era Wedmore. Mi-a dat câteva indicații, care să mă facă să ajung pe malul lacului dinspre nord.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— A mers mai repede decât am crezut, a zis ea, pe un ton aproape amical. A fost scoasă. Mașina, vreau să zic, a fost scoasă.

∴

Când am ajuns la fața locului, Fordul Escort galben se afla deja încărcat pe platforma unui camion. Cynthia s-a dat jos din mașină, până s-apuc eu să opresc de tot, și a alergat spre camion, strigând:

— Asta-i mașina! Mașina mamei mele!

Rona Wedmore a prins-o și n-a lăsat-o să se apropie.

— Dă-mi drumul! a strigat Cynthia, zbatându-se.

— N-aveți voie mai aproape, i-a spus polițista.

Mașina era acoperită de noroi și sedimente, iar pe la crăpăturile portierelor închise apa se prelingea afară, destulă pentru ca interiorul, cel puțin deasupra limitei ferestrelor, să se fi golit. Nu era, însă, nimic de văzut, în afară de două tetiere îmbibate cu apă.

— O să fie trimisă la laborator, a zis Rona Wedmore.

— Ce-au găsit? s-a interesat Cynthia. E ceva înăuntru?

— Ce credeți c-au găsit? a întrebat-o Wedmore.

Nu prea mi-a plăcut cum pusese întrebarea. Ca și cum ar fi crezut că Cynthia știa deja răspunsul.

— Nu știu, a zis Cynthia. Mi-e teamă să spun orișice.

— Se pare că înăuntru sunt rămășițele a doi oameni, a zis Wedmore. Dar, după cum vă dați seama, după douăzeci și cinci de ani...

Ne puteam imagina.

— Doi? s-a mirat Cynthia. Nu trei?

— Este încă devreme, a zis Wedmore. După cum v-am spus, avem mult de lucru de acum încolo – și s-a oprit brusc. Apoi a continuat: Și o să vrem să luăm o probă din mucoasa dumneavoastră bucală.

Cynthiei i s-a părut că nu auzise bine:

— Ce să luați?

— Îmi cer scuze. Ăsta-i termenul științific pentru obraz. Am dori să luăm o probă de ADN de la dumneavoastră. O recoltăm din gură. Nu doare, n-aveți nicio grijă.

— Pentru ce anume?

— Dacă vom avea destul noroc să recuperăm ADN-ul de la... de la ce găsim în mașină, o să putem să-l comparăm cu al dumneavoastră. Dacă, de exemplu, unul dintre cadavre este mama dumneavoastră, se poate face un fel de test de maternitate inversat. Care va confirma dacă într-adevăr este mama dumneavoastră. La fel și pentru ceilalți membri ai familiei.

Cynthia s-a uitat la mine, în timp ce-i dădeau lacrimile.

— Douăzeci și cinci de ani, am așteptat niște răspunsuri și acum, când sunt pe cale să le primesc, sunt îngrozită.

Am luat-o în brațe.

— Cât durează? am întrebat-o pe Rona Wedmore.

— De obicei, câteva săptămâni. Dar ăsta e un caz foarte mediatizat, mai cu seamă de când cu emisiunea de la televizor. Câteva zile, poate nu

mai mult de două. Ar fi bine dacă v-ați duce acasă. O să trimit pe cineva în cursul zilei de astăzi, ceva mai târziu, pentru probă.

Cel mai înțelept părea să ne îndreptăm înapoi spre casă. În timp ce ne întorceam spre mașina noastră, Wedmore a strigat:

— Și, între timp, va trebui să fiți disponibili, chiar și înainte de a primi rezultatele testelor. O să mai am de pus niște întrebări.

Era ceva rău-prevestitor în modul în care spusese aceste ultime vorbe.

DOUĂZECI ȘI OPT

Așa cum promisesse, Rona Wedmore a venit să ne pună câteva întrebări. Erau anumite lucruri legate de cazul nostru, care nu-i plăceau.

Cu siguranță, asta era un lucru pe care-l aveam în comun, cu toate că Cynthia și cu mine n-o priveam ca pe o aliată.

A confirmat, totuși, un lucru pe care-l știam deja. Scrisoarea care ne îndrumase spre carieră fusese bătută la mașina mea de scris. Cynthia și cu mine fuseserăm rugați amândoi – de parcă am fi avut vreo alternativă – să venim la secția de poliție, ca să ni se ia amprente. Ampretele Cynthiai păreau să se afle deja la dosar. Îi fuseseră luate cu douăzeci și cinci de ani mai devreme, când poliția îi percheziționase casă, căutând indicii despre dispariția familiei ei. Dar se dorea să-i mai fie luate o dată, iar mie nu mi se ceruse niciodată să vin pentru amprentare.

Au fost comparate amprentele noastre cu cele de pe mașina de scris. Câteva de-ale Cynthiai au fost găsite pe corpul mașinii. Însă clapele erau acoperite de-ale mele.

Desigur, nu însemna mare lucru. Dar nici nu ne-a susținut punctul de vedere, cum că intrase cineva prin efracție la noi în casă și dactilografiase acea scrisoare la mașina mea de scris. Cineva care ar fi putut să poarte mănuși și să nu lase amprente în urmă.

— Și ce motive ar avea cineva să facă acest lucru? a întrebat Rona Wedmore, cu pumnii strânși înfipți în șoldurile ei voluminoase. Adică să intre la dumneavoastră. În casă și să vă folosească mașina de scris, ca să bată biletul ăla?

Bună întrebare.

— Poate... a zis Cynthia foarte încet, ca și cum ar fi gândit cu voce tare... cine a făcut asta știa că biletul avea să fie, mai mult ca sigur, legat de mașina de scris a lui Terry. Și voia să se ajungă în felul acesta la el, ca să vă facă să credeți că el îl dactilografiasse.

Mă gândeam că se afla pe o pistă bună, cu o mică modificare.

— Sau tu, i-am spus eu.

M-a privit o clipă, nu cu o privire acuzatoare, ci pusă pe gânduri.

— Sau eu, a zis ea.

— Încă o dată vă-ntreb: de ce ar face indiferent cine acest lucru? a întrebat Rona Wedmore, frământată în continuare de îndoieli.

— Habar n-am, a zis Cynthia. N-are niciun fel de logică. Dar știți c-a intrat cineva la noi. Trebuie să existe o consemnare. I-am chemat pe polițiști și au venit până aici – trebuie să fi întocmit vreun raport.

— Pălăria, a zis Wedmore, nereușind să-și ascundă scepticismul din glas.

— Exact. Pot să v-o aduc, dacă vreți, s-a oferit Cynthia. Doriți s-o vedeți?

— Nu, a zis Wedmore. Am mai văzut pălării și pâ-n-acum.

— Poliția a crezut că suntem țicniți, a zis Cynthia.

Wedmore nu a protestat. Probabil c-a făcut niște eforturi ca să se abțină.

— Doamnă Archer, a zis ea, ați mai fost vreodată sus, la Fell's Quarry?

— Nu, niciodată.

— Nici în copilărie? Nici în adolescență?

— Nu.

— Poate ați mai fost acolo și nu v-ați dat seama în ce loc anume vă aflați. Într-o plimbare cu mașina, poate c-ați fi putut să urcați pâ-n-acolo... mă rog... ca să parcați undeva, lucruri de-astea.

— Nu. N-am mai fost niciodată acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, e la o distanță de două ore de mers cu mașina. Chiar dacă m-aș fi dus cu vreun băiat să parcăm undeva, n-am fi mers două ore cu mașina ca să ajungem acolo.

— Dar dumneavoastră, domnule Archer?

— Eu? Nu. Iar acum douăzeci și cinci de ani, nici măcar nu cunoșteam pe cineva din familia Bigge. Nu sunt din zona Milfordului. Am cunoscut-o pe Cynthia numai în facultate și tot atunci am aflat întâmplarea ei și a familiei ei.

— Bine, uitați care e treaba, a zis Rona Wedmore, clătinând din cap. Chestia asta nu-mi place deloc. Un bilet scris în casa asta, la mașina dumneavoastră de scris – și s-a uitat la mine – oferă informații care ne conduc exact la locul unde a fost găsită mașina mamei dumneavoastră – și s-a uitat la Cynthia –, după vreo douăzeci și cinci de ani de la dispariția ei.

— V-am spus doar, a zis Cynthia. A intrat cineva la noi...

— Ei bine, oricine ar fi fost, n-a încercat să ascundă mașina de scris. Soțul dumneavoastră, în schimb, a încercat.

Am zis:

— E nevoie să chemăm un avocat aici, când ne puneți întrebările astea?

Polițista și-a trecut limba prin interiorul obrazului.

— Presupun c-ar trebui să vă întrebați pe dumneavoastră înșivă, dacă socotiți că aveți nevoie de un avocat.

— Aici noi suntem victimele, a zis Cynthia. Mătușa mea a fost asasinată, ați găsit mașina mamei mele în fundul unui lac. Și vorbiți cu noi – vorbiți cu mine – de parcă am fi autorii crimei. Vă garantez că nu noi suntem criminalii – și a clătinat din cap exasperată. E ca și cum... ca și cum cineva a premeditat totul, făcând să pară că-mi pierd mințile sau mai știu eu ce. Telefonul pe care l-am

primit, pălăria tatălui meu lăsată în casă, scrisoarea bătută la mașina noastră de scris. Nu înțelegeți? E ca și cum cineva și-ar propune să vă facă să credeți că-mi ies din minți, că toate lucrurile care s-au întâmplat în trecut mă determină să fac treburile astea, să-mi imaginez chestiile astea.

Limba polițistei a trecut de pe interiorul unui obraz pe interiorul celuilalt. În cele din urmă, Rona Wedmore a zis:

— Doamnă Archer, v-ați gândit vreodată să stați de vorbă cu cineva? Despre această conspirație care s-ar zice că roiește în jurul dumneavoastră?

— Merg la un psi...

Cynthia s-a oprit. Wedmore a zâmbit:

— Ce mai surpriză!

— Cred că deocamdată ajunge, am zis eu.

— Sunt sigură că mai vorbim și altă dată, a zis Wedmore.

∴

Foarte curând, altminteri. De îndată ce a fost găsit cadavrul lui Denton Abagnall.

Îmi imaginasem, cred, că, dacă s-ar fi înregistrat niște progrese cât de mici în căutarea bărbatului pe care-l angajaserăm să-i găsească familia Cynthiai, am fi aflat mai întâi de la poliție. Dar ascultam la radio în biroul nostru care era și atelier de croitorie, fără să fiu foarte atent, până am auzit de la difuzor cuvintele *detectiv privat*. Am întins mâna și am dat sonorul mai tare:

„Poliția a găsit mașina bărbatului în parcare de lângă Centrul Comercial din Stamford”, a zis prezentatorul de știri. „Administrația mall-ului a observat că mașina se găsea de mai multe zile acolo și, când a fost anunțată poliția, aceasta din urmă a spus că numărul de înmatriculare era identic cu cel al unui bărbat căutat de... aproape tot atâta timp cât se aflase și mașina acolo. Când a fost forțat portbagajul, trupul lui Denton Abagnall, în vârstă de cincizeci și unu de ani, a fost găsit

înăuntru. Acesta a murit în urma unui traumatism cranian, provocat de un corp contondent. Poliția vizionează înregistrările video realizate cu ajutorul camerelor de supraveghere pentru anchetarea cazului. Până acum, organele de anchetă au refuzat să facă orice declarații asupra mobilului crimei și să spună dacă omorul ar putea avea legătură cu vreo bandă”.

Legătură cu vreo bandă. Măcar de-ar fi fost așa.

Am găsit-o pe Cynthia în fundul curții din spate, nefăcând nimic, pur și simplu stând cu mâinile în buzunarele bluzei de trening și uitându-se înspre casă.

— Simțeam nevoia să iau aer, a zis ea, când m-am apropiat. E totul în ordine?

I-am spus ce auzisem la radio.

Nu știam la ce reacție să mă aștept, așa că nu m-a surprins foarte tare faptul că Cynthia n-a avut niciuna. A tăcut o clipă, apoi a zis:

— Lucrurile astea încep să mă lase rece, Terry. Nu știu ce să mai simt. De ce ni se întâmplă aceste lucruri? Când o să se termine totul? Când o să avem din nou o viață normală?

— Știu, am zis eu, luând-o în brațe. Știu.

Treaba era că Cynthia nu mai avusese, de fapt, o viață normală de la vârsta de paisprezece ani.

Când și-a făcut din nou apariția, Rona Wedmore ne-a vorbit scurt și la obiect:

— Unde ați fost în noaptea în care a dispărut Denton Abagnall? Noaptea în care a plecat de aici, ultima noapte în care a mai primit cineva vreo veste de la el. Să zicem în jurul orei opt?

— Am mâncat de seară, am zis eu. După care, am plecat în vizită la mătușa Cynthiai. Era deja moartă. Am sunat la poliție. Am rămas cu poliția aproape toată seara. Presupun, așadar, că polițiștii vor fi alibiul nostru, detectiv Wedmore.

Pentru prima oară, Wedmore părea să nu fie în apele ei.

— Desigur, a zis ea încurcată. Trebuia să-mi fi dat seama. Domnul Abagnall a intrat în parcare la 8:03, conform cartelei de acces care se afla pe bord.

— Așadar, i-a spus Cynthia pe un ton sec, presupun c-am scăpat de acuzații cel puțin în legătură cu asta.

În timp ce ieșea pe ușă afară, am întrebat-o pe Rona Wedmore:

— Nu cumva s-au găsit niște hârtii la domnul Abagnall? Un bilet, niște plicuri goale?

— Din câte știi, a zis ea, nu s-a găsit nimic. De ce?

— Mă întrebam numai, am zis eu. Știți, unul dintre ultimele lucruri pe care ni le-a spus domnul Abagnall a fost că urma să-l verifice pe Vince Fleming, cel care a fost cu soția mea în noaptea în care i-a dispărut familia. Ați auzit de Vince Fleming, nu?

— Am auzit numele, a zis ea.

∴

A venit din nou în ziua următoare.

Când am văzut-o străbătând aleea, i-am spus Cynthiei:

— Poate a făcut legătura dintre noi și răpirea copilășului Lindbergh^[24].

Am deschis ușa înainte să bată ea.

— Da? am zis. Ce mai este?

— Am noutăți. Pot să intru? a zis ea pe un ton mai puțin abraziv.

Nu știam dacă era de bine sau dacă ne întindea vreo cursă.

Am condus-o în sufragerie și am poftit-o să ia loc. Cynthia și eu ne-am așezat amândoi față în față cu ea.

— Mai întâi, a zis detectivul Wedmore, trebuie să știți că eu nu sunt om de știință. Dar înțeleg principiile de bază și o să mă străduiesc din răspuțeri să vi le explic.

M-am uitat la Cynthia, care i-a făcut semn din cap să continue.

— Șansele de a reuși să se extragă fragmente de ADN din rămășițele aflate în mașina mamei dumneavoastră – unde erau numai două cadavre, nu trei – au fost de la bun început foarte reduse, dar nu inexistente. De-a lungul anilor, procesul natural de descompunere a corodat toată... – și s-a oprit. Doamnă Archer, pot să vă vorbesc deschis? Înțeleg că nu e prea plăcut să ascultați asta...

— Continuați, vă rog, a zis Cynthia.

Wedmore a încuviințat din cap.

— După cum puteți să vă dați seama, descompunerea survenită de-a lungul anilor – enzimele eliberate din celulele umane după moarte, bacteriile, micro-organismele din mediile naturale, în cazul acesta din apă – distrusesese cam toată masa musculară de pe cadavre. Ar fi fost și mai rău în cazul descompunerii oaselor, dacă apa ar fi fost sărată, dar nu a fost, așa că am avut ceva noroc din acest punct de vedere – și și-a dres glasul. Oricum, am avut la dispoziție oase și dinți, așa c-am încercat să facem rost de fișele stomatologice ale rudelor dumneavoastră, dar n-am reușit. Tatăl dumneavoastră, din câte ne-am putut da seama, nu mergea la niciun dentist, deși medicul legist, pornind de la structura osoasă a celor două persoane din mașină, a ajuns destul de repede la concluzia că niciuna dintre ele nu fusese un bărbat adult.

Cynthia a clipit din ochi. Deci cadavrul lui Clayton Bigge nu era printre cele două din mașină.

— Cât privește dentistul la care mergeau mama și fratele dumneavoastră, el a încetat din viață cu mulți ani în urmă, cabinetul său medical s-a închis și toate fișele au fost distruse.

I-am aruncat o privire Cynthiai. Mi s-a părut că încerca să se pregătească pentru o nouă dezamăgire. Poate că nu aveam să aflăm nimic, în definitiv.

— Dar problema era că, deși nu aveam fișe stomatologice, aveam, totuși, la dispoziție dinți, a zis Rona Wedmore, de la ambele cadavre. Pe smalțul din afară nu se găsesc fragmente de ADN, deci nimic pentru probe, dar în profunzimile dintelui, în rădăcină, este atât de bine izolat, încât pot fi găsite celule nucleate.

Cynthia și cu mine păream, probabil, pierduți amândoi, așa încât Wedmore a zis:

— Ei bine, chestia e că, dacă cei de la laboratorul de medicină legală pot ajunge acolo, să recolteze celulele respective și să extragă suficiente fragmente de ADN, rezultatele ne vor indica un profil unic pentru fiecare în parte, inclusiv sexul lor.

— Și? a întrebat Cynthia, cu răsuflarea tăiată.

— E vorba de o persoană de sex bărbătesc și o alta de sex femeiesc, a zis polițista. Expertiza medico-legală, înaintea probelor cu ADN, ne indică, foarte probabil, un băiat aflat la mijlocul adolescenței și o femeie de peste treizeci și cinci de ani, poate chiar patruzeci și ceva.

Cynthia s-a uitat fugitiv la mine și apoi din nou la Rona Wedmore, care a continuat:

— Deci, un bărbat foarte tânăr și o femeie se aflau în mașină. Acum, se pune întrebarea dacă era vreo legătură între ei.

Cynthia n-a zis nimic și a așteptat.

— Cele două profiluri ADN sugerează o relație apropiată de rudenie, probabil părinte-copil. Rezultatele de laborator și constatările medicului legist puse cap la cap ne indică o relație mamă-fiu.

— Mama, a șoptit Cynthia. Todd!

— Da, dar iată care-i treaba, a zis Wedmore: Deși a fost stabilită, mai mult sau mai puțin, o relație între cele două persoane decedate, nu știm sigur că e vorba într-adevăr de Todd Bigge și de Patricia Bigge. Dacă mai aveți vreun obiect personal al mamei dumneavoastră, din care să

putem recolta probe, o perie veche, de pildă, cu fire de păr care să fi rămas în ea...

— Nu, a zis Cynthia. Nu mai am nimic de felul ăsta.

— Mă rog, avem proba dumneavoastră de ADN și alte analize care așteaptă să fie completate, cu privire la posibila relație care ar putea exista între dumneavoastră și rămășițele umane pe care le-am luat din mașină. Imediat ce va fi realizat profilul dumneavoastră – și se lucrează la asta chiar acum –, va putea fi precizat gradul de probabilitate privind relația de rudenie mamă-fiică dintre dumneavoastră și femeia decedată și cel de fraternitate cu bărbatul decedat.

Aici, Wedmore a făcut o pauză. Apoi a zis:

— Dar, bazându-ne pe ceea ce știm acum, și anume că acele două cadavre au legătură unul cu altul, că sunt mamă și fiu, și că mașina i-a aparținut mamei dumneavoastră, ipoteza noastră de lucru e că i-am găsit pe mama și pe fratele dumneavoastră.

Cynthia părea năucită.

— Dar, a subliniat Wedmore, nu și pe tatăl dumneavoastră. Aș vrea să vă pun câteva întrebări cu privire la el: cum era, ce fel de om era.

— De ce? a întrebat Cynthia. Ce vreți să sugerați?

— Cred că trebuie să luăm în calcul posibilitatea ca el să-i fi omorât pe cei doi.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

— Alo?

— Sunt eu, a zis el.

— Tocmai mă gândeam la tine, a zis ea. N-am mai primit nicio veste de la tine de ceva vreme. Sper că totul e în ordine.

— Am vrut s-aștept să văd ce-o să se întâmple, a zis el. Până unde ar putea să meargă cu descoperirile. Au fost niște chestii la știri. Au arătat mașina. La televizor.

— Aoleu, Dumnezeuule...

— Aveau și o fotografie cu ea, în timp ce era scoasă din carieră. Și a mai fost un articol astăzi, în ziare, despre testele ADN.

— Vai, ce captivant, a zis ea. Mi-aș dori să fiu acolo, cu tine. Și ce scria?

— Păi, scria niște chestii, dar nu și altele, desigur. Am chiar aici ziarul. Zice: „Probele ADN indică o legătură genetică între cele două cadavre din mașină, faptul că sunt mamă și fiu”.

— Interesant.

— „Alte teste de laborator vor stabili dacă există vreo legătură genetică între cele două cadavre și Cynthia Archer. Poliția își continuă cercetările luând, totuși, în calcul ipoteza că cele două cadavre recuperate sunt Patricia Bigge și Todd Bigge, dispăruți în urmă cu douăzeci și cinci de ani”.

— Deci nu scrie cu exactitate cine era în mașină? a zis ea.

— Nu chiar.

— Știi ce se spune când „faci presupuneri”. Că te faci de râs și pe tine, și pe...^[25]

— Știu, dar...

— Cu toate astea, este uimitor ce se poate face în ziua de astăzi, nu-i așa? — și avea o voce

aproape veselă.

— Mda...

— Adică, pe atunci, când taică-tău și cu mine am scăpat de mașina aia, cine auzise de testele ADN? Chiar că te lasă cu gura căscată. Mai ești agitat?

— Poate că da, puțin – și glasul lui chiar că i s-a părut ei oarecum pierit.

— Chiar și când erai mic îți făceai griji din orice, mai știi? Eu, în schimb, iau taurul de carne.

— Păi, tu ești cea puternică, mă gândesc eu.

— Cred că te-ai descurcat de minune, ai toate motivele să fii mândru. În curând, o să poți veni acasă și-atunci o să mă iei și pe mine înapoi. N-aș vrea să pierd asta pentru nimic în lume. La momentul oportun, abia aștept s-o văd ce mutră face.

TREIZECI

— Cum suporti, deci, toată povestea asta? a întrebat-o pe Cynthia doctorița Kinzler. Cu aparenta descoperire a mamei și a fratelui dumitale?

— Nu știu sigur, a zis Cynthia. În niciun caz nu mă simt ușurată.

— Nu te simți. Înțeleg de ce nu te simți astfel.

— Și faptul că tata n-a fost acolo cu ei... Polițista asta, Wedmore, crede că el ar fi putut să-i omoare.

— Dacă lucrul ăsta se dovedește a fi adevărat, a zis doctorița Kinzler, crezi c-o să poți face față?

Cynthia și-a mușcat buza și s-a uitat la jaluzele, ca și cum ar fi avut ochi bionici și ar putut să vadă autostrada de afară. Era o ședință obișnuită și o convinsesem pe Cynthia să nu renunțe la ea, deși spunea c-ar fi vrut s-o contramandeze. Dar acum, când doctorița Kinzler îi puneă întrebări atât de iscoditoare, care, după mintea mea, îi zgândăreau rănilor, în loc să i le vindece, începeam să am îndoieli.

— Încă mai trebuie să mă împac cu gândul că tata ar fi putut fi alt om decât cel pe care-l știam eu, a zis Cynthia. Cu faptul că nu este înregistrat pe nicaieri, că nu există niciun cod de identificare fiscală și niciun permis auto pe numele lui – și a făcut o pauză. Dar treaba asta, c-ar fi putut să-i omoare pe mama și pe Todd, asta nu pot s-o cred.

— Crezi că el a lăsat pălăria? a întrebat doctorița Kinzler.

— E și asta o posibilitate, a zis Cynthia.

— De ce tatăl dumitale ar fi intrat prin efracție, v-ar fi lăsat un asemenea e-mail și ar fi bătut la mașina voastră de scris un bilet cu o hartă care să vă conducă la ceilalți doi?

— Încearcă, poate... să pună ordine în lucruri?

Doctorița Kinzler a ridicat din umeri.

— Te întreb ce crezi dumneata.

Procedură psihiatrică standard, m-am gândit eu.

— Nu știu ce să cred, a zis Cynthia. Dacă-ș crede că el i-a omorât, atunci biletele, totul ar putea să însemne că încearcă să îndrepte lucrurile, că încearcă să mărturisească. Adică, vreau să spun, cel care a lăsat biletul trebuie să fie cumva implicat în moartea lor. Ca să știe asemenea detalii.

— Adevărat, a zis doctorița Kinzler.

— Și detectiva Wedmore, chiar dacă vorbește ca și cum tata i-ar fi omorât cu ani în urmă, cred că e convinsă că eu am scris biletul, a completat Cynthia.

— Crede, probabil, a speculat doctorița Kinzler, că dumneata și tatăl dumitale sunteți implicați amândoi. Pentru că nu lui i-a fost găsit cadavrul. Pentru că n-ai fost și dumneata în mașină cu mama și cu fratele dumitale.

Cynthia a rămas nemișcată o vreme, apoi a încuviințat din cap.

— Știu că atunci, cu ani în urmă, poliția trebuie să-și fi pus întrebări în legătură cu mine. Adică, odată ce n-au reușit să găsească nimic, presupun c-au luat în calcul toate variantele, nu? Probabil că s-au întrebat dacă n-aș fi putut face eu totul, eu și cu Vince. Dacă nu cumva chiar făcuserăm asta împreună. Din cauza neînțelegerii pe care o avusesem în noaptea aceea cu părinții mei.

— Mi-ai spus că nu-ți amintești foarte multe despre noaptea aceea, a zis doctorița Kinzler. Crezi că sunt lucruri pe care le știi, dar pe care conștientul dumitale le respinge? Din când în când, îmi îndrum pacienții către o persoană în care am foarte mare încredere și care practică terapia prin hipnoză.

— Nu-i vorba că refuz să-mi amintesc anumite lucruri. Pur și simplu, mi-am pierdut cunoștința

pentru o vreme. M-am întors acasă beată. Eram doar un copil. Eram proastă. Am venit acasă, am leșinat. M-am trezit a doua zi dimineața – și Cynthia și-a ridicat mâinile și le-a lăsat să-i cadă în poală. N-aș fi putut comite o infracțiune, nici dacăș fi vrut să fac așa ceva. Mă simțeam desființată – a oftat ea. Nu mă credeți?

— Ba da, sigur că te cred, a zis doctorița Kinzler, apoi a rugat-o pe Cynthia cu delicatețe: Spune-mi mai multe despre relația cu tatăl dumitale.

— Era una normală, presupun. Adică, ne mai și certam, dar ne înțelegeam în principiu, mai mult sau mai puțin. Cred că... – și a ezitat o clipă... cred mă iubea. Cred că ținea foarte mult la mine.

— Mai mult decât la ceilalți membri ai familiei?

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Mă rog, dacă s-a aflat într-o stare de spirit care să-l determine să-i omoare pe mama și pe fratele dumitale, de ce n-ar fi făcut același lucru și cu dumneata?

— Habar n-am. Și v-am mai spus, nu cred că el a făcut asta. Nu... nu pot să ofer nicio explicație, bine? Dar tata n-ar fi făcut așa ceva. Nu și-ar fi omorât niciodată băiatul, pe fratele meu. Și știți de ce? Nu numai pentru că ne iubea. N-ar fi putut niciodată să facă așa ceva, pentru că era prea slab.

Această afirmație mi-a atras atenția.

— Era un om minunat, dar... mi-e greu să spun așa ceva despre unul dintre părinții mei, dar nu cred c-ar fi avut capacitatea să facă una ca asta.

— Nu văd unde o să ajungem astfel, am zis eu.

— Știm că soția dumitale, Terry, este foarte neliniștită din cauza întrebărilor ridicate de această descoperire, a zis psihiatrul. Încerc s-o ajut în această privință.

— Și dacă m-arestează? a zis Cynthia.

— Poftim? a exclamat doctorița Kinzler.

— Ce? am zis eu.

— Și dacă detectiva, Rona Wedmore, vine să mă aresteze? a întrebat ea. Dacă ajunge să creadă cu tărie c-am avut ceva de-a face cu dispariția alor mei? Dacă își închipuie că numai eu aș fi putut ști ce se afla în carieră? Dacă mă arestează, cum o să-i explic lui Grace? Cine o să mai aibă grijă de ea, dacă eu o să fiu luată de acolo? Grace are nevoie de mama ei.

— Iubito... am zis eu.

A fost cât pe-acți să-mi scape c-aș fi avut eu grijă de Grace, dar o asemenea replică ar fi sugerat că eu credeam că era cu puțință, și chiar iminent, scenariul pe care ni-l expunea ea.

— Dacă m-arestează, or să înceteze să mai caute adevărul, a zis Cynthia.

— N-o să se întâmple asta, am zis eu. Ca să te aresteze, ar trebui să creadă c-ai avut de-a face și cu toate celelalte lucruri, cu moartea lui Tess, poate chiar și cu moartea lui Abagnall. Pentru că toate lucrurile-astea trebuie să aibă legătură una cu alta într-un fel oarecare. Toate sunt piese ale aceluiași mozaic. Sunt legate între ele. Numai că nu știm cum.

— Mă-ntreb dacă Vince știe, a zis Cynthia. Mă-ntreb dacă a vorbit cineva cu el în ultima vreme.

— Abagnall susținea că urma să-l verifice, i-am spus eu. Ultima oară când l-am văzut, nu spunea el c-avea de gând să-i cerceteze mai îndeaproape trecutul?

Doctorița Kinzler, încercând să ne facă să revenim la ce era mai important, a zis:

— Nu cred c-ar trebui să mai așteptăm două săptămâni până la următoarea noastră întâlnire.

Se uita la Cynthia când a zis asta, nu la mine.

— Sigur, a zis ea, pe un ton stins și distant. Sigur că da – apoi s-a scuzat și a ieșit din birou, ca să se ducă la toaletă.

I-am spus doctoriței Kinzler:

— Mătușa ei, Tess Berman, a fost la dumneavoastră de vreo două ori – la care ea a

ridicat din sprâncene:

— Da.

— Ce v-a spus?

— În mod normal, n-aș discuta cu nimeni despre un alt pacient, dar, în cazul lui Tess Berman, chiar nu e nimic de zis. A venit de două ori, dar nu s-a deschis niciodată în fața mea. Cred că privea cu dispreț întreaga procedură.

O iubeam pe Tess.

∴

Când am ajuns acasă, aveam zece apeluri înregistrate de robotul telefonic, toate de la diferite canale din mass-media. Era și un mesaj lung și pasional din partea Paulei, de la „Reflector”. Spunea că Cynthia le datora telespectatorilor șansa de a revedea cazul în lumina noilor descoperiri. Să precizeze, deci, numai ziua și locul, iar ea se oferea să vină acolo cu o echipă de filmare...

Am privit-o pe Cynthia când a apăsât pe buton ca să șteargă mesajul. Fără să fie agitată sau confuză. Cu o mișcare rapidă și fermă cu degetul arătător.

— Nicio problemă de astă dată, am zis eu, după care mi-am dat seama, Doamne iartă-mă, că-mi scăpase, pur și simplu.

— Poftim? a zis ea, uitându-se la mine.

— Nimic, am zis eu.

— Ce-ai vrut să spui? Că eu n-am avut nicio problemă de data asta? În ce sens?

— Las-o moartă! am zis eu. N-am vrut să zic nimic.

— Te referi la faptul c-am șters mesajul ăla?

— Am spus că nu contează.

— Te gândești la dimineața aia. Când am primit telefonul. Când am șters din greșeală istoricul apelurilor. Ți-am spus ce s-a întâmplat. Eram agitată.

— Sigur că erai.

— Nici măcar nu crezi c-am primit acel telefon, este?

— Ba da, bineînțeles că te cred.

— Și, dacă n-am primit apelul ăla, atunci e-mail-ul trebuie să-l fi scris tot eu, nu? Poate tot atunci când băteam la mașina de scris biletul ăla?

— N-am spus asta.

Cynthia a venit mai aproape, a ridicat o mână și și-a îndreptat degetul spre mine.

— Cum pot să mai stau aici, sub acest acoperiș, dacă nu pot să fiu sută la sută sigură că mă sprijini? Că ai încredere în mine? Nu vreau să știu că mă privești cu suspiciune și răstălmăcești tot ceea ce fac!

— Dar nu fac așa ceva.

— Atunci, spune-mi verde-n față! Spune-mi chiar acum. Uită-te-n ochii mei și spune-mi că ai încredere în mine, că știi că n-am avut niciun fel de amestec în toată povestea asta.

Jur că intenționez să-i spun. Dar o singură fracțiune de secundă de ezitare i-a fost destul Cynthiai ca să-mi întoarcă spatele și să plece.

∴

Când am intrat în camera lui Grace, în noaptea aceea, și am găsit toate luminile stinse, mă așteptam s-o descopăr uitându-se prin telescop, dar ea era deja băgată în pat. Trează și cu ochii larg deschiși.

— Mă mir să te găsesc aici, am zis eu, așezându-mă pe marginea patului și mângâind-o pe o parte a capului, deși tăcea mîlc. Credeam că te găsesc uitându-te după asteroizi. Sau te pomenesci că te-ai și uitat?

— Nu mi-am mai bătut capul, a zis Grace atât de încet, încât abia dac-am auzit-o.

— Nu-ți mai faci griji în privința asteroizilor? am întrebat eu.

— Nu.

— Deci, în viitorul apropiat, n-o să lovească niciunul Pământul? am zis eu, înseninându-mă. Păi, ăsta s-ar cuveni să fie un lucru bun.

— Ba s-ar putea să-l lovească, a zis Grace, întorcându-se cu fața în pernă. Dar nu mai contează.

— Ce vrei să zici, scumpo?

— Toți sunt triști pe-aici.

— Ei, da, scumpo, știu. Fiindcă au fost niște săptămâni mai grele.

— N-a contat că veneau asteroizi sau nu. Mătușa Tess tot a murit. V-am auzind vorbind c-au găsit mașina. Mor oameni tot timpul din diverse motive. Sunt loviți de mașini. Cad cu mașina în apă. Și uneori îi omoară alții.

— Știu.

— Iar mama se poartă de parcă n-am fi în siguranță și nu s-a uitat prin telescopul meu nici măcar o singură dată. Crede că ne amenință nu știu ce, dar nu din spațiul extraterestru.

— N-am lăsa noi să ți se întâmple nimic, am zis eu. Mama și cu mine te iubim foarte mult – dar Grace a preferat să tacă. Eu cred, totuși, c-ar merita să ne uităm așa, măcar o dată, am zis eu, lăsându-mă în jos de pe pat, direct în genunchi, în fața telescopului. Îmi dai voie să arunc o privire? am întrebat.

— Uită-te până nu mai poți, a zis Grace.

Dac-ar fi fost luminile aprinse, ar fi putut să-mi vadă surpriza de pe chip.

— Bine, am zis eu, ajustând poziția telescopului pe stativ, dar uitându-mă pe fereastră mai întâi, ca să mă asigur că nu ne supraveghea nimeni casa.

Apoi mi-am pus ochiul în fața lentilei și am prins telescopul cu mâna. L-am ridicat spre cerul nopții și am văzut stele zburând la capătul celălalt, ca într-un cadru panoramic din *Star Trek*.

— S-aruncăm o privire aici, am zis, dar telescopul a ieșit din stativ, a căzut pe podea și s-a rostogolit până sub biroul lui Grace.

— Ți-am spus, tata, a zis ea. Nu-i bun de nimic.

∴

Am găsit-o și pe Cynthia băgată în pat. Cu cearșafurile trase până la gât, înfășurată ca un cocon. Stătea cu ochii închiși, deși aveam senzația că nu adormise. Pur și simplu, nu voia să facem conversație.

M-am dezbrăcat în chiloți, m-am spălat pe dinți, am dat așternuturile la o parte și m-am băgat în pat lângă ea. Un număr mai vechi din revista *Harper* se afla lângă pat și am răsfoit-o câteva momente, am încercat să-i citesc cuprinsul, dar n-am reușit să mă concentrez.

Am întins mâna și am stins veioza de pe noptieră. M-am așezat mai bine pe partea mea, cu spatele la Cynthia.

— Mă duc să mă întind la Grace, a zis ea.

— Sigur, am zis eu în pernă, apoi, fără să mă uit la ea, am adăugat: Cynthia, te iubesc. Ne iubim unul pe altul. Ceea ce se întâmplă acum ne rupe unul de altul, ne destramă relația. Trebuie să ne gândim la un plan, la o modalitate care să ne permită să trecem împreună prin asta.

S-a dat jos din pat, însă, fără să-mi răspundă. O fâșie de lumină care venea de pe hol a tăiat tavanul în două, ca un cuțit, când Cynthia a deschis ușa, apoi a dispărut, după ce a închis-o. Bine, m-am gândit eu. Eram prea obosit ca să mă împotrivesc, prea obosit ca să încerc s-o împac. Și, curând, am adormit.

De dimineață, când m-am trezit, Cynthia și Grace nu mai erau, dispăruseră.

TREIZECI ȘI UNU

Chiar dacă nu ne-am fi certat, nu m-aș fi mirat să n-o găsesc pe Cynthia în pat a doua zi dimineța. Când m-am trezit, la ora 6:30, mi-am imaginat că adormise în patul lui Grace și că rămăsese acolo peste noapte. Așa că nu mi-am târât imediat pașii pe hol, ca să văd unde erau.

M-am sculat, mi-am tras blugii pe mine, am intrat în baia vecină și mi-am dat cu niște apă pe față. Arătasem și mai bine de atât. Stresul ultimelor săptămâni avusese un efect devastator. Aveam cearcăne sub ochi și cred că, de fapt, slăbisem și câteva kilograme. Aș fi putut admite asta, dar aș fi preferat să slăbesc urmând o schemă care să nu se bazeze în întregime pe stres. Aveam ochii înroșiți și arătam de parcă ar fi fost nevoie să mă și tund.

Suportul de prosoape era chiar lângă fereastra care dădea spre alee. Când am întins mâna după prosop, lumea de afară, văzută printre jaluzele, mi s-a părut altfel. Spațiile goale dintre șipci erau, de obicei, albe și argintii, de la culorile celor două mașini ale noastre. Dar, de data asta, erau numai argintii și de culoarea bitumului.

Am ridicat storurile. Mașina Cynthiai nu era pe alee.

Am bombănit ceva de genul: „Ce dracu’?”

Apoi, am străbătut holul tiptil, în picioarele goale și fără cămașă, până la camera lui Grace și am deschis ușa. Fata noastră nu se trezea niciodată atât de devreme și aveam toate motivele să mă aștept s-o găsesc în pat.

Cuvertura era împăturită, iar patul – gol.

Aș fi putut să strig numele soției sau al fiicei mele din capul stărilor, dar era încă foarte devreme și, dacă mai exista vreo șansă ca, în afară de mine,

să mai fi fost și ele în casă, dormind, n-aș fi vrut să le trezesc.

Mi-am băgat capul în birou și nu era nimeni acolo, așa c-am coborât în bucătărie.

Arăta exact ca în noaptea dinainte. Totul era curat și pus la loc. Nu-și luase nimeni micul dejun înainte să plece.

Am deschis ușa de la pivniță și, de astă dată, chiar mi s-a părut util să strig:

— Cyn!

Era o tâmpenie, știu, având în vedere că mașina ei nu se afla pe alee, dar, cum lucrul ăsta n-avea nicio logică, trebuia să mă conduc, până la un punct, după teoria că mașina fusese furată.

— Ești aici jos?

Am așteptat s-aud un sunet, apoi am strigat iar:

— Grace!

Când am deschis ușa din față, ziarul de dimineață m-aștepta în prag.

Mi-a fost greu, pe moment, să scap de senzația că trăiam un episod din viața Cynthiei.

Dar, spre deosebire de dimineața din urmă cu douăzeci și cinci de ani, am găsit un bilet.

Era împăturit și stătea pe masa din bucătărie, vârat între solniță și piperniță. Am întins mâna după el și l-am desfăcut. Era scris de mână, iar scrisul îi aparținea, fără urmă de îndoială, Cynthiei. Zicea:

„Terry,

Eu plec.

Nu știu nici unde, nici pentru cât timp, știu numai că nu mai pot să rămân aici nicio clipă.

Nu te urăsc. Dar, când văd îndoiala din ochii tăi, mă simt sfâșiată. Simt că-mi pierd mințile când văd că nu mă crede nimeni. Înțeleg că Rona Wedmore încă nu știe ce să creadă.

Ce-o să se întâmple în continuare?
Cine o să mai intre după bunul plac la noi în casă? Cine o să ne mai urmărească din stradă? Cine o să mai moară?

Nu vreau să fie Grace aceea. Așa c-o iau cu mine. Îmi imaginez că tu ai destulă minte, cât să ai grijă de tine. Cine știe. Poate, dacă eu plec din casă, o să te simți chiar mai în siguranță.

Vreau să-l caut pe tata, dar n-am nici cea mai vagă idee de unde să încep. Poate că asta a descoperit domnul Abagnall după ce s-a dus și s-a întâlnit cu Vince. Pur și simplu, nu știu.

Tot ce știu este că am nevoie să fiu singură. Grace și cu mine aveam nevoie amândouă să petrecem ceva timp ca mamă și fiică, fără să mai trebuiască să ne facem griji pentru altceva în afară de a fi mamă și fiică.

Nu voi avea mobilul deschis prea des. Știu că se poate face chestia aia numită triangulație, ca să fie găsite anumite persoane. Dar o să-mi verific din când în când mesajele. Poate că, la un moment dat, o să simt nevoia să vorbesc cu tine. Numai că nu acum.

Sună la școală, spune-le despre Grace, c-o să lipsească o vreme. Eu n-o să sun la magazin. Pamela poate să creadă ce vrea.

Nu mă căuta.

Încă te mai iubesc, dar deocamdată nu vreau să mă găsești.

Cyn”.

L-am citit de trei, poate de patru ori. Apoi, am ridicat receptorul și am sunat-o pe telefonul mobil, în pofida a ceea ce-mi scrisese. A intrat direct

căsuța vocală și i-am lăsat un mesaj: „Doamne, Cyn. Sună-mă”.

După care, am trântit receptorul și am urlat:

— La dracu’! La dracu’!

Am străbătut bucătăria de la un cap la altul de câteva ori, neștiind ce să fac. Am deschis ușa, am mers până la capătul aleii, în continuare numai în blugi, și m-am uitat într-o parte și alta a străzii, ca și cum aș fi putut ghici în mod miraculos încotro o luaseră Cynthia și Grace. M-am întors în casă, am înhățat din nou telefonul și, ca în transă, am introdus numărul pe care-l formam ori de câte ori simțeam nevoia să stau de vorbă cu cineva care o iubea pe Cynthia tot atât de mult ca și mine.

Formasem numărul lui Tess.

Și, când telefonul a sunat a treia oară și n-a ridicat nimeni receptorul, mi-am dat seama ce făcusem, ce greșală incredibilă comiseseam. Am închis, m-am așezat la masa din bucătărie și am început să plâng. Cu coatele pe masă, mi-am lăsat capul în mâini și toate angoasele au ieșit la suprafață.

Nu știi exact câtă vreme am stat acolo, singur, la masa din bucătărie, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji. Presupun că destul cât să-mi sece toate. Imediat ce le-am epuizat, n-am avut încotro și a trebuit să-mi fac un plan de bătaie.

∴

Am urcat înapoi în dormitor și m-am îmbrăcat. Simțeam nevoia să-mi tot spun câteva lucruri.

Mai întâi, că Cynthia și Grace erau bine. Nu era ca și cum ar fi fost răpite sau ceva de genul ăsta. Și apoi, că nu-mi puteam închipui că Cynthia ar fi permis ca lui Grace să i se întâmple ceva rău, indiferent cât ar fi fost de supărată.

O iubea pe Grace.

Dar ce avea să creadă fiica mea? Maică-sa o trezise în toiul nopții, îi spusese în șoaptă să-și strângă niște lucruri și amândouă ieșiseră afară din casă pe furiș, ca să n-o audă taică-său?

Cynthia trebuie să fi fost convinsă, în sufletul ei, că așa era cel mai bine să procedeze, dar n-avusese dreptate. Greșise și n-ar fi trebuit s-o pună pe Grace să treacă prin așa ceva.

Din acest motiv, nu mi-a venit deloc greu să ignor dorința Cynthiai de a nu le căuta.

Grace era fiica mea. Dispăruse. Și chiar aveam de gând s-o caut. Și să încerc să-mi rezolv problemele cu nevasta mea.

Am scormonit prin bibliotecă, am scos o hartă cu Noua Anglie și statul New York și am desfăcut-o pe masa din bucătărie. Mi-am lăsat privirile să rătăcească de la Portland în jos până la Providence, de la Boston în stânga spre Buffalo, întrebându-mă unde s-ar fi putut duce Cynthia. M-am uitat la granița dintre Connecticut și Massachusetts, la orașul Otis și la vecinătățile carierei. Nu mi-o puteam imagina ducându-se acolo. Nu cu Grace după ea. Care ar fi fost scopul? Ce ar fi avut de aflat mergând înapoi?

Mai era orașul Sharon, de unde fusese originară Connie Gormley, femeia omorâtă într-un accident rutier înscenat – dar nici asta n-avea nicio logică. Cynthia nu crezuse niciodată cu adevărat că articolul acela decupat din ziar ar fi însemnat ceva, cel puțin nu așa ca mine. Nu mi-o închipuiam mergând într-acolo.

Poate că dezlegarea n-o puteam găsi uitându-mă pe o hartă. Poate că trebuia să-ncerc să-mi aduc aminte de niște nume. De oameni din trecutul ei. Oameni la care Cynthia ar fi putut să apeleze în acele momente de maximă disperare, pentru a găsi niște răspunsuri.

M-am dus în camera de zi, unde am găsit cele două cutii de pantofi cu amintiri din copilăria Cynthiai. Având în vedere cum fuseseră ultimele săptămâni, cutiile nu mai fuseseră depozitate în locul obișnuit, în partea cea mai de jos a debaralei din camera noastră.

Am început să scormonesc la întâmplare prin conținutul cutiilor, azvârlind pe măsuta de cafea tăieturi vechi din ziare și bonuri fiscale, dar n-aveau niciun înțeles pentru mine. Părea că se reuneau toate într-un mozaic gigant, cu un model de nedeslușit.

M-am întors în bucătărie și l-am sunat acasă pe Rolly. Era prea devreme, ca să fi plecat deja la școală. A răspuns Millicent.

— Bună, Terry, a zis ea. Ce se întâmplă? Nu vii astăzi?

— Rolly m-a învoit deja, am zis eu. Millie, nu cumva, din întâmplare, Cynthia a luat legătura cu tine?

— Cynthia? Nu, Terry. Ce se petrece? Cynthia nu-i acasă?

— A plecat. A luat-o și pe Grace cu ea.

— Stai să ți-l dau pe Rolly.

Am auzit-o punând jos telefonul și, câteva secunde mai târziu, Rolly a zis:

— Cynthia a plecat?

— Da. Nu știu ce să fac.

— La dracu'. Și voiam s-o sun astăzi, ca să văd cum se mai simte, dacă dorea să vorbim. Nu ți-a spus unde pleacă?

— Rolly, dac-aș ști unde dracului s-a dus, nu te-aș căuta la telefon atât de devreme.

— Bine, bine. Cristoase! Nu știu ce să zic. De ce a plecat? V-ați certat, ce-ați făcut?

— Da, într-un fel. Am dat-o în bară. Și cred că i-au ajuns toate câte s-au întâmplat. Nu se simțea în siguranță aici, a vrut s-o protejeze pe Grace. Dar a procedat greșit. Uite, dacă primești vreo veste de la ea, dac-o vezi, dă-mi de știre, bine?

— Așa o să fac, a zis Rolly. Și tu, dac-o găsești, să ne dai un telefon.

După care, am sunat la cabinetul doctoriței Kinzler. Nu-și începuse încă programul, așa c-am lăsat un mesaj, am spus că Cynthia a dispărut, am

rugat-o să-mi dea un telefon și mi-am lăsat numerele de acasă și de mobil.

Singura persoană pe care aş mai fi putut-o suna era Rona Wedmore. Am reflectat la asta și apoi m-am hotărât să n-o anunț. Nu era, din câte-mi dădeam seama, de partea noastră cu totul.

Cred că eu pricepeam motivele Cynthiei de a dispărea, dar nu eram la fel de sigur că le-ar fi înțeles și Wedmore.

Și-apoi, totuși, mi-a trecut prin minte un nume. O persoană pe care n-o întâlnisem niciodată, cu care nu vorbisem și pe care nici măcar n-o văzusem de la depărtare. Dar numele îmi tot venea în gând.

Poate că era momentul să stau de vorbă cu Vince Fleming.

TREIZECI ȘI DOI

Dacă m-aș fi putut convinge s-o sun pe Rona Wedmore, aș fi putut s-o întreb direct unde-l găseam pe Vince Fleming și aș fi câștigat ceva timp. Îmi spusese deja că numele îi era cunoscut. Abagnall ne spusese că Vince avea cazier pentru mai multe delikte. Se credea chiar că fusese complice la un asasinat din răzbunare, după ce tatăl îi fusese ucis, la începutul anilor '90. Erau șanse mari ca un detectiv de poliție să știe pe unde și-ar fi putut face veacul un tip de felul ăsta.

Dar nu voiam să vorbesc cu Wedmore.

M-am dus la calculator și am început să caut după numele Vince Fleming și Milford. Am găsit două articole informative într-un ziar din New Haven din ultimii ani: unul detalia cum fusese acuzat de molestare. Folosise fața cuiva ca să-și desfacă el o sticlă cu bere. Se renunțase la proces când victima hotărâse să-și retragă acuzațiile. Eram gata să pun pariu că articolul nu se sfârșea acolo, dar ediția online a ziarului respectiv nu conținea și restul.

Mai era un articol în care Vince Fleming apărea menționat în treacăt de cineva care lansase zvonul că s-ar fi aflat în spatele unei serii de furturi auto în sudul statului Connecticut. Deținea un service auto undeva în oraș, într-o zonă industrială, și era și o fotografie cu el intrând într-un bar numit „Mike's”, genul de poză ușor granulată, făcute de un fotograf care nu voia ca subiectul lui să știe că era pozat acolo.

Nu fusesem niciodată în localul acela, dar trecusem cu mașina pe lângă el de multe ori.

Am scos *Paginile Aurii* și am găsit mai multe reclame de firme în care se reparau mașini lovite. Din ce-am găsit, însă, nu mi-a fost imediat clar

care i-ar fi putut aparține lui Vince Fleming – n-am găsit niciun „Atelierul lui Vince” sau „Tinichigeria lui Fleming”.

Aș fi putut să încep să dau telefon la toate service-urile din zona Milford sau să întreb de Vince Fleming la „Mike’s”. Poate c-aș fi reușit acolo să găsesc pe cineva care să mă îndrume în direcția potrivită sau care să-mi spună, cel puțin, cum se numea atelierul auto pe care-l deținea Vince și în care, dac-ar fi fost să dăm crezare celor afirmate în ziare, dezmembra mașini furate ocazional pentru piese.

Deși nu-mi era foarte foame, am simțit nevoia de ceva mâncare în stomac și mi-am pus două felii de pâine în prăjitor, pe care le-am uns apoi cu unt de arahide. Mi-am aruncat o geacă pe mine, m-am asigurat că aveam în buzunarul ei telefonul mobil și m-am dus la ușa din față.

Când am deschis-o, am dat nas în nas cu Rona Wedmore.

Am sărit înapoi.

— Cristoase! am exclamat. Mi-a sărit inima din loc!

— Domnule Archer, a zis ea, păstrându-și calmul.

În mod evident, deschiderea bruscă a ușii mă speriasse mai mult pe mine decât pe ea.

— Bună dimineața, i-am spus. Tocmai ieșeam.

— Doamna Archer e acasă? Nu-i văd mașina.

— A ieșit. Vă pot ajuta eu cu ceva? Mai aveți vreo informație nouă?

— Nu, a zis ea. Când se întoarce?

— Nu știu exact. Pentru ce aveți nevoie de ea?

Polițista mi-a ignorat întrebarea.

— E la serviciu?

— Poate că da.

— Știți ceva? O s-o sun. Cred că mi-am notat pe undeva numărul ei de mobil – și și-a scos carnetul.

— Nu răspun... am dat să zic, dar m-am oprit.

— Nu răspunde la telefon? a zis Rona Wedmore. Să vedem dacă aveți dreptate – a tastat numărul, a pus telefonul la ureche, a așteptat, apoi a închis. Aveți dreptate. Nu vrea să răspundă la telefon?

— Câteodată, am zis eu.

— Când a plecat doamna Archer? a întrebat ea.

— În dimineața asta, am zis eu.

— Pentru c-am trecut cu mașina pe-aici pe la ora unu noaptea, ieșind mai târziu din tură și așa mai departe, iar mașina ei nu se afla nici atunci aici.

La dracu'. Cynthia pornise la drum cu Grace chiar mai devreme decât crezusem eu.

— Serios? am zis. Ar fi trebuit să treceți pe la noi să ne salutați!

— Unde e soția dumneavoastră, domnule Archer?

— Nu știu. Reveniți după-amiază. Poate o găsiți atunci.

O parte din mine ar fi vrut să-i ceară ajutorul polițistei Wedmore, dar mi-era teamă să n-o fac pe Cynthia să pară și mai vinovată în ochii ei, decât era deja.

Limba i se plimba din nou prin gură. S-a oprit o clipă, ca să poată întreba:

— A luat-o și pe Grace?

N-am putut să spun nimic pentru moment, apoi:

— Chiar am ceva treabă!

— Arătați îngrijorat, domnule Archer. Și știți ceva? Chiar trebuie să fiți. Soția dumneavoastră s-a aflat sub o mare tensiune. Vreau să luați legătura cu mine de îndată ce apare.

— Nu știu ce credeți c-a făcut, am zis eu. Aici soția mea e victimă, nu altceva. De-atâția ani a fost lipsită de familie. Mai întâi de părinții și de fratele ei, acum și de mătușă.

Rona Wedmore mi-a îndreptat degetul arătător spre piept.

— Sunați-mă! — și mi-a înmănat o altă carte de vizită, apoi s-a întors și s-a îndreptat spre mașină.

Câteva secunde mai târziu, mă aflu și eu în mașina mea, luând-o la stânga pe șoseaua Bridgeport spre cartierul Devon al Milfordului. Barul „Mike's” era o clădire mică din cărămidă, zid în zid cu un magazin „7-Eleven”, având cele cinci litere luminoase de neon ale firmei de la intrare dispuse pe verticală, de la etajul întâi până deasupra intrării. Vitrinele aveau niște inscripții care făceau reclamă la berile Schlitz, Coors și Budweiser.

Am parcat după colț și am venit pe jos înapoi, nefiind sigur că barul era deschis dimineața, dar, de îndată ce am intrat, mi-am dat seama că pentru mulți nu era niciodată prea devreme ca să bea.

Erau vreo zece-doisprezece clienți în sala luminată difuz, doi cocoțați pe taburete înalte, la tejghea, purtând o conversație între ei, restul împrăștiati pe la mese. M-am apropiat de bar, puțin mai încolo de cei doi tipi, m-am sprijinit de el până când i-am atras atenția bărbatului scund și îndesat, îmbrăcat într-o cămașă în carouri, care lucra de cealaltă parte a tejghelei.

— Ce vă dau? a întrebat el, cu o halbă udă într-o mână și un prosop în cealaltă, pe care l-a strecurat în halbă și l-a răsucit de mai multe ori înainte și înapoi.

— Salut! am zis eu. Caut un tip, cred că vine des pe aici.

— Multă lume ne frecventează, a zis el. Are și un nume, tipul ăsta?

— Vince Fleming.

Fața barmanului a rămas lipsită de expresie — cred c-ar fi fost un bun jucător de poker. N-a tresărit, n-a ridicat din sprâncene. Și nici n-a spus nimic imediat.

— Fleming... Fleming... a zis el. Nu-s sigur.

— Are un service auto aici în oraș, am zis eu. Cred că e genul de om pe care, dacă ar veni aici, l-

ați cunoaște.

Mi-am dat seama că cei doi tipi de la bar nu mai vorbeau între ei.

— Ce treabă aveți cu el? a întrebat barmanul.

Am zâmbit, încercând să fiu politicoș.

— Un fel de problemă personală, am zis eu. Dar v-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ați spune unde l-aș putea găsi. Numai o clipă!

Mi-am scos portofelul, chinându-mă un moment să mi-l iau din buzunarul din spate al blugilor. O manevră penibilă și stângace. Pe lângă mine, Colombo era mic copil. Am pus o bancnotă de zece dolari pe tejghea.

— E cam devreme ca să beau o bere, dar m-aș bucura să vă răsplătesc pentru osteneală.

Unul dintre tipii de la bar plecase pe furiș. La closet, poate.

— Ține-ți, dom ne banii, a zis barmanul. Dacă vrei să-mi lași numele, data viitoare când vine, aș putea să i-l șoptesc.

— Ai putea măcar să-mi spui unde lucrează? Uite care-i treaba, nu vreau să-i fac probleme. Vreau numai să aflu dacă nu cumva o persoană pe care o caut a venit să-l vadă.

Barmanul a cântărit posibilitățile și a hotărât, foarte probabil, că locul în care-și avea Fleming atelierul era cunoscut de toată lumea, așa c-a zis:

— Garajul Dirksen. Știi unde vine asta? — la care eu am clătinat din cap că nu. Peste pod, în Stratford, a zis el.

Mi-a trasat și o mică hartă pe un șervețel de cocteil.

Am ieșit afară, mi-a trebuit o clipă ca să mi se obișnuiască iar ochii cu lumina soarelui și m-am urcat în mașină. Până la Garajul Dirksen erau numai vreo trei kilometri și am ajuns acolo în mai puțin de cinci minute. M-am uitat în oglinda retrovizoare, întrebându-mă dacă nu cumva Rona Wedmore mă urmărea, dar nu mi-a sărit în ochi

nicio mașină fără însemne, care ar fi putut și a poliției.

Garajul Dirksen era o clădire din prefabricate, cu un singur nivel, cu o curte pavată în față și un camion negru de tractare în mijlocul acelei curți. Am parcat și am trecut pe lângă un Volkswagen-Broscuță cu fața zdrobită și un Ford Explorer cu cele două portiere de pe partea șoferului căzute și am pătruns în garaj pe la intrarea clienților.

Am nimerit într-un birouaș din geamuri, care dădea înspre o hală mare, unde erau vreo șase mașini în diferite stadii de reparație. Unele erau cafenii de la grund, altele mascate cu hârtie, așteptând să fie vopsite, două cu aripile demontate. Un puternic miros chimic mi-a pătruns în nări și nu s-a oprit până la creier.

La biroul din fața mea se afla o tânără care m-a întrebat ce pofteam.

— Am venit să-l întâlnesc pe Vince, am zis eu.

— Nu-i aici.

— Este ceva important, am zis eu. Numele meu e Terry Archer.

— Despre ce e vorba?

Aș fi putut să-i spun că era vorba despre soția mea, dar asta ar fi declanșat semnalul de alarmă. Când un bărbat merge să caute un alt bărbat și spune că e vorba de soția lui, e greu de crezut c-ar putea ieși ceva bun din asta.

Așa c-am zis:

— Trebuie să vorbesc cu el.

Și, bine, trebuia să vorbesc cu el, dar ce anume? Luasem deja în calcul partea asta? Aș fi putut începe cu: „Te-ai întâlnit cumva cu soția mea? Îți aduci aminte de ea? O știai drept Cynthia Bigge. Erai cu ea la un *rendez-vous* în noaptea în care i-a dispărut familia, mai ții minte?”

Și, de îndată ce aș fi spart gheața cu așa ceva, aș fi putut să încerc și altceva de genul: „Apropo, ai avut ceva de-a face cu asta? Nu cumva, din întâmplare, i-ai pus pe maică-sa și pe frate-său

într-o mașină și i-ai aruncat de pe o stâncă într-o carieră părăsită?”

Ar fi fost mult mai bine dacă mi-aș fi făcut un plan dinainte. Dar singurul lucru care mă motiva era faptul că soția mă părăsise și asta era prima mea oprire din căutatul cailor verzi de pe pereți

— După cum v-am spus, domnul Fleming nu este acum aici, a zis femeia. Dar îmi puteți lăsa un mesaj.

— Numele meu, am repetat, e Terry Archer – și i-am dat numerele mele de mobil și de acasă. Chiar am ceva important de vorbit cu el.

— Da, mă rog, și dumneavoastră, ca și mulți alții, a zis ea.

Așa c-am părăsit Garajul Dirksen, m-am oprit în plin soare și mi-am spus: „Și acum, idiotule?”

Tot ce știam sigur era că simțeam nevoia de o cafea. Poate că, bând o cafea, mi-ar fi venit în minte vreun plan inteligent. Era o gogoșerie până la prima intersecție, așa c-am luat-o într-acolo. Mi-am comandat o cafea medie cu frișcă și zahăr și m-am așezat la o masă murdară de șervețele rămase de la gogoși. Le-am dat la o parte din fața mea cu grijă, ca să nu mă murdăresc de glazură sau de bomboane, și mi-am scos telefonul mobil.

Am încercat din nou la Cynthia și mi-a intrat iar căsuța vocală. „Iubito, sună-mă. Te rog”.

Tocmai îmi strecuram telefonul în buzunar, când a început să sune.

— Alo? Cyn?

— Domnul Terry Archer?

— Da.

— Doctor Kinzler la telefon.

— A, dumneavoastră sunteți. Am crezut c-ar fi putut fi Cynthia. Dar vă mulțumesc că mi-ați întors apelul.

— În mesajul duminică spuneai că ți-a dispărut soția?

— A plecat în miez de noapte, am zis. Cu Grace cu tot – la care doctorița Kinzler a tăcut. Am crezut

că se întrerupsese conexiunea. Alo?

— Da, sunt aici. N-a luat legătura cu mine. Cred c-ar trebui s-o găsești, domnule Archer.

— Vă mulțumesc. Mi-e de mare ajutor sfatul dumneavoastră. Chiar asta încerc să fac în momentul acesta.

— Tot ce vreau să zic este că soția dumitale a fost foarte stresată în ultima vreme. Teribil de tensionată. Nu sunt sigură că e în întregime... stabilă. Nu cred că este un mediu favorabil pentru fiica dumitale și a ei.

— Ce anume sugerați?

— Nu sugerez nimic. Cred numai c-ar fi bine s-o găsești cât mai repede cu putință. Și, dac-o să ia legătura cu mine, o să-i recomand să se întoarcă înapoi acasă.

— Nu cred că se simte în siguranță acolo.

— Atunci, trebuie să faci dumneata în așa fel, încât să fie un loc sigur pentru ea și pentru fată, a spus doctorița Kinzler. Mai am un apel – și a închis.

La fel de pragmatică întotdeauna, m-am gândit eu.

Golisem deja jumătate din cafea până să-mi dau seama că era atât de amară, încât nu putea fi băută, am aruncat restul și am ieșit din gogoșerie.

Un SUV roșu a dat buzna de după colț și s-a oprit brusc în fața mea, mușcând din trotuar. S-au deschis amândouă portierele de pe partea dreaptă și doi tipi șifonați, oarecum burtoși, în niște blugi pătați de ulei, cu jachete de blugi și tricouri jechoase, s-au dat jos din mașină – unul era chel, celălalt avea un păr blond murdar.

— Urcă-n mașină! a zis cel cu chelie.

— Ba, pardon! am zis eu.

— L-ai auzit doar, a zis blondul. Treci dracului în mașină!

— Nu prea cred, am zis eu, făcând un pas înapoi spre gogoșerie.

S-au repezit amândoi deodată, luându-mă fiecare de câte un braț.

— Hei! am strigat eu, în timp ce mă târau către portiera din spate a SUV-ului. Nu se poate să faceți așa ceva. Dați-mi drumul! Nu se poate să înhățați lumea de pe stradă!

M-au vârat înăuntru. Am alunecat de pe banchetă și am căzut pe podeaua din spate. Blondul s-a urcat în față. Chelul, în spate, punându-mi un bocanc pe spinare, ca să mă țină la podea. În timp ce mă prăvăleam în mașină, zărisem un al treilea bărbat la volan.

— Știi ce-am crezut la un moment dat c-o să spună? l-a întrebat chelul pe tovarășul său.

— Ce?

— Am crezut că voia să zică „jos laba”.

S-au stricat amândoi de râs.

Treaba era că tocmai asta intenționasem să spun.

TREIZECI ȘI TREI

Ca profesor de liceu care predam limba engleză, nu aveam prea multă experiență în a fi înhățat de doi gealați din fața unei gogoșerii și aruncat în spatele unui SUV.

Am învățat, însă, rapid că nu era nimeni interesat în mod deosebit de ce aveam eu de zis.

— Măi, băieți! le-am spus din locul meu de pe podeaua din spate. Ați făcut o greșală.

Am încercat să mă întorc nițel într-o parte, ca să-l pot zări măcar pe tipul cu chelie care mă apăsa cu bocancul pe spinare.

— Tacă-ți gura! a zis el, uitându-se la mine.

— Vreau numai să spun că nu sunt eu genul care să suscite interesul cuiva, am zis eu. Nu am niciun fel de intenții rele în ceea ce vă privește. Cine credeți că sunt? Din vreo bandă? Vreun polițist? Sunt *profesor*.

De pe locul din față, blondul a zis:

— I-am urât pe toți profii mei. Nu scoteam o vorbă, că mă și căpăceau.

— Îmi pare rău, știu că sunt mulți profesori vrednici de dispreț, dar ceea ce încerc să spun e că n-am nimic de-a face...

Chelul a oftat, și-a desfăcut geaca și a scos un pistol care probabil că nu era cea mai mare armă din lume, dar, din locul meu de sub gheata lui, părea cât un tun. Mi l-a pus la cap.

— Dac-o să fiu nevoit să te-mpușc în mașină, șefu' are să se enerveze pentru sângele, oasele și creierii împrăștiați pe toată nenorocita de tapițerie, dar când o să-i explic că n-ai vrut să taci dracului din gură, cum ți s-a spus, cred c-o să înțeleagă.

Am tăcut.

Nu trebuia să fii Sherlock Holmes, ca să-ți dai seama că toată întâmplarea avea o legătură

oarecare cu întrebările mele despre Vince Fleming. Poate că unul dintre tipii cocoțați pe taburet la barul „Mike’s” dăduse un telefon. Poate că barmanul sunase la service înainte chiar ca eu să fi ajuns acolo. Apoi, cineva le telefonase celor doi bătauși, cerându-le să afle de ce voiam să-l întâlnesc pe Vince Fleming.

Numai că nimeni nu puneă întrebarea asta.

Poate că nici nu le păsa. Poate că fusese de ajuns faptul că puneam întrebări. Dacă te interesezi în stânga și în dreapta de Vince, sfârșești negreșit în spatele unui SUV și nu-ți mai dă nimeni de urmă niciodată.

Am început să mă gândesc la cum aș fi putut scăpa. Eram eu împotriva celor trei zdrahoni. Judecând după grăsimea excedentară din jurul taliei, poate că nu erau cei mai în formă bătauși din Milford, însă cât de sportiv trebuie să fii când ești înarmat? Dacă unul dintre ei avea un pistol, mi se părea just să cred că aveau și ceilalți doi. I-aș fi putut smulge arma chelului, să-l împușc, să deschid portiera și să sar dintr-o mașină în plină viteză?

Nici în visele mele cele mai optimiste!

Pistolul se afla încă în mâna chelului, sprijinit de un genunchi. Celălalt picior rămăsese proptit în spinarea mea. Blondul și șoferul vorbeau nu despre mine, ci despre o partidă de baseball din noaptea precedentă. Apoi, blondul a zis:

— Ce dracu-i ăsta?

Șoferul a zis:

— Un CD.

— Asta văd și eu. Dar mă interesează ce fel de CD este. Doar n-ai de gând să-l bagi în aparat?

— Ba da.

Am auzit vâjâitul caracteristic al unui CD introdus într-un radiocasetofon de mașină.

— Nu te cred, bă, a zis blondul.

— Ce nu crezi? a întrebat chelul de pe locul din spate.

Până să mai apuce careva să spună ceva, a început muzica.

Un pasaj introductiv instrumental, apoi: „De ce apar brusc păsări, de fiecare dată când ești în apropiere?”

— Băga-mi-aș! a zis chelul. Ăștia nu-s căcații ăia de Carpenters?

— Ei! a exclamat șoferul. Gura! Eu am crescut cu ei.

— Cristoase! a zis blondul. Păsărica asta de cântă nu-i aia care nu voia să mănânce nimic?

— Ba da, a zis șoferul. Suferea de anorexie.

— Oamenii ăștia, a zis chelul, ar trebui să-și ia dracului un hamburger, ceva, să bage-n ei.

Ar fi putut, oare, trei tipi care dezbăteau meritele unei formații muzicale din anii șaptezeci să mă ducă undeva și să mă lichideze? N-ar fi trebuit ca dispoziția din mașină să fi fost ceva mai îndârjită? Pe moment, mi-a mai venit inima la loc. Apoi, m-am gândit la scena din *Pulp Fiction*, în care Samuel L. Jackson și John Travolta se contrazic despre cum i se spune la Paris Big Mac-ului și asta cu doar câteva momente înainte să se ducă într-un apartament și să comită o crimă. Tipii ăștia nici măcar nu aveau stilul celor doi. De fapt, unul dintre ei – sau mai mulți – degaja un damf evident de transpirație.

Așa se sfârșește totul? Pe locul din spate al unui SUV? Acum bei o cafea într-o gogoșerie, încercând să-ți găsești soția și fiica dispărute, și în clipa următoare te uiți în țeava pistolului unui necunoscut, întrebându-te dacă nu cumva ultimele cuvinte pe care le vei auzi în viață vor fi: „Tânjesc să fiu... lângă tine”.

Am cotit de vreo două ori, am trecut peste niște șine de cale ferată, apoi mi s-a părut că SUV-ul cobora foarte lin, ca și cum ne-am fi îndreptat spre țarm. În jos, în direcția estuarului.

Apoi, vehiculul a încetinit, a luat-o brusc la dreapta, a sărit peste o bordură și a oprit. Privind în

sus, pe fereastră, am văzut cerul în mare parte, dar și fațada unei case. Când șoferul a oprit motorul, am auzit pescăruși.

— Bine, a zis chelul, uitându-se în jos la mine. Vreau să nu-mi faci belele. Ne dăm jos, urcăm niște scări și intrăm într-o casă și, dacă încerci să fugi, sau să strigi după ajutor, sau să faci orice alt gest idiot, o pățești. Ai înțeles?

— Da, am zis eu.

Blondul și șoferul coborâseră deja din mașină. Chelul a deschis portiera, s-a dat jos și el, iar eu m-am ridicat mai întâi pe bancheta din spate, apoi m-am tras afară din SUV.

Ne aflam pe o alee între două vile de pe plajă. Bănuiam că eram undeva în cartierul Broadway-Est. Acolo casele sunt construite destul de aproape una de alta și, uitându-mă spre sud printre ele, am văzut plaja și, dincolo de ea, estuarul Long Island. Când am zărit insula Charles, am fost și mai sigur că ne găseam, într-adevăr, acolo.

Chelul mi-a făcut semn să urc o scară exterioară, din trepte care duceau la primul etaj al unei case zugrăvite în galben pal. Parterul era, în mare parte, garaj. Blondul și șoferul au luat-o înainte, apoi am urcat eu și, în urma mea, chelul. Treptele erau acoperite cu nisip de pe plajă și atenuau zgomotele produse de pașii noștri.

La capătul scărilor, șoferul a deschis o ușă din plasă și noi, ceilalți, am intrat înaintea lui într-o cameră spațioasă, cu uși culisante din sticlă, care se deschideau înspre apă și înspre o terasă care domina plaja. Imediat după ușă, se aflau o canapea, niște scaune și o poliță plină de romane broșate, iar, dacă înaintai în cameră, vedeai o masă și o bucătărie de-a lungul peretelui din spate.

Un alt bărbat bine făcut stătea în dreptul aragazului, cu spatele la mine, ținând o tigaie într-o mână și o spatulă în cealaltă.

— Ăsta e, a zis blondul.

Bărbatul a încuviințat din cap, fără să spună nimic.

— Suntem jos, în mașină, a zis chelul și le-a făcut semn cu mâna blondului și șoferului să-l urmeze afară. Au ieșit toți trei și le-am auzit bocancii îndepărtându-se pe scări.

Am rămas acolo, în mijlocul încăperii. În mod normal, m-aș fi întors ca să admir priveliștea de dincolo de ușile din sticlă și aș fi ieșit, poate, pe terasă, ca să iau o gură de aer marin. Dar, în loc de asta, m-am holbat la bărbatul aflat cu spatele la mine.

— Vrei niște ouă? a întrebat el.

— Nu, mulțumesc, am zis eu.

— Nu-i niciun deranj, a zis el. Prăjite, jumări, ochiuri, orice fel...

— Nu, dar mulțumesc oricum, am zis eu.

— Mă scol mai târziu, uneori vine vremea prânzului până s-apuc să-mi pregătesc micul dejun, a zis el.

Apoi a întins mâna spre bufet, a scos o farfurie și a transferat niște ouă jumări pe ea, a adăugat niște cârnăciori pe care probabil că-i preparase înainte și care se aflau pe un prosop de hârtie, după care a băgat mâna într-un sertar de tacâmuri după o furculiță și ceea ce părea să fie un cuțit de friptură.

S-a întors cu fața, s-a dus la masă, a tras un scaun și s-a așezat.

Era cam de vârsta mea, deși cred c-aș fi putut spune la modul obiectiv că arăta ceva mai trecut. Avea urme de vărsat de vânt pe față și o cicatrice lungă de două degete deasupra ochiului drept, iar părul, cândva negru, îi era în mare parte grizonant acum. Purta un tricou negru, băgat în niște blugi de aceeași culoare, și am văzut pe brațul drept partea de jos a unui tatuaj, dar nu suficient cât să-mi dau seama ce anume reprezenta. I se vedea burta prin tricou și simplul efort de a se lăsa pe scaun i-a smuls un oftat.

A făcut semn cu mâna spre scaunul din fața lui. M-am apropiat precaut și m-am așezat. A întors cu vârful în jos o sticlă de ketchup și a așteptat ca o mare cantitate să-i aterizeze pe farfurie lângă ouă și cârnăciori. Avea o cană de cafea în fața lui și când a întins mâna după ea, m-a întrebat:

— Cafea?

— Nu, i-am răspuns eu. Tocmai am băut una la gogoșerie.

— Cea de lângă service-ul meu? a zis el.

— Da.

— Nu-i prea bună cafeaua de-acolo.

— Nu, nu e. Am aruncat jumătate din ea, am zis eu.

— Te cunosc de undeva? m-a întrebat el, îndesându-și niște ouă în gură.

— Nu, am zis eu.

— Dar întrebi de mine. Mai întâi la „Mike’s”, apoi la atelier.

— Da, am zis eu. Nu intenționez să te alarmez.

— „Nu intenționez”, a repetat el papagalicește.

Bărbatul despre care acum știam că era Vince Fleming a înfipt furculița într-un cârnăc, l-a fixat bine pe farfurie, apoi a luat cuțitul de friptură și a tăiat o bucată cu el, pe care și-a îndesat-o în gură.

— Ei bine, când oameni pe care nu-i cunosc încep să pună întrebări despre mine, cred că se poate numi motiv de îngrijorare.

— Cred că nu m-am gândit prea mult la aspectul ăsta.

— Date fiind îndeletnicirile mele, se întâmplă uneori să dau de oameni cu metode mai puțin ortodoxe.

— Bineînțeles, am zis eu.

— Deci, când oameni pe care nu-i știu încep să întrebe în stânga și-n dreapta de mine, îmi place să aranjez o întâlnire într-un loc în care să mă simt eu în avantaj.

— Cred că ești, am spus eu.

— Bun, și tu cine dracu’ mai ești?

— Terry Archer. O cunoști pe nevastă-mea.

— O cunosc pe nevastă-ta, a zis el, de parcă ar fi spus: „Și ce-i cu asta?”

— Nu și acum. Dar cu mult timp în urmă.

Fleming s-a încruntat la mine, în timp ce mai lua o gură de cârnat.

— Și ce-i cu asta? M-am culcat cu muierea ta sau ceva? Uite care-i treaba, nu-i vina mea că nu-ți poți face tu femeia fericită și are nevoie să vină la mine ca să obțină ce vrea.

— Nu-i vorba de asta, am zis eu. Numele soției mele e Cynthia. Ai cunoscut-o pe vremea când era Cynthia Bigge.

S-a oprit din mestecat, cu îmbucătura în gură.

— Ei, pe dracu'. Bă, băiete, asta chiar a fost cu al dracului de mult timp în urmă.

— Acum douăzeci și cinci de ani, am zis eu.

— Ți-a trebuit ceva timp ca să treci pe la mine, a zis Vince Fleming.

— Au avut loc niște descoperiri recente, am zis eu. Pun pariu că-ți aduci aminte ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Mda... I s-a dus dracului toată familia.

— Exact. Iar acum tocmai au fost găsite cadavrul mamei și al fratelui Cynthiai.

— L-au găsit pe Todd?

— Exact.

— Îl știam pe Todd.

— Serios?

A ridicat din umeri.

— Puțin. Adică, mergeam la aceeași școală. Era un tip de treabă – și și-a îndesat în gură niște ou cu ketchup.

— Nu ești curios să afli unde au fost găsiți? am întrebat eu.

— Îmi imaginez că urmează să-mi spui, a zis el.

— Erau în mașina mamei Cynthiai, un Ford Escort galben, pe fundul unui lac, într-o carieră din Massachusetts.

— Serios?

— Da, serios.

— Păi, înseamnă c-au stat acolo ceva vreme, a zis Vince. Și li s-au mai putut stabili identitățile?

— După ADN, am zis eu.

Vince a dat din cap cu un aer admirativ:

— Al dracului ADN. Ce ne-am face fără el? – și și-a dat gata unul dintre cârnați.

— Iar mătușa Cynthiei a fost omorâtă, am zis eu.

Vince și-a mijit ochii.

— Cred că Cynthia mi-a vorbit despre ea. Bess, cumva?

— Tess, am zis eu.

— Da. I-a luat careva mau'?

— A înjunghiat-o în propria ei bucătărie.

— Am priceput, a zis Vince. Și e vreun motiv anume pentru care-mi spui toate astea?

— Cynthia a dispărut, am zis eu. A... fugit de-acasă. Cu fetița noastră cu tot. Avem o fată pe nume Grace. De opt ani.

— Ghinion!

— M-am gândit că exista posibilitatea ca Cynthia să fi venit să te caute. Încearcă să afle ce s-a întâmplat în noaptea aia și e cu putință ca tu să-i poți da niște răspunsuri.

— Ce-aș putea să știu eu?

— Habar n-am. Dar ai fost, probabil, ultima persoană care a văzut-o pe Cynthia în noaptea aia, în afară de familia ei. Și ai avut o altercație cu tatăl ei chiar înainte ca el să fi venit s-o ia pe Cynthia și s-o ducă înapoi acasă.

N-am văzut când s-a întâmplat ce a urmat.

Vince Fleming și-a întins mâna stângă peste masă, mi-a înșfăcat mie încheietura dreaptă, m-a smucit peste masă înspre el, iar cu cealaltă mână a luat cuțitul de friptură cu care-și tăiase cârnatul. A descris cu el un arc de cerc amplu, iar lama s-a înfipt fulgerător în tăblia de lemn a mesei, între degetul meu mijlociu și inelar.

— Cristoase! am zbierat.

Mâna lui Vince mă strângea de încheietură ca o menghină, ținându-mi-o de masă.

— Nu-mi plac deloc aluziile tale, mi-a spus.

Gâfâiam prea tare ca să-i răspund. Mă uitam întruna la cuțit, căutând cu disperare să mă asigur că nu-mi străpunsese, de fapt, mâna.

— Vreau să te întreb ceva, a zis Vince foarte calm, continuând să-mi imobilizeze încheietura mâinii și lăsând cuțitul înfipt drept în sus. A mai fost un tip, în afară de tine, care s-a interesat de persoana mea. Știi ceva în legătură cu asta?

— Ce tip? am zis eu.

— În jur de cincizeci de ani, scund, se prea poate să fi fost detectiv particular. A întrebat de mine, fără să bată la ochi atât de mult ca tine.

— Ar fi putut fi un bărbat pe nume Abagnall, am zis eu. Denton Abagnall.

— Și de unde știi tu asta?

— L-a angajat Cynthia. L-am angajat amândoi.

— Să mă verifice?

— Nu. Adică nu pe tine în mod special. L-am angajat ca să încerce să-i găsească familia Cynthiai. Sau, cel puțin, să afle ce s-a întâmplat cu oamenii ăia.

— Și asta presupunea să se intereseze de mine?

Am înghițit în sec.

— Ne-a spus că, în opinia lui, merita să arunce o privire și asupra ta.

— Serios? Și ce a aflat despre mine?

— Nimic, am zis eu. Adică nu știm ce anume, presupunând că-ntr-adevăr a aflat ceva. Și nici n-o să știm vreodată.

— De ce? a întrebat Vince Fleming.

Ori nu știa, ori era foarte priceput în a-și ascunde trăirile.

— E mort, am zis eu. A fost și el ucis. Într-o parcare din Stamford. Credem c-ar putea să aibă legătură cu asasinarea mătușii Tess.

— Și băieții mi-au mai spus că și o polițistă a tot încercat să culeagă informații, întrebând de mine.

O negresă, una scundă și-ndesată.

— Wedmore, am zis eu. Se ocupă de caz.

— Mă rog, a zis Vince, eliberându-mi încheietura mâinii și desprinzând cuțitul din tăblia mesei. Foarte interesant ce-am aflat, numai că pe mine mă doare-n cur.

— Deci nu te-ai întâlnit cu nevastă-mea? l-am întrebat. N-a trecut pe aici sau pe la serviciu să discute cu tine?

Mi-a spus foarte liniștit:

— Nu — și m-a privit drept în ochi, parcă provocându-mă să-l contrazic.

M-am uitat și eu, la rândul meu, în ochii lui:

— Sper că-mi spui adevărul, domnule Fleming. Pentru c-o să fac tot ce-mi stă în putință, ca să mă asigur că soția și fiica mea se întorc în siguranță acasă.

Vince s-a ridicat de pe scaun și a venit de partea cealaltă a mesei, unde mă aflam eu.

— Să înțeleg asta ca pe o amenințare?

— Tot ce vreau să spun este că, dacă-i vorba de familie, chiar și cei ca mine, care nu au atâta influență cât au cei ca tine, sunt în stare să facă tot ce trebuie să facă.

M-a apucat de păr, s-a aplecat și și-a apropiat fața de a mea. Răsuflarea îi mirosea a cârnați și a ketchup.

— Ascultă, bă, idiotule, ai măcar idee cu cine vorbești? Băieții ăia care te-au adus aici. Ai habar de ce sunt în stare? Ai putea s-o sfârșești într-un tocător de lemne. S-ajungi momeală pentru pești aruncat dintr-o barcă undeva în estuar. Să...

De afară, de la baza scărilor, l-am auzit strigând pe unul dintre tipii care mă aduseseră acolo:

— Ei, nu poți să urci acolo! — și o voce de femeie, strigând la rândul ei:

— Du-te-n mă-ta! — apoi, zgomot de pași pe scări în sus.

Mă holbam la fața lui Vince și nu vedeam ușa din plasă, dar am auzit cum era dată de perete, apoi

o voce pe care mi s-a părut c-o recunoșteam a zis:

— Auzi, Vince, ai văzut-o pe mama, că... —
apoi, observând că Vince Fleming ținea de păr un
bărbat, a tăcut din gură.

— Sunt cam ocupat acum, i-a spus el. Și nu știu
unde-i maică-ta. Caut-o dracului la mall.

— Doamne, Vince! Ce naiba-i faci profesorului
meu? a zis femeia.

Chiar și cu degetele cărnoase ale lui Vince
fixându-mi scalpul, am reușit să-mi întorc suficient
capul, cât s-o zăresc pe Jane Scavullo.

TREIZECI ȘI PATRU

— Profesorul tău? a zis Vince, ținându-mă în continuare strâns de pâr. Ce profesor?

— Profesorul meu de creație literară! a exclamat Jane. Dacă ai de gând să-mi snopești profesorii în bătaie, ai putea să-ncepi cu alții. Ăsta-i domnul Archer. E cel mai puțin nemernic dintre toți – și s-a apropiat: Bună ziua, domnule Archer.

— Bună, Jane, am zis eu.

— Când vă-ntoarceți? a întrebat ea. Cel pe care l-au adus să vă țină orele e complet bătut în cap. Chiulește toată lumea. E chiar mai rău decât femeia aia bâlbâită. Nu-i pasă nimănui dacă pune absențe sau nu. Îi rămâne tot timpul câte ceva în dinți și-și bagă degetul în gură, încercând să scoată ce are acolo, și face chestia asta repede, ca și cum ar crede că n-o să se observe, dar nu reușește să păcălească pe nimeni.

Am remarcat că Jane, în afara școlii, nu se sfia nici pe departe să-mi vorbească.

Apoi, pe un ton de conversație, l-a întrebat pe Vince:

— Care-i treaba?

— Mai bine tai-o, Jane! Bine? a zis Vince.

— Ai văzut-o pe mama?

— Am spus să ți-o cauți la mall. Sau poate o fi la atelier. De ce?

— Îmi trebuie niște bani.

— Pentru ce?

— Pentru niște chestii.

— Ce chestii?

— Ei, niște treburi.

— Cât îți trebuie?

Jane Scavullo a ridicat din umeri.

— Patruzeci?

Vince Fleming mi-a dat drumul la păr și a băgat mâna în buzunarul de la spate după portofel, a scos două bancnote de douăzeci de dolari și i le-a întins lui Jane. A zis:

— Ăsta-i tipul? Despre care vorbeai? Ala de ziceai că-i plac povestioarele tale?

Jane a dat din cap că da. La cât de liniștită părea să fie, am presupus că mai văzuse și alți oameni tratați de Vince în mod similar. Singurul lucru diferit, de astă dată, era că eu eram unul dintre profesorii ei.

— Da. De ce-l belești?

— Uite, scumpo, nu prea e cazul să discut asta cu tine.

— Încerc să-mi găsesc soția, am zis eu. E cu fiica mea și-mi fac griji în privința lor. M-am gândit că ta... m-am gândit că Vince ar putea să m-ajute.

— Nu e tatăl meu, a zis Jane. El și mama sunt împreună de la o vreme. Iar lui Vince i-a spus: N-am zis asta ca pe o insultă, că nu ești tatăl meu. Pentru că ești în regulă. Pe urmă, iar mie: V-aduceți aminte de povestirea aia, pe care am scris-o pentru dumneavoastră, despre tipul care-mi făcea ouă?

A trebuit să mă gândesc.

— Da. Îmi amintesc.

— Era cumva inspirată de Vince. E de treabă – și a zâmbit, înțelegând ironia situației. Cu mine. Deci, dacă nu faceți decât să-ncercați să vă găsiți soția și copilul, de ce s-a supărat Vince pe dumneavoastră?

— Drăguț! a zis Vince.

Jane s-a apropiat de Vince și s-a oprit chiar în fața lui:

— Să fii drăguț cu el, că altfel am dat-o dracului. Ora lui e singura la care primesc și eu niște note onorabile. Dacă vrea să-l ajuti să-și găsească soția, de ce nu-l ajuti să și-o găsească? Pentru că eu, dacă nu se întoarce la școală până

nu-și găsește soția, o să trebuiască să mă uit la tipul ăsta care se scobește în dinți zi de zi și nu-i bine pentru educația mea. Și-mi vine să borăsc.

Vince a luat-o cu un braț pe după umeri și a condus-o până la ușă. N-am reușit s-aud ce-i spunea, dar Jane, chiar înainte s-o ia pe scări în jos, mi-a spus:

— Pe curând, domnule Archer.

— La revedere, Jane, am zis eu, abia auzindu-i pașii cum se îndepărtau, după ce s-a închis ușa în urma ei.

Vince s-a întors la masă, cu un aer mult mai puțin amenințător, și s-a așezat pe scaun. Părea puțin sfios și n-a spus nimic la început.

— E un copil bun, am zis eu.

Vince a consimțit, dând din cap.

— Da, așa este. Mama ei și cu mine ne-am combinat și mă-sa e cam trăsnită, dar Jane e în regulă. Avea nevoie de... cum îi spune... de stabilitate în viața ei. N-am crescut niciodată copii și uneori mă gândesc la ea ca la o fiică.

— Pare să se înțeleagă destul de bine cu tine, am zis eu.

— Mă-nvârte pe degetul mic, a zis el, rânjind. A pomenit de tine. N-am făcut legătura când mi-ai spus cine ești. Dar n-aud altceva de la ea, decât domnul Archer în sus, domnul Archer în jos...

— Serios? am zis eu.

— Spune c-ai încurajat-o, a zis Vince. În legătură cu scrisul.

— E destul de bună.

Mi-a făcut semn cu degetul înspre rafturile pline cu cărți.

— Citesc mult. Nu sunt ceea ce s-ar numi un tip foarte educat, dar îmi place să citesc, în special cărți de istorie și biografii. Ceva cărți de aventuri. Sunt uimit de oamenii care pot să facă treaba asta, care se așază la masă și scriu o carte întreagă. Iar când Jane a zis că profesorul ei crede c-ar putea deveni scriitoare, mi s-a părut interesant.

— Are propriul ei stil, am zis eu.

— Poftim?

— Știi cum este, când citești anumiți scriitori și știi că sunt ei, chiar dacă numele lor nu e pe copertă.

— Sigur că da.

— Țsta-i stilul. Cred că Jane are așa ceva.

Vince a dat din cap.

— Ascultă, a zis el. În legătură cu ce s-a întâmplat...

— Stai liniștit în privința asta, am zis eu, încercând să-mi umezesc buzele, apoi înghițindu-mi saliva.

— Dacă vin unii și pun întrebări despre tine, și încearcă să te găsească, unuia ca mine așa ceva i se pare îngrijorător, mi-a explicat el din nou.

— Ce înseamnă asta, „unuia ca tine”? l-am întrebat eu, trecându-mi degetele prin păr și încercând să mi-l fac să stea iarăși normal.

— Păi, să zicem că eu nu sunt chiar profesor de creație literară, a zis Vince. Nu-mi închipui că-n meseria ta ești nevoit să faci anumite lucruri pe care sunt eu nevoit să le fac în branșa mea.

— Cum ar fi să trimiți niște tipi în SUV-uri să-nhațe oameni de pe stradă? am zis eu.

— Exact, a zis Vince. Chestii de-astea – și a tăcut o clipă. Să te servesc cu niște cafea? m-a întrebat apoi.

— Mulțumesc, am zis eu. Chiar simt nevoia.

S-a îndreptat spre bar, mi-a turnat o ceașcă din cafetieră și s-a întors la masă.

— În continuare mă preocupă faptul că tu, și detectivul, și polițista v-ați interesat de mine, a zis el.

— Pot să fiu sincer cu tine, fără păr smuls din cap și fără cuțite înfipite în masă printre degetele mele?

Vince a dat încet din cap, fără să-și ia ochii de la mine.

— Ai fost cu Cynthia în noaptea respectivă. Tatăl ei v-a găsit și a dus-o acasă cu forța. La nici douăsprezece ore după aceea, Cynthia s-a trezit că familia îi dispăruse fără urmă. După cum am încercat să spun și mai înainte, ești, probabil, una dintre ultimele persoane care a văzut pe cineva din familia ei în viață, în afară de Cynthia. Și nu știu sigur dacă te-ai certat sau nu cu tatăl ei, cu Clayton Bigge, dar a fost o situație cel puțin stânjenitoare ca el să vă găsească și s-o ia acasă – și m-am oprit pentru o clipă. Apoi am adăugat: Dar sunt convins că polițiștii te-au întrebat despre toate astea la vremea respectivă.

— Da.

— Și ce le-ai spus?

— Nu le-am spus nimic.

— Cum vine asta?

— Exact așa. Nu le-am spus nimic. Măcar atâta lucru am învățat și eu de la bătrânul meu, fie-i țărâna ușoară. Să nu răspunzi niciodată la întrebările polițiștilor. Chiar dacă ești sută la sută nevinovat. Nu i-a fost niciodată nimănui mai bine după ce a vorbit cu polițiștii.

— Dar ai fi putut să-i ajuți să-și dea seama ce se întâmplase.

— Nu era treaba mea.

— Dar lucrul ăsta nu i-a făcut pe polițiști să suspecteze că aveai ceva de-a face cu toată povestea? Că refuzai să vorbești?

— Poate că da. Numai că nu te poate nimeni condamna pe bază de bănuieli. Au nevoie de dovezi. Și n-aveau nimic în sensul ăsta. Dacă ar fi avut cea mai mică dovadă, probabil că nu m-aș găsi acum aici, purtând o conversație plăcută cu tine.

Am luat o înghițitură din cafea.

— Ei, am zis eu. E nemaipomenită.

Chiar era.

— Mulțumesc, a zis Vince. Acum pot să fiu eu sincer cu tine, fără să-mi smulgi părul din cap? – și

a rânjit.

— Nu cred c-ai avea de ce să-ți faci griji în privința asta, am zis eu.

— Îmi părea rău pentru Cynthia. Că nu puteam s-o ajut. Pentru că era... Nu vreau deloc să te jignesc în calitate de soț.

— Nicio problemă.

— Era o fată foarte, foarte drăguță. Cam sărită de pe fix, ca toți copiii la vârsta aia, dar oricum, incomparabil mai bună decât mine. Eu avusesem deja necazuri cu poliția. Cred că trecea printr-o perioadă în care se simțea atrasă de genul de băiat rău. Înainte să te întâlnească pe tine – și a zis asta de parcă eu aș fi reprezentat un pas înapoi pentru Cynthia. Fără supărare.

— Fără.

— Era un copil tare dulce și mă simțeam îngrozitor pentru ce i se întâmplase. Doamne, imaginează-ți, să te trezești, într-o bună zi, că niciunul dintre ai tăi nu mai este. Aș fi vrut să fac ceva pentru ea, știi? Dar tata mi-a spus: Ferește-te de-o păsărică de-asta. N-ai nevoie de asemenea probleme. Polițiștii or să te aibă și așa în vizor, cu trecutul tău, cu un tată ca mine, implicat în mizeriile în care sunt eu implicat, asta ne mai trebuie, să te-ncurci cu o fată căreia mai mult ca sigur că i-a fost omorâtă întreaga familie.

— Presupun că pot să-nțeleg asta, am zis eu, apoi, alegându-mi cuvintele cu grijă: Tatăl tău s-a descurcat, nu-i așa?

— Te referi la bani?

— Ăăă... da.

— Da. Lui i-a mers bine. Cât a putut. Înainte să fie omorât.

— Am auzit câte ceva despre asta, am zis eu.

— Ce altceva ai mai auzit?

— Am auzit că celor despre care s-a crezut că făcuseră asta li s-a plătit cam cu aceeași monedă.

Vince a zâmbit misterios.

— Păi, dac-au făcut... — apoi s-a întors la prezent și m-a întrebat: Și care-i treaba cu banii?

— Crezi că tatălui tău... crezi că i-ar fi fost milă de Cynthia, pentru situația în care se afla? Încât să fi ajutat puțin la plata școlarizării ei, ca să poată merge la facultate?

— Poftim?

— Întreb doar. Crezi c-ar fi putut să creadă că erai cine știe cum vinovat, c-ai fi avut, poate, ceva de-a face cu dispariția familiei ei și că i-a dat bani mătușii Cynthiai, Tess Berman — în mod anonim, bineînțeles —, ca să ajute la acoperirea cheltuielilor ei de școlarizare?

Vince s-a uitat la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

— Spui că ești profesor? Sunt lăsați să predea în școli de stat de-ăștia ca tine, săriți de pe fix?

— Ai putea să spui nu și gata.

— Nu.

— Pentru că... — am zis eu, întrebându-mă în sinea mea dacă trebuia să-i dezvălui sau nu această informație; dar uneori te mai bazezi, pur și simplu, și pe instinct — ... cineva chiar asta a făcut.

— Nu mai spune? a întrebat Vince. Cineva îi dădea bani mătușă-sii pentru școala ei?

— Exact.

— Și n-a aflat nimeni niciodată de la cine veneau?

— Exact.

— Băi, asta chiar că-i ciudat, a zis el. Și mătușa asta zici că-i moartă?

— Exact.

Vince Fleming s-a lăsat pe spate, s-a uitat în tavan pentru o clipă, s-a aplecat din nou în față și și-a pus coatele pe masă. A oftat adânc:

— Bine, o să-ți spun ceva, a zis el. Dar, dacă ai de gând să le comunici polițiștilor ce-ți spun eu acum, n-o să recunosc niciodată c-am afirmat așa ceva, ca să nu poată, căcații dracului, să găsească

vreo cale de a folosi împotriva mea ce am de gând să-ți spun.

— Bine, nu le spun.

— Poate c-aș fi putut să le spun asta, fără să mi se întoarcă împotriva, dar nu-mi puteam permite să risc. Nu puteam recunoaște unde fusesem atunci, chiar dacă asta ar fi ajutat-o cumva pe Cynthia. Mi-am închipuit că, la un moment dat, le-ar fi putut trece prin minte polițiștilor că ea își omorâse propria familie, chiar dacă eu știam că n-ar fi făcut niciodată una ca asta. N-am vrut să fiu implicat în așa ceva.

Mi s-a uscat gura.

— Ți-aș fi recunoscător pentru orice mi-ai putea spune.

— În noaptea respectivă, a zis el, închizându-și ochii o clipă, ca și cum ar fi vizualizat totul, după ce taică-său ne-a găsit în mașină și a luat-o acasă, am pornit după ei. Nu i-am urmărit propriu-zis, dar mă-ntrebam în ce fel de încurcătură intrase, m-am gândit c-aș fi putut să văd ce-i făcea, dacă țipa la ea, chestii de-astea. Dar eram prea departe în spate, nu vedeam prea bine.

Eu am tăcut și l-am lăsat să vorbească.

— I-am văzut trăgând pe alee, intrând împreună în casă. Ea se cam împleticea, presupun că știi. Băuse ceva, băuserăm și unul, și altul, dar eu căpătasem deja o rezistență destul de bună la băutura – și a rânjit: Am început de mic.

Am intuit că Vince făcea un pas înainte spre ceva important și n-am vrut să-l împiedic să spună ce avea de spus cu vreun comentariu de-al meu idiot.

— Oricum, a continuat el, am parcat ceva mai jos pe stradă, gândindu-mă că poate ieșea din nou, după ce era muștruluită bine de părinți, știi cum e, că se supăra pe toți și ieșea nervoasă, iar eu, atunci, aș fi putut să vin cu mașina s-o iau. Dar nu s-a întâmplat așa. După o vreme, o altă mașină a trecut pe lângă mine, mergând încet, ca și cum

cineva ar fi încercat să citească numerele caselor, știi cum vine asta?

— Da...

— N-am dat prea multă importanță, dar apoi, când a ajuns la capătul străzii, mașina s-a întors și a parcat la trotuarul celălalt, două case mai încolo de cea în care locuia Cynthia.

— Ai văzut cine era în ea? Ce fel de mașină era?

— Era un model căcăcios, de-ăla AMC¹²⁶¹, cred. Un Ambassador, sau un Rebel, ceva de genul ăsta. Albastru, cred. Părea să fie o singură persoană înăuntru. N-am putut să-mi dau seama cine era, dar mi s-a părut a fi o femeie. Nu mă-ntreba de ce, dar asta a fost senzația pe care mi-a dat-o.

— O femeie se afla într-o mașină parcată în fața casei. O supraveghea?

— Așa se părea. Și-mi aduc aminte că nu avea numere de Connecticut la mașină, ci de New York, care cred că erau portocalii pe atunci. Mă rog, la naiba, sunt o mulțime de astfel de mașini pe aici.

— Câtă vreme a rămas acolo mașina?

— În fine, o vreme, nu chiar atât de mult. Numai că, la un moment dat, doamna Bigge și Todd, fratele Cynthiai, au ieșit din casă și s-au urcat în mașina mamei, un Ford galben, și duși au fost.

— Numai ei doi? Tatăl, Clayton, nu era cu ei?

— Nț. Mama și Todd, numai ei. Băiatul s-a urcat pe locul din dreapta, nu cred c-avea încă vârsta necesară pentru permis. Tot ce știu este că s-au dus undeva. Nu știu unde. Imediat ce au dat colțul, s-au aprins farurile de la cealaltă mașină, care a pornit după ei.

— Și tu ce ai făcut?

— Am stat acolo. Ce altceva puteam să fac?

— Dar mașina cealaltă, ce marcă o fi fost, a pornit pe urmele mamei și fratelui Cynthiai.

Vince s-a uitat la mine.

— Spun prea repede și nu mă poți urmări?

— Nu, nu, doar că, în toți acești douăzeci și cinci de ani, Cynthia n-a auzit niciodată nimic despre asta.

— Eu asta am văzut.

— Și pe urmă, ce-a mai fost?

— Cred c-am rămas acolo încă vreo patruzeci și cinci de minute și, tocmai când mă gândeam s-o șterg și să mă duc și eu acasă, ușa din față s-a deschis pe neașteptate și tatăl, Clayton, a ieșit în mare grabă din casă, parcă foarte nervos. S-a urcat în mașina lui, a dat cu spatele de parcă l-ar fi urmărit cineva și a șters-o și el în plină viteză.

Am lăsat aceste vești să se așeze în mintea mea.

— Deci, oricum, puteam să fac și eu socoteala, nu? Toată lumea plecată, mai puțin Cynthia. Așa c-am venit cu mașina până-n fața casei, am bătut la ușă, imaginându-mi c-aș fi putut să vorbesc puțin cu ea. Am bătut de vreo șase ori zdravăn de tot, dar, cum n-am primit niciun răspuns, m-am gândit că probabil dormea, nu? Așa c-am șters-o și m-am întors acasă – și a ridicat din umeri.

— Deci a mai fost cineva acolo, am zis eu. Care a urmărit mișcările din casă.

— Da. În afară de mine.

— Și n-ai spus asta nimănui niciodată? Nu le-ai spus polițiștilor. Nu i-ai spus niciodată Cynthiai?

— Nu. Și, după cum am zis, nu le-am spus polițiștilor. Crezi c-ar fi avut vreun rost să le destăinui că stătusem o vreme în fața casei ăleia tocmai în noaptea aia?

M-am uitat pe fereastră înspre estuar, la insula Charles din depărtare, ca și cum răspunsurile pe care le căutase atâta timp Cynthia s-ar fi aflat mereu dincolo de linia orizontului, imposibil de atins.

— Și de ce-mi spui mie acum toate lucrurile-astea? l-am întrebat pe Vince.

Și-a trecut mâna peste bărbie, și-a turtit nasul.

— La dracu', habar n-am. Îmi închipui că nu i-a fost ușor lui Cyn în toți acești ani, n-am dreptate?

Am resimțit ca pe o palmă faptul că Vince o numise pe Cynthia cu același nume de alint pe care-l foloseam și eu.

— Da, am zis eu. I-a fost foarte greu. Mai cu seamă în ultima vreme.

— Și de ce a dispărut?

— Ne-am certat. Și-i e frică. Toate lucrurile care s-au petrecut în ultimele săptămâni, faptul că poliția nu pare s-o creadă sută la sută. Se teme pentru fiica noastră. Într-una din nopțile trecute, am văzut pe cineva pe stradă, uitându-se la casa noastră. Mătușa i-a murit. Detectivul pe care l-am angajat a fost omorât și el.

— Mda, a zis Vince. Ce încurcătură! Aș vrea să vă pot ajuta cu ceva.

Am rămas uimiți amândoi în clipa în care ușa s-a deschis din nou. Niciunul dintre noi nu auzise că ar fi urcat cineva scările. Era tot Jane.

— Doamne, iartă-mă, Vince, ai de gând să-l ajuți pe bietul om sau nu?

— Unde dracu' ai fost? a zis el. Ai tras cu urechea în tot acest timp?

— E doar o ușă din plasă, nu?, ce dracu' vrei de la mine? a zis Jane. Dacă nu vrei să te-asculte nimeni, poate ar fi mai bine să-ți faci aici o cămăruță securizată.

— Băga-mi-aș! a zis el.

— Deci: ai de gând să-l ajuți? Nu se poate spune că ești foarte ocupat sau mai știu eu ce. Și-i ai pe cei trei haidamaci care te-ajută când ai nevoie de ei.

Vince s-a uitat la mine cu o privire obosită.

— Deci, a zis el. Pot să te-ajut cu ceva?

Jane îl privea cu brațele încrucișate peste piept.

N-am știut ce să-i răspund. Neavând habar cu ce mă confruntam, nu puteam să prevăd când și cum aș fi avut nevoie de tipul de servicii pe care le oferea un om ca Vince. Chiar dacă nu-mi mai smulgea părul din rădăcină, tot mă simțeam intimidat de el.

— Nu știu, am zis eu.

— Ce-ar fi să mă țin de chestia asta o vreme, să văd spre ce se îndreaptă? a zis el – dar, dacă nu l-am aprobat imediat, a zis: Nu știi dacă să ai sau nu încredere în mine, așa-i?

Mi-am imaginat că și-ar fi dat seama dacă-l mințeam.

— Da, așa este, am zis eu.

— Se vede că nu ești prost! a zis el.

— Deci o să-l ajuți? a zis Jane, la care Vince a încuviințat din cap. Ea s-a uitat la mine și mi-a spus: Ar fi bine să vă întoarceți repede la școală.

Apoi a plecat și, de data asta, am auzit-o coborând scările. Vince a zis:

— Fata asta mă bagă în sperieți!

TREIZECI ȘI CINCI

Pe moment, n-am găsit nimic mai inteligent de făcut, decât să mă urc în mașină și s-o iau spre casă, unde să verific dacă nu cumva sunase Cynthia sau oricine altcineva. Dacă ar fi încercat să ia legătura cu mine, m-ar fi sunat, probabil, pe telefonul mobil, dar mă simțeam un pic disperat.

Vince Fleming le-a dat drumul bătușilor lui cu SUV-ul și s-a oferit să mă conducă înapoi la mașina mea cu propriul său automobil, care s-a dovedit a fi o camionetă Dodge Ram cu un aspect agresiv^[27]. Casa mea nu era departe de drumul spre atelierul auto, unde-mi lăsasem mașina înainte de a mă duce la gogoșerie și de unde fusesem răpit mai târziu. L-am rugat pe Vince să facă o scurtă oprire acolo, ca să verific dacă nu cumva, din întâmplare, Cynthia se întorsese acasă ori dacă nu trecuse să-mi lase un mesaj.

— Sigur, a zis el și ne-am urcat în auto-utilitara lui, parcată lângă bordură pe Broadway-Est.

— Mi-am dorit întotdeauna, de când locuiesc în Milford, să am o casă aici, i-am spus.

— Eu am locuit mereu aici, a zis Vince. Tu?

— N-am crescut aici.

— Când eram copil, uneori, mergeam la reflux până pe insula Charles. Dar apoi nu mai era timp să ne întoarcem, înainte să vină din nou fluxul. Asta era mereu amuzant.

Am simțit un fel de neliniște în legătură cu noul meu prieten. Vince era, ca să le spun lucrurilor pe nume, un delincvent. Conducea o organizație criminală. Nu știam cât era de mare sau de mică. Oricum, era destul de mare, cât să aibă trei inși pe statele de plată, oricând disponibili ca să înhațe de pe stradă oameni care-l îngrijorau pe Vince.

Dacă n-ar fi intrat Jane Scavullo? Dacă nu l-ar fi convins pe Vince că eram un tip de treabă? Dacă Vince ar fi continuat să creadă că reprezentam un fel de amenințare pentru el? Ce turnură ar fi putut lua lucrurile?

Ca un prost, m-am găsit să întreb:

— Dacă Jane n-ar fi intrat când a intrat, ce s-ar fi întâmplat cu mine?

Cu mâna dreaptă pe volan și cu stânga sprijinită de fereastra lăsată în jos a portierei, Vince mi-a aruncat o privire:

— Chiar vrei un răspuns la întrebarea asta?

Am renunțat. Mîntea mea deja se îndrepta în altă direcție, punând sub semnul întrebării motivele lui Vince Fleming. Mă ajuta pentru că așa voia Jane sau era, într-adevăr, îngrijorat de soarta Cynthiei? Sau câte puțin din amândouă? Sau chibzuise că, făcând ceea ce voia Jane, era un excelent mijloc de a mă supraveghea?

Să fi fost adevărată povestea lui despre ceea ce văzuse în fața casei Cynthiei în acea noapte? Și, dacă nu, ce rost ar fi putut avea să mi-o spună?

Tindeam să-l cred. I-am indicat drumul spre strada noastră și i-am arătat cu degetul casa din față. Dar a mers mai departe, nici măcar n-a încetinit. A trecut chiar prin dreptul casei.

Ah, nu, fusesem fraierit. Acuma chiar c-aveam întâlnire cu o mașină de tocat lemnul.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat. Ce faci?

— Sunt polițisti în fața casei tale, a zis el. O mașină fără însemne.

M-am holbat în oglinda supradimensionată din partea șoferului și am văzut pierzându-se în fundal mașina reperată de el pe cealaltă parte a străzii.

— Rona Wedmore trebuie să fie, am zis eu.

— O să facem înconjurul și o să intrăm prin spate, a zis Vince, de parcă ar fi făcut treaba asta dintotdeauna.

Și chiar așa am făcut. Am lăsat camioneta pe o stradă mai încolo, am trecut printre două case și

ne-am apropiat prin curtea din spate.

Odată ce am intrat, am căutat cea mai mică dovadă a faptului că Cynthia s-ar fi întors, un bilet, ceva.

Dar nu se-ntorsese.

Vince a trecut în revistă parterul, uitându-se la pozele de pe pereți, la cărțile de pe rafturi. Ochește prada, m-am gândit eu. Privirea i-a alunecat pe cutiile de amintiri deschise.

— Ce dracu-s toate astea? s-a interesat el.

— Sunt ale Cynthiai. Amintiri din casa ei, de când era copil. Le ia la mână tot timpul, sperând c-o să descopere cine știe ce secret. Și eu am făcut același lucru astăzi, după ce a plecat ea.

Vince s-a așezat pe canapea, și și-a trecut mâna prin ele.

— O mulțime de căcaturi inutile, mi se pare mie! a zis el.

— Da, mă rog, până acum chiar așa au și fost, am zis eu.

Am încercat s-o sun pe Cynthia pe telefonul mobil, cu speranța că și l-ar fi putut ține deschis. Eram gata să închid după cea de-a patra încercare, când am auzit-o pe Cynthia spunând:

— Alo!

— Cyn?

— Bună, Terry.

— Doamne, sunteți bine? Unde sunteți?

— Suntem foarte bine, Terry.

— Iubito, vino acasă. Te rog, vino acasă.

— Nu știu, a zis ea.

Era mult zgomot de fundal, un fel de vâjâit.

— Unde sunteți?

— În mașină.

— Bună, tata!

Era Grace, care țipa, ca să poată fi auzită de pe locul din dreapta.

— Bună, Grace! am zis eu.

— Tata te salută, a zis Cynthia.

— Când vă-ntoarceți? am întrebat eu.

— Ți-am spus că nu știu, a zis Cynthia. Am nevoie de timp. Ți-am spus în scrisoare.

Nu voia s-o reia, nu de față cu Grace.

— Îmi fac griji pentru voi și mi-e dor de voi, am zis eu.

— Salut-o din partea mea, a strigat Vince din sufragerie.

— Cine este? a întrebat Cynthia.

— Vince Fleming, am zis eu.

— Poftim?

— Vezi să nu ieși de pe carosabil! i-am spus.

— Ce caută acolo?

— I-am făcut o vizită. Mi-a venit ideea nebună că te-ai fi dus, poate, să-l vezi.

— Dumnezeu mare! a zis Cynthia. Spune-i... că-l salut și eu.

— Te salută, i-am spus lui Vince, care s-a mărginit să mormăie ceva din camera cealaltă, căutând prin cutiile de pantofi.

— Dar e la noi acasă? Acum?

— Da. M-a dus înapoi la mașina mea. Este o poveste mai degrabă lungă. O să ți-o spun când te întorci. Plus că – și am ezitat – mi-a mai spus și alte lucruri legate de noaptea aceea, pe care nu le-a mai dezvăluit nimănui până acum.

— Ca de pildă?

— Cum ar fi faptul că v-a urmărit, pe tine și pe tatăl tău, pe drumul spre casă în noaptea aceea și a rămas afară o vreme, așteptând ocazia să bată la ușa ta și să vadă cum te descurcai, și i-a văzut pe Todd și pe mama ta plecând, iar mai târziu a plecat și tatăl tău. Și a mai fost o mașină trasă în față un timp, care a plecat după Todd și mama ta.

Prin receptor nu se auzea nimic altceva decât zgomotul străzii.

— Cynthia?

— Sunt aici. Nu știu ce înseamnă asta.

— Nici eu.

— Terry, e trafic aglomerat, trebuie să trag pe dreapta. O să-nchid telefonul. Am uitat să iau un

încărcător și nu mai am prea multă baterie.

— Întoarce-te repede acasă, Cyn. Te iubesc.

— Pa, mi-a spus ea și mi-a închis.

Am pus la loc receptorul și m-am dus în camera de zi.

Vince Fleming mi-a întins o tăietură dintr-un ziar, cel cu Todd și coechipierii săi din echipa de baschet.

— Ăsta de-aici pare să fie Todd, a zis Vince. Mi-aduc aminte de el.

Am încuviințat din cap, fără să iau tăietura de ziar din mâna lui. O mai văzusem de o sută de ori înainte.

— Da. Ați avut ore comune sau ceva de genul ăsta?

— Una, poate. Poza, însă, e proastă.

— În ce sens?

— Nu mai recunosc pe nimeni în ea. Nu e nimeni din școala noastră de atunci.

I-am luat-o din mână, deși nu știu ce rost avea. Nu mersesem la aceeași școală ca și Todd ori Cynthia și nu aveam de unde să-i cunosc pe niciunul dintre colegii lor. Cynthia nu-i acordase niciodată prea multă atenție acelei poze, din câte știam eu. I-am aruncat o privire fugitivă.

— Iar numele e greșit, a zis Vince, arătând cu degetul spre legenda de sub imagine, în care erau înșirate numele jucătorilor de la stânga la dreapta, de pe rândul de jos, de pe cel de mijloc și cel de sus.

Am ridicat din umeri.

— Mda... Ziarele scriu de multe ori numele greșit.

M-am uitat la legendă, care dădea numele tuturor și inițială prenumelui. Todd era al doilea de la stânga, pe rândul de mijloc. Am examinat atent legenda și am citit numele acolo unde ar fi trebuit să fie al său.

Era dat drept J. Sloan.

M-am holbat pentru o clipă la inițială și la cuvântul care o urma.

— Vince, am zis eu, numele J. Sloan îți spune ceva?

Vince a clătinat din cap:

— Nu.

Am mai verificat o dată dacă numele se referea într-adevăr la insul acela de pe rândul de mijloc, al doilea de la stânga.

— Doamne sfinte! am exclamat.

Vince s-a uitat la mine:

— Nu vrei să mă luminezi și pe mine?

— J. Sloan, am zis. Jeremy Sloan.

Vince a clătinat iar din cap:

— Tot nu înțeleg.

— Tipul din zona restaurantelor, am zis eu. De la mall-ul Poștei. Țsta era numele insului despre care Cynthia a crezut că era fratele ei.

TREIZECI ȘI ȘASE

— Despre ce vorbești? a întrebat Vince.

— Acum vreo două săptămâni, am zis eu, Cynthia, Grace și cu mine eram la mall, iar Cynthia l-a văzut pe insul ăsta și a fost convinsă că era Todd. Spunea că arăta așa cum ar fi arătat, probabil, Todd odată ajuns la maturitate, douăzeci și cinci de ani mai târziu.

— Și cum i-ați aflat numele?

— Cynthia l-a urmărit pân-afară, în parcare. L-a strigat cu numele de Todd, dar tipul n-a răspuns, așa că s-a dus direct la el, i-a spus că era sora lui și că știa că el era fratele ei.

— Doamne, iartă-mă! a exclamat Vince.

— A fost o scenă îngrozitoare. Tipul a negat de la început până la sfârșit c-ar fi fost fratele ei, s-a comportat de parc-ar fi avut de-a face c-o nebună, iar ea se purta, într-adevăr, nebunește. Așa că l-am luat deoparte, mi-am cerut scuze, i-am spus că, poate, dacă i-ar fi arătat Cynthiai permisul de conducere, dacă i-ar fi putut dovedi că nu era cine credea ea că era, Cynthia l-ar fi lăsat în pace.

— Și a făcut asta?

— Da. I-am văzut permisul. Eliberat de statul New York. Numele lui era Jeremy Sloan.

Vince a luat din nou tăietura din ziar de la mine și s-a uitat la numele atribuit celui pe care și el îl știuse drept Todd Bigge.

— E destul de ciudat, nu ți se pare?

— Nu pot să pun chestia asta cap la cap, am zis eu. N-are nicio logică. De ce într-un ziar vechi oarecare poza lui Todd poartă un nume diferit?

Vince a tăcut pentru o clipă.

— Tipul ăsta... a zis el în cele din urmă. Cel de la mall. V-a spus ceva?

Am încercat să-mi aduc aminte.

— A zis că era de părere că nevastă-mea avea nevoie de ajutor specializat. Dar nu mare lucru în afară de asta.

— Dar permisul? a zis Vince. Ți aduci aminte de ceva în legătură cu el?

— Doar că era de New York, am zis eu.

— E un stat al dracului de mare, a zis Vince. Ar putea locui peste linia de graniță, în Port Chester, sau la White Plains, undeva pe acolo, sau ar putea fi tocmai de la dracu-n praznic, din Buffalo.

— Parcă începea cu Young...?

— Începea cu Young...?

— Nu sunt sigur. Fir-ar să fie, nu i-am văzut permisul decât o clipă.

— Există un Youngstown în Ohio, a zis Vince. Ești sigur că nu era un permis de Ohio?

— Măcar de-atâta lucru mi-am dat seama.

Vince a întors tăietura pe partea cealaltă. Pe spate era text, dar decupajul fusese în mod clar păstrat pentru poză. Foarfecă trecuse prin mijlocul unei coloane și tăiasse un titlu pe din două pe dosul fotografiei.

— Nu pentru asta ar fi păstrat-o, am zis eu.

— Taci puțin, a zis Vince, care citea fragmente și frânturi de articole, apoi și-a ridicat ochii. Ai un calculator? – la care eu am dat din cap că da. Pornește-l, a zis Vince.

M-a urmat până sus, unde a așteptat să-mi trag un scaun și să dau drumul la calculator.

— Sunt aici niște frânturi dintr-un articol despre parcul Falkner și districtul Niagara. Caută chestiile astea pe Google.

L-am rugat să-mi spună pe litere cum se scria *Falkner*; după care am tastat cuvintele și am făcut clic pe butonul de căutare, în scurt timp, am înțeles despre ce era vorba:

— Există un parc Falkner în Youngstown, statul New York, în districtul Niagara, am zis eu.

— Bingo, a zis Vince. Deci, este cel mai probabil dintr-un ziar din zona respectivă, fiindcă e

un articol de doi bani despre întreținerea parcului.

M-am răsucit cu scaunul și m-am uitat în sus la el:

— De ce apare Todd într-o fotografie dintr-un ziar din Youngstown, New York, cu un grup de jucători de baschet de la o altă școală și e trecut pe listă drept J. Sloan?

Vince s-a sprijinit de tocul ușii.

— Poate că nu-i o greșeală.

— Cum adică?

— Poate că nu este o poză cu Todd Bigge. Poate că este o poză cu J. Sloan.

Am chibzuit o clipă la asta.

— Ce vrei să spui? Că sunt două persoane diferite? Una numită Todd Bigge și alta numită J. Sloan – Jeremy Sloan – sau că este o singură persoană cu două nume?

— Știi ce? a zis Vince. Mă aflu aici numai pentru c-a insistat Jane.

M-am întors cu fața la calculator, am deschis *Paginile Albe*, unde puteam căuta numere de telefon, și am introdus Jeremy Sloan, Youngstown, New York.

Căutarea nu a dat niciun rezultat, dar mi-a sugerat alternative, cum ar fi J. Sloan sau numai cu numele de familie. Am încercat ultima variantă și mi-au apărut o mână de Sloan-i în zona Youngstown.

— Cristoase! am zis eu și i-am arătat lui Vince cu degetul pe monitor. Există un Clayton Sloan pe listă, pe șoseaua Niagara View.

— Clayton?

— Da, Clayton.

— Țsta era prenumele tatălui Cynthiei, a zis Vince, vrând numai să se asigure că nu se înșela.

— Da, am zis eu, apoi am luat un creion și o hârtie de pe birou și am notat numărul de telefon de pe ecranul calculatorului. Am de gând să sun la numărul ăsta, i-am spus.

— Poftim? a zis Vince. Ți-au luat-o mințile razna sau ce ai?

— De ce?

— Uite ce e, nu știu ce ai aflat despre asta sau dac-ai aflat ceva, dar ce ai de gând să spui, dacă-ți răspunde cineva? La numărul ăsta? Dacă are funcție de identificare a apelantului, o să știe imediat cine e la telefon. Acuma, nu știu, poate că oamenii ăia știu cine ești sau poate că nu, dar nu vrei să te dai în vileag, așa-i?

Ce naiba urmărea? Țsta era doar un sfat înțelept sau avea Vince vreun motiv ca eu să nu sun? Încerca, oare, să mă-mpiedice să pun lucrurile cap la cap?

Mi-a înmânat telefonul lui mobil.

— Folosește-l pe ăsta, a zis el. N-o să știe nimeni cine sună și de unde sună.

Am luat celularul, l-am deschis, m-am uitat la numărul de pe monitor, am inspirat adânc și l-am introdus în telefonul lui Vince. L-am pus la ureche și am așteptat.

Un apel. Două apeluri. Trei apeluri. Patru apeluri.

— Nu-i nimeni acasă, am zis eu.

— Mai lasă-l puțin, a zis Vince.

Când am ajuns la cel de-al optulea apel, am dat să iau telefonul de la ureche, dar am auzit o voce.

— Alo?

Era un glas de femeie. Mai în vârstă, m-am gândit, de cel puțin șaiszeci și ceva de ani.

— A, da, bună ziua! am zis eu. Tocmai voiam să închid.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Jeremy e acasă?

Și, chiar în timp ce întrebam asta, m-am gândit: Și dacă este? Ce-i spun? Ce Doamne iartă-mă să-l întreb? Sau ar fi fost mai bine să-nchid, pur și simplu? Să aflu dacă era acasă, să-mi confirm că exista cu adevărat și apoi să închei convorbirea?

— Mă tem că nu, a zis femeia. Cine întreabă?

— A, nu, e-n regulă, am zis eu. Pot să revin mai târziu.

— N-o să fie acasă nici mai târziu.

— Am înțeles. Știți cumva când aș putea să-l găesc?

— E plecat din oraș, a zis femeia. Nu știu sigur când revine.

— Aha, sigur că da, am zis eu. Mi-a pomenit că urma să se ducă în Connecticut.

— Serios?

— Mi se pare că da.

— Sunteți convins? a întrebat femeia, care părea destul de tulburată.

— S-ar putea să mă-nșel. Auziți, o să-l caut eu mai târziu, nu-i cine știe ce urgent. Doar o partidă de golf.

— De golf? Jeremy nu joacă golf. Cine-i la telefon? Vă rog să-mi spuneți!

Apelul scăpa deja de sub control. Vince, care se lipise de mine în timp ce eram la telefon și auzise ambele părți, mi-a făcut semn cu un deget, ca și cum și-ar fi tăiat gâtul, și mi-a mimat cu buzele cuvântul „închide”. Am închis clapeta, retezând conexiunea brusc, fără să mai spun nimic. I l-am restituit lui Vince, care și l-a strecurat în geacă.

— Se pare c-ai sunat unde trebuia, a zis el. Deși ai fi putut să joci mai bine.

I-am ignorat critica și ce implica ea.

— Cu alte cuvinte, acel Jeremy Sloan pe care Cynthia l-a întâlnit la mall este, foarte probabil, Jeremy Sloan care locuiește în Youngstown, New York, la o adresă la care telefonul se află pe numele Clayton Sloan. Iar tatăl Cynthiai păstrase în sertar o tăietură din ziar cu el făcând parte dintr-o echipă de baschet.

Am tăcut amândoi. Încercam să ne punem mintea la contribuție.

— O sun pe Cynthia, am zis eu. Să-i dau de știre.

Am dat fuga înapoi pe scări în jos, m-am repezit în bucătărie și am format numărul de mobil al Cynthiei. Dar, așa cum făgăduise, avea telefonul închis.

— Fir-ar să fie! am zis eu, în timp ce Vince a intrat în bucătărie pe la spatele meu. Ai vreo idee? l-am întrebat.

— Păi, Sloan ăsta, după spusele femeii – poate că e mama lui, habar n-am – este încă plecat din oraș. Ceea ce înseamnă c-ar putea să mai fie în zona Milfordului. Și, dacă n-are prieteni sau rude pe-aici, probabil că stă într-un motel sau hotel din oraș.

Și-a scos din nou telefonul din geacă, s-a oprit la un număr din lista de apeluri efectuate și a apăsător pe buton. A așteptat un moment, după care a zis:

— Salut, eu sunt. Da, e tot cu mine. Am nevoie de un serviciu.

Pe urmă, i-a spus celui care-i răspunsese la telefon să-i adune pe ceilalți doi tipi – bănuiam că echipa lui consta din cei doi inși care mă înhățaseră și șoferul lor, cei pe care Jane îi numise haidamaci – și să ia la rând hotelurile din oraș.

— Nu. *Nu* știu câte sunt, a zis el. De ce nu le numeri tu și pentru mine? Vreau să aflați dacă un anume Jeremy Sloan din Youngstown, New York, este cazat la vreunul dintre ele. Și, dac-aflați că da, sunați-mă și pe mine. Nu faceți nimic. Bine? Puteți să-ncepeți cu care vreți, cu „Howard Johnson”, cu „Red Roof, cu „Super 8”, cu care-o fi. Și ce dracu-i zgomotul ăla îngrozitor de pe fundal? Ă? Cine dracu' ascultă Carpenters?

Odată instrucțiunile transmise, după ce a fost sigur că fuseseră înțelese pe de-a-ntregul, Vince și-a băgat iarăși telefonul în buzunar și a zis:

— Dacă băiatu' ăsta, Sloan, e în oraș, îl găsesc ei.

Am deschis frigiderul și i-am arătat lui Vince o cutie de bere Coors.

— Sigur, a zis el, așa c-am luat-o și i-am aruncat-o, mi-am scos și mie una și m-am așezat la masa din bucătărie.

Vince s-a așezat în fața mea. Mi-a spus:

— Ai măcar idee de ce se întâmplă?

Am dat pe gât niște bere.

— Cred că-ncep să am, i-am spus eu. Femeia aia care a răspuns la telefon. Dacă e mama lui Jeremy Sloan? Și dacă Jeremy Sloan ăsta e într-adevăr fratele nevesti-mii?

— Așa. Și?

— Dac-am vorbit tocmai cu mama nevesti-mii?

Dacă fratele și mama Cynthiei erau în viață, atunci cum s-ar fi explicat probele de ADN de la cele două cadavre care fuseseră găsite în mașina scoasă din carieră? Numai că tot ce ne putuse confirma Rona Wedmore până în clipa respectivă era că trupurile din mașină aveau o legătură de sânge între ele, și nu c-ar fi fost, într-adevăr, Todd și Patricia Bigge. Așteptam probe ulterioare, care să determine dacă exista o relație genetică între ele și ADN-ul Cynthiei.

Încercam să pun cap la cap toată acea harababură de informații, când mi-am dat seama că Vince vorbea cu mine.

— Sper numai că băieții mei nu-l găsesc și-l lichidează, a zis el, luând o nouă înghițitură. Le-ar sta în fire să facă una ca asta.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

— *Te-a căutat cineva la telefon, a zis ea.*

— *Cine?*

— *N-a spus cine era.*

— *Cine părea să fie? a întrebat el. Era unul dintre prietenii mei?*

— *Nu știu cine părea să fie. De unde să știu eu? Dar a cerut cu tine și, când i-am spus că ești plecat, și-a adus aminte că-i spuseseși că urma să te duci în Connecticut.*

— *Poftim?*

— *N-ar fi trebuit să dezvălui nimănui unde anume te duceai.*

— *Nici n-am spus nimănui.*

— *Și atunci, de unde să fi știut? Trebuie să fi spus tu cuiva. Nu-mi vine să cred c-ai putut să fii atât de prost – părea foarte supărată pe el.*

— *Îți spun că n-am făcut asta! – se simțea de șase ani când ea îi vorbea astfel.*

— *Păi, dacă nu i-ai spus tu, de unde putea să știe?*

— *Habar n-am. Arăta pe telefon de unde venea apelul? Apărea vreun număr?*

— *Nu. Mi-a spus că te știe de la golf.*

— *De la golf? Eu nu joc golf.*

— *Asta i-am spus și eu, a zis ea. Că nu joci golf.*

— *Știi ceva, mamă? Probabil c-a fost o greșeală, ceva.*

— *A cerut cu tine. A spus Jeremy. Simplu ca bună ziua. Poate c-ai pomenit chestia asta în treacăt, că urma să pleci.*

— *Uite ce e, mamă, chiar dac-aș fi făcut asta, ceea ce n-am făcut, nu-i cazul să pui de-un tam-tam atât de mare.*

— *Pur și simplu m-a întristat.*

— Nu fi supărată. Și, în plus, mă întorc înapoi acasă.

— Da? — și-a schimbat radical tonul.

— Ăăă... da. Chiar azi, cred. Am făcut aici tot ce puteam, singurul lucru care mi-a mai rămas e... știi tu.

— Nu vreau să pierd asta. Habar n-ai cât de mult am așteptat.

— Dacă plec de-aici în curând, a zis el, presupun c-o s-ajung destul de târziu acasă în noaptea asta. S-a făcut deja după-amiază și câteodată m-ajunge oboseala, așa că s-ar putea să fac un popas în zona Uticăi sau pe-acolo pe undeva, dar o să vin, totuși, astăzi.

— Asta o să-mi dea răgazul să-ți fac o prăjitură cu morcovi, a zis ea voioasă. Ți-o pregătesc în după-amiaza asta.

— Bine.

— Ai grijă cum conduci. Nu vreau să-mi adormi la volan. N-ai avut niciodată rezistența tatălui tău la volan.

— Cum se mai simte?

— Cred că, dacă isprăvim cu toate săptămâna asta, o să mai reziste măcar atât. N-o să-mi pară rău când o să se termine totul. Ai idee cât mă costă să iau taxiul și să mă duc la el?

— În curând n-o să mai conteze, mamă.

— Știi, nu e vorba numai de bani, a zis ea. M-am tot gândit la cum o să se sfârșească. O s-avem nevoie de niște sfoară, să știi. Sau de niște bandă. Și presupun că e logic să-ncepem mai întâi cu mama. Cea mică n-o să ne dea prea mult de furcă după aia. Te pot ajuta eu cu ea. Nu sunt complet neputincioasă, să știi.

TREIZECI ȘI OPT

Vince și cu mine ne-am terminat berile, după care ne-am furișat prin curtea din spate și ne-am întors la camioneta lui. Urma să mă conducă înapoi la mașina mea, încă parcată lângă atelierul lui auto.

— Deci, știi că Jane a avut ceva probleme la școală, a zis el.

— Ăăă... da, am zis eu.

— Mă gândeam că, dacă te-ajut acum, când ești la ananghie, poate ar fi cu puțință să pui o vorbă bună pentru ea la director, a spus el.

— I-am pus deja, dar nu mă deranjează dacă-i mai pun o dată, am zis eu.

— Este un copil bun, numai că uneori se enervează cam repede, a zis Vince. Nu acceptă să-și bată alții joc de ea. Iar eu, cu-atât mai puțin. Așa că, atunci când intră în belele, nu face decât să se apere, în fond.

— Trebuie să depășească treaba asta, am zis eu. Nu orice problemă se poate rezolva snopind pe altcineva în bătaie – la care Vince a chicotit încet, ca pentru sine. Vrei să ducă o viață ca a ta? l-am întrebat eu. Fără supărare.

A încetinit la semafor.

— Nu, a zis el. Dar nu prea are șansa de partea ei. Nu sunt eu cel mai bun model de urmat pentru ea. Iar mama ei a purtat-o din casă în casă și copilul n-a avut parte niciodată de stabilitate. Asta am încercat eu să fac pentru ea, știi? Să-i ofer ceva sigur, măcar pentru o vreme. Copiii au nevoie de așa ceva. Dar durează mult să construiești o relație de încredere. S-a fript de atâtea ori înainte.

— Sigur, am zis eu. Ai putea s-o trimiți la un colegiu bun. După ce termină liceul, ai putea s-o trimiți undeva să studieze jurnalismul sau ceva cu

limba engleză, unde ar putea reuși să-și cultive talentele.

— N-are note prea bune, a zis el. Ar fi cam greu să intre undeva.

— Dar tu ți-ai permite s-o trimiți mai departe, nu-i așa? — la care Vince a consimțit din cap. Ai putea s-o ajuți să-și fixeze niște obiective. S-o ajuți să vadă dincolo de unde se află acum, să-i spui că, dacă ia niște note cât de cât decente, tu o să fii gata să-i acoperi măcar o parte din taxele de școlarizare, în așa fel, încât ea să-și poată pune la lucru potențialul.

— M-ajută tu cu asta? — și m-a privit cu coada ochiului.

— Da, am zis eu. Întrebarea este, însă: o să vrea s-asculte?

Vince a clătinat din cap obosit.

— Da, mă rog... asta-i întrebarea.

— Am și eu una, am zis.

— Dă-i drumul.

— De ce-ți pasă?

— Poftim?

— De ce-ți pasă? E doar un copil oarecare, fata unei femei pe care ai cunoscut-o. Pe cei mai mulți bărbați nu i-ar interesa ce se alege de ea.

— Aha, înțeleg, probabil crezi că sunt un fel de pervers? Că nu vreau decât să mă vâr între picioarele ei, nu-i așa?

— N-am spus asta.

— Dar așa gândești.

— Nu, am zis eu. Cred că, dacă ai urmări asta, ar apărea vreun indiciu în compunerile pe care mi le scrie Jane, în modul în care se comportă față de tine. Cred că vrea să aibă încredere în tine. Deci, întrebarea rămâne aceeași: De ce-ți pasă?

S-a făcut verde. Vince a apăsât pe accelerație.

— Am avut și eu o fată, a zis el. A mea.

— Aha, am zis eu.

— Eram destul de tânăr pe atunci. Aveam douăzeci de ani. Am lăsat gravidă o fată din

Torrington. Agnes o chema. Serios, Agnes. Tata, mai să mă snopească-n bătaie, întrebându-mă cum am putut să fiu atât de-al dracului de prost. N-auzisem niciodată de prezervativ? a vrut să știe. Păi da, știi cum este uneori, nu? Am încercat s-o conving pe Agnes, știi și tu, să scape de sarcină, dar nici n-a vrut s-audă, a născut copilul, o fetiță, și i-a pus numele Collette.

— Frumos nume! am zis eu.

— Și, când am văzut copilul, pur și simplu l-am îndrăgit, știi cum e? Iar babacul meu n-a vrut să mă vadă că rămân cu fata asta, cu Agnes, numai pentru că n-am fost capabil să mi-o țin în pantaloni, dar treaba era că Agnes nu era chiar așa de rea, iar copilul, Collette, era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată. Te gândești, probabil, că la douăzeci de ani ar fi ușor să dai bir cu fugiții, să nu-ți asumi responsabilitatea, dar ea avea ceva deosebit. Așa c-am început să mă gândesc la cum aș fi putut să mă însor cu ea, nu? Și să fiu tatăl copilului. Și-mi făceam curaj s-o cer de nevastă, să-i dau de știre bătrânului ce plănuiam să fac, numai că-ntr-o zi Agnes o împingea pe Collette în cărucior și traversau amândouă bulevardul Naugatuck, iar un bețiv nenorocit într-o furgonetă a trecut pe roșu și le-a omorât pe loc – și Vince a început să strângă volanul mai tare, de parcă ar fi încercat să-l sugrume.

— Îmi pare rău, am zis eu.

— Da, mă rog, la fel i-a părut și nenorocitului ăluia de bețiv, a zis Vince. Am așteptat șase luni, n-am vrut să fac nimic prea curând, știi cum e, nu? Asta după ce-au fost respinse acuzațiile, fiindcă avocatul a reușit să convingă juriul că Agnes traversase pe roșu și că șoferul, chiar dac-ar fi fost treaz, tot le-ar fi lovit. Ei, și s-a întâmplat un lucru ciudat. Câteva luni mai târziu, într-o noapte, individul ieșea dintr-un bar din Bridgeport, era destul de târziu, el era din nou beat, al dracului de dobitoc nimic nu învățase. Mergea pe-o alee, când

cineva l-a împușcat drept în cap, de i-a futut creierii pe jos.

— Aha, am zis eu. Presupun că n-ai vărsat nicio lacrimă când ai auzit ce pățise.

Vince mi-a aruncat o privire cu colțul ochiului.

— Ultimul lucru pe care l-a auzit, înainte să moară, a fost: „Pentru Collette”. Și știi ce mi-a spus, nenorocitul dracului, chiar înainte ca glonțul să-i străpungă creierul?

Am înghițit în sec:

— Nu.

— Mi-a spus: „Care Collette?” I s-a furat portofelul, așa că polițiștii s-au gândit că fusese un fel de jaf și mi-a aruncat din nou o privire. Vezi, închide gura, să nu-ți intre vreo muscă-n ea, mi-a spus.

Mi-am închis-o.

— Așa mai merge, a zis Vince. Să-ți răspund la întrebare, deci: Poate că de asta-mi pasă. Mai vrea să afli și altceva? – la care eu am clătinat din cap că nu. Vince a privit înainte: Aia-i mașina ta?

Am încuviințat, tot din cap.

În timp ce trăgea la trotuar în spatele mașinii mele, i-a sunat telefonul mobil.

— Da? a zis, a ascultat o clipă, după care a adăugat: Așteptați-mă pe mine – și a luat aparatul de la ureche și mi-a spus: L-au găsit. Cică-i cazat la „Hojo”.

— Fir-ar să fie! am zis eu și am dat să-mi deschid portiera. Vin după tine.

— Las-o-ncolo de mașină, a zis Vince, apăsând iarăși pedala de accelerație și strecurându-se razant pe lângă mașina mea.

S-a îndreptat spre autostrada I-95. Nu era drumul cel mai drept, dar era, probabil, cel mai rapid, având în vedere că hotelul Howard Johnson se afla în partea cealaltă a orașului, chiar în dreptul unei rampe de coborâre de pe I-95. A accelerat chiar în timp ce urca rampa spre autostradă și a

pătruns în trafic având deja o viteză de o sută treizeci de kilometri pe oră.

Pe autostradă, circulația s-a dovedit lejeră și am ajuns la capătul celălalt al orașului în numai câteva minute. Vince a trebuit să calce pedala de frână până în podea, când a intrat pe rampa de coborâre. Încă mai avea o sută zece la oră, când am văzut semaforul în fața noastră.

A cotit la dreapta și a mai făcut încă o dată la dreapta, intrând în parcare hotelului Howard Johnson. SUV-ul cu care fusesem eu plimbat mai devreme era parcat imediat după ușile de la intrare și blondul, când ne-a văzut, a dat fuga la fereastra de pe partea lui Vince, care a lăsat geamul în jos.

Blondul i-a dat lui Vince numărul unei camere și i-a spus că, dacă o lua la deal și ocolea hotelul prin spate, era una dintre camerele la care puteai să-ți parchezi mașina chiar în față. Vince a dat cu spatele, s-a oprit, a mutat schimbătorul de viteze și a luat-o de-a lungul unei alei lungi și spiralate care ducea în spatele complexului. Drumul făcea o cotitură strânsă la stânga și pe urmă se făcea drept și trecea prin fața unui șir de camere ale căror uși dădeau direct pe trotuar.

— Iat-o, a zis Vince, trăgând camioneta într-un loc de parcare.

— Vreau să stau de vorbă cu el, am zis eu. Nu-i face nimic să-l sperii.

Vince, care coborâse deja din mașină, mi-a făcut cu mâna un semn de lehamite, fără să se mai uite la mine. S-a dus la ușă, s-a oprit o clipă, a observat că era deja deschisă și a bătut.

— Domnul Sloan? a zis el.

La câteva uși distanță, o cameristă, care tocmai își scosese căruciorul până în fața unei încăperi, s-a uitat în direcția noastră.

— Domnul Sloan! a strigat Vince, deschizând ușa mai larg. Sunt directorul hotelului. Avem o mică problemă. Trebuie să vorbim cu dumneavoastră.

Eu stăteam într-o parte, și față de fereastră, și față de ușă, în așa fel, încât, dacă s-ar fi uitat afară, să nu mă poată vedea. Era posibil să știe cum arătam, dacă acela fusese bărbatul care stătuse în fața casei noastre în noaptea aceea, în care fuseserăm supravegheați.

— A plecat, a zis camerista, suficient de tare încât s-o auzim.

— Poftim? a zis Vince.

— Tocmai a predat cheia, cu câteva minute în urmă, a zis ea. Intru chiar acum să fac curat acolo.

— A plecat? am zis eu. De tot?

Femeia a încuviințat din cap.

Vince a deschis ușa larg și a intrat cu pași mari în cameră.

— N-aveți voie să intrați acolo! ne-a strigat femeia de serviciu, dar până și eu am fost înclinat s-o ignor și l-am urmat pe Vince înăuntru.

Patul nu era făcut, în baie – o dezordine de prosoape jilave, dar nu erau semne c-ar mai fi stat cineva acolo. Nu mai erau articole de toaletă, nici valize.

Unul dintre haidamacii lui Vince, chelul, a apărut în prag.

— E-aici?

Vince s-a răsucit pe călcâie, s-a dus la chelios și l-a împins de perete.

— Cu câtă vreme în urmă ați descoperit că era aici?

— Te-am sunat imediat ce am aflat.

— Da? Și dup-aia? Ați stat în mașină și m-ați așteptat, când ar fi trebuit să căscați bine ochii? Tipul a șters-o.

— Nu știam cum arăta! Ce puteam să facem?

Vince l-a îmbrâncit pe chel într-o parte, a ieșit din cameră și aproape c-a dat peste cameristă.

— N-aveți voie să...

— Cu cât timp în urmă a plecat? a întrebat-o Vince, care a scos o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel și i-a întins-o.

Femeia și-a strecurat-o în buzunarul uniformei.
— Zece minute?
— Ce fel de mașină avea? m-am interesat eu.
A ridicat din umeri.
— Nu știu. O mașină oarecare. Cafenie. Cu geamuri fumurii.
— V-a spus ceva, dacă se-ndrepta spre acasă, ceva de genul ăsta? am întrebat eu.
— Nu mi-a spus nimic.
— Mulțumesc! i-a spus Vince, apoi a făcut semn cu capul în direcția camionetei lui și ne-am întors amândoi într-acolo.
— La dracu'! a zis el. Fir-ar să fie!
— Și acum? Ce facem? am zis eu, care n-aveam nici cea mai vagă idee.
Vince a rămas locului pentru o clipă.
— N-ai nevoie de bagaje? m-a întrebat.
— De ce bagaje?
— Cred că de-aici urmează să te duci la Youngstown. Nu poți să te duci pân-acolo și să te-ntorci într-o singură zi.
M-am gândit la ce-mi spusese:
— Dacă a predat cheia de-aici, am zis eu, logic ar fi că se duce acasă.
— Și, chiar dacă nu se duce acasă, mi se pare că deocamdată acolo ar fi singurul loc unde ai putea găsi ceva răspunsuri.
Vince s-a aplecat înspre mine în mașină, iar eu m-am dat înapoi în prima clipă, gândindu-mă că avea de gând să mă înhațe, dar el nu voia decât să deschidă torpedoul.
— Doamne iartă-mă! a zis el. Stai dracului într-un loc! — și a luat o hartă rutieră, pe care a despăturit-o. Bine, ia să ne uităm noi aici.
A examinat cu atenție harta, uitându-se în colțul din stânga sus, după care a zis:
— Iată-l. Mai sus de Buffalo, puțin mai sus de Lewiston – Youngstown. Un locșor mic-mic de tot. Ar trebui să facem vreo opt ore, cam așa ceva, pân-acolo.

— Noi?

Vince a încercat pentru scurtă vreme să împăturească harta în forma ei originală, după care mi-a zvârlit mie gogoloiul de hârtie cu muchii tăioase.

— Asta o să fie treaba ta. Pune-o cum a fost, poate c-am să te las chiar să și conduci la un moment dat. Dar nici să nu te gândești să te-atingi de radio. Există niște limite-n toate, ce mama dracului.

TREIZECI ȘI NOUĂ

Uitându-mă la hartă, cea mai rapidă rută mi s-a părut a fi s-o luăm spre nord, prin Massachusetts, până la Lee, de acolo spre vest în statul New York, să intrăm pe magistrala New York până la Albany și apoi din nou la vest spre Buffalo.

Drumul nostru avea să treacă prin Otis și să ne ducă la mai puțin de trei kilometri de cariera unde fusese găsită mașina Patriciei Bigge.

I-am spus lui Vince.

— Vrei să vezi? I-am întrebat.

Mergeam în medie cu o viteză de peste o sută treizeci de kilometri la oră. Vince avea montat un dispozitiv antiradar.

— Ne încadrăm destul de bine în timp, a zis el. Da, de ce nu?

Chiar dacă, de astă dată, nu erau mașini de poliție care să ne marcheze intrarea, am reușit să găesc drumul îngust de acces. Dodge-ul Ram al lui Vince, având garda de la sol mai mare, s-a descurcat mai bine decât sedanul meu standard și, când am urcat ultimul deal, unde copacii se sfârșeau chiar pe buza stâncii, am crezut, stând cocoțat pe locul din dreapta, că aveam să sărim peste margine.

Dar Vince a frânat ușor, a parcat camioneta și a tras frâna de mână, ceea ce nu-l mai văzusem făcând. A coborât din mașină, a mers până pe vârful stâncii și s-a uitat în jos.

— Au găsit mașina chiar acolo jos, am zis eu, venind lângă el și arătându-i cu degetul.

Vince a dat impresionat din cap.

— Dac-aș avea de gând să scap de o mașină cu doi oameni înăuntru, a zis el, aș putea să fac ceva mult mai rău decât să găesc un loc ca ăsta.

Mergeam în mașină cu o cobră.

Nu, nu cu o cobră. Cu un scorpion. M-am gândit la vechea poveste populară a indienilor americani cu broasca și scorpionul, în care broasca acceptă să-l ajute pe scorpion să treacă râul, dacă scorpionul îi promite să n-o înțepe cu veninul lui. Scorpionul se declară de acord, apoi, la mijlocul traversării, chiar dacă asta însemna să piară și el, își înfinge acul în broască. Aceasta, murind, îl întreabă: „De ce ai făcut asta?” Iar scorpionul îi răspunde: „Pentru că sunt scorpion și așa e firesc să fac”.

În ce moment ar fi putut să mă înțepe Vince, m-am întrebat?

Dacă ar fi făcut asta, nu mi-aș fi putut închipui că ar fi avut aceeași soartă cu scorpionul. Vince îmi părea mai degrabă un supraviețuitor.

∴

Îndată ce ne-am apropiat de autostrada spre Massachusetts și liniuțele de semnal au început să-mi reapară pe telefon, am încercat din nou s-o sun pe Cynthia. Văzând că nu-mi răspundea pe mobil, am telefonat și acasă, dar fără să mă aștept cu adevărat să fie acolo.

Nu era.

Poate că era bine că nu reușisem să iau legătura cu ea. Ar fi fost preferabil s-o sun când aș fi avut cu adevărat noutăți și poate că, după ce aveam să ajungem în Youngstown, aș fi avut ca să-i povestesc.

Tocmai mă pregăteam să pun telefonul deoparte, când mi-a sunat în mână. Am tresărit.

— Da? am zis eu.

— Terry?

Era Rolly.

— Salut, am zis.

— Ai vreo veste de la Cynthia?

— Am vorbit cu ea înainte să plec, dar nu mi-a spus unde se afla. Ea și Grace păreau a fi în regulă.

— Înainte să pleci? Unde ești?

— Urmează să intrăm pe autostrada spre Massachusetts, la Lee. Suntem în drum spre Buffalo. De fapt, ceva mai sus.

— Noi?

— E o poveste lungă, Rolly. Și se tot lungește.

— Unde vă duceți?

Părea sincer îngrijorat.

— Probabil după potcoave de cai morți, am zis eu. Dar există și o mică posibilitate să-i fi găsit familia Cynthiei.

— Te ții de bancuri?

— Nu.

— Dar bine, Terry, sincer, după atâția ani, probabil c-au murit.

— Poate. Nu știu. Poate c-a supraviețuit careva. Poate Clayton.

— Clayton?

— Habar n-am. Tot ce știu este că suntem în drum spre o adresă care are un post telefonic pe numele Clayton Sloan.

— Terry, nici măcar n-ar trebui să-ncerci asta. Habar n-ai în ce te bagi.

— Poate, am zis eu, după care i-am aruncat o privire lui Vince și am adăugat: Dar sunt cu cineva care pare să știe să se descurce în situații dificile.

Asta, desigur, dacă nu cumva situația dificilă era tocmai faptul de a fi fost cu Vince Fleming.

∴

Îndată ce am intrat în statul New York și ne-am plătit taxa de autostradă la barieră, am ajuns destul de repede la Albany. Ne era foame amândurora și aveam nevoie la toaletă, așa c-am tras mașina pe dreapta la unul dintre acele puncte de servicii. Am cumpărat niște burgeri și coca-cola și le-am adus în camionetă, ca să putem mânca și merge în același timp cu mașina.

— Să nu-ți cadă nimic pe jos! mi-a spus Vince, care-și ținea camioneta destul de curată.

Nu părea să fi omorât vreodată pe cineva în mașină, sau c-ar fi intenționat una ca asta, și am

ales să văd lucrul acesta ca pe un semn bun.

Magistrala New York ne-a purtat prin partea de sud a munților Adirondack, de îndată ce am luat-o mai pe la vest de Albany, și, dacă mintea nu mi-ar fi fost ocupată de situația în care mă găseam, m-aș fi putut bucura de peisaj. Imediat ce am trecut de Utica, autostrada a redevenit dreaptă, ca și terenul din preajmă. Singura dată când mai făcusem această călătorie cu mașina, în drum spre o conferință educațională la Toronto, cu ani în urmă, bucata respectivă mi se păruse nesfârșită.

Am mai făcut o oprire la Syracuse, fără să pierdem mai mult de zece minute.

N-am vorbit prea mult unul cu altul. Am ascultat radio – desigur, Vince a ales posturile. Cel mai mult, muzică *country*. M-am uitat printre CD-urile lui din compartimentul aflat între scaunele din față.

— Carpenters n-ai? am întrebat.

Traficul s-a mai aglomerat când ne-am apropiat de Buffalo. Începea să se și întunece. A trebuit să apelez mai mult la hartă acolo, să-l îndrum pe Vince cum s-o ia pe șoseaua de centură a orașului. După cum a rezultat, n-am condus deloc. Vince era un șofer mult mai agresiv decât mine, iar eu eram dispus să-mi înăbuș frica, dacă asta însemna că aveam s-ajungem cu mult mai repede la Youngstown.

Am trecut de Buffalo, ne-am continuat drumul spre cascada Niagara, neabătându-ne de pe autostradă ca să vizităm una dintre minunile lumii, am luat-o pe șoseaua Robert Moses, am trecut de Lewiston, unde am remarcat un spital, cu *H*-ul său mare și albastru iluminat în noapte, nu departe de autostradă. Puțin mai sus de Lewiston, am ieșit pe șoseaua spre Youngstown.

Nu-mi trecuse prin minte, înainte să plecăm de acasă de la mine, să notez adresa exactă de pe calculator, a lui Clayton Sloan, și nici nu scosesem la imprimantă vreo hartă. La vremea respectivă, nu știusem că aveam să întreprindem această

călătorie. Dar Youngstown era un sat, nu un mare oraș ca Buffalo, și ne-am închipuit că nu avea să ne ia prea mult să ne orientăm. Am ieșit de pe Robert Moses pe strada Lockport și, mai apoi, am luat-o în jos pe Strada Mare.

Am zărit un local.

— Probabil că au și o carte de telefoane, am zis eu.

— Mi-ar prinde bine o gustare, a zis Vince.

Mi-era și mie foame, dar eram și destul de nerăbdător. Mai aveam atât de puțin.

— Una rapidă, am zis eu, iar Vince a găsit un loc de parcare în apropiere. Ne-am întors pe jos, am intrat și am fost învăluiți în mirosul de bere și aripioare de pui.

În vreme ce Vince înhăța un scaun la tejghea și comanda niște bere și aripioare, eu am găsit un telefon cu fise, însă fără vreo carte de telefoane. Când i-am cerut-o, barmanul mi-a înmănat-o pe cea pe care o ținea sub tejghea.

La numele Clayton Sloan, apărea următoarea adresă: Aleea Niagara View, nr. 25. Acum îmi aminteam. Înapoindu-i cartea de telefoane barmanului, l-am întrebat cum se ajungea până acolo.

— O luați spre sud pe Strada Mare cam un kilometru.

— La stânga sau la dreapta?

— La stânga. Dacă o iei la dreapta, ajungi în râu, amice.

Youngstown se afla pe râul Niagara, chiar vizavi de orașul canadian Niagara-on-the-Lake, cunoscut pentru teatrul său boulevardier. Acolo se ținea Festivalul Shaw, după câte-mi aduceam aminte, botezat astfel după George Bernard Shaw.

Poate altă dată.

Am înfulecat carnea de pe două aripioare și am băut jumătate de bere, dar aveam emoții mari.

— Nu mai suport, i-am spus lui Vince, care a aruncat niște bancnote pe tejghea și am ieșit

amândoi pe ușă afară.

Farurile camionetei au luminat indicatoarele și am zărit de îndată aleea Niagara View.

Vince a cotit la stânga și a luat-o încet de-a lungul străzii, în timp ce eu mă uitam după numerele caselor.

— Douăzeci și unu, douăzeci și trei, am zis. Uite-acolo, douăzeci și cinci.

În loc să tragă pe alee, Vince a mers vreo sută de metri mai departe pe stradă, apoi a oprit camioneta și a stins farurile.

Era o mașină pe alee la numărul 25. O Honda Acord argintie, veche poate de cinci ani. Și nicio mașină cafenie.

Dacă Jeremy Sloan se îndrepta spre casă, probabil că ajunseserăm acolo înaintea lui. Asta dacă nu cumva mașina lui era băgată în garajul cu separație pentru două mașini.

Casa nu avea decât un singur nivel, cu fațadele albe, și fusese construită, cel mai probabil, în anii șaiszeci. Era bine întreținută. Avea o verandă cu două șezlonguri din lemn. Locul nu izbea prin bogăție, dar surprindea prin confort.

Mai avea și o rampă. O rampă pentru cărucioare, cu o înclinație foarte mică, de pe alee până pe verandă.

— Cum vrei să jucăm? a zis Vince.

— Tu cum crezi c-ar trebui?

— Să nu ne dăm de gol, a sugerat Vince.

Mai erau lumini aprinse în casă și mi s-a părut că auzeam, undeva înăuntru, sonorul dat la minimum al unui televizor, așa că nu părea că aveam să trezim pe cineva din somn. Mi-am ridicat arătătorul deasupra butonului de la sonerie și l-am ținut o clipă în aer.

— E vremea să înceapă spectacolul, a zis Vince. Am apăsat pe buton.

PATRUZECI

După vreo jumătate de minut, dacă n-a ieșit nimeni să ne deschidă, m-am uitat la Vince.

— Mai încearcă o dată, a zis el, arătându-mi rampa. S-ar putea să dureze puțin.

Așa c-am sunat iarăși. Apoi am auzit o mișcare surdă în casă, iar un moment mai târziu se deschidea ușa, dar nu larg, nu imediat, ci cu greutate. Îndată ce s-a deschis cam pe sfert, am înțeles și de ce. O femeie într-un cărucior se dădea înapoi, după care se apleca înainte să deschidă ușa încă vreo câțiva centimetri, apoi se dădea și mai în spate și se apleca din nou în față ca să împingă ușa în lături și mai mult.

— Da? a zis ea.

— Doamna Sloan? am zis eu.

Am socotit că avea peste șaiszeci și cinci de ani, poate șaptezeci și ceva. Era subțire, dar modul în care-și mișca partea superioară a corpului nu sugera fragilitate. Și-a strâns roțile scaunului cu fermitate, a ocolit ușa cu abilitate și a făcut o mișcare înainte, blocându-ne efectiv intrarea în casă. Avea o pătură desfăcută în poală, care-i cădea peste genunchi, și purta un pulover maro peste o bluză înflorată. Părul grizonant era bine prins la spate, niciun fir nefiindu-i în dezordine. Obrajii osoși aveau o umbră de fard, iar ochii ei căprui pătrunzători îi străpungeau alternativ pe cei doi vizitatori neașteptați. Trăsăturile ei sugerau c-ar fi putut fi odată o femeie izbitor de frumoasă, dar acum emana, prin proeminența maxilarelor, poate prin modul în care-și țuguia buzele, un fel de iritabilitate și poate chiar de răutate.

Am căutat să văd dacă era vreo asemănare între ea și Cynthia și n-am descoperit niciuna.

— Da, eu sunt doamna Sloan, a zis ea.

— Îmi cer scuze că vă deranjez atât de târziu, am zis eu. Doamna Clayton Sloan?

— Da. Sunt Enid Sloan, a zis ea. Și aveți dreptate – e foarte târziu. Ce doriți?

Era o irascibilitate în glasul ei, care sugera, în orice caz, că nu puteam să contăm pe ea pentru amabilitate. Își ținea capul sus, își împingea bărbia înainte, nu numai fiindcă ne aflam deasupra ei, ci și ca o demonstrație de tărie. Încerca să ne transmită că era o babă dură, cu care nu te puteai pune. M-a surprins faptul că nu se temea mai tare de doi bărbați înființați la ușa ei târziu în noapte. Căci ea rămânea, totuși, o bătrână într-un cărucior, în vreme ce noi eram doi bărbați în deplinătatea puterilor noastre.

Am aruncat o privire fugară înspre camera de zi. Imitații de mobilă colonială, corpuri de iluminat Ethan Allen, mult spațiu între piesele de mobilier, care să permită trecerea căruciorului. Draperii și perdele decolorate, mai multe vase cu flori de plastic. Covorul persan gros, care trebuie să fi costat o groază când fusese cumpărat, părea uzat și pătat în câteva locuri, iar plușul – tocit de cărucior.

Era și un televizor aprins într-o altă cameră, tot la parter, iar un miros plăcut ajungea până la noi de și mai departe din casă. Am adulmecat aerul.

— Faceți ceva la cuptor? am zis eu.

— Prăjitură cu morcovi, mi-a răspuns ea tăios. Pentru fiul meu. Se întoarce acasă.

— A, da, am zis eu. Chiar la el am venit în vizită. Jeremy?

— Ce treabă aveți cu Jeremy?

Chiar așa, ce *treabă* aveam noi, de fapt, cu Jeremy? Sau, cel puțin, ce treabă voiam să *spunem* că aveam cu Jeremy?

Câtă vreme eu ezitam, încercând să inventez ceva, Vince a preluat inițiativa:

— Unde e Jeremy în clipa de față, doamnă Sloan?

— Și voi cine sunteți?

— Mă tem că noi suntem cei care punem întrebările aici, doamnă, a zis el.

Adoptase un ton autoritar, dar părea că se străduia să nu sune amenințător. Mă-ntrebam dacă încerca să-i lase lui Enid Sloan impresia că era polițist.

— Cine sunteți voi, oameni buni?

— Se poate să vorbim cu soțul dumneavoastră? am zis eu. Se poate să vorbim cu Clayton?

— Nu este acasă, a zis Enid Sloan. Este internat în spital.

Chestia asta m-a luat prin surprindere.

— A, îmi pare rău, am zis eu. Este internat în spitalul pe care l-am văzut în drum spre dumneavoastră?

— Dac-ați venit dinspre Lewiston, a zis ea. Este acolo de câteva săptămâni. Trebuie să iau taxiul ca să mă duc la el. Zi de zi, dus și-ntors.

Era important, bănuiam eu, să aflăm ce sacrificii făcea ea pentru soțul ei.

— Nu vă poate duce fiul dumneavoastră? s-a interesat Vince. E plecat de chiar atât de mult timp?

— A avut de rezolvat niște treburi.

Și-a împins căruciorul câțiva centimetri și mai în față, de parcă ne-ar fi putut da afară de pe verandă.

— Sper că nu e nimic grav, am zis eu. Cu soțul dumneavoastră.

— Soțul meu e pe moarte, a zis Enid Sloan. E în metastază. E doar o chestiune de timp acum – și a ezitat, s-a uitat la mine: Dumneavoastră ați sunat aici? Să-ntrebați de Jeremy?

— Da, am zis eu. Am avut nevoie să iau legătura cu el.

— Mi-ați spus c-ați fi aflat de la Jeremy că urma să plece în Connecticut, a zis ea pe un ton acuzator.

— Cred că asta mi-a și spus, i-am răspuns eu.

— Nu v-a declarat niciodată așa ceva. L-am întrebat. Mi-a spus că n-a dezvăluit nimănui unde avea să se ducă. Deci, de unde știți dumneavoastră una ca asta?

— Cred c-ar fi mai bine să continuăm discuția asta înăuntru, a zis Vince, dând să intre.

Enid Sloan s-a apucat strâns de roți.

— Nu prea cred.

— Eu da, a zis Vince și și-a pus ambele mâini pe brațele căruciorului, împingându-l forțat înapoi.

Strânsoarea lui Enid nu se putea compara cu forța lui Vince.

— Hei, i-am spus eu, dând să-i pun mâna pe braț.

Nu avuseserăm în plan să ne purtăm brutal cu o bătrână într-un cărucior.

— Nu-ți face griji, a zis Vince, încercând să-și facă vocea să sune liniștitor. E frig pe verandă și nu vreau ca doamnei Sloan să i se tragă de aici... vreo pneumonie.

Nu mi-a plăcut prea mult modul în care-și alesese cuvintele.

— Încetează, a zis Enid, lovindu-l pe Vince peste mâini și peste brațe.

Acesta a împins-o înăuntru, iar eu, neavând încotro, l-am urmat. Am tras după mine ușa de la intrare.

— Nu văd cum am putea să evităm asta, a zis Vince. Ai face bine să-ți pui întrebările!

— Cine dracului sunteți? ne-a strigat Enid cu ură.

Rămăsesem fără grai.

— Doamnă Sloan, am zis eu. Numele meu e Terry Archer. Pe soția mea o cheamă Cynthia. Cynthia Bigge.

A făcut ochii mari la mine, cu gura căscată. Rămăsesse fără grai.

— Să înțeleg că numele ăsta înseamnă ceva pentru dumneavoastră? am zis eu. Adică al soției

mele? Poate chiar și al meu, dar mai cu seamă numele soției mele pare să vă fi impresionat.

A continuat să tacă.

— Aș vrea să vă pun o întrebare, am zis eu. Și s-ar putea să vă sune oarecum nelalocul ei, dar vă rog s-aveți puțină răbdare, dacă întrebarea mea vi se va părea ridicolă.

Tot nu scotea nicio vorbă.

— Oricum, iată întrebarea, am zis eu. Sunteți cumva mama Cynthiei? Sunteți Patricia Bigge?

Abia acum a râs cu dispreț:

— Nu știu despre ce vorbești, domnule.

— Și atunci, de ce râdeți? am zis eu. Păreți a cunoaște numele astea pe care vi le pomenesc.

— Ieșiți afară din casă! Nu înțeleg nimic din ce-mi spuneți.

I-am aruncat lui Vince o privire, însă chipul lui era fără expresie. I-am spus:

— Ai văzut-o vreodată pe mama Cynthiei? În vreun alt moment decât atunci, ducându-se la mașină în noaptea aceea?

Vince a clătinat din cap.

— Nu.

— Ar putea fi chiar femeia aceasta? I-am întrebat.

A strâns din ochi, concentrându-se asupra ei.

— Nu știu. Cred că e destul de puțin probabil.

— Sun la poliție, a zis Enid, întorcându-și căruciorul.

Vince a venit în spatele ei, a dat să-i prindă căruciorul de mânere, dar eu i-am făcut semn cu mâna să se oprească.

— Nu, i-am spus. Poate c-ar fi o idee bună. Am putea să-l așteptăm cu toții pe Jeremy să vină acasă și să-i punem niște întrebări de față cu poliția.

Auzind asta, femeia nu și-a mai împins căruciorul, dar a zis:

— Și de ce să-mi fie teamă să chem poliția?

— Bună întrebare. De ce să vă fie? Să aibă cumva de-a face cu ceea ce s-a întâmplat acum douăzeci și cinci de ani? Sau, poate, cu evenimente ceva mai recente din Connecticut? Cât timp a fost plecat Jeremy? Cu moartea lui Tess Berman, mătușa soției mele? Și cu un detectiv particular numit Denton Abagnall?

— Ieșiți afară! a zis ea.

— Cât despre Jeremy, am zis eu, e fratele Cynthiei, nu-i așa?

S-a holbat la mine, cu ochii plini de ură.

— Nici să nu îndrăznești să zici așa ceva! s-a răstit ea, cu mâinile pe pătură.

— De ce? am întrebat eu. Pentru că-i adevărat? Pentru că Jeremy e, de fapt, Todd?

— Poftim? a zis ea. Pe-asta cine ți-a mai spus-o? Ce minciună crasă!

M-am uitat peste umărul ei la Vince, care ținea mâinile pe mânerele din cauciuc ale căruciorului.

— Vreau să dau un telefon, a zis ea. Vă cer să mă lăsați să folosesc telefonul!

— Și pe cine vreți să sunați? s-a interesat Vince.

— Nu-i treaba dumitale.

Vince mi-a aruncat o privire.

— Intenționează să-l sune pe Jeremy, a zis el calm. Vrea să-l prevină. N-ar fi o idee chiar așa de bună.

— Dar Clayton? am întrebat-o eu. Clayton Sloan e, de fapt, Clayton Bigge? Sunt una și aceeași persoană?

— Lăsați-mă să folosesc telefonul, a repetat ea, aproape șuierând ca un șarpe.

Vince i-a ținut căruciorul. I-am spus:

— Nu poți s-o ții așa! Seamănă a răpire, sau a lipsire de libertate, sau a cine mai știe ce.

— Exact! a zis Enid Sloan. Nu poți să faci asta, nu poți să dai buzna în casa unei bătrâne și s-o ții astfel!

Vince a dat drumul căruciorului.

— Atunci, folosiți telefonul ca să sunați la poliție, a zis el, repetând cacealmaua. Nu-i mai dați telefon băiatului dumneavoastră! Sunați mai bine la poliție!

Căruciorul nu s-a urnit din loc.

— Trebuie să merg la spital, i-am spus eu lui Vince. Vreau să-i fac o vizită lui Clayton Sloan.

— E grav bolnav, a zis Enid. Nu poate fi deranjat.

— Poate că nu-i așa mare deranjul să-i pun două întrebări.

— Nu poți merge acolo! S-au terminat orele de vizită. Și, în plus, e în comă. Nici n-o să-și dea seama că ești lângă el.

Dac-ar fi fost în comă, mi-am închipuit eu, nu i-ar fi păsat că mă duceam eu să-l văd.

— Hai să mergem la spital! am zis.

Vince a zis:

— Dacă noi plecăm, o să-l sune pe Jeremy. Să-l prevină că suntem aici. Aș putea s-o leg.

— Dumnezeuule mare, Vince! am exclamat eu. Nu mi-aș putea ierta să știu c-am legat o femeie în vârstă, cu handicap, indiferent de cât de antipatică mi-ar părea. Chiar dacă asta ar însemna să nu găsesc niciodată răspunsurile la toate întrebările mele. Ce-ar fi să rămâi tu aici?

A dat din cap că era bună ideea.

— E bine și-așa. Enid și cu mine am putea flecări, i-am bârfi pe vecini, chestii de-astea – și s-a aplecat în așa fel, încât ea să-i poată vedea chipul. Nu-i așa c-ar fi distractiv? Am putea chiar să ne înfruptăm din prăjitura aia cu morcovi. Miroase apetisant.

După care, a băgat mâna în geacă, a scos cheile de la camionetă și le-a aruncat în direcția mea.

Le-am prins din zbor.

— La ce salon este? am întrebat-o.

S-a holbat la mine.

— Spuneți-mi la ce salon este sau chem eu poliția, cu mâna mea!

A chibzuit o clipă, a realizat că, odată ajuns la spital, aş fi reuşit, probabil, să aflu oricum şi mi-a spus:

— Etajul al treilea. Camera 309.

Înainte să plec din casă, am făcut schimb de numere de telefon mobil cu Vince. M-am urcat în camionetă şi am pierdut vremea încercând să bag cheia în contact. Când ai de-a face cu altă maşină, îţi ia ceva timp să te obişnuieşti cu ea. Am pornit motorul, am găsit de unde să aprind farurile, după care am dat cu spatele până pe alee şi am făcut o întoarcere. Mi-a trebuit o clipă să mă orientez. Ştiam că Lewiston era mai jos şi că o luaserăm spre sud de la bar, dar nu-mi dădeam seama dac-aş fi ajuns unde trebuia, ţinând-o tot înspre sud. Aşa că m-am întors pe Strada Mare, am luat-o la dreapta şi, îndată ce am intrat pe autostradă, m-am îndreptat spre sud.

Am ieşit pe prima rampă de coborâre, de cum am văzut *H*-ul albastru în depărtare, am găsit drumul spre parcare şi am intrat pe la Camera de Gardă. În sala de aşteptare, se aflau vreo şase persoane, doi părinţi cu un copil mic care plângea, un adolescent căruia îi curgea sânge de la genunchi, trecându-i prin blugi, un cuplu în vârstă. Am trecut chiar printre ei, prin faţa ghişei de internări, unde am văzut un afiş din care rezulta că vizitele luaseră sfârşit cu două ore în urmă, la opt, şi am luat liftul până la etajul al treilea.

Erau şanse mari să fiu oprit de cineva la un moment dat, însă mi-am închipuit că, dacă reuşeam s-ajung până la salonul lui Clayton Sloan, totul avea să fie în regulă.

Uşile liftului s-au deschis înspre oficiul asistentelor de la etajul al treilea. Nu era nimeni acolo. Am ieşit, am stat locului un moment, după care am luat-o la stânga, uitându-mă după numerele saloanelor. Am găsit 322 şi am văzut că numerele erau din ce în ce mai mari pe măsură ce mă deplasam pe hol.

M-am oprit și am luat-o în direcția opusă, care avea să mă ducă din nou prin fața oficiului asistentelor. O femeie se afla cu spatele la mine, citind o schemă, iar eu am trecut pe lângă ea, făcând zgomot cât mai puțin cu putință.

M-am uitat din nou după numere. Holul făcea la stânga și prima ușă la care am ajuns a fost 309. Era pe jumătate deschisă, iar camera în semiobscuritate, singura lumină fiind a unui neon montat pe peretele de lângă pat.

Era o rezervă cu un singur pacient. Totul era ascuns după o perdea, cu excepția picioarelor patului, unde atârna o tăbliță prinsă într-un suport metalic. Am făcut câțiva pași înăuntru, după perdea, și am văzut un bărbat întins pe pat, pe spate, ușor ridicat, dormind dus. Avea peste șaptezeci de ani, am presupus. Tras la față și cu părul rărit. Poate de la chimioterapie. Răsufla zgomotos. Îi atârnavă brațele de o parte și de alta și avea degetele lungi, albe și osoase. M-am dus de partea cealaltă a patului, unde perdeaua făcea să nu fiu văzut din hol. La capul patului, se afla un scaun și, odată ce m-am așezat, am devenit și mai greu de observat de către oricine ar fi putut trece prin fața camerei.

Am cercetat cu atenție chipul lui Clayton Sloan, căutând să găsesc ceva ce nu reușisem în cazul lui Enid Sloan. Ceva legat de nas, poate, o gropiță în bărbie. Am întins mâna și am atins cu delicatețe brațul dezvelit al bărbatului, iar el a horcăit ușor.

— Clayton, am șoptit.

A tras aer în piept, mișcându-și inconștient nasul.

— Clayton, am șoptit eu din nou, frecându-l pe pielea pergamentoasă.

Avea un furtun injectat în antebraț, mai jos de încheietura cotului. O perfuzie intravenoasă cu cine știe ce.

A început să-și miște pleoapele, a deschis ochii și a tras din nou aer pe nas. M-a văzut, a clipit de

vreo două ori, a lăsat să i se obișnuiască ochii și să și-i poată aținti spre mine.

— Ce...?

— Clayton Bigge? am zis eu.

Asta nu l-a făcut numai să-și ațintească privirile spre mine, dar și să-și întoarcă mai repede capul. Cutele cărnoase de pe gât i s-au așezat unele peste altele.

— Cine ești? a murmurat el.

— Ginerele dumitale, am zis eu.

PATRUZECI ȘI UNU

În timp ce înghițea în sec, i-am privit mărul lui Adam mișcându-i-se rapid în lungul gâtului.

— Ce anume? a spus el.

— Ginerele dumitale, am zis eu. Sunt soțul Cynthiei.

A deschis gura să vorbească și am văzut ce uscată era.

— N-ai vrea un pic de apă? l-am întrebat eu încet.

A dat din cap că da. Lângă pat erau o carafă și un pahar; i-am turnat niște apă. Pe masă mai era și un pai, pe care i l-am pus între buze, ținându-i paharul.

— Mă descurc, a zis el, apucând paharul cu mâna și trăgând apă din pai.

L-a luat cu mai multă putere decât m-aș fi așteptat. S-a lins pe buze și mi l-a înapoiat.

— Cât e ceasul? s-a interesat.

— E după ora zece, am zis eu. Îmi pare rău că te-am trezit, dormeai destul de adânc.

— Nicio problemă, a zis el. Oricum, aici ești trezit tot timpul, la orice oră din zi și din noapte – apoi a tras aer adânc prin nări și a expirat încet. Deci, a zis el. Ar trebui să știi despre ce-mi vorbești?

— Cred că știi, am spus eu. Ești Clayton Bigge.

A tras din nou aer adânc în piept. Apoi a zis:

— Sunt Clayton Sloan.

— Sunt convins de asta, am zis eu. Dar mai cred și că ești Clayton Bigge, care a fost căsătorit cu Patricia Bigge și a avut un fiu numit Todd și o fiică pe numele ei Cynthia, și care a locuit în Milford, Connecticut, până într-o noapte din anul 1983, când s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Și-a întors ochii de la mine și a fixat perdeaua cu privirile. Și-a strâns pumn mîna de lângă mine, și-a desfăcut degetele și iarăși le-a strâns.

— Sunt pe moarte, a zis el. Nu știu cum de m-ai găsit, dar lasă-mă să mor liniștit.

— Atunci, poate că e timpul să-ți iei o greutate de pe inimă, am zis eu.

Clayton și-a întors capul pe pernă, ca să mă privească din nou.

— Spune-mi cum te cheamă!

— Terry. Terry Archer, am ezitat. Dar pe dumneata?

A înghițit iarăși în sec.

— Clayton, a zis el. Întotdeauna Clayton – și și-a lăsat ochii în jos, holbându-se la pliurile lenjeriei de spital. Clayton Sloan, Clayton Bigge – a făcut o pauză –, în funcție de unde mă găseam.

— Două familii? am zis eu.

Am deslușit o mișcare afirmativă din cap. Lucrurile pe care mi le spusese Cynthia despre tatăl ei. Tot timpul pe drum. Începe și-ncolo prin țară. Acasă timp de câteva zile, plecat pentru alte câteva, din nou înapoi pentru câteva. Trăindu-și în altă parte jumătate din viață.

Dintr-odată s-a luminat la față, ca și cum i-ar fi venit o idee:

— Cynthia, mi-a spus el. Este aici? Cu tine?

— Nu, am zis eu. Nu... nu știu cu precizie unde se află acum. S-ar putea să se fi întors acasă, în Milford, din câte știu. Cu fata noastră. Grace.

— Grace, a zis el. Nepoata mea.

— Da, am șoptit eu, în timp ce o umbră a trecut pe lângă noi pe hol. Nepoata dumitale.

Clayton și-a închis ochii timp de o clipă – de durere, parcă. Dar nu cred să fi fost ceva de natură fizică.

— Băiatul meu, a zis el. Unde-i băiatul meu?

— Todd? am zis eu.

— Nu, nu, a zis el. Nu Todd, Jeremy.

— Cred că e pe drumul de întoarcere de la Milford.

— Poftim?

— E în drum spre casă. Cel puțin, așa am impresia.

Clayton părea mai atent, cu ochii larg deschiși.

— Și ce treabă a avut el la Milford? Când s-a dus acolo? De-asta n-a venit aici cu maică-sa? — după care i s-au închis ochii și a început să murmure: Nu, nu, nu.

— Ce este? am zis eu. Ce nu-i în regulă?

Și-a ridicat mâna obosită și a încercat să-mi facă semn să plec:

— Lasă-mă, a zis el, cu ochii tot închiși.

— Nu înțeleg, am zis eu. Jeremy și Todd nu sunt una și aceeași persoană?

I s-au deschis pleoapele încet, ca și cum o cortină s-ar fi ridicat pe o scenă.

— Nu se poate să mi se-ntâmpile una ca asta... Sunt așa de obosit.

M-am aplecat mai aproape de el. Detestam să forțez un bătrân bolnav, tot atât cât detestam ca Vince să țină prizonieră o femeie în vârstă și handicapată, dar trebuia să aflu anumite lucruri.

— Spune-mi! am zis eu. Sunt Jeremy și Todd una și aceeași persoană?

Și-a întors încet capul pe pernă și m-a privit:

— Nu — și a făcut o pauză. Todd e mort.

— Când... când a murit Todd?

— În noaptea aceea, a zis Clayton, resemnat. Împreună cu mama lui.

Deci ei erau. Cei din mașină, de pe fundul carierei. Când aveau să vină rezultatele testelor care comparau ADN-ul Cynthiei cu probele recoltate de la cadavrele din mașină, aveam să facem conexiunea.

Clayton și-a ridicat mâna slăbită și mi-a arătat înapoi cu degetul spre mäsută.

— Mai vrei apă? am zis eu.

A dat din cap că da. I-am înmânat paharul și a băut multă apă.

— Nu sunt chiar atât de slăbit cum par, a zis el, ținându-și paharul ca pe o mare realizare. Câteodată, când vine Enid, mă prefac că sunt în comă, ca să nu fiu nevoit să vorbesc cu ea, iar ea să nu se mai plângă atâta. Încă mai pot să merg, nu mult, dar pot. Pot s-ajung la budă. Uneori, chiar la timp.

Mi-a arătat cu degetul spre ușa închisă din cealaltă parte a camerei.

— Patricia și Todd, am zis eu. Sunt morți amândoi, deci.

Clayton și-a închis ochii din nou.

— Trebuie să-mi spui ce treabă are Jeremy la Milford.

— Nu sunt prea sigur, am zis eu. Dar cred că ne-a urmărit. Ne-a urmărit familia. Cred c-a intrat la noi în casă. Nu știu sigur, dar cred că se poate s-o fi omorât pe mătușa Cynthiei, pe Tess.

— Dumnezeu mare, a zis Clayton. Sora Patriciei? Și ea e moartă?

— A murit înjunghiată, am zis eu. Iar tipul pe care l-am angajat să încerce să afle câte ceva e și el mort.

— Asta nu-i cu putință. Mi-a spus că-și găsisse o slujbă. Undeva în vest.

— Poftim?

— Enid. Mi-a spus că Jeremy s-a angajat în... în Seattle, pe-acolo pe undeva. C-a fost o ocazie. C-a trebuit să se ducă acolo. C-avea să se întoarcă să mă vadă în curând. De asta nu venea el să mă viziteze. M-am gândit... că nu-i păsa de mine, că era și-asta un motiv suficient... (Mi s-a părut că dădea să ațipească. Dar nu.) Jeremy... n-are încotro. Ea l-a făcut așa. Face tot ce-i spune ea. L-a înveninat împotriva mea din ziua în care s-a născut. Nici nu-mi vine să cred că mai trece pe-aici în vizită. Cică să rezist, să mai rezist un pic. De parcă nu i-ar păsa dacă mor. Pur și simplu, nu vrea

să mor încă. A tot pus ceva la cale. Am știut asta. M-a mințit. M-a mințit în legătură cu totul, m-a mințit în legătură cu Jeremy. N-a vrut să aflu încotro plecase el.

— De ce să nu vrea să afli? De ce să fi plecat Jeremy la Milford?

— Trebuie să-l fi văzut, a șoptit el. Să-l fi găsit, ce știu eu?

— Ce anume? Ce să fi văzut?

— Dumnezeu mare, a zis el cu o voce slabă, lăsându-se din nou moale pe pernă, închizându-și ochii și întorcându-și capul când pe o parte, când pe cealaltă. Dumnezeu mare, dacă Enid a aflat...

— Dacă Enid a aflat ce? Despre ce vorbești?

— Dacă a aflat, atunci nu se poate ști ce e în stare să facă.

M-am aplecat mai aproape de Clayton Sloan – sau Clayton Bigge – și i-am șoptit stăruitor, la numai câțiva centimetri distanță de urechea lui:

— Dacă Enid a aflat ce?

— Sunt pe moarte. Trebuie să-l fi sunat pe avocat. N-am avut niciodată în intenție ca ea să-mi vadă testamentul înainte să mor... Am lăsat niște instrucțiuni foarte precise. Tipul trebuie s-o fi dat în bară... Aranjasem totul...

— Testamentul? Ce testament?

— Testamentul meu. L-am schimbat. Ea nu trebuia să afle... Dacă afla... Era totul pus la cale. După moartea mea, casă, totul avea să-i revină Cynthiei... Enid și Jeremy aveau să fie lăsați pe dinafară, fără nimic, exact cum merită, exact cum merită ea – și s-a uitat la mine: Habar n-ai de ce e capabilă.

— E aici. Enid e aici, în Youngstown. Jeremy e cel care a plecat la Milford.

— Trebuie să-l fi trimis ea. E în cărucior. Nu va avea cum s-o facă ea de data asta...

— Ce să facă?

A ignorat întrebarea mea. Își puneă el destule.

— Deci se întoarce? Jeremy e în drum spre casă?

— Asta mi-a spus Enid. Jeremy a plecat de la un motel din Milford, chiar azi, de dimineață. Cred că noi am ajuns aici înaintea lui.

— Noi? Parcă ziceai că Cynthia nu-i cu tine.

— Nici nu e. Am venit aici cu un tip pe nume Vince Fleming.

Clayton a chibzuit asupra numelui.

— Vince Fleming, a zis el liniștit. Băiatul. Băiatul cu care era în noaptea aia. În mașină. Băiatul cu care era când am găsit-o.

— Exact. M-a tot ajutat. Acum e cu Enid.

— Cu Enid?

— Ca să se asigure că nu-l sună pe Jeremy să-i spună că suntem aici.

— Dar dacă Jeremy, dacă Jeremy e deja pe drumul de întoarcere, trebuie să... s-o fi făcut până acum.

— Să fi făcut ce?

— Cynthia e în regulă? E în viață?

I se citea disperarea în ochi.

— Sigur că e în viață.

— Iar fiica voastră? Grace? Mai trăiește?

— Ce tot spui? Da, sigur că trăiesc amândouă.

— Pentru că, dacă i se întâmplă ceva Cynthiai, le rămâne totul copiilor, care or fi ei... E scris negru pe alb.

Am simțit că mă lua cu fiori prin tot corpul. Câte ore trecuseră de când vorbisem cu Cynthia? Avusesem o scurtă șuetă mai de dimineață, singura mea conversație cu ea de când plecase pe furiș în toiul nopții împreună cu Grace.

Știam eu cu adevărat, eram sigur că ea și Grace erau și-acum în viață?

Mi-am scos telefonul mobil. Apoi, mi-a trecut prin minte că n-ar fi trebuit să-l am deschis în spital, dar, de vreme ce nimeni nu știa că mă aflam acolo, mi-am imaginat c-aș fi putut să scap neprins.

Am tastat repede numărul de acasă. Te rog, te rog să te fi dus acasă, mi-am spus în sinea mea.

Telefonul a sunat o dată, a doua, a treia oară. La al patrulea apel, a intrat căsuța vocală.

— Cynthia, am zis eu. Dacă vii acasă, dacă ascuți mesajul, trebuie să mă suni imediat. Este o urgență.

Am încheiat apelul, după care am încercat pe mobil. Și aici a intrat numaidecât căsuța vocală. I-am lăsat, în mare, același mesaj, adăugând: „*Este imperios necesar să mă suni*”.

— Unde este? a întrebat Clayton.

— Nu știu, am zis eu stânjenit.

M-am gândit, pentru o clipă, să-i dau telefon Ronei Wedmore, dar am hotărât că mai bine nu și am format alt număr. A fost nevoie să-l las să sune de cinci ori, înainte să mi se răspundă.

S-a ridicat receptorul, cineva și-a dres glasul, după care a zis somnoros:

— Da?

— Rolly? am zis eu. Terry la telefon.

Clayton a clipit la auzul numelui „Rolly”.

— Da, da, e în regulă, a zis Rolly. Nicio problemă. Tocmai acum stinsesem lumina. Ai găsit-o pe Cynthia?

— Nu, am zis eu. Dar am găsit pe altcineva.

— Poftim?

— Ascultă, n-am timp să-ți explic, dar trebuie să dai de Cynthia. Nu știu ce să-ți spun sau de unde să-ți sugerez să începi. Dă o fugă până la noi acasă, vezi dacă mașina ei este acolo. Dacă da, bate la ușă, intră cu forța în caz de nevoie, vezi dacă ea și Grace sunt acolo. Dă telefon la hoteluri, nu știu, tot ce-ți trece prin minte.

— Terry, ce se petrece? Pe cine ai găsit?

— Rolly, l-am găsit pe tatăl ei.

S-a așternut o tăcere de moarte la celălalt telefon.

— Rolly?

— Da, sunt aici. Nu-mi vine... nu-mi vine să cred.

— Nici mie.

— Ce ți-a spus? Ți-a spus ce s-a întâmplat?

— Abia am început. Sunt la nord de Buffalo, într-un spital. Nu-i într-o formă prea bună.

— Vorbește?

— Da. O să-ți povestesc totul când o să pot. Dar trebuie s-o cauți pe Cynthia. Dacă o găsești, spune-i să mă sune de îndată.

— Bine. Mă ocup de asta. Mă îmbrac uite-acum.

— Și, Rolly, am zis eu, lasă-mă pe mine să-i spun. Despre tatăl ei. O să pună o groază de întrebări.

— Sigur. Dacă aflu ceva, îți dau telefon.

M-am mai gândit la o altă persoană care ar fi putut s-o vadă pe Cynthia la un moment dat. Pamela sunase la noi acasă de suficiente ori, cât să-i fi memorat numărul de telefon fix de pe ecranul de identificare a apelantului. Am tastat numărul ei și l-am lăsat să sune de mai multe ori înainte ca cineva să ridice receptorul.

— Da? a zis Pamela, părând la fel de adormită ca și Rolly.

Din fundal, un glas de bărbat a zis:

— Ce este?

I-am spus Pamelei cine era la telefon, scuzându-mă imediat că sunasem atât de târziu.

— Cynthia a dispărut, am zis eu. Împreună cu Grace.

— Cristoase! a exclamat Pamela, deșteptată brusc, după câte mi-am dat seama din glasul ei. Au fost răpite cumva?

— Nu, nu, nimic de genul ăsta. Cynthia a plecat. A vrut să scape de toate.

— Mi-a spus... ieri sau alaltăieri – Doamne, ce zi e azi? – că s-ar putea să nu vină, așa că atunci când n-a mai ajuns, nu mi s-a părut ceva ieșit din comun.

— Tot ce-am vrut să-ți spun este să fii cu ochii în patru. Și, dacă te sună, să ia neapărat legătura cu mine. Pam, l-am găsit pe tatăl ei.

De partea cealaltă, nu s-a mai auzit nimic preț de o clipă. Apoi:

— Dracu' să mă ia!

— Păi, da! am zis eu.

— Trăiește?

I-am aruncat o privire bărbatului din pat.

— Da.

— Dar Todd? Și mama ei?

— Asta-i altă poveste. Ascultă, Pam, trebuie să închid. Dacă o vezi pe Cyn, transmite-i să mă sune. Dar lasă-mă pe mine să-i dau vestea.

— La naiba, a zis Pamela. De parcă aș putea să-i ascund una ca asta.

Am încheiat convorbirea și am observat că nu mai aveam decât puțină baterie la telefon. Plecasem de acasă în așa mare grabă, că nu aveam cu ce s-o încarc, nici măcar în mașină.

— Clayton, am zis eu, adunându-mă din nou după sporovăială de la telefon. De ce crezi că Cynthia și Grace ar putea fi în pericol? De ce crezi că li s-ar fi putut întâmpla ceva?

— Din cauza testamentului, a zis Clayton. Din cauză că i-am lăsat totul Cynthiai. Este singura modalitate care-mi trece prin minte, de a mă revanșa pentru ce am făcut. Știu că asta nu compensează nimic, dar ce altceva pot face?

— Dar ce-are a face chestia asta cu faptul că ele mai sunt în viață? am întrebat eu, care deja îmi dădeam seama și singur.

Începeam să pun lucrurile cap la cap, chiar dacă încetul cu încetul.

— Dacă moare, dacă Cynthia moare, dacă fata voastră moare, atunci nu pot moșteni ele banii. Or să-i revină lui Enid, ca soție în viață și singur moștenitor logic, a șoptit el. Enid n-o s-o lase sub nicio formă pe Cynthia să primească moștenirea. O

să le lichideze pe amândouă, ca să fie sigură c-o să primească ea banii.

— Dar asta e o nebunie, am zis eu. O crimă... o crimă dublă ar atrage atenția, poliția ar redeschide cazul, ar începe să cerceteze ce s-a petrecut acum douăzeci și cinci de ani, Enid și-ar putea aprinde paie în cap, și-apoi...

M-am oprit.

O crimă ar atrage atenția. Fără nicio îndoială. Dar o sinucidere? Nu i s-ar acorda cine știe ce importanță. Mai cu seamă atunci când femeia care s-ar sinucide s-ar fi aflat sub o mare presiune în ultimele săptămâni. Când ar fi chemat poliția să investigheze strania apariție a unei pălării în propria casă – n-ar fi o chestie cu mult mai ciudată. Când ar fi sunat la poliție pentru c-ar fi primit un bilet în care i se indica unde se găseau trupurile mamei și fratelui ei dispăruți. Un bilet redactat la o mașină de scris din locuința ei.

O astfel de femeie care și-ar fi luat viața... ei bine, n-ar fi greu de imaginat din ce cauză s-ar fi sinucis. Dintr-un sentiment de vinovăție. Cu care probabil că trăise foarte mult timp. Căci, la urma urmei, cum s-ar explica faptul că fusese capabilă să conducă poliția la mașina din carieră, dacă n-ar fi știut, în toți acești ani, că se afla acolo? Ce alt motiv ar putea să aibă cineva să trimită un asemenea bilet?

O femeie atât de copleșită de un sentiment de vinovăție ar mai surprinde pe cineva, dacă și-ar lua viața – și pe-a fiicei sale odată cu a ei?

Oare asta era în plan?

— Ce e? m-a întrebat Clayton. La ce te gândești?

Și dacă Jeremy venise la Milford ca să ne urmărească? Și dacă ne spionase săptămâni de-a rândul, ținându-se după Grace la școală? Urmărindu-ne la mall? Sau de pe strada din fața casei? Intrând în locuința noastră într-o zi în care fuseserăm neglijenți și plecând, mai apoi, cu cheia

de rezervă, ca să poată pătrunde ori de câte ori voia? Iar într-una dintre călătoriile noastre – mi-am adus aminte de descoperirea făcută în timpul celei din urmă vizite a lui Abagnall la noi acasă –, aruncând cheia înapoi în sertarul cu tacâmuri, în așa fel încât să credem c-o rătăciserăm. Lăsând pălăria. Aflând adresa noastră de e-mail. Scriind un bilet la mașina mea de scris, care s-o conducă pe Cynthia la trupurile mamei și fratelui ei...

Toate astea putuseră avea loc înainte să ne punem yale, să montăm noile încuietori.

Am scuturat încet din cap. Simțeam că mergeam prea departe. Totul părea incredibil și atât de diabolic.

Făcuse Jeremy pregătirile prealabile? Și acum se întorcea la Youngstown ca s-o ia pe maică-sa și s-o ducă înapoi la Milford, să vadă și ea actul final?

— Trebuie să-mi povestești totul, i-am murmurat lui Clayton. Tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— N-am bănuț niciodată că avea să se întâmple una ca asta, a zis el mai mult pentru propria persoană decât pentru mine. N-am putut să mă duc s-o văd. Am promis că nu, ca s-o protejez... Chiar și după ce aveam să mor, când Enid ar fi aflat că nu primea nimic... urma să apară un plic sigilat, care să fie deschis numai după moartea și înmormântarea mea. Și să explice totul. Enid să fie arestată, iar Cynthia, în siguranță.

— Clayton, cred că sunt în pericol acum. Fiica și nepoata ta. Trebuie să m-ajuti cât încă mai poți.

Mi-a examinat chipul.

— Pari a fi de treabă. Mă bucur că și-a găsit un om ca tine.

— Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

A tras aer adânc în piept, ca și cum ar fi căutat să se întărească pentru o sarcină viitoare.

— Acum pot s-o vizitez, a zis el. Statul meu deoparte n-o s-o mai protejeze – și a înghițit în sec. Du-mă la ea. Du-mă la fata mea. Ca să-mi iau

rămas-bun de la ea. Du-mă la ea și-o să-ți povestesc totul. E timpul.

— Nu pot să te scot de aici, am zis eu. Ești conectat la tot soiul de aparate. Dacă te scot de aici, mori.

— O să mor oricum, a zis Clayton. Hainele mele sunt în dulapul de acolo. Adu-mi-le.

Am dat să mă duc spre dulap, după care m-am oprit.

— Chiar dac-aș vrea, tot n-o să fii lăsat să părăsești spitalul.

Clayton mi-a făcut semn să vin mai aproape, a întins mâna și m-a prins de braț, ținându-mă cu fermitate.

— E un monstru, a zis el. N-o să se dea în lături de la nimic ca să obțină ce vrea. Ani de zile mi-a fost frică de ea, am făcut ce a vrut – tremura carnea pe mine numai când mă gândeam la ce ar mai fi putut face. Dar pentru ce să mă mai tem? Ce mai poate să-mi facă? Mai am atât de puțin de trăit, poate că-n timpul pe care-l mai am la dispoziție o să reușesc să le salvez pe Cynthia și pe Grace. Enid nu are nicio limită în ceea ce e-n stare să facă.

— Acum nu mai face nimic, am zis eu. Nu cât stă Vince cu ochii pe ea.

Clayton mi-a aruncat o privire pe furie.

— V-ați dus la ea acasă? Ați bătut la ușă?

Am dat din cap că da.

— Și v-a deschis?

Am dat iarăși din cap.

— Părea să-i fie teamă?

Am ridicat din umeri.

— Nu în mod special.

— Doi bărbați robuști venind la ușa ei, și să nu-i fie frică. Nu vi s-a părut ciudat?

Am ridicat iar din umeri.

— Poate. Presupun că da.

Clayton a zis:

— Nu v-ați uitat sub pătură, nu-i așa?

PATRUZECI ȘI DOI

Mi-am scos din nou telefonul mobil și l-am sunat pe Vince.

— Haide! am zis, parcă simțindu-mă copleșit de spaimă. Nu putusem să iau legătura cu Cynthia, iar acum, iată, mă temeam că i se întâmplase ceva unui tip pe care până mai ieri îl considerasem un bătauş ordinar.

— E acolo? a zis Clayton, coborându-și picioarele peste marginea patului.

— Nu, am zis eu. După șase apeluri, a intrat căsuța vocală. Nu mi-am mai bătut capul să-i las un mesaj. Trebuie să mă întorc imediat acolo.

— Dă-mi voie o clipă! a zis el, mutându-și fundul cu câțiva centimetri mai aproape de margine.

M-am dus la dulap și am găsit o pereche de pantaloni, o cămașă și o jachetă subțire.

— Ai nevoie de ajutor? l-am întrebat, întinzând hainele pe pat, lângă el.

— Mă descurc, a zis Clayton.

Părea că începea să gâfâie, și-a tras sufletul și a zis:

— N-ai văzut cumva niște șosete și niște lenjerie acolo? M-am mai uitat o dată în dulap, n-am găsit nimic, după care am căutat și în sertarul de jos al mesei de lângă pat.

— Uite-le aici, am zis eu, scoțându-le și întinzându-i-le.

Era gata să se dea jos din pat, dar, dacă avea de gând să plece din salon, ar fi fost nevoit să se decupleze de la perfuzii. Și-a dezlipit leucoplastul și și-a scos tubul din braț.

— Ești sigur că vrei să faci asta? am zis eu.

A dat din cap că da și mi-a zâmbit pe jumătate.

— Dacă există vreo posibilitate s-o văd pe Cynthia, o să-mi găsesc puterea.

— Ce se petrece aici?

Ne-am întors amândoi capetele spre ușă, în cadrul căreia stătea o infirmieră, o femeie zveltă, de vreo patruzeci și cinci de ani, cu uimirea înscrisă pe chip.

— Domnule Sloan, ce Doamne iartă-mă credeți că faceți?

Tocmai își lăsase în jos pantalonii de pijama și stătea în fața ei în fundul gol. Avea picioarele albe și subțiri ca niște bețe, iar părțile rușinoase – micșorate până aproape de dispariție.

— Mă-mbrac, a zis el. Dumitale ce altceva ți se pare că fac?

— Dumneavoastră cine sunteți? a întrebat ea, întorcându-se către mine.

— Ginerele lui, am zis eu.

— Nu v-am mai văzut pe aici, a zis ea. Nu știți că orele de vizită s-au încheiat?

— De-abia acum am sosit în oraș, am zis eu. Trebuia să-l văd pe socrul meu de îndată.

— O să trebuiască să plecați chiar acum, mi-a spus ea. Iar dumneavoastră, domnule Sloan, treceți din nou în pat – și a venit la picioarele patului, a văzut perfuzia deconectată: Pentru numele lui Dumnezeu, a zis ea. Ce-ați făcut?

— Mă duc în lume, a zis Clayton, trăgându-și pe el boxerii albi.

Uitându-mă la el, în starea în care se afla, cuvintele mi s-au părut încărcate de o dublă semnificație. S-a sprijinit de mine cât s-a aplecat să și-i tragă în susul membrelor.

— O să vă duceți pe lumea cealaltă, dacă nu vă conectați din nou la perfuzie, a zis infirmiera. Nici nu se pune problema să plecați. Mă faceți să-l sun pe doctorul dumneavoastră în toiul nopții?

— Procedează cum crezi de cuviință, i-a spus el.

— O să sun mai întâi la pază, a zis ea, întorcându-se pe tălpile-i din cauciuc și ieșind în

pas alergător din cameră.

— Știu că-ți cer prea mult, am zis eu, dar va trebui să te grăbești. Mă duc să caut un cărucior.

Am ieșit pe hol și am zărit un cărucior disponibil lângă oficiul asistentelor. Am dat fuga să-l iau și am văzut-o pe infirmieră la telefon. Și-a încheiat convorbirea și a observat că mă întorceam spre salonul lui Clayton, împingând un cărucior gol.

A venit în goană, l-a prins cu o mână și brațul meu cu cealaltă.

— Domnule, a zis ea, coborându-și glasul cât să nu-i trezească pe ceilalți pacienți, dar să-și păstreze, totuși, autoritatea. Nu-l puteți scoate din spital.

— Vrea să plece, am zis eu.

— Atunci înseamnă că nu gândește limpede, a zis ea. Iar, dacă el nu poate, trebuie să gândiți dumneavoastră în locul lui.

I-am dat mâna la o parte.

— E de datoria lui să plece.

— Asta o spuneți dumneavoastră?

— Nu, asta o zice el – și mi-am coborât tonul, devenind foarte grav: Ar putea fi ultima lui ocazie să-și mai vadă fiica. Și nepoata.

— Dacă vrea să le vadă, le poate chema în vizită chiar aici, a ripostat ea. Putem chiar să facem o excepție în privința orelor de vizită, dacă asta e o problemă.

— E ceva mai complicat de atât.

— Sunt gata, a zis Clayton.

A reușit să vină până la ușa salonului. Își pusese pantofii fără șosete și nu apucase să-și încheie nasturii de la cămașă, dar era cu jacheta pe el și părea că-și trecuse degetele prin păr. Arăta ca un boschetar în vârstă.

Infirmiera nu bătea în retragere. A dat drumul căruciorului și s-a dus la Clayton, postându-se drept în fața lui.

— Nu puteți pleca de aici, domnule Sloan. Trebuie să fiți externat de medicul dumneavoastră curant, doctorul Vestry, și v-asigur că el n-o să permită să se întâmple una ca asta. L-am sunat chiar acum.

Am adus căruciorul aproape, astfel încât Clayton să se poată lăsa pe el. L-am întors și m-am îndreptat cu el spre lift.

Infiriera a dat fuga înapoi la oficiul ei, a înșfăcat telefonul și a zis:

— Paza! Am spus că am nevoie de voi aici sus!

Ușile de la lift s-au deschis și l-am condus pe Clayton înăuntru. Am apăsă butonul din dreptul parterului și m-am uitat la infirmieră, care se holba la noi, până s-au închis ușile.

— Când se vor deschide ușile, i-am spus eu lui Clayton cu calm, o să te împing afară de aici în goana calului turbat.

A tăcut, dar și-a strâns degetele în jurul brațelor căruciorului, strângându-le cu putere. Mi-aș fi dorit să aibă o centură de siguranță.

Ușile s-au dat în lături. Un hol de aproximativ cincisprezece metri ne despărțea de ușile de la Camera de Gardă și de parcare aflată dincolo de ele.

— Ține-te bine, am șoptit eu și am rupt-o la fugă.

Scaunul nu fusese proiectat pentru goană, iar eu l-am împins până când roțile din față au început să se bălăbăne. M-am temut că aveau să-și schimbe brusc direcția la stânga sau la dreapta și că tatăl Cynthiei avea să fie azvârlit pe jos și să se aleagă și cu un traumatism cranian, înainte să-l pot duce la Dodge-ul Ram al lui Vince. Așa c-am presat cu forță pe mânere și am înclinat scaunul înapoi, făcând un fel de manevră de ridicare pe roțile din spate.

Clayton s-a ținut bine.

Cuplul în vârstă care stătuse mai devreme în sala de așteptare se târa de-a lungul holului. Am

strigat înainte:

— La o parte!

Femeia și-a întors capul rapid și și-a tras soțul din calea mea tocmai când goneam pe lângă ei.

Senzorii de la ușile culisante ale Camerei de Gardă nu aveau cum să acționeze îndeajuns de repede, așa c-a trebuit să frânez, ca să nu-l proiectez pe Clayton prin geamuri. Am încetinit cât mai grabnic cu putință, fără să-l azvârl în față din cărucior, și chiar atunci cineva despre care am presupus că era un agent de pază a venit în spatele meu și mi-a strigat:

— Ei, tu de colo! Stai pe loc!

Îmi crescuse atât de tare nivelul adrenalinei, că n-am mai stat pe gânduri. Acționez din instinct. M-am întors, folosind energia care părea să se fi acumulat în mine din goana de-a lungul holului, mi-am strâns pumnul în timpul rotirii și l-am izbit pe urmăritorul meu drept în tâmplă.

Nu era un tip prea robust – să fi avut vreo șaptezeci de kilograme și un metru șaptezeci înălțime – cu părul negru și cu mustață, care-și imagina probabil că uniforma gri și cureaua mare și neagră, cu pistolul atașat de ea, îi garantau reușita. Din fericire, nu-și scosese arma, deducând, bănuiesc eu, că un tip care împingea un pacient muribund într-un cărucior nu constituia cine știe ce amenințare.

Se înșela.

S-a prăbușit pe podeaua Camerei de Gardă, ca și cum ar fi fost o marionetă și cineva i-ar fi tăiat sforile de care atârna. O femeie a țipat undeva, dar n-am mai pierdut vremea să văd cine anume sau dacă mai venea careva după mine. M-am răsucit la loc, mi-am pus mâinile pe mânerele căruciorului și am continuat să-l împing pe Clayton afară, în parcare, până la portiera din dreapta a Dodge-ului Ram al lui Vince.

Am scos cheile, am descuiat cu ajutorul telecomenzii și am deschis portiera. Camioneta era

înalță și a trebuit să-l ridic pe Clayton, ca să-l instalez pe scaunul din dreapta. Am trântit portiera, am alergat pe partea cealaltă și am agățat căruciorul cu roata dreaptă din față, în timp ce ieșeam cu spatele din parcare. L-am auzit cum îmi zgâria aripa.

— Fir-ar să fie, am zis eu, gândindu-mă cât de curat își ținea Vince vehiculul.

Roțile camionetei au scârțâit în timp ce ieșeam ca furtuna din parcare. Am luat-o înapoi spre autostradă. Am prins cu coada ochiului câțiva oameni de la Camera de Gardă, care ieșiseră în fugă afară și se uitau la noi cum plecam. Clayton, care părea deja epuizat, a zis:

— Trebuie să ne întoarcem acasă la mine.

— Știu, am zis eu. Deja mă-ndrept într-acolo. Trebuie să aflu de ce nu răspunde Vince, să mă asigur că e totul în ordine, poate chiar să-l opresc pe Jeremy când ajunge acasă, dacă nu cumva o fi și ajuns.

— Și trebuie să iau ceva, a zis Clayton. Înainte să mergem la Cynthia.

— Ce?

Mi-a făcut un semn cu mâna-i slăbită.

— Mai târziu.

— Or să sune la poliție, am zis eu, referindu-mă la cei pe care-i lăsaserăm în urmă la spital. Practic, am răpit un pacient și am culcat la pământ un agent de pază. O să fie dată în urmărire camioneta asta.

Clayton a tăcut.

Am depășit o sută patruzeci de kilometri pe oră înspre nord, pe drumul spre Youngstown, uitându-mă constant în oglindă după vreun girofar. Am încercat din nou să-l sun pe Vince de pe telefonul mobil, tot fără succes. Bateria mea era pe sfârșite.

Când am dat de ieșirea spre Youngstown, m-am simțit extrem de ușurat, imaginându-mi că eram ceva mai vulnerabil, mai ușor de observat pe autostradă. Dar apoi, dacă poliția ne aștepta la

Sloan acasă? Cei de la spital puteau să le dezvăluie polițiștilor unde domiciliul pacientului fugar, iar ei, cel mai probabil, să supravegheze locul. Care pacient în fază terminală nu vrea să se întoarcă la el acasă și să moară în propriul său pat?

Am luat-o pe Strada Mare, am făcut la stânga, am mers spre sud vreo trei kilometri și am intrat pe strada care ducea la familia Sloan. Părea destul de liniștită în timp ce ne apropiam de ea, erau vreo două lumini aprinse înăuntru, iar mașina Honda Accord se afla încă parcată în față.

Nu se vedeau nicăieri mașinile poliției. Nu încă.

— Am să duc în spate camioneta, ca să nu poată fi văzută din stradă, am zis eu, iar Clayton a consimțit din cap.

Am condus mașina pe gazonul din spate, am stins farurile și am oprit motorul.

— Du-te înainte, a zis Clayton. Vezi ce-i cu prietenul tău. O să-ncerc să te ajung din urmă.

Am țâșnit afară și m-am dus la ușa din spate. Când am găsit-o încuiată, am dat cu pumnii în ea.

— Vince! am strigat.

M-am uitat prin geamuri și n-am întrezărit nicio mișcare. Am fugit în jurul casei până în față, aruncându-mi ochii într-o parte și într-alta după mașinile poliției, și am încercat ușa principală.

Era descuiată.

— Vince! am zis eu, pășind în holul din față.

N-am văzut-o imediat pe Enid Sloan în căruciorul ei, nici pe Vince Fleming. Cel puțin nu până am ajuns în bucătărie.

Enid nu era acolo, nici scaunul ei. Dar Vince zăcea pe podea, partea din spate a cămășii fiindu-i înroșită de sânge.

— Vince, am strigat eu, îngenunchind lângă el. Doamne, Vince! — și am crezut că era mort, dar el a gemut ușor. Dumnezeuule, mai trăiești, omule!

— Terry, a șoptit el, cu obrazul drept turtit de podea. Avea un... A dracului, avea un pistol sub pătură. Ochii începeau să i se ducă sub pleoape. Îi

curgea sânge pe gură. A mai zis: Al dracului de jenant...

— Nu vorbi, am zis eu. Sun la 911.

Am găsit telefonul, am înhățat receptorul și am tastat cele trei cifre.

— Un bărbat a fost împușcat, am zis.

Am strigat adresa, i-am spus telefonistei să se grăbească, am ignorat toate celelalte întrebări și am închis.

— A venit acasă, a murmurat Vince, după ce am îngenuncheat din nou lângă el. Jeremy... ea l-a întâmpinat la ușă, nici măcar nu l-a lăsat să intre... a zis că trebuia să plece imediat amândoi. L-a sunat ea... după ce m-a împușcat, i-a spus să-i dea bice.

— Jeremy a fost aici?

— I-am auzit vorbind – și lui Vince i-a țâșnit și mai mult sânge pe gură. Să se întoarcă. Nu l-a lăsat nici măcar să intre să se pișe. Nu voia să intre și să mă vadă... Nu i-a spus...

La ce se gândea Enid? Ce-i trecea prin minte?

La ușa din față, l-am auzit pe Clayton târându-și picioarele în casă.

— La dracu', ce mă doare... a zis Vince. Scârba de babă!

— O să te faci bine, am zis eu.

— Terry, a zis el atât de încet, încât abia l-am auzit – și mi-am pus urechea mai aproape de gura lui. Să ai grijă... de Jane. Bine...?

— Ține-te tare, omule. Mai rezistă doar un pic!

PATRUZECI ȘI TREI

Clayton a zis:

— Enid nu răspunde niciodată la ușă fără să aibă un pistol sub pătură. Mai cu seamă când e singură acasă.

Reușise să vină până în bucătărie și se sprijinea de bufet, uitându-se în jos la Vince Fleming. Își trăgea sufletul. Plimbarea de la camionetă până la ușa de intrare în casă și de acolo înăuntru îl istovise.

Îndată ce și-a mai recăpătat forțele, a zis:

— Poate fi subestimată ușor. O bătrână într-un cărucior. Trebuie să fi așteptat momentul prielnic. Când era cu spatele la ea, dar îndeajuns de aproape, încât să fie sigură că n-avea cum să rateze, atunci trebuie să fi tras – și a clătinat din cap: N-are nimeni niciodată vreo șansă în fața lui Enid.

Încă mai eram cu gura aproape de urechea lui Vince.

— Am chemat Salvarea. E pe drum.

Speram să vină repede, căci nu prea mă pricepeam să ajut oameni atât de grav răniți.

— Da, a zis Vince, cu pleoapele tremurându-i.

— Trebuie să ne ducem după Enid și Jeremy. Le caută pe nevastă-mea și pe fiică-mea.

— Fă ce trebuie să faci, a șoptit Vince.

Lui Clayton, i-am spus:

— Mi-a spus că Jeremy a venit acasă, că Enid nici măcar nu l-a lăsat să intre, că l-a făcut să se întoarcă din drum și c-au plecat amândoi numaidecât.

Clayton a dat încet din cap în semn de aprobare.

— Nu încerca să-l menajeze, a zis el.

— Poftim?

— Nu l-a lăsat să vadă ce făcuse, dar nu pentru că voia să-l menajeze de o scenă urâtă. Pentru că nu voia ca el să afle.

— De ce?

Clayton a tras aer în piept de vreo două ori.

— Am nevoie să m-așez, a zis el.

M-am ridicat de pe podea și l-am ajutat să se așeze pe unul dintre scaunele de la masa de bucătărie.

— Uită-te în bufetul de colo, a zis el, arătându-mi-l cu degetul. Ar trebui să fie niște Tylenol sau ceva similar.

A trebuit să pășesc peste picioarele lui Vince și să ocolesc balta de sânge, care se mărea încetul cu încetul pe podeaua din bucătărie, ca s-ajung la bufet. Am găsit niște Tylenol Extra Forte, iar în bufetul de alături erau paharele. Am umplut unul cu apă și mi-am croit drum înapoi spre celălalt capăt al bucătăriei, fără să alunec. Am deschis flaconul, am scos două pastile și i le-am pus în palmă lui Clayton.

— Dă-mi patru, a zis el.

Îmi ciuleam urechile după sirena ambulanței, vrând s-o aud, dar și s-o ștergem înainte să vină. Am mai scos două pastile pentru Clayton și i-am dat apă. A trebuit să le ia una câte una. Mi s-a părut c-a durat o veșnicie până a înghițit cele patru pastile. Când a terminat, am zis:

— De ce? De ce să nu vrea să afle?

— Pentru că, dac-ar afla Jeremy, ar putea s-o determine să renunțe la asta. La ceea ce plănuiesc ei să facă. Dacă el este aici împușcat, dacă tu tendrești către spital ca să mă vezi, știind cine este el de fapt, și-ar da seama că totul începe să se destrame. Dac-au plecat să facă ceea ce cred eu, nu prea mai sunt șanse să scape neprinși.

— Dar și Enid trebuie să fie conștientă de asta, am zis eu.

Clayton mi-a zâmbit palid:

— N-o înțelegeți pe Enid. Nu vede în fața ochilor decât moștenirea. O să fie oarbă la tot, la orice obstacol care ar putea s-o împiedice. Este obsedată de un singur scop, când vine vorba de lucruri dintr-astea.

M-am uitat la ceasul de pe perete: cadranul său arăta ca o secțiune transversală într-un măr. Era 1:06 dimineața

— Ce avantaj crezi că au în fața noastră? m-a întrebat Clayton.

— Oricum ar fi, e prea mare, am zis eu – și mi-am aruncat ochii pe bufetul din bucătărie, pe care am văzut un sul de folie de aluminiu și câteva firimituri maronii împrăștiate pe el. A împachetat prăjitura cu morcovi, am zis eu. Pentru drum.

— Bine, a zis Clayton, adunându-și forțele ca să se ridice. Cancerul ăsta! a zis el. Mi s-a împrăștiat peste tot pe dinăuntru. Viața nu mai e decât durere și suferință, iar apoi mai trebuie s-o și sfârșești cu așa un necaz.

Imediat ce s-a ridicat, a zis:

— Mai e un lucru pe care trebuie să-l iau cu mine, dar nu cred că mai am energia să cobor să-l aduc.

— Spune-mi ce anume.

— În pivniță, o să găsești o masă de tâmplărie. Pe ea se află o cutie roșie de scule.

— Aha.

— Deschide cutia de scule, deasupra este un compartiment detașabil. Adu-mi ce e prins cu bandă adezivă pe fundul aceluia sertar.

Ușa de la pivniță era lângă bucătărie. În timp ce pipăiam după întrerupătorul din capul scărilor, i-am strigat lui Vince:

— Cum te descurci?

— Ca dracu', a zis el liniștit.

Am coborât treptele de lemn. Era un aer stătut și rece acolo, și era mare dezordine, peste tot erau cutii pentru depozitare și decorațiuni de Crăciun, piese de mobilier scoase din uz, două capcane de

șoareci vârâte într-un colț. De-a lungul peretelui din față, se găsea bancul de tâmplărie, pe care stăteau împrăștiate de-a valma tuburi de silicon folosite pe jumătate, bucăți de șmirghel, scule nepuse la loc și o cutie roșie strâmbată și zgâriată.

Un bec fără abajur atârna deasupra mesei și am tras de cablul atașat de el, ca să văd ce făceam. Am desfăcut cele două scoabe metalice de la cutia de scule și am deschis capacul. Compartimentul de sus era plin cu șuruburi ruginite, pânze de ferăstrău rupte, șurubelnițe. Dacă l-aș fi dat la o parte, s-ar fi făcut mare deranj – nu c-ar fi observat cineva. L-am ridicat chiar deasupra capului ca să văd ce se afla dedesubt.

Era un plic. Un plic standard pentru scrisori, murdărit și pătat, prins cu niște bucăți de bandă adezivă galbenă. Cu cealaltă mână, am desprins plicul. Nu mi-a trebuit mult.

— Îl vezi? a strigat Clayton din capul scărilor, cu o voce hârâită.

— Da, am zis eu.

Am pus plicul desprins pe masa de tâmplărie, am așezat compartimentul înapoi în cutia de scule și am încuiat-o la loc. Am ridicat plicul sigilat și l-am întors pe-o parte și pe cealaltă. Nu era nimic scris pe el, dar am simțit la pipăit ceva ce părea să fie o singură foaie împăturită înăuntru.

— E în regulă, a zis Clayton. Dacă vrei, poți să te uiți la ce se află în el.

L-am rupt la un capăt, am suflat în el, am prins foaia între degetul mare și arătător, am scos-o delicat și am desfăcut-o.

— E veche, a zis Clayton de sus. Ai grijă cu ea.

Am cercetat-o, am citit-o. Mi s-a tăiat răsuflarea.

Când am ajuns în capul scărilor, Clayton mi-a explicat circumstanțele referitoare la ce găsisem în plic și mi-a spus cum voia să procedez cu ce găsisem.

— Promiți? a zis el.

— Promit, am zis eu, strecurându-mi plicul în haină.

∴

Am mai schimbat câteva ultime vorbe cu Vince:

— Salvarea trebuie s-ajungă aici din moment în moment, am zis eu. Crezi că te descurci?

Vince era un tip robust, un tip puternic și m-am gândit că avea mai multe șanse decât cei mai mulți oameni.

— Du-te să-ți salvezi nevasta și fetița, a zis el. Și, dacă dai de cățeaua aia în cărucior, dă-i brânci în fața mașinii – apoi a făcut o pauză: Am un pistol în camionetă. Ar fi trebuit să-l iau cu mine. Ce prost am fost!

I-am pus mâna pe frunte.

— O să te faci bine.

— Du-te, a șoptit el.

Lui Clayton i-am spus:

— Honda de pe alee... Funcționează?

— Desigur, a zis Clayton. E mașina mea. N-am mai condus prea mult de când m-am îmbolnăvit.

— Nu prea cred c-ar trebui să luăm camioneta lui Vince, am zis eu. Polițiștii or să i-o dea în urmărire. M-a văzut lumea când am plecat cu mașina de la spital. Probabil că au deja o descriere și un număr de înmatriculare.

A dat din cap în semn de aprobare și mi-a arătat un mic vas decorativ pe o servantă de lângă ușa de la intrare.

— Ar trebui să fie un rând de chei acolo, a zis el.

— Numai o clipă, am zis eu.

Am dat fuga în spatele casei și am deschis Dodge-ul Ram. În cabină, nu erau prea multe ascunzători. În uși, între scaune, plus torpedoul. Am început să caut prin toate. În partea de jos a consolei centrale, sub un teanc de hărți, am găsit pistolul.

Nu știam eu mare lucru despre pistoale și, cu certitudine, nu aveam încredere să-mi vâ un pistol

în betelia pantalonilor. Aveam deja destule probleme cu care să mă confrunt, fără să mai fie nevoie să adaug pe listă o rană auto-provocată. Folosind cheia lui Clayton, am descuiat Honda, m-am instalat pe locul șoferului și am pus pistolul în torpedou. Am pornit mașina și am mers până pe gazon, aducând-o cât mai aproape cu putință de ușa de la intrare.

Clayton a ieșit din casă, pășind șovăielnic înspre mine. Am sărit afară, am dat repede ocol mașinii, am deschis portiera din dreapta și l-am ajutat să se urce. Am tras centura de siguranță, m-am aplecat spre el și i-am prins-o în cataramă.

— Bine, am zis apoi, urcându-mă iarăși pe locul din stânga. Să-i dăm bice!

Am luat-o de-a latul curții și am ieșit în șosea, am făcut la dreapta pe Strada Mare, îndreptându-mă spre nord.

— Ca prin urechile acului, a zis Clayton.

O salvare, urmată îndeaproape de două mașini de poliție, cu girofarurile pornite, dar fără sirene, se îndrepta cu viteză spre sud. Chiar după barul unde poposisem mai devreme, am făcut la dreapta înapoi pe șoseaua Robert Moses.

De îndată ce am intrat pe autostradă, am fost tentat să calc accelerația până la podea, dar încă mă temeam să nu fiu tras pe dreapta. M-am oprit la o viteză măricică, dincolo de limita legală, dar nu chiar atât de mare, încât să atragă atenția.

Am așteptat până am trecut de Buffalo, luând-o spre est, înspre Albany. N-aș putea spune că de atunci încolo m-am relaxat, dar, pe măsură ce ne îndepărtam de Youngstown, simțeam diminuându-se posibilitatea de a fi tras pe dreapta pentru ceea ce se întâmplase la spital sau pentru ce găsisse poliția la familia Sloan acasă.

Atunci m-am întors spre Clayton, care stătuse foarte tăcut, cu capul pe tetieră, și i-am spus:

— Povestește-mi. De-a fir-a-păr.

— Bine, a zis el și s-a pregătit, dregându-și glasul.

PATRUZECI ȘI PATRU

Căsnicia lui pornise de la o minciună.

Prima căsnicie, mi-a explicat Clayton. Da, bine, și a doua. Urma să ajungă și la aceea cât de curând. Drumul spre Connecticut era lung. Avea timp suficient ca să povestească totul.

Dar s-a oprit mai întâi la căsnicia lui cu Enid. O fată pe care o cunoscuse în liceu, în Tonawanda, o suburbie a orașului Buffalo. Apoi, a mers la Colegiul Canisius, cel întemeiat de iezuiți, și a urmat cursuri de afaceri cu o spoială de studii de filosofie și religie. Sigur, nu era prea departe, ar fi putut să stea acasă și să facă naveta pân-acolo, dar a închiriat o cameră ieftină în afara campusului, gândindu-se că tot trebuia să iasă de sub acoperișul părinților, chiar dacă nu se ducea la un colegiu la mare distanță de casă.

După absolvire, cine îl aștepta în vechiul său cartier, dacă nu Enid? Au început să iasă împreună și curând și-a dat seama că era o tipă cu o voință de fier, care obținea, de obicei, tot ce voia de la cei din jurul ei. S-a folosit de toate farmecele posibile. Era atrăgătoare, avea un corp superb, un mare apetit sexual, cel puțin în perioada în care-i făcuse el curte.

Într-o noapte, cu ochii înlăcrimați, i-a spus că-i întârziase ciclul.

— Ah, nu! a zis Clayton Sloan.

S-a gândit mai întâi la părinții lui, la cât de rușine avea să le fie din cauza lui. Erau atât de preocupați de aparențe, și-apoi una ca asta, băiatul lor să lase gravidă o fată, maică-sa precis i-ar fi cerut să se mute, ca să nu fie nevoită să-i audă pe vecini bârfindu-i.

Deci, nu prea avea de făcut altceva decât să se însoare. Și asta cât mai curând cu putință.

Două luni mai târziu, ea i-a spus că nu se simțea bine și că intenționa să-și facă o programare la medicul ei, un anume doctor Gibbs. S-a dus la doctor singură, s-a întors acasă și i-a spus că pierduse sarcina. Că se dusesse copilul. Șuvoaie de lacrimi, într-o zi, aflându-se într-un restaurant, Clayton l-a văzut pe doctorul Gibbs, s-a dus la el și i-a spus:

— Știi că n-ar trebui să vă pun întrebarea asta aici, c-ar trebui să fac o programare, dar Enid, acum, dac-a pierdut copilul și tot restul, o să mai poată face altul, nu-i așa?

Iar doctorul Gibbs a zis:

— Poftim?

Deci, în clipa aceea, și-a făcut o idee cu cine avea de-a face. Cu o femeie care era capabilă să spună orice, să mintă cu nerușinare ca să obțină ce voia.

Ar fi trebuit să plece chiar atunci. Dar Enid a zis că-i părea rău, că ea crezuse cu adevărat că era gravidă, dar că-i fusese frică să se ducă la doctor pentru confirmare și că, apoi, se dovedise că se înșelase. Clayton n-a știut dacă s-o creadă sau nu și, din nou, și-a făcut griji în privința rușinii care avea să cadă asupra lui și familiei lui, dacă o părăsea pe Enid, dacă iniția procedura de divorț. Iar apoi, o vreme, Enid s-a îmbolnăvit, a căzut la pat. De-adevăratelea sau prefăcându-se – n-a fost niciodată sigur, dar a știut că n-o putea lăsa în starea în care era.

Cu cât a rămas mai mult, cu atât i s-a părut apoi mai greu să plece. A învățat repede că Enid obținea tot ce voia. Și când nu obținea, îi scotea lui totul pe nas. Făcea istericale, spărgea lucruri. Odată, când el se afla în cadă, Enid a intrat cu uscătorul de păr în mână și a început să facă glume că i-l arunca lui în apă. Dar era ceva în privirea ei, ceva care sugera c-ar fi putut să-l arunce așa, pur și simplu, fără să se gândească de două ori.

Clayton și-a pus în practică tot ce învățase despre afaceri, și-a găsit o slujbă în domeniul vânzărilor, aprovizionând fabrici și ateliere mecanice. În felul ăsta, avea de mers cu mașina prin toată țara, de acoperit un traseu între Chicago și New York, trecând pe lângă Buffalo. Avea să fie plecat multă vreme, îi atrăsese atenția viitorul său angajator. Asta l-a și convins pe Clayton. Să-și petreacă măcar o parte a timpului departe de cicăleală, de istericale, de privirile ciudate pe care i le arunca ea câteodată, sugerând că-i cam fila o lampă. Se temea de fiecare dată să revină acasă după câte un traseu, întrebându-se ce listă de plângeri îi mai pregătise Enid pentru clipa în care avea să treacă pragul. Cum îi lipseau ei hainele la modă sau cum nu-și dădea el interesul să muncească mai mult, sau cum scârțâia ușa din spate când o deschideai, enervând-o la culme. Singurul lucru care făcea să merite să revină acasă era să-l revadă pe Flynn, setter-ul său irlandez. Ieșea mereu în întâmpinarea mașinii lui Clayton, de parcă s-ar fi postat pe verandă în clipa în care pleca el, așteptându-l nemișcat până când se întorcea.

Apoi, Enid chiar a rămas gravidă. L-a avut pe Jeremy. Cât de mult îl iubea ea pe copilul ăsta. Îl iubea și Clayton, dar el și-a dat seama curând că se afla într-o competiție. Enid voia să acapareze toată dragostea băiatului, iar, când Jeremy abia învățase să meargă, și-a început campania de înveninare a relației dintre tată și fiul său. Dacă voia să fie puternic și să aibă parte de reușite când s-ar fi făcut mare, îi spunea Enid, să urmeze exemplul ei. Era păcat, mai adăuga ea, că nu se găsea niciun model bărbătesc puternic sub acoperișul acela. Îi mai spunea că tatăl lui nu făcea destule pentru ea și că era un lucru trist că Jeremy semăna cu el, dar că era un handicap pe care putea învăța să-l depășească în timp și cu efort.

Clayton a vrut să iasă din acea căsnicie.

Dar era ceva legat de Enid, un fel de întuneric o înconjura, încât el nu știa cum ar fi reacționat ea la o simplă aluzie la divorț sau la orice fel de despărțire.

Odată, înainte să plece într-o călătorie de serviciu mai lungă, i-a spus că voia să stea de vorbă cu ea. Despre ceva serios.

— Nu sunt fericit, a zis el. Nu cred că lucrurile merg între noi.

Ea n-a plâns. Nu l-a întrebat ce anume nu-i convenea. Ce ar fi putut face ea pentru căsnicia lor, pentru ca el să fie fericit.

În schimb, a venit aproape de el și i s-a uitat drept în ochi. El a vrut să-și întoarcă privirile, dar n-a putut, de parc-ar fi fost fascinat de forța ei malefică. Uitându-se în ochii ei, parcă s-ar fi uitat în sufletul diavolului. Iar ea nu i-a spus decât atât:

— N-o să mă părăsești *niciodată* – și a ieșit din cameră.

S-a gândit la lucrul ăsta pe drum. Rămâne de văzut, și-a spus. Pur și simplu, rămâne de văzut.

Când s-a întors, nu i-a mai ieșit câinele în întâmpinare. Iar când a deschis ușa de la garaj, ca să-și bage Plymouth-ul, l-a găsit acolo pe Flynn, cu o frânghie legată strâns în jurul gâtului, atârând de una dintre grinzi.

Enid nu i-a spus decât:

— Bine c-a fost câinele!

Oricât l-ar fi iubit pe Jeremy, era gata să-l lase pe Clayton să creadă că băiatul ar fi putut fi în pericol, dacă el ar fi hotărât s-o părăsească vreodată.

Clayton Sloan s-a resemnat cu o viață de nefericire, umilință și emasculare. La asta se angajase și trebuia să se împace cu gândul. Avea să treacă prin viață ca un somnambul, dacă asta-i era dat să facă.

A muncit din greu, ca să nu fie disprețuit de băiat. Mama lui Jeremy i-a spălat copilului creierul, astfel încât să-l facă să creadă că taică-său

nu merita dragostea lui. Își vedea tatăl ca fiind inutil, ca pe un simplu om care trăia în aceeași casă cu el și cu maică-sa. Dar Clayton știa că Jeremy era o victimă a lui Enid în aceeași măsură în care era și el.

Cum de luase viața lui un asemenea curs? și-a pus el întrebarea.

De multe ori, Clayton s-a gândit să-și pună capăt zilelor.

Conducea mașina, traversa țara în puterea nopții. Se întorcea de la Chicago, ocolind partea de jos a lacului Michigan, făcând un mic ocol prin Indiana. A văzut culeele unui pod în față și a apăsat pe accelerație. O sută de kilometri pe oră, o sută douăzeci, apoi o sută patruzeci. Plymouth-ul a început să vibreze. Nu prea purta nimeni centuri de siguranță pe-atunci și, chiar dacă da, el oricum și-a desfăcut-o pe-a lui, asigurându-se c-ar fi pierit zburând prin parbriz. Mașina a intrat pe banda de urgență, a aruncat pietriș și praf în urma ei, dar, în ultima clipă, Clayton a virat înapoi pe autostradă, abandonând totul de frică.

Altă dată, la vreo trei kilometri vest de Battle Creek, pierzându-și curajul, a intrat din nou pe șosea, dar cu o viteză atât de mare, încât atunci când cauciucul din dreapta-față i-a atins punctul în care banda de urgență se deschide spre carosabil, a pierdut controlul mașinii. Aceasta a trecut de-a latul celor două benzi, chiar în fața unui tir, și a lovit parapetul, oprindu-se în iarbă.

Ceea ce-l făcea, de obicei, să se răzgândească era Jeremy. Fiul lui. Se temea să-l lase singur cu ea, pentru tot restul zilelor lui. Oricâte ar mai fi avut.

S-a oprit odată în Milford. În căutare de noi clienți, de noi ateliere pe care să le aprovizioneze.

A intrat într-o farmacie să cumpere un baton de ciocolată și a văzut o femeie după teighea. Purta un ecuson mic pe care scria „Patricia”.

Era frumoasă. Avea părul roșcat.

I s-a părut atât de drăguță. Și de sinceră.

Ochii ei exprimau ceva. O blândețe. O amabilitate. După ce-și petrecuse ultimii ani încercând din greu să nu se uite în ochii negri ai lui Enid, văzând acum unii atât de frumoși, a simțit cum îl lua amețeala.

I-a luat mult să cumpere batonul acela de ciocolată. Au vorbit despre vreme, despre cum fusese la Chicago în urmă cu două zile și cum era în cea mai mare parte a timpului pe drum. Și apoi, a rostit ceva, fără să-și dea seama:

— N-ai vrea să luăm prânzul împreună?

Patricia i-a zâmbit și l-a îndemnat să se întoarcă peste treizeci de minute, când avea ea o oră liberă.

În acea jumătate de oră, în timp ce hoinărea prin magazinele din centrul Milfordului, s-a întrebat ce dracului făcea el acolo. Era bărbat însurat. Avea o nevastă și un copil, o casă și o slujbă.

Dar niciunul dintre aceste lucruri nu-i adusese împlinire în viață. Căci el asta voia. O viață.

Patricia i-a spus, la un sandviș cu ton, într-o cafenea din apropiere, că nu obișnuia să ia prânzul cu bărbați pe care abia îi întâlнисе, dar că era ceva legat de el, ceva ce o făcea curioasă.

— Ce anume? a întrebat-o el.

— Cred că ți-am descoperit misterul, a zis ea. Am bune intuiții în privința oamenilor și am o intuiție în ceea ce te privește.

Dumnezeule mare! Era chiar atât de evident? Putea să ghicească oare că el era însurat? Putea să pătrundă în gândurile oamenilor? Chiar dacă atunci când o întâlнисе prima oară purta mănuși, iar acum își avea verigheta vârată în buzunar?

— Ce fel de intuiție? a întrebat-o el.

— Mi se pare că te chinuie ceva. De-asta și ești într-un continuu du-te-vino prin țară? Cauți ceva?

— Asta-i slujba mea, a zis el.

— Stau și mă-ntreb, i-a zâmbit Patricia. Dacă te-a adus aici, în Milford, poate că există un scop. Poate că străbați toată țara pentru că trebuie să

găsești ceva. Nu vreau să spun că pe mine. Dar ceva anume...

Acel ceva anume era chiar ea. Era sigur de asta.

I-a spus că-l chema Clayton Bigge. De parc-ar fi avut această idee încă dinainte să-și fi dat seama că o avea. Poate că la început se gândise numai la o scurtă legătură amoroasă, iar un nume fals nu era un plan rău pentru o aventură.

În următoarele câteva luni, dacă traseul său îl aducea, spre sud, până la Torrington, străbătea distanța suplimentară până la Milford, ca s-o vadă pe Patricia.

Ea îl adora. Îl făcea să se simtă important. Îl făcea să se simtă valoros.

Conducând înapoi pe magistrala New York, își tăcea fel de fel de calcule.

Compania redefinea câteva trasee. L-ar fi putut obține pe cel dintre Hartford și Buffalo. Să renunțe să se mai ducă până la Chicago. Astfel, la capătul fiecărei curse...

Dar, apoi, se punea problema banilor.

Lui Clayton, însă, îi mergea bine. Lua deja măsuri cu totul ieșite din comun ca să-i ascundă lui Enid câți bani reușea să pună deoparte. Oricât de mult ar fi câștigat, ei tot nu i-ar fi ajuns. L-ar fi minimalizat mereu. I-ar fi cheltuit toți banii de fiecare dată.

Așa că putea foarte bine să pună și el ceva deoparte.

Ar fi putut chiar să-i ajungă, se gândea el. Ar fi putut să fie destui pentru o a doua casă.

Ce frumos ar fi fost ca măcar jumătate din timp să fi fost și el fericit.

Patricia l-a acceptat, când el a cerut-o de soție. Mama ei părea destul de mulțumită, dar soră-sa, Tess, nu-i arăta niciodată simpatie. Parcă ar fi știut că era ceva putred în privința lui, dar nu putea să precizeze ce anume. Era conștient că ea nu avea încredere în el, că nici n-ar fi putut avea vreodată, așa că era mai precaut în preajma ei. Mai știa că

Tess îi comunicase Patriciei părerea ei, dar Patricia îl iubea, îl iubea cu adevărat și-l apăra de fiecare dată.

Când el și Patricia s-au dus să cumpere inelele, Clayton a manevrat în așa fel, încât să aleagă o verighetă pentru el aidoma celei pe care o avea în buzunar. Mai târziu, a dus-o înapoi la magazin, și-a recuperat banii pe ea și s-a mulțumit să poarte tot timpul verigheta pe care o avea deja. A completat în mod fraudulos cereri pentru o paletă întreagă de permise la nivel de oraș și de stat, de la cel de conducere până la cel de bibliotecă – era mai puțin complicat pe-atunci, decât în lumea de după atentatele de la 11 septembrie –, ca să poată păcăli oficiul de stare civilă la momentul oportun.

Era nevoit s-o înșele pe Patricia, dar încerca să fie bun cu ea. Cel puțin când era acasă.

Ea i-a dăruit doi copii. Mai întâi un băiat. I-au pus numele Todd. Și apoi, doi ani mai târziu, o fetiță pe care au botezat-o Cynthia.

A urmat o echilibristică uimitoare.

O familie în Connecticut. O familie în nordul statului New York. Un du-te-vino între amândouă.

Când era Clayton Bigge, se gândea la clipa în care ar fi trebuit să redevină Clayton Sloan. Și, când era Clayton Sloan, se gândea s-o ia din loc mai repede, ca să redevină Clayton Bigge.

Era mai ușor să fie Sloan. Cel puțin, asta era numele lui adevărat. Nu trebuia să-și facă griji în privința legitimării. Permisul, actele lui erau legale.

Dar, când era în Milford, când era Clayton Bigge, soțul Patriciei, tatăl lui Todd și al Cynthiai, era mereu cu ochii în patru. Respecta viteza legală. Se asigura, de fiecare dată, că băgase bani în aparatul de taxat din parcare. Nu voia să-i verifice careva numărul de înmatriculare. Ori de câte ori venea cu mașina în Connecticut, trăgea pe dreapta într-un loc pustiu, dădea jos numerele galben-portocalii de New York și le monta pe cele

albastre, furate, de Connecticut. Și le pune la loc pe cele de New York când se întorcea la Youngstown. Trebuia să se gândească mereu, să aibă grijă de unde dădea telefoane interurbane, ca să fie sigur că nu cumpăra ceva drept Clayton Sloan, dându-și din obișnuință adresa din Milford.

Folosea de fiecare dată bani gheață. Nu lăsa probe scrise.

Totul era fals în viața lui. Prima lui căsnicie se baza pe o minciună spusă de Enid. A doua era întemeiată pe minciunile pe care i le spusese el Patriciei. Dar, în pofida tuturor neadevărurilor, a duplicității, reușise și el să găsească fericirea adevărată și erau clipe în care...

— Trebuie să mă piș, a zis Clayton, curmându-și povestirea.

— Poftim? am tresărit eu.

— Am o nevoie stringentă. Asta dacă nu vrei să-mi dau drumul chiar aici, în mașină.

Tocmai trecuserăm de un indicator care anunța un centru de servicii.

— Uite-acum ajungem undeva, i-am spus eu. Cum te simți?

— Nu prea bine, a zis el și a tușit de câteva ori. Mi-e sete. Și aș vrea să mai iau niște Tylenol.

Luasem cu mine Tylenol-ul din casă, dar nu-mi trecuse prin cap să iau și niște sticle cu apă. Merseserăm bine pe autostradă; era aproape ora patru dimineața și ne apropiam de Albany. S-a dovedit că Honda avea nevoie de benzină, iar o oprire pentru alimentare era o idee binevenită.

L-am ajutat pe Clayton să se târască până la toaletă bărbaților, am așteptat să-și termine treaba la pisoar și l-am ajutat să se întoarcă la mașină.

— Stai aici, mă duc să iau niște apă, i-am spus.

Am cumpărat un bax cu șase sticle de apă, am dat fuga înapoi la mașină, am desfăcut dopul de plastic al uneia dintre sticle și i-am întins-o lui Clayton.

A băut multă apă, după care a luat rând pe rând cele patru pastile de Tylenol pe care i le pusesem în palmă. Apoi, am dus mașina la pompă și i-am făcut plinul, folosind aproape toți banii din portofel. Mă neliniștea folosirea unui card de credit, mă temeam ca nu cumva poliția să-și fi dat seama cine-l scosese pe Clayton din spital și să urmărească tranzacțiile făcute cu cardul meu de credit.

În timp ce mă urcam în mașină, m-am gândit că poate venise vremea s-o las pe Rona Wedmore să afle ce se întâmpla. Simțeam că, pe măsură ce Clayton avansa cu destăinuirile sale, mă apropiam de adevărul care ar fi pus capăt odată pentru totdeauna bănuielilor detectivului Wedmore legate de Cynthia. Am băgat mâna în buzunarul din față al blugilor mei și am găsit cartea de vizită pe care mi-o dăduse când îmi apăruse inopinat la ușă, în dimineața dinainte ca eu să plec în căutarea lui Vince.

Conținea numărul de la birou și pe cel de telefon mobil, dar nu și pe cel de acasă. Erau șanse mari să doarmă la ora aceea din noapte, dar puneam pariu că-și ținea celularul lângă pat și că nu-l închidea niciodată.

Am pornit mașina, am ieșit de la pompă, dar am tras pe dreapta pentru un minut.

— Ce faci? a întrebat Clayton.

— Dau vreo două telefoane.

Înainte să sun la Rona Wedmore, am vrut să mai încerc o dată la Cynthia. Am sunat-o și pe mobil, și acasă. Fără succes.

În mod bizar, m-am simțit liniștit din cauza asta. Dacă eu n-aveam habar unde se afla, sub nicio formă n-aveau cum să știe Jeremy Sloan ori maicăsa. Faptul că dispăruse cu Grace se dovedea, în momentul de față, cel mai inteligent lucru pe care l-ar fi putut face Cynthia.

Dar, în continuare, trebuia să aflu unde era. Că era bine. Că și Grace era bine.

M-am gândit să-i dau telefon lui Rolly, dar mi-am imaginat că, dac-ar fi aflat ceva, m-ar fi sunat și nu voiam să folosesc mobilul mai mult decât era necesar. Abia dacă mai aveam baterie pentru un apel.

Am format numărul de mobil al polițistei Rona Wedmore. A răspuns la cel de-al patrulea țârâit.

— Wedmore, a zis ea, încercând din răspuțeri să pară trează și vioaie, deși i-a ieșit ceva mai aproape de „Wed. More”.

— Terry Archer la telefon, am zis eu.

— Domnule Archer, a zis ea, părând deja ceva mai atentă. Ce s-a întâmplat?

— O să vă spun câteva lucruri foarte rapid. Mă lasă bateria. Trebuie s-o păziți pe nevastă-mea. Un bărbat pe nume Jeremy Sloan și mama lui, Enid Sloan, se îndreaptă spre Connecticut din zona Buffalo. Cred că intenționează s-o găsească pe Cynthia și s-o omoare. Tatăl Cynthiei e în viață. E cu mine și-l aduc eu acum. Dacă le găsiți pe Cynthia și pe Grace, stați cu ele, nu le scăpați din ochi până mă întorc.

Mă așteptasem la un „Poftim?” sau măcar la un „Ăăă?”. Dar, în loc de asta, m-a întrebat:

— Unde vă aflați acum?

— Pe magistrala New York, mă întorc de la Youngstown. Îl știți pe Vince Fleming, nu-i așa? Parcă așa mi-ați spus?

— Da.

— L-am lăsat într-o casă, în Youngstown, la nord de Buffalo. Încerca să mă ajute. A fost împușcat de Enid Sloan.

— N-are nicio logică, a zis Wedmore.

— Vorbesc serios, ce naiba! Căutați-o! Bine?

— Dar acest Jeremy Sloan și mama lui? Ce mașină conduc?

— Una cafenie...

— Impala, a șoptit Clayton. Un Chevrolet Impala.

— Un Chevrolet Impala cafeniu, am zis eu, iar lui Clayton i-am spus: Numărul de înmatriculare?

A clătinat din cap.

— Nu știu numărul de înmatriculare.

— Vă întoarceți aici? s-a interesat Wedmore.

— Da. În câteva ore. Căutați-o! Și directorul meu, Rolly Carruthers, este în căutarea ei, la rugămintea mea.

— Spuneți-mi ce...

— Trebuie să închei, am zis eu, am închis clapeta telefonului și mi l-am vârât în haină.

Am băgat din nou schimbătorul de viteze pe „Accelerație” și m-am întors pe autostradă.

— Așa, deci, am zis, revenind la poveste unde o lăsase Clayton înainte să ieșim de pe autostradă. Au fost și clipe de fericire?

Clayton a început să-și reamintească...

Dacă au fost și clipe de fericire... asta nu se întâmpla decât atunci când era Clayton Bigge. Îi plăcea la nebunie să fie tatăl lui Todd și al Cynthiei. Și putea să afirme că și ei îl iubeau și chiar îl admirau. Păreau să-l respecte. Nu erau învățați zi de zi că el nu era bun de nimic. Asta nu însemna că făceau de fiecare dată ce li se spunea, dar, până la urmă, ce copii fac asta?

Uneori, noaptea, în pat, Patricia îi spunea:

— Pari a fi cu gândul în altă parte. Ai o privire absentă. Și-mi pari trist.

Iar el o lua în brațe și-i spunea:

— Asta-i singurul loc în care-mi doresc să fiu.

Nu era o minciună. În viața lui nu spusese un adevăr mai mare. Erau clipe în care ar fi vrut să-i spună, pentru că nu-și dorea ca viața lui cu ea să fie o minciună. Viața cealaltă nu-i plăcea.

Pentru că asta devenise viața lui cu Enid și Jeremy. *Cealaltă* viață. Chiar dacă începuse cu ea, chiar dacă era cea în care-și putea folosi numele real și în care putea prezenta la control permisul cel adevărat, atunci când era tras pe dreapta, era

viața la care nu se putea îndura să se întoarcă, săptămână de săptămână, lună de lună, an de an.

Dar, în mod straniu, s-a obișnuit cu ea. S-a obișnuit cu minciuna, s-a obișnuit cu echilibristica asta, s-a obișnuit să fabrice povești fanteziste prin care să explice de ce era nevoit să lipsească de sărbători. Dacă pe 25 decembrie era în Youngstown, se ducea pe furiș la un telefon public, cu buzunarul încărcat de monede, ca s-o poată suna pe Patricia și să le ureze ei și copiilor Crăciun fericit.

Odată, în Youngstown, și-a găsit un locșor intim în casă, s-a așezat și a început să plângă. Pentru scurtă vreme, cât să-și mai aline tristețea, cât să mai scape de tensiune. Dar l-a auzit Enid, s-a strecurat în cameră și s-a așezat pe pat lângă el.

Clayton și-a șters lacrimile de pe obraji, s-a adunat.

Enid i-a pus o mână pe umăr:

— Nu fi copil, i-a spus.

Privind înapoi, desigur, viața în Milford n-a fost mereu idilică. Todd s-a îmbolnăvit de pneumonie la zece ani. Dar s-a făcut bine. Iar Cynthia, când a ajuns adolescentă, a început să fie dificilă. Rebelă. Să-și petreacă timpul, uneori, în anturaje nepotrivite. Să experimenteze lucruri pentru care era mult prea tânără, cum ar fi băutura și Dumnezeu mai știe ce.

Lui i-au revenit problemele de disciplină. Patricia a avut mereu mai multă răbdare, a fost mai înțeleghătoare.

— O să treacă ea peste asta, îi spunea de obicei. E un copil bun. Trebuie doar să-i acordăm sprijin.

Numai că, atunci când se afla în Milford, Clayton voia ca viața lui să fie perfectă. Și adeseori se apropia de acest stadiu.

Dar apoi trebuia să se urce iar în mașină, să pretexeze că pleca în interes de serviciu și să conducă până la Youngstown.

Încă de la bun început, s-a întrebat cât timp avea s-o țină așa.

Erau clipe în care culeele podului i se păreau iar o soluție salvatoare.

Se întâmpla, uneori, să se trezească dimineața și să se întrebe unde se afla. Cine anume era în ziua respectivă.

Mai făcea și greșeli.

Enid îi scrisese o listă de alimente odată, se dusesse cu mașina la Lewiston să cumpere câte ceva. O săptămână mai târziu, Patricia, care se ocupa de rufele murdare, a venit în bucătărie cu lista în mână și a zis:

— Ce-i asta? Am găsit-o în buzunarul de la pantalonii tăi. Nu-i scrisul meu.

Lista de cumpărături a lui Enid.

Lui Clayton i-a sărit inima din loc. A căutat repede ceva în minte. I-a spus:

— Am găsit-o în căruciorul de cumpărături alaltăieri, trebuie să-i fi aparținut ultimei persoane. Mi s-a părut amuzant să compar ce luăm noi cu ce cumpără alții, așa c-am păstrat-o.

Patricia s-a uitat pe listă:

— Oricine ar fi, îi plac cerealele cu germe de grâu, ca și ție, de altfel.

— Da, mă rog, a zis el, zâmbind. Nici nu mi-am imaginat că milioanele de cutii cu cereale sunt făcute numai pentru mine.

Evident, cel puțin o dată a pus în sertarul greșit o tăietură dintr-un ziar din zona Youngstown, o poză cu băiatul lui și echipa de baschet. L-a decupat pentru că, indiferent cât ar fi încercat Enid să-l întoarcă pe Jeremy împotriva lui, el tot îl iubea. Se regăsea în Jeremy, tot atât de mult ca și în Todd. Și era uimitor cât de mult semăna Todd cu Jeremy în aceleași stadii de creștere. Să se uite la Jeremy și să-l deteste însemna să-l urască pe Todd, și asta n-ar fi putut face vreodată.

Așa că, la capătul unei zile foarte încărcate, după un traseu extrem de lung, Clayton Bigge din

Milford și-a golit buzunarele și a aruncat o poză cu echipa de baschet a fiului său din Youngstown în sertarul noptierei. A păstrat-o pentru că era mândru de băiat, chiar dacă fusese înveninat împotriva lui.

N-a observat niciodată că greșise nu numai sertarul, ci și casa, orașul și statul.

A mai făcut o astfel de eroare și în Youngstown. Multă vreme, nici măcar n-a știut în ce anume a constat. Poate vreo altă bucată de ziar decupată. Poate vreo altă listă de cumpărături, scrisă de Patricia.

S-a dovedit a fi o factură de telefon pe adresa din Milford. Pe numele Patriciei.

Asta i-a atras atenția lui Enid.

I-a ridicat semne de întrebare.

Dar Enid nu avea obiceiul să vină drept la el și să-l întrebe despre ce era vorba. Mai întâi, își conducea propria ei mică investigație. Căuta alte semne. Începea s-adune probe. Își construia cazul.

Și, când a crezut că avea destule, s-a hotărât să facă o călătorie pe cont propriu, cu prima ocazie în care soțul ei, Clayton, părăsea orașul. Într-o zi, așadar, a condus până la Milford. Asta, desigur, înainte s-o sfârșească într-un cărucior. Când încă se mai putea mișca.

A aranjat să aibă cineva grijă de Jeremy vreo două zile. „De data asta, o să-l însoțesc pe bărbatul meu pe traseu”, și-a spus ea. „În mașini diferite”.

— Și uite-așa ajungem, a zis Clayton, stând lângă mine — și, cum îi era sete, a mai luat o înghițitură din sticla cu apă —, și la noaptea cu pricina.

PATRUZECI ȘI CINCI

Prima parte a poveștii o știam de la Cynthia. Aflasem cum a ignorat ora stabilită de întoarcere. Cum le-a spus părinților ei că era la Pam acasă. Cum s-a dus Clayton s-o caute, a găsit-o în mașină cu Vince Fleming și a adus-o acasă.

— Era furioasă, a zis Clayton. Ne-a spus că prefera să ne vadă morți. S-a dus în camera ei tunând și fulgerând și n-am auzit să mai chițâie ceva. Era beată. Dumnezeu știe ce băuse. Foarte probabil a adormit pe loc. N-ar fi trebuit să iasă niciodată cu un băiat ca Vince Fleming. Taică-său era un gangster ordinar.

— Știu, am zis eu, cu mâinile pe volan, conducând în noapte.

— Deci, cum ziceam, a cam fost scandal. Lui Todd îi plăcea uneori când soră-sa intra în bucluc – știi doar cum sunt copiii! Dar nu și de data asta. Era o treabă destul de urâtă. Chiar înainte s-o aduc eu pe Cynthia înapoi, ne rugase, pe mine sau pe Patricia, să-l ducem cu mașina să ia niște hârtie milimetrică sau așa ceva, nu mai știu exact. Ca orice alt copil de pe fața pământului, lăsase un proiect pe ultima sută de metri, avea nevoie de o foaie de hârtie dintr-asta pentru o prezentare. Era deja târziu, nu știam de unde dracului mai puteam lua așa ceva, dar Patricia și-a adus aminte că se vindea la drogherie, la cea care era deschisă non-stop, așa c-a zis că-l ducea ea cu mașina să-și cumpere – și a tușit, a mai luat o gură de apă.

Începea să răgușească.

— Dar, înainte de asta, Patricia a trebuit să mai facă ceva – și Clayton s-a uitat la mine, care mi-am atins haina cu palma și am simțit plicul înăuntru. După care, ea și Todd au plecat cu mașina Patriciei. M-am așezat în camera de zi,

epuizat. Trebuia să-i dau drumul în două zile, s-o iau din loc, să mai petrec ceva timp și în Youngstown. Mă simțeam de fiecare dată deprimat când se apropia clipa, cu câtva timp înainte să fiu nevoit să plec și să mă întorc la Enid și Jeremy.

S-a uitat pe fereastra mașinii, în timp ce treceam pe lângă un tir.

— Mi s-a părut că trecuse destul de multă vreme de când Todd și cu maică-sa plecaseră. Cam o oră. Drogheria nu era chiar atât de departe. După care, a sunat telefonul.

Clayton a tras de câteva ori aer în piept.

— Era Enid. Suna de la o cabină telefonică. Mi-a spus: „Ghici cu cine vorbești!” „Doamne, Dumnezeule!” am exclamat eu. Era un telefon pe care, într-un fel sau altul, îl așteptasem dintotdeauna. Dar nu mi-aș fi putut imagina ce făcuse. Mi-a spus că mă aștepta în parcare de la restaurantul „Denny’s”. M-a îndemnat să mă grăbesc. Mi-a spus că aveam de făcut o mulțime de lucruri și s-aduc un sul de prosoape de bucătărie. Am ieșit în goană din casă, am condus până la „Denny’s”, m-am gândit c-ar fi putut fi în restaurant, dar se afla în mașină. Nu putea să coboare.

— De ce? am întrebat eu.

— Nu putea să se plimbe de colo-colo stropită de atâta sânge, fără să atragă atenția.

Mie, dintr-odată, mi s-a făcut frig.

— Am dat fuga la fereastra din partea ei și, la prima vedere, mi s-a părut că avea mânecele îmbibate în ulei. Era foarte calmă. A lăsat jos geamul, mi-a spus să urc. Am urcat și, apoi, am văzut de ce era murdară din cap până în picioare – de sânge. Peste tot, pe mâneci, pe piepții rochiei. Am țipat la ea: „Ce dracului ai făcut? Ce ai făcut?” Dar știam deja ce făcuse.

Parcase în fața casei noastre. Trebuie să fi ajuns acolo la doar câteva minute după ce venisem eu acasă cu Cynthia. Avea adresa de pe factura de

telefon. Trebuie să-mi fi văzut mașina pe alee, dar cu număr de Connecticut. A început să pună lucrurile cap la cap. Și, apoi, Patricia și Todd au ieșit din casă, au plecat cu mașina, iar ea i-a urmărit. În clipa respectivă, trebuie să fi fost orbită de furie. Și-a dat seama că mai aveam o altă viață, o altă familie. I-a urmărit până la drogherie. S-a dat jos din mașină, a intrat după ei, prefăcându-se că-și făcea propriile cumpărături, și nu i-a pierdut din ochi. Trebuie să fi rămas trăsniță când l-a văzut mai bine pe Todd. Semăna atât de mult cu Jeremy. Țsta trebuie să fi fost factorul decisiv. A ieșit din drogherie înaintea Patriciei și lui Todd. S-a întors cu pași repezi la mașină. Practic nu mai erau alte vehicule în parcare, nu era nimeni prin preajmă. După cum, în anii din urmă, ținea la îndemână un pistol în caz de urgență, pe atunci obișnuia să țină un cuțit în torpedou. A băgat mâna după el și l-a luat, a fugit înapoi spre drogherie, s-a ascuns după colț, care, la ora aceea, era învăluit în întuneric. Aleea era lată, fiind folosită de mașini de aprovizionare. Todd și Patricia au ieșit din drogherie. Todd avea foaia de hârtie milimetrică strânsă într-un mare sul și o purta pe umăr, cum face soldatul cu pușca. Enid a țâșnit din întuneric. A strigat: „Ajutor!” Todd și Patricia s-au oprit, s-au uitat la Enid. „Fiica mea!” a zis Enid. „A fost rănită”. Patricia a alergat înspre ea, Todd a urmat-o. Enid i-a condus câțiva pași mai încolo, pe alee, s-a întors spre Patricia și a zis: „Nu cumva sunteți soția lui Clayton?”

— Trebuie să fi amuțit de uimire, mi-a spus Clayton. Mai întâi, femeia îi cere ajutorul și apoi, din senin, să-i pună așa o întrebare.

— Și ce i-a răspuns?

— I-a confirmat. După care, cuțitul s-a ridicat și i-a spintecat gâtul. Enid n-a pierdut nicio clipă. Câtă vreme Todd se străduia să-și dea seama ce se întâmpla – nu uita că era întuneric –, ea s-a ocupat

și de el, tăindu-i beregata tot atât de repede pe cât i-o tăiase și maică-sii.

— Ți-a povestit ea? am zis eu. Enid, adică.

— De foarte multe ori, a zis Clayton calm. Îi place să vorbească despre asta. Chiar și acum. Aduceri-aminte, așa numește ea lucrul ăsta.

— Apoi ce s-a mai întâmplat?

— A mers până la o cabină telefonică din apropiere, m-a sunat. Eu am venit, am găsit-o în mașină, iar ea mi-a dezvăluit ce făcuse: „I-am omorât. Pe nevastă-ta și pe fiu-tău. Sunt morți”.

— Nu știa, am zis eu liniștit – la care Clayton a încuviințat în tăcere, pe întuneric. Nu știa că mai aveai și o fată.

— Probabil, a zis el. Poate că era ceva legat de simetria lucrurilor. Aveam o nevastă și un băiat în Youngstown, și o nevastă și un băiat în Milford. Un al doilea fiu, care semăna cu primul. Totul părea perfect simetric. O imagine în oglindă. Asta a condus-o la anumite presupuneri. Mi-am dat seama, după cum vorbea, că nu avea nici cea mai vagă idee că Cynthia era în casă, că exista. Nu mă văzuse când venisem cu ea acasă.

— Și n-aveai de gând să-i spui.

— Cred că eram în stare de șoc, dar mai aveam măcar atâta sânge rece. A pornit mașina, a condus până pe alee, mi-a arătat cadavrele. „O să fie nevoie să m-ajuti”, mi-a spus. „Trebuie să scăpăm de ele”.

Clayton s-a oprit pentru o clipă și, cât am parcurs cam un kilometru, n-a mai zis nimic. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva murise.

În cele din urmă, am zis:

— Clayton, te simți bine?

— Da, a zis el.

— Ce s-a întâmplat mai departe?

— În clipa aceea, aș fi putut proceda în alt fel. Aș fi avut de ales, dar poate că eram prea șocat ca să-mi dau seama de asta, ca să realizez ce trebuia

să fac. Aș fi putut să pun capăt lucrurilor chiar atunci. Aș fi putut refuza s-o ajut. Aș fi putut să mă duc la poliție. Aș fi putut s-o predau. Aș fi putut pune punct acelei nebunii atunci și acolo.

— Dar n-ai făcut asta.

— Eu mă simțeam deja vinovat. Duceam o viață dublă. Aș fi fost distrus. M-aș fi făcut de ocară. Sunt sigur c-aș fi fost acuzat. Nu de moartea Patriciei și a lui Todd. Dar, dacă te căsătorești cu mai multe femei – asta dacă nu ești mormon sau ceva de genul ăsta –, cred că ești în afara legii. Aveam o carte de identitate falsă, ceea ce reprezenta, probabil, fraudă, sau fals în acte, sau ceva pe-acolo, deși n-am avut niciodată în intenție să încalc legea. M-am străduit mereu să trăiesc cinstit, să fiu un om moral.

M-am uitat la el.

— Și, desigur, celălalt motiv era că ea își dădea, probabil, seama la ce mă gândeam și mi-a spus că, dacă sunam la poliție, avea de gând să spună că ea nu făcuse decât să m-ajute. Că fusese ideea mea, c-o obligasem să ia parte la omor. Așa c-am ajutat-o. Dumnezeu să mă ierte c-am ajutat-o. I-am pus pe Patricia și pe Todd înapoi în mașină, lăsând locul șoferului gol. Mi-a venit o idee. Despre un loc unde am fi putut arunca mașina, cu ei cu tot înăuntru. O carieră. Chiar alături de drumul pe care o luam adesea, în timp ce făceam naveta dintr-un loc într-altul. Odată, îndreptându-mă spre Youngstown, începusem să conduc așa, fără niciun scop, nevrând să mă întorc, și găsisem șoseaua care ducea până în vârful stâncii de pe care se vedea cariera de pietriș aflată în părăsire. Era un mic lac. Am stat o vreme acolo, gândindu-mă să mă arunc de sus. Dar, în cele din urmă, hotărâsem să continui. Mă gândisem că, odată ce aș fi căzut în apă, exista o șansă de supraviețuire.

A tușit, a mai luat o înghițitură de apă.

— A trebuit să lăsăm o mașină în parcare. Eu am condus Fordul Escort al Patriciei, am străbătut

distanța de două ore și jumătate spre nord, în miez de noapte, cu Enid venind după mine cu mașina ei. A durat ceva, dar am găsit din nou drumul forestier, am dus mașina pân-acolo sus, am așezat o piatră pe accelerație, cu schimbătorul de viteze în punctul mort, am întins mâna, am băgat în „Accelerație” și am sărit înapoi, iar mașina a trecut peste margine. Am auzit-o lovind apa două secunde mai târziu. N-aveam cum să văd mare lucru. Uitându-mă în jos, era atât de întuneric, încât nici măcar n-am zărit mașina dispărând sub apă.

Gâfâia; s-a oprit câteva clipe, ca să-și tragă sufletul.

— Pe urmă, a trebuit să mergem înapoi, să luăm cealaltă mașină. După care, ne-am întors amândoi, în cele două mașini, și am luat-o spre Youngstown. Nici măcar n-am avut posibilitatea să-mi iau rămas bun de la Cynthia, să-i las un bilet, ceva. A trebuit să dispar pur și simplu.

— Și când a aflat? am întrebat eu.

— Poftim?

— Când a aflat Enid că ratase un membru? Că nu ștersese cu totul de pe fața pământului cealaltă familie a ta?

— Câteva zile mai târziu. Se uita la știri, sperând să prindă ceva, dar subiectul nu prea era dezbătut de posturile și ziarele din Buffalo. Adică nu era omucidere. Nu erau cadavre. Nici măcar nu era sânge pe aleea de lângă drogherie. Fusesse o furtună cu ploaie ceva mai târziu în dimineața aceea și spălase totul. Dar ea s-a dus la bibliotecă – desigur, pe atunci nu era Internetul – și a început să scormonească prin ziare din afara localității și de dincolo de granițele statului, și a găsit ceva. Cred că titlul era „Familia fetei dispare”. A venit acasă, n-o văzusem niciodată atât de furioasă. A spart farfurii, a dat de pământ cu tot ce i-a picat în mână. Înebunise cu totul. I-au trebuit vreo două ore ca să se liniștească.

— Dar a trebuit să se împace cu gândul, am zis eu.

— La început, nu cred că asta intenționa să facă. Se apucase să-și facă bagajele, să se ducă în Connecticut, s-o omoare. Dar am oprit-o.

— Cum ai reușit s-o oprești?

— Am făcut un pact cu ea. O promisiune. I-am spus că nu aș fi părăsit-o niciodată, că n-aș mai fi făcut niciodată ceva de genul ăsta, că n-aș fi încercat absolut niciodată să iau legătura cu fiica mea, cu condiția s-o cruțe. Asta era tot ce-i ceream, așa i-am spus. S-o lase în viață, iar eu aveam să-mi petrec tot restul zilelor încercând să mă revanșez pentru faptul c-o înșelasem.

— Și-a acceptat?

— Bombănind. Cred că i-a fost mereu ca un ghimpe în coastă, ca o mâncărime pe care nu poți să ți-o scarpini. O sarcină neîndeplinită. Iar acum, este o urgență. Știind despre testament, știind că, dacă eu mor înainte s-o extermin pe Cynthia, ea o să piardă totul.

— Și ce-ai făcut? Pur și simplu ai mers înainte?

— Am pus capăt călătoriilor. Mi-am luat o altă slujbă, am pus pe picioare propria mea firmă, am muncit de acasă, iar, mai târziu, în Lewiston. Enid mi-a specificat foarte clar că nu mai aveam voie să călătoresc. Nici nu se gândea să fie din nou trasă pe sfoară. Uneori, cochetam cu ideea să dau bir cu fugiții, să mă-ntorc, s-o iau pe Cynthia, să-i povestesc totul, s-o duc în Europa, să ne ascundem acolo, trăind sub nume false. Dar știam c-aș fi dat-o în bară, c-aș fi sfârșit prin a lăsa vreo urmă pe undeva, care i-ar fi adus moartea. Și nu-i chiar așa de ușor să determini o fată de paisprezece ani să facă după cum vrei tu. Așa c-am rămas cu Enid. Aveam acum o legătură mai puternică decât cea mai minunată căsnicie de pe fața pământului. Săvârșiserăm împreună o crimă abominabilă – și a făcut o pauză: Până când moartea ne va despărți.

— Iar poliția nu te-a interogat niciodată, n-a bănuit niciodată nimic?

— Nu, niciodată. Am tot așteptat. Cel mai rău a fost în primul an. De fiecare dată când auzeam o mașină parcând pe alee, îmi închipuiam că era sfârșitul. După care, a mai trecut un an. Și încă unul și, fără să-mi dau seama, se făcuseră deja zece. Te gândești: dacă mori câte un pic în fiecare zi, cum de se lungește atât de mult viața?

— Trebuie c-ai mai întreprins vreo călătorie, am zis eu.

— Nu, niciodată.

— Nu te-ai mai întors niciodată în Connecticut?

— N-am mai pus niciodată piciorul în statul ăsta din acea noapte.

— Și atunci, cum ai făcut ca banii să ajungă la Tess? Ca s-o ajuți s-o crească pe Cynthia, s-o ajuți să-i plătească școala?

Clayton m-a cercetat câteva clipe din priviri. Îmi povestise în timpul acestei călătorii atâtea lucruri care mă șocaseră, iar asta părea să fie prima oară când reușisem și eu să-l iau prin surprindere.

— Și asta de la cine ai aflat-o? s-a interesat el.

— De la Tess, am zis eu. Foarte recent.

— Nu putea să-ți fi spus că erau de la mine.

— Nici nu mi-a spus asta. Mi-a povestit c-a primit banii și că, deși avea propriile ei bănuieli, n-a știut niciodată de la cine veneau.

Clayton a tăcut.

— Erau de la tine, nu-i așa? am întrebat eu. Ai pus niște bani deoparte pentru Cynthia, te-ai ascuns de Enid, ca atunci când îți înjghebai o a doua gospodărie.

— Enid a devenit bănuitoare. După ani de zile. Se părea că urma să ni se facă un bilanț, Enid a adus un contabil, a trecut în revistă încasările din anii precedenți. Au găsit o neregulă. A trebuit să inventez o poveste, le-am spus că trăsese din bani, din cauza unei probleme cu jocurile de noroc. Dar ea n-a crezut-o. M-a amenințat că se duce în

Connecticut s-o omoare pe Cynthia, cum ar fi trebuit să facă deja de atâția ani, dacă nu-i spuneam adevărul. Așa că i-am spus despre banii trimiși lui Tess, ca s-o ajut cu studiile Cynthiai. Dar îmi ținusem promisiunea, i-am spus. N-am luat niciodată legătura cu ea. Din câte știa Cynthia, eu eram mort.

— Deci Enid a avut un dinte și împotriva lui Tess, în toți acești ani.

— O disprețuia fiindcă primise bani despre care credea că-i aparțineau ei. Erau cele două femei pe care le ura cel mai mult pe lumea asta și nu se întâlneau cu niciuna dintre ele.

— Așa, deci, am zis eu. Povestea ta cum că nu te-ai întors niciodată în Connecticut, chiar dacă n-ai văzut-o pe Cynthia, este o mare minciună.

— Ba nu, a zis el. Este adevărul gol-goluț.

Și m-am gândit la asta o vreme, în timp ce șofam în noapte.

PATRUZECI ȘI ȘASE

În cele din urmă, am zis:

— Știu că nu i-ai trimis lui Tess banii prin poștă. N-au apărut în cutia poștală cu timbru pe ei. Și nici nu i-ai trimis prin Federal Express. Ci a apărut un plic doldora de bani la ea în mașină; iar altă dată, i-a găsit vârați în ziarul de dimineață.

Clayton s-a comportat ca și cum nu m-ar fi auzit.

— Deci, dacă nu i-ai trimis prin poștă și nu i-ai dus tu însuși, am zis eu, trebuie să-i fi dus altcineva banii în locul tău.

Clayton a rămas impasibil. A închis ochii, și-a lăsat capul pe tetieră, ca și cum ar fi adormit. Dar n-am înghițit gogoșa asta.

— Știu că m-auzi, am zis eu.

— Sunt foarte obosit, mi-a spus. Noaptea, de obicei, dorm, să știi. Lasă-mă o vreme, să moțai un pic.

— Mai am o singură întrebare, am zis eu.

A continuat să țină ochii închiși, dar i-am văzut gura strâmbându-i-se nervos.

— Povestește-mi despre Connie Gormley.

A deschis brusc ochii, de parcă l-aș fi atins cu gârbaciul. Încerca să-și aducă aminte.

— Nu cunosc numele ăsta, a zis el.

— Să vedem dacă te pot ajuta, am zis eu. Era din Sharon, avea douăzeci și șapte de ani, lucra la „Dunkin’ Donuts” și, într-o noapte, acum douăzeci și șase de ani, într-o noapte de vineri, mergea pe banda de urgență a autostrăzii, lângă podul Cornwall, pe Autostrada Șapte, când a fost lovită de o mașină. Numai că n-a fost un accident urmat de părăsirea locului faptei. Cel mai probabil era moartă dinainte, iar accidentul a fost o înscenare. Ca și cum cineva ar fi vrut să pară c-ar fi fost un

simplic accident, nimic mai sinistru, știi ceva despre asta?

Clayton s-a uitat pe fereastră, ca să nu-i văd eu chipul.

— A fost una dintre greșelile tale, ca lista de cumpărături și factura de telefon, am zis eu. Decupaseși un articol mai mare despre pescuitul la undiță, numai că jos, în colț, era și articolul ăsta despre accidentul cu părăsirea locului faptei. Ar fi fost mai ușor să-l tai cu foarfecă, dar n-ai făcut asta și nu-mi dau seama de ce.

Ne apropiam de granița dintre statele New York și Massachusetts, îndreptându-ne spre est și așteptând răsăritul soarelui.

— Ai cunoscut-o? l-am întrebat. Era o alta pe care ai întâlnit-o în timp ce făceai turul țării ca sarcină de serviciu?

— Nu fi ridicol, a zis Clayton.

— Vreo rudă? Din partea lui Enid? Când i-am pomenit numele Cynthiei, nu i s-a părut cunoscut.

— Nici n-ar avea de ce, a zis Clayton cu calm.

— Tu ai fost acela? am întrebat eu. Ai omorât-o, după care ai lovit-o cu mașina, ai târât-o în șanț și ai lăsat-o acolo?

— Nu, a zis el.

— Pentru că, dacă s-a întâmplat așa, poate că e timpul să spui adevărul. Ai recunoscut multe lucruri în noaptea asta. O viață dublă. Ai ajutat la acoperirea uciderii soției și fiului tău. Ai protejat o femeie care, după spusele tale, e nebună de legat, în schimb, refuzi să-mi spui ce rol ai avut în moartea unei femei pe nume Connie Gormley și nu vrei să-mi dezvălui cum ai făcut s-ajungă banii la Tess Berman, ca s-o ajuți la plata studiilor Cynthiei.

Clayton a tăcut.

— Există vreo legătură între lucrurile astea? am întrebat eu. Sunt cumva în conexiune? Pe femeia asta n-ai fi putut s-o folosești pe post de curier

pentru bani. A murit cu câțiva ani buni înainte să începi să faci plățile cu pricina.

Clayton a băut niște apă, a pus sticla înapoi în suportul dintre scaune și și-a trecut mâna peste partea de sus a picioarelor.

— Dacă ți-aș spune că n-are nicio importanță? a zis el. Dacă-ăș recunoaște că da, întrebările tale sunt interesante, că mai sunt niște lucruri pe care nu le cunoști, dar care, privite în ansamblu, nu sunt chiar atât de semnificative?

— O femeie nevinovată este omorâtă, apoi trupul ei neînsuflețit e lovit cu mașina, e lăsat în șanț, iar tu crezi că asta e ne semnificativ? Crezi că la fel a simțit și familia ei? Am vorbit cu fratele ei la telefon alaltăieri.

Clayton a ridicat din sprâncenele-i stufoase.

— Amândoi părinții ei au murit la doi ani după Connie. De parcă ar fi renunțat la viață. Era singura lor cale de a pune capăt suferinței.

Clayton a clătinat din cap.

— Iar tu zici că n-are importanță? Clayton, tu ai omorât-o pe femeia aia?

— Nu, a zis el.

— Știi cine a omorât-o, atunci?

Clayton s-a mărginit la a da din cap că nu.

— Enid? am zis eu. A venit în Connecticut un an mai târziu, ca să-i omoare pe Todd și Patricia. Nu cumva a venit și mai înainte, nu cumva a ucis-o și pe Connie Gormley?

Clayton a continuat să dea din cap că nu, apoi, în cele din urmă, a vorbit:

— Și așa au fost distruse destule vieți. N-are niciun sens să mai nenorocim și altele. Nu mai am nimic de spus în legătură cu asta.

Și-a încrucișat brațele peste piept și a așteptat răsăritul soarelui.

∴

Nu voiam să pierd vremea oprind pentru micul dejun, dar, în același timp, eram conștient de cât de slăbit era Clayton. Îndată ce s-a crăpat de ziuă, iar

mașina s-a umplut de lumină, am văzut cât de rău arăta față de cum era când părăsisem spitalul. Stătuse ore întregi fără perfuzii, fără să doarmă.

— Arăți de parc-ai avea nevoie de ceva, am zis eu.

Treceam prin Winsted, de unde se intra pe Autostrada Opt dintr-un drum șerpuit, trecându-se de la două la patru benzi. Am fi mers și mai bine de-aici, din locul ăsta care însemna ultima porțiune din călătoria spre Milford. Erau câteva *fast food*-uri în Winsted și i-am propus să ne cumpărăm ceva direct pe fereastra mașinii, să luăm un McMuffin sau ceva de genul ăsta.

Clayton a consimțit, dând din cap obosit.

— Aș mânca oul. Nu cred c-aș putea mesteca și chifla.

Cât am stat la coada din fața ghișeului, mi-a spus:

— Povestește-mi despre ea!

— Poftim?

— Povestește-mi despre Cynthia. N-am mai văzut-o din noaptea aceea. N-am mai văzut-o de douăzeci și cinci de ani.

Nu știam întru totul cum să mă raportez la Clayton. Câteodată mi-era milă de el, din cauza vieții îngrozitoare pe care o dusesse, a suferinței pe care o avusese de îndurat alături de Enid, a tragediei de a-i fi pierdut pe cei dragi.

Dar, până la urmă, cine era de vină? El făcuse totul cu bună știință. Alesese de unul singur. Și nu doar s-o ajute pe Enid să ascundă o crimă monstruoasă, ci și s-o părăsească pe Cynthia, lăsând-o să se întrebe toată viața ei de femeie adultă ce se alesese de familia ei. Ar fi putut să facă niște alegeri mai înainte. Ar fi putut să ia atitudine în fața lui Enid într-un fel sau altul.

Să insiste asupra divorțului. Să cheme poliția când ea devenea violentă. S-o închidă undeva. Să facă orice altceva.

Ar fi putut s-o părăsească. Să-i lase un bilet: „Dragă Enid, mi-am luat lumea în cap, Clayton”.

Măcar așa ar fi fost mai cinstit.

Nu părea să caute să-mi stârnească mila, întrebând de fiica lui, soția mea. Dar era ceva în glasul lui, un strop de „Bietul de mine”. Nu mi-am văzut fata de două decenii și jumătate. Ce rău îmi pare!

Mai e și reversul medaliei, amice, mi-am spus eu în sinea mea. Uită-te mai bine. Uită-te la tipul care trebuie să poarte o mare parte din vină pentru toată această mizerie din 1983 și până în prezent.

În schimb, am zis:

— E minunată.

Clayton a așteptat să continui.

— Cyn e cel mai frumos lucru care mi s-a putut întâmpla vreodată, am zis eu. O iubesc mai mult decât își poate închipui cineva. Și, de când o știu eu, și-a tot bătut capul cu ceea ce i-ați făcut tu și Enid. Ia gândește-te! Să te trezești într-o dimineată, iar familia ta să nu mai fie. Să nu mai fie nici mașinile. Să fi dispărut dracului toată lumea! – am simțit că mi se urca sângele la cap și am strâns volanul mai tare, de furie. Ai cea mai vagă idee de cum este să pățești așa ceva? Ia spune-mi! Ce-ar fi trebuit să creadă ea? C-ați murit cu toții? Că un dement de criminal în serie a trecut prin oraș și v-a luat maul la toți? Sau că v-ați hotărât toți trei, în noaptea aia, să vă luați tălpășița și să vă faceți o nouă viață în altă parte, o nouă viață în care ea să nu-și aibă locul?

Clayton era uluit.

— Asta a crezut ea?

— A crezut fel de fel de lucruri! A fost abandonată! Ce dracului, nu pricepi? N-ai fi putut să-i dai cumva de știre? Printr-o scrisoare? Să-i explici că familia ei a avut un sfârșit tragic, dar că măcar a iubit-o? Că n-a părăsit-o așa, dintr-odată, în toiul nopții?

Clayton și-a lăsat ochii în poală. Îi tremurau mâinile.

— Sigur, ai făcut o înțelegere cu Enid s-o lase pe Cynthia să trăiască, acceptând să n-o mai vezi niciodată, să nu iei legătura cu ea. Așa că da, poate că astăzi e în viață tocmai fiindcă tu ai acceptat să-ți trăiești tot restul vieții alături de un monstru. Dar crezi că prin asta ești cumva un căcat de erou? Știi ceva? Nu ești niciun martir. Dac-ai fi fost bărbat de la bun început, nimic din toată mizeria asta nu s-ar fi întâmplat vreodată.

Clayton și-a acoperit fața cu mâinile și s-a sprijinit de portieră.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, am zis eu, simțind că începeam să mă calmez. Ce fel de om stă cu o femeie care i-a ucis propriul copil? Poate fi un astfel de individ numit om? Dac-aș fi fost în locul tău, cred c-aș fi omorât-o cu mâinile mele.

Am ajuns la ghișeu. I-am dat tipului de-acolo ceva bani gheață, am luat o sacoșă cu doi burgeri McMuffin cu ou și cartofi rași, plus două cafele. Am tras pe dreapta într-o parcare, am băgat mâna în sacoșă și i-am aruncat lui Clayton în poală un sandviș.

— Poftim, i-am spus. Bagă la raft.

∴

Simțeam nevoia să ies puțin și să-mi întind picioarele. Plus că voiam să sun iarăși acasă, pentru orice eventualitate. Mi-am scos telefonul mobil din haină, l-am deschis și m-am uitat la ecran.

— La dracu'! am exclamat.

Primisem un mesaj. Un mesaj vocal. Cum era cu putință? De ce nu auzisem telefonul sunând?

Trebuie să se fi întâmplat după ce ieșiserăm de pe autostrada Massachusetts, când o luaserăm spre sud, odată ce trecuserăm de Lee, pe bucata aceea lungă de drum șerpuit. Trebuie să mă fi căutat cineva și, fiindcă nu i-am răspuns, a lăsat un mesaj care suna astfel:

„Bună, Terry, sunt eu” – era de la Cynthia. „Am încercat să te sun acasă, iar acum te caut pe mobil, unde naiba ești? Uite, mă gândeam să mă întorc înapoi acasă și să vorbim. Dar s-a întâmplat ceva. Ceva cu totul și cu totul de necrezut. Eram la motel și am întrebat dacă puteam folosi calculatorul de la recepție. Ca să văd dacă reușeam să găsesc știri vechi sau ceva de genul ăsta, mi-am verificat e-mail-ul și promisem un alt mesaj de la adresa aceea cu data. Știi doar. Numai că acum era un număr de telefon, așa că m-am hotărât să sun, ce naiba! Așa am și făcut și, Terry, n-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat. E cel mai uimitor lucru cu putință. Am dat de fratele meu. Fratele meu Todd. Terry, nu-mi vine să cred. Am vorbit cu el! L-am sunat și am vorbit cu el! Știu, știu, crezi că e vreun scrântit care dă telefoane, vreun nebun. Dar mi-a spus că era tipul de la mall, cel despre care am crezut că era fratele meu. Am avut dreptate! Era Todd! Terry, știam eu!”

Simțeam că mă lua cu ameteală.

Mesajul continuă: „Era ceva în glasul lui, mi-am dat seama că era el. Am regăsit vocea tatei într-a lui. Deci Wedmore s-a înșelat. În carieră trebuie să fi fost o altă femeie și un alt copil. Adică, știu că încă nu avem rezultatele testului meu, dar asta mă face să cred că s-a întâmplat altceva în noaptea aceea, poate vreo încurcătură. Todd mi-a spus că-i pare așa de rău că n-a putut, la mall, să recunoască cine era, și-a cerut scuze pentru telefon, pentru e-mail, că nu aveam pentru ce să fiu iertată, dar că poate să-mi explice totul. Și-a făcut curaj să se întâlnească cu mine, să-mi spună unde a fost în toți acești ani. E ca un vis, Terry. Mă simt ca într-un vis, de parcă n-ar fi real, nu-mi vine să cred c-o să-l revăd pe Todd. L-am întrebat de mama, de tata, dar mi-a spus c-o să-mi povestească totul când ne întâlnim. Aș vrea să fii aici, mi-am dorit întotdeauna să fii de față dacă vreodată avea să se întâmple una ca asta. Dar sper că mă înțelegi, nu

pot aștepta, trebuie să mă duc chiar acum. Sună-mă când asculți asta. Grace și cu mine suntem în drum spre Winsted, ca să ne întâlnim cu el. Dumnezeuule, Terry, e ca și cum s-ar fi întâmplat o minune!”

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

La Winsted? Ne aflam *în* Winsted. Iar Cynthia și Grace *veneau* la Winsted? Am verificat cu cât timp în urmă îmi lăsase mesajul. Cu aproape trei ore. Deci mă sunase încă înainte ca noi să fi ieșit de pe Autostrada Massachusetts, probabil când ne aflam într-una dintre acele văi dintre Albany și granița cu statul Massachusetts.

Am început să calculez. Erau mari șanse ca Cynthia și Grace să fi fost deja în Winsted. Ar fi putut ajunge de o oră, am presupus eu. Probabil că a încălcat orice limită de viteză, pe drumul înapoi – și cine nu s-ar fi grăbit, așteptându-se la o asemenea întâlnire?

Lucrurile începeau să se lege. Jeremy a trimis e-mail-ul poate chiar înainte să plece din Milford, sau avea un laptop, sau ceva similar, și acum aștepta ca Cynthia să-l caute pe telefonul mobil. Ea a luat legătura cu el cât mai era încă pe drum, iar el i-a propus s-o ia spre nord și să-i vină în întâmpinare. În felul ăsta, o scotea din Milford și se scutea pe el însuși de a mai conduce tot drumul până acolo.

Dar de ce aici? Ce alt motiv să aibă în a o ademeni până în colțul acesta de țară, în afară de a se scuti pe sine de o porțiune din drum?

Am format numărul de mobil al Cynthiai. Trebuia s-o opresc. Se întâlnea cu fratele ei, desigur. Dar nu cu Todd. Cu fratele vitreg, pe care nu știuse niciodată că-l avea: cu Jeremy. Nu se îndrepta spre o reuniune. Ci se arunca într-o capcană.

Cu Grace împreună în mașină.

Mi-am pus telefonul la ureche și am așteptat să se realizeze conexiunea. Nimic. Mă pregăteam să

formez încă o dată numărul, când mi-am dat seama care era problema.

Mobilul meu rămăsese fără baterie.

— La dracu'!

M-am uitat după un telefon public, am zărit unul pe stradă și am zbughit-o la fugă. Din mașină, Clayton a strigat cu vocea lui hârâită:

— Ce e?

L-am ignorat, băgând mâna după portofel în timp ce alergam și scoțând o cartelă pe care o foloseam foarte rar. La telefon, am introdus cartela, am urmat instrucțiunile și am format numărul de celular al Cynthiei. Nu era disponibil. A intrat imediat căsuța vocală. „Cynthia – am zis eu –, să nu te întâlnești cu fratele tău. Nu e Todd. Este o capcană. Sună-mă... Nu, stai puțin, nu mai am baterie. Sun-o pe Rona Wedmore. Numai o clipă, am numărul ei”. M-am scotocit în buzunar, i-am găsit cartea de vizită și am citit numărul cu voce tare. „O să verific la ea. Dar trebuie să ai încredere în mine în privința asta. Nu te duce la întâlnire! Nu te duce!”

Am pus receptorul înapoi în furcă și mi-am sprijinit capul de aparat, epuizat, descurajat.

Dacă ajunsese în Winsted, ar mai putea fi prin preajmă.

Unde ar fi un loc potrivit pentru o întâlnire? La McDonald's, unde garaserăm noi, desigur. Mai erau vreo două fast-food-uri. Simple, moderne, puncte de reper clasice. Ușor de găsit.

Am fugit înapoi la mașină, m-am urcat în ea. Clayton nu încercase să mănânce nimic.

— Ce se întâmplă? a întrebat el.

Am scos Honda cu spatele din locul unde era garată și am gonit prin parcare de la McDonald's, uitându-mă după mașina Cynthiei. Nereușind s-o găsesc, m-am întors pe strada principală și am condus cu viteză pe șosea până la celelalte fast-food-uri.

— Terry, spune-mi ce se petrece, a zis Clayton.

— Am primit un mesaj de la Cynthia. Jeremy a vorbit cu ea la telefon, recomandându-se drept Todd, i-a cerut o întâlnire. Chiar aici, în Winsted. Trebuie să fi ajuns aici cu o oră în urmă, poate chiar mai puțin.

— De ce tocmai aici? a întrebat Clayton.

Am tras într-o altă parcare, mi-am aruncat ochii de jur-împrejur după mașina Cynthiai. Fără succes.

— McDonald's, am zis eu, e prima chestie mare pe care o vezi când ieși de pe autostradă, venind dinspre nord. Dacă Jeremy avea să aranjeze o întâlnire undeva, asta ar trebui să fie locul. E cea mai evidentă alegere.

Am întors Honda pe loc și am gonit înapoi pe șosea până la McDonald's, am sărit din mașină cu motorul pornit și am alergat la ghișeul de servire la volan, băgându-mă în fața cuiva care încerca să plătească.

— Domnu', vă rog, coada-i în spate! a zis bărbatul de la fereastră.

— N-ați văzut cumva, în ultima oră, o femeie într-o Toyota, cu o fetiță după ea?

— Cred că glumiți! a zis bărbatul, înmânându-i o sacoșă cu mâncare unui automobilist. Aveți idee câtă lume trece pe-aici?

— Îmi dați voie? a zis șoferul, în timp ce întindea mâna după pungă.

Mașina a pornit în trombă, atingându-mă cu oglinda laterală pe spate.

— Dar un bărbat cu o femeie în vârstă? am zis eu. O mașină cafenie?

— Vă rog să vă dați la o parte din fața ghișeului.

— Femeia trebuie să fi stat într-un cărucior... Ba nu, căruciorul ar fi putut fi strâns pe locurile din spate.

I s-a aprins un beculeț:

— A, da, a zis el. De fapt, parcă mi-aduc aminte de ceva, dar asta a fost demult, acum o oră, poate. Aveau niște geamuri fumurii, dar îmi amintesc

bine c-am văzut căruciorul. Și-au luat niște cafele, pare-mi-se. Au parcat aici.

A arătat cu degetul în direcția întregii parcări.

— Era un Chevrolet Impala?

— Nu știu, măi omule. Stai în calea celorlalți.

Am dat fuga înapoi la Honda, m-am suit lângă Clayton.

— Cred că Jeremy și Enid au stat aici. Au așteptat-o.

— Ei bine, acum nu mai sunt aici, a zis Clayton.

Am strâns cu putere volanul, i-am dat drumul, după care l-am strâns iarăși, am lovit cu pumnul în el. Îmi simțeam capul gata să explodeze.

— Știi unde ne aflăm, nu-i așa? a întrebat Clayton.

— Poftim? Sigur că știu unde suntem.

— Știi pe lângă ce am trecut, venind înapoi. Mai la nord de aici, la o distanță de câteva mile. Am recunoscut drumul în fugă.

Drumul spre cariera Fell's Quarry. Clayton și-a dat seama, după expresia mea, că mă prinsesem despre ce vorbea.

— Nu înțelegi? a zis el. Ar trebui să știi cum gândește Enid, fiindcă la ea lucrurile au o logică a ei. Cynthia o sfârșește, în cele din urmă, împreună cu fiica ta, în locul în care Enid crede c-ar fi trebuit să se afle în toți acești ani. Și poate că, de data asta, lui Enid nici măcar nu-i mai pasă dacă mașina și trupurile dinăuntru vor fi găsite de îndată. Să le găsească poliția. Poate că lumea o să creadă că Cynthia a înnebunit, că s-a simțit cumva vinovată, disperată pentru ceea ce s-a întâmplat, pentru moartea mătușii ei. Așa că vine cu mașina până acolo și sare în prăpastie.

— Dar asta-i o nebunie! am zis eu. Ar fi putut să meargă mai demult, dar nu și acum. Nu când alți oameni știu ce se petrece. Noi. Vince. E ceva dement.

— Exact, a zis Clayton. Asta-i Enid.

A fost cât pe ce să lovesc mașina de un Volkswagen Broscuță, în timp ce ieșeam din parcare, luând-o în direcția din care veniserăm.

∴

Mergeam cu peste o sută patruzeci de kilometri pe oră și, în timp ce ne apropiam de niște curbe periculoase, îndreptându-ne spre nord, spre Otis, a trebuit să apăs brusc pe frână, ca să nu pierd controlul mașinii. Odată ce am trecut de curbe, am călcat din nou accelerația până la podea. A fost cât pe ce să omorâm o căprioară care ne-a tăiat calea și aproape c-am lovit botul unui tractor, în timp ce un fermier ieșea de pe alee.

Clayton abia dac-a tresărit.

Se ținea strâns cu mâna dreaptă de mânerul portierei, dar nu mi-a spus nici măcar o dată să încetinesc sau s-o las mai moale. A înțeles că s-ar fi putut să fie deja prea târziu.

Nu știu exact cât ne-a luat să ajungem la drumul care ducea spre est, de la ieșirea din Otis. O jumătate de oră, poate o oră. Mi s-a părut o veșnicie. În fața ochilor nu le vedeam decât pe Cynthia și pe Grace. Și mi le tot închipuiam într-o mașină, plonjând peste marginea stâncii, în lacul de dedesubt.

— Torpedoul, i-am spus lui Clayton. Deschide-l.

A întins mâna cu ceva greutate, a deschis sertarul, lăsând să se vadă pistolul pe care-l luasem din camioneta lui Vince. L-a scos și l-a examinat dintr-o privire.

— Ține-l bine până ajungem acolo, am zis eu.

Clayton a dat din cap, fără să spună o vorbă, după care l-a apucat tusea. O tuse grea, enervantă, care părea să vină din adâncul măruntaielor.

— Sper să mai rezist până acolo, a zis el.

— Sper să rezistăm amândoi, am zis eu.

— Dacă-i acolo, a zis el, dac-ajungem la timp, ce crezi c-o să-mi spună Cynthia? – și a făcut o pauză: Trebuie să-mi cer iertare.

M-am uitat la el, iar privirea pe care mi-a aruncat-o sugera că-i părea rău că nu mai era nimic de făcut, în afară de a-și cere iertare. Dar mi-am dat seama, după expresia lui, că, oricât de tardive ar fi fost, oricât de nepotrivite, scuzele lui erau sincere.

Era un om care trebuia să-și exprime regretul pentru întreaga lui viață.

— Poate c-o să ai această șansă, am zis eu.

Chiar și în starea în care se găsea, Clayton a văzut drumul spre carieră înaintea mea. Nu exista niciun indicator, era atât de îngust, încât ar fi fost ușor să treci pe lângă el. A trebuit să pun frână brusc, iar centurile noastre de siguranță s-au blocat, în timp ce noi eram aruncați înainte.

— Dă-mi pistolul, am zis eu, ținând volanul cu mâna stângă și cotind-o pe drumul forestier.

Drumul a început să urce abrupt, copacii au făcut loc treptat unui spațiu deschis, iar parbrizul a fost inundat de un cer albastru, senin. Apoi, în mica poiană, a devenit drept și, drept în fața noastră, am văzut spatele cafeniu al Chevrolet-ului Impala în dreapta și Corolla argintie a Cynthiei în stânga.

Intre ele, uitându-se spre noi, se afla Jeremy Sloan. Avea un obiect în mâna dreaptă.

Când l-a ridicat, am văzut că era un pistol, iar când parbrizul Hondei noastre s-a făcut țandări, mi-am dat seama că era încărcat.

PATRUZECI ȘI OPT

Am apăsător cu putere pe frână și am tras apoi frâna de mână dintr-o singură mișcare, mi-am desfăcut centura de siguranță, am deschis portiera și m-am aruncat afară. Știam că-l lăsam pe Clayton să-și poarte singur de grijă, dar, în clipa aceea, nu mă gândeam decât la Cynthia și la Grace. În cele câteva momente pe care le avusesem la dispoziție ca să cântăresc situația, nu reușisem s-o zăresc pe niciuna dintre ele, dar faptul că mașina lui Cyn era încă la marginea prăpastiei, și nu în lac, mi s-a părut a fi un semn bun.

Am atins pământul și m-am rostogolit în iarba înaltă, după care am tras cu frenezie spre cer. Voiam ca și Jeremy să știe că eram înarmat, chiar dacă nu aveam cine știe ce îndemânare. M-am oprit și am executat o manevră de întoarcere în iarbă, ca să pot vedea locul în care se aflase Jeremy și din care plecase. M-am uitat de jur-împrejur cu furie și i-am văzut apoi capul țâșnind timid de după bara de protecție a Chevrolet-ului Impala de culoare cafenie.

— Jeremy! am strigat.

— Terry! (Cynthia. Țipând. Glasul ei răzbătea din mașină.)

— Tata! (Grace)

— Sunt aici! am strigat eu.

Din interiorul mașinii Impala, o altă voce:

— Omoară-l, Jeremy! Împușcă-l! (Enid. Stând pe locul din dreapta șoferului.)

— Jeremy, am răcnit eu. Ascultă-mă. Ți-a spus maică-ta ce s-a întâmplat la voi acasă? Ți-a spus de ce a trebuit să plecați în așa mare viteză?

— Nu-l asculta, a zis Enid. Împușcă-l odată!

— Despre ce naiba vorbești? mi-a strigat el drept răspuns.

— A împuşcat un bărbat la voi în casă. Un bărbat pe nume Vince Fleming. Trebuie să fie la spital acum, povestindu-le totul poliţiştilor. El şi cu mine am venit la Youngstown azi-noapte. Mi-am dat seama de asta. Am sunat deja la poliţie. Nu ştiu cum ai plănuit chestia asta iniţial. Presupun c-ai vrut s-o faci pe Cynthia să pară că-şi pierde minţile, să faci totul să pară ca şi cum ea ar fi avut vreo legătură cu moartea fratelui şi a mamei sale, apoi să înscenezi că vine aici şi se omoară. Am dreptate, în linii mari?

Am aşteptat un răspuns. Cum n-am primit niciunul, am continuat:

— Dar v-aţi dat de gol, Jeremy. N-o să vă mai meargă!

— Vorbeşte prostii, a zis Enid. Ți-am spus să-l împuşti. Ascult-o pe mama!

— Mamă, a zis Jeremy. Nu ştiu... N-am mai omorât niciodată pe nimeni.

— Nu te mai plânge! Erai pe cale să le omori pe amândouă.

Am zărit ceafa lui Enid, am văzut-o arătând cu mâna spre maşina Cynthiai.

— Da, dar nu trebuie decât să împing maşina. Asta-i *altceva*.

Clayton a deschis portiera din dreapta a Hondei şi s-a ridicat încet în picioare. Vedeam pe sub maşină, i-am zărit pantofii, gleznelor fără şosete, în timp ce se lupta să se țină drept. Țândări din parbriz i s-au scuturat de pe pantaloni pe pământ.

— Urcă-te înapoi în maşină, tată! a zis Jeremy.

— Poftim? a zis Enid. E şi el aici? – şi l-a văzut în oglinda din dreapta. Pentru numele lui Dumnezeu! a zis. Babalâc tâmpit! Cine ți-a dat drumul din spital?

Încet, foarte încet, Clayton şi-a târşăit picioarele înspre Chevroletul Impala. Când a ajuns în spatele maşinii, şi-a pus mâinile pe portbagaj, s-a echilibrat, şi-a tras sufletul. Părea să fie în pragul colapsului.

— Nu face asta, Enid, a șuierat el.

Apoi, glasul Cynthiei:

— Tată?

— Bună, scumpo, a zis el, încercând să zâmbească. Nu-ți imaginezi ce rău îmi pare pentru tot.

— Tată? a zis ea din nou.

Nu-i venea să creadă.

Nu puteam vedea chipul Cynthiei de unde mă aflam, dar îmi închipuiam ce șocată trebuia să fi fost.

În mod evident, câtă vreme Jeremy și Enid reușiseră cumva să le răpească pe Cynthia și pe Grace, nu se deranjaseră să le și pună la punct cu ultimele noutăți.

— Fiule, i-a spus Clayton lui Jeremy. Trebuie să-i pui capăt. Mama ta greșește să te amestece în chestia asta, să te determine să faci nelegiuirile astea. Uită-te la ea – și l-a îndemnat pe Jeremy să se uite la Cynthia. E sora ta. *Sora* ta. Și fetița aceea e nepoțica ta. Dac-o ajuți pe maică-ta să facă ceea ce vrea să te împingă să faci, n-o să fii cu nimic mai bun decât mine.

— Tată, a zis Jeremy, ghemuit și acum după botul Impalei. De ce-i lași ei totul? Nici măcar n-o cunoști. Cum poți să fii atât de rău cu mine și mama?

Clayton a oftat.

— Nu-i de fiecare dată vorba de voi doi, a zis el.

— Taci din gură! a răspuns Enid tăios.

— Jeremy! am strigat eu. Aruncă pistolul. Renunță la el.

Aveam amândouă mâinile strânse în jurul armei lui Vince, în timp ce stăteam întins în iarbă. Nu aveam nici cele mai elementare cunoștințe despre pistoale, dar știam că trebuia să-l țin cât mai strâns cu putință.

Jeremy s-a ridicat din ascunzătoarea lui, din fața mașinii, și a tras. Glonțul a lovit pământul chiar în

dreapta mea și, din instinct, m-am rostogolit la stânga.

Cynthia a țipat iarăși.

Am auzit pași repezi pe prundiș. Jeremy alerga să-mi iasă în întâmpinare. M-am oprit din rostogolit, am ochit silueta care se apropia și am tras. Dar glonțul a trecut departe și, până să mai ținesc eu încă o dată, Jeremy a dat cu piciorul în pistol, lovind cu vârful pantofului în mâna mea dreaptă.

Am desfăcut involuntar palma. Pistolul mi-a zburat în iarbă.

Apoi, piciorul lui m-a izbit într-o parte, în piept. Durerea m-a străbătut din cap până în picioare, ca un fulger. Abia am apucat s-o înregistrez, când s-a repezit din nou cu piciorul în mine, de data asta cu destulă putere cât să mă răsucesc pe spate. Mi s-au lipit de obraz bucăți de pământ și fire de iarbă.

Dar nu s-a mulțumit numai cu atât. M-a mai lovit o dată.

Mi s-a tăiat răsuflarea. A rămas în picioare deasupra mea, privindu-mă cu dispreț, în timp ce respiram convulsiv.

— Împușcă-l! a zis Enid. Dacă n-ai de gând s-o faci, dă-mi înapoi pistolul și-i împușc eu, cu mâna mea.

Încă mai avea pistolul în mână, dar continua să stea ținut locului. Ar fi putut să-mi tragă un glonț în cap la fel de ușor cum ai băga o monedă în aparatul de taxat din parcare, dar nu se putea hotărî să mă omoare.

Începeam să trag aer în plămâni, respirația mea revenea la normal, dar mă durea foarte tare. Cu siguranță aveam vreo două coaste rupte.

Clayton, sprijinindu-se încă de portbagaj, s-a uitat la mine, cu ochii plini de tristețe. Aproape că puteam să-i citesc gândurile. Am încercat, părea el să zică. Am făcut tot ce ne-a stat în putință. Am fost bine intenționați.

Iar sufletul bucuros e să intre în rai, numai păcatele nu-l lasă.

M-am răsucit pe burtă și m-am ridicat încet în genunchi. Jeremy mi-a găsit pistolul în iarbă, l-a ridicat și l-a vârât la spatele pantalonilor.

— Scoală-te! mi-a spus.

— N-auzi ce-ți spun? a urlat Enid. Împușcă-l!

— Mamă, a zis el. Poate că e mai logic să-l băgăm și pe el în mașină. Alături de ceilalți.

Enid s-a gândit o clipă.

— Nu, a zis ea. Nu merge. Trebuie să se ducă în lac fără el. E mai bine așa. Pe el va trebui să-l omorâm în altă parte.

Clayton, punându-și mâinile una peste cealaltă, se mișca de-a lungul Chevrolet-ului Impala. Părea în continuare în pragul colapsului.

— Cred... cred c-o să leșin, a zis el.

— Dobitocule! i-a strigat Enid. Ar fi trebuit să stai la spital și să crăpi acolo.

Era nevoită să-și miște într-atât de mult gâtul într-o parte și într-alta, încercând să urmărească tot ce se întâmpla, încât am crezut că mai avea puțin până și-l frângea. Am văzut mânerul căruciorului trecând mai sus de garniturile geamurilor din spate ale mașinii. Solul era prea accidentat, prea neregulat, ca să se mai deranjeze să-l scoată și să se miște de colo până colo.

Jeremy se vedea nevoit să aleagă între a mă supraveghea pe mine și a da fuga să-și ajute tatăl. A hotărât să le încerce pe amândouă.

— Stai pe loc! a zis el, ținând pistolul îndreptat în direcția mea, în timp ce mergea cu spatele spre Impala.

Era pe cale să deschidă portiera din spate, ca să se așeze taică-său, dar locul era deja ocupat de cărucior, așa c-a deschis ușa din dreptul șoferului.

— Ia loc, a zis el, mișcându-și privirile de la taică-său la mine și înapoi.

Clayton s-a mai târât încă doi pași, după care s-a așezat ușor pe scaun.

— Mi-e sete, a zis el.

— Ia nu te mai plânge atâta, a zis Enid. Pentru numele lui Dumnezeu! Mereu trebuie să fie vorba de tine.

Reuşisem să mă ridic din nou în picioare şi mergeam de-a lungul maşinii Cynthiei, pe partea şoferului, unde se aflau ea şi Grace una lângă alta. Nu vedeam prea bine de unde mă aflam, dar stăteau atât de rigide, încât trebuia să fie cumva legate.

— Iubito, am zis eu.

Cynthia avea ochii înroşiţi şi urme de lacrimi uscate pe obraji. Grace, pe de altă parte, încă mai plângea. Îi curgeau şiroaie de lacrimi pe obraz.

— Mi-a spus că era Todd, mi-a mărturisit ea. Dar nu-i Todd.

— Ştiu, am zis eu. Ştiu. Dar omul acela e tatăl tău.

Cynthia s-a uitat la dreapta, la bărbatul care stătea pe locul din faţă al Impalei, şi iarăşi la mine.

— Nu, a zis ea. Pare numai a fi el, dar nu e. Nu mai e tata.

Clayton, care auzise schimbul nostru de replici, şi-a lăsat capul în piept de ruşine. Fără să-şi întoarcă privirea spre Cynthia, a zis:

— Eşti îndreptăţită să crezi asta. Şi eu aş simţi aşa, dac-aş fi în locul tău. Tot ce pot să-ţi spun, însă, e cât de rău îmi pare, dar nu sunt chiar atât de bătrân şi senil, încât să cred c-o să mă ierţi. Nici măcar nu sunt convins c-aş merita.

— Pleacă de lângă maşină, m-a avertizat Jeremy, înconjurând botul Corollei Cynthiei, cu pistolul îndreptat spre mine. Dă-te de acolo!

— Cum ai putut să faci una ca asta? i-a spus Enid lui Clayton. Cum ai putut să-i laşi totul târfei ăsteia?

— Îi cerusem avocatului să nu-ţi arate nimic înainte să mor, a zis Clayton, schiţând un zâmbet, apoi a adăugat: Cred că va trebui să-mi caut un alt avocat.

— Mi-a spus secretara, a zis Enid. El era în concediu, am trecut pe acolo, i-am spus că voiai să mai arunci un ochi peste el, la spital. Așa că mi l-a arătat. Nemernic nerecunoscător! Îți dedic toată viața mea și asta e recompensa pe care o primesc!

— Ce facem, mamă? a întrebat Jeremy.

Stătea lângă portiera din dreptul Cynthiei, pregătindu-se, mi-am închipuit eu, să se aplece pe fereastră, să pornească motorul, să bage schimbătorul de viteze în poziția de „Accelerație” sau în punctul mort, să se tragă înapoi și să privească mașina sărind peste marginea prăpastiei.

— Auzi, mamă, a zis Jeremy, de astă dată mai încet. N-ar trebui să le dezlegăm? N-o să pară suspect dacă sunt legate-n mașină? N-ar trebui să pară că soră... știi tu... că ea a făcut asta?

— Ce prostii mormăi acolo? a strigat Enid.

— Să le năucesc mai înainte? a întrebat Jeremy.

Nu-mi venea nimic altceva în cap, decât să mă năpustesc asupra lui. Să încerc să-i iau pistolul și să-l îndrept spre el. Aș fi putut sfârși prin a fi împușcat, mort, dar, dacă asta însemna să-mi salvez nevasta și fata, nu mi se părea o afacere chiar atât de proastă. Dacă Jeremy era scos din joc, Enid n-ar mai fi putut face nimic, fără ajutorul picioarelor. În cele din urmă, Cynthia și Grace s-ar fi putut elibera și ar fi fugit de acolo.

— Știi ceva? a zis Enid, ignorându-l pe Jeremy și concentrându-și atenția asupra lui Clayton. N-ai apreciat niciodată ce am făcut pentru tine. Ai fost un ingrat din prima clipă în care te-am întâlnit. Un nenorocit care nu era bun de nimic, care a făcut umbră pământului de pomană. Și, mai presus de astea, infidel – și Enid a clătinat din cap în semn de dezaprobare: Țasta a fost păcatul tău cel mai mare.

— Mamă? a zis din nou Jeremy, cu o mână pe portiera din dreptul Cynthiei și cu cealaltă ținând pistolul îndreptat spre mine.

Poate când se apleacă, m-am gândit eu. O să fie nevoit să-mi întoarcă spatele, măcar pentru o clipă. Dar dacă le dă câte una în cap Cynthiei și lui Grace, dacă bagă mașina în viteză înainte ca eu să ajung la el? Aș avea timp să mă arunc asupra lui, dar n-aș avea timp să opresc mașina să sară în prăpastie.

Trebuia să acționez chiar în momentul acela. Trebuia să mă năpustesc asupra lui...

Și atunci am auzit pornind o mașină.

Era Chevroletul Impala.

— Ce dracu' faci? a țipat Enid la Clayton, care stătea în locul șoferului. Oprește motorul!

Dar Clayton nu-i acorda nici cea mai mică atenție. S-a întors calm spre stânga și s-a uitat la Toyota Cynthiei. Avea un zâmbet palid pe chip. Părea aproape senin. A dat din cap spre fiică-sa și i-a spus:

— N-am încetat niciodată să te iubesc și nici n-am încetat vreodată să mă gândesc la tine, la maică-ta și la Todd.

— Clayton! a țipat Enid.

Apoi, Clayton s-a uitat la Grace, ai cărei ochi abia se vedeau deasupra ușii.

— Mi-aș fi dorit să pot ajunge să te cunosc, Grace, dar n-am nici cea mai mică îndoială că, având o mamă ca Cynthia, ești cu totul deosebită.

După care, Clayton și-a concentrat atenția asupra lui Enid.

— Adio, cotoroanță nenorocită! a zis el, a băgat mașina în viteză și a apăsă pedala de accelerație.

Motorul a scos un zgomot puternic. Impala a țâșnit spre margine.

— Mamă! a strigat Jeremy și a ocolit în goană botul mașinii Cynthiei, aruncându-se în fața Chevrolet-ului Impala, ca și cum ar fi crezut că-l putea opri cu propriul său trup. Poate că Jeremy a crezut la început că mașina se mișca singură, ca și cum Clayton ar fi împins din greșeală schimbătorul în punctul mort.

Dar lucrurile nu stăteau deloc așa. Clayton voia să vadă cât de repede atingea mașina suta de kilometri pe oră pe distanța de zece metri care-l despărțea de marginea carierei.

Jeremy a fost luat pe capotă și acolo s-a aflat când Impala, cu Clayton la volan și cu Enid țipând pe scaunul din dreapta, a sărit peste margine.

Asta a fost cu două secunde înainte s-o auzim scufundându-se în apă.

PATRUZECI ȘI NOUĂ

A trebuit să mut din drum Honda lui Clayton, cu parbrizul făcut țăndări, ca să-mi fac loc să plec de acolo cu Toyota Cynthiei. Ea s-a urcat în spate, ca s-o țină pe Grace în brațe pe lungul drum spre sud, înapoi spre Milford.

Știam c-ar fi fost, probabil, mai bine să chemăm poliția, să-i așteptăm pe polițiști acolo, deasupra carierei, dar ne-am gândit că era mai important s-o ducem acasă pe Grace, unde avea să se simtă cel mai în siguranță, și asta cât mai curând cu putință. Clayton, Enid și Jeremy nu plecau nicăieri. Tot pe fundul lacului ar fi fost, când i-am fi dat telefon Ronei Wedmore.

Cynthia voia să mă duc la spital și, fără îndoială, și eu credeam că aveam nevoie de asta. Aveam o durere cumplită de ambele părți ale toracelui, dar mă alina o senzație copleșitoare de ușurare. Imediat ce le-aș fi lăsat pe Cynthia și pe Grace acasă, urma să mă îndrept spre spitalul din Milford.

N-am prea făcut conversație pe drumul spre casă. Cred că Cynthia și cu mine eram pe aceeași lungime de undă – nu doream să vorbim în fața lui Grace despre ce se întâmplase în acea zi și, mai cu seamă, despre ce se petrecuse cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Grace trecuse deja prin destule. Avea nevoie să ajungă acasă.

Am aflat, totuși, în linii mari ce se întâmplase. Cynthia și Grace veniseră cu mașina la Winsted și-l întâlniseră pe Jeremy în parcare de la McDonald's. Avea o surpriză pentru ele, așa le spusese. O adusese și pe mama lui. De unde se deducea c-o adusese pe Patricia Bigge.

Cynthia, mută de uimire, se lăsase dusă la Chevroletul Impala și, îndată ce ea și Grace

urcaseră în mașină, Enid îi pusese pistolul în piept lui Grace. O pusese pe Cynthia să conducă până la carieră, căci, dacă nu, ar fi omorât-o pe Grace. Jeremy le urmasse cu mașina Cynthiai.

Lângă râpă, Cynthia și Grace fuseseră legate pe locurile din față ale mașinii Cynthiai, așteptându-și călătoria peste marginea prăpastiei.

Chiar atunci ajunseserăm eu și Clayton.

Approape tot atât de concis, i-am povestit Cynthiai ce aflatam. Despre călătoria mea la Youngstown. Cum îl găsisem pe tatăl ei în spital. Ce se petrecuse în noaptea în care dispăruse familia ei. Cum fusese împușcat Vince Fleming.

Urma să sun, de îndată ce ajungeam acasă, și să mă interesez de starea lui. Nu voiam să fiu nevoit să mă întorc la școală și să dau cu ochii de Jane Scavullo, să-i spun că singurul om care se purtase frumos cu ea în ultimii ani murise.

Cât privește poliția, mă rugam ca Rona Wedmore să creadă tot ce aveam să-i povestesc. Nici eu nu eram sigur c-aș fi crezut, dacă nu mi s-ar fi întâmplat mie.

Ceva, însă, nu era clar. Nu puteam să-mi șterg din minte amintirea lui Jeremy în picioare deasupra mea, cu pistolul în mână, incapabil să apese pe trăgaci. Cu siguranță nu arătase aceeași slăbiciune și în cazul lui Tess Berman. Sau al lui Denton Abagnall.

Fuseseră amândoi uciși cu sânge rece.

La urma urmei, ce-i spusese Jeremy maică-sii, în timp ce se afla deasupra mea? „N-am mai omorât niciodată pe nimeni”.

Da, asta era.

*..

Când am trecut din nou prin Winsted, am întrebat-o pe Grace dacă voia ceva de mâncare, dar ea a clătinat din cap că nu. Voia să ajungă acasă. Cynthia și cu mine ne-am privit unul pe altul îngrijorați. Trebuia s-o ducem pe Grace la doctor. Trecuse printr-un eveniment traumatizant. Ar fi

putut fi într-o stare ușoară de șoc. Dar, la scurtă vreme, a adormit și nu dădea niciun semn c-ar fi avut coșmaruri.

Două ore mai târziu, am ajuns acasă. Când am virat pe strada noastră, am văzut mașina Ronei Wedmore în fața casei, parcată lângă bordură, ea stând la volan. Când ne-a zărit mașina, s-a dat jos, cercetându-ne aspru din priviri, cu brațele încrucișate, în timp ce intram pe alee. Mă aștepta lângă mașină când am deschis portiera, pregătită, bănuiam eu, să mă bombardeze cu întrebări.

Expresia ei s-a mai îndulcit când a văzut că mă crispam de durere, în timp ce mă dădeam jos încet de pe scaunul șoferului. Mă durea al dracului de tare.

— Ce ați pățit? a întrebat ea. Arătați îngrozitor.

— Cam așa mă și simt, am zis eu, pipăindu-mi cu delicatețe una dintre răni. Am luat câteva picioare de la Jeremy Sloan.

— Și el unde e? s-a interesat Wedmore.

Mi-am zâmbit în barbă, am deschis portiera din spate și, cu toate că-mi simțeam plesnite vreo două coaste, am luat-o pe Grace în brațe, încă adormită, ca s-o duc în casă.

— Lasă-mă pe mine, a zis Cynthia, după ce s-a dat și ea jos din mașină.

— E în regulă, am zis eu, purtând-o până la ușa din față, în timp ce Cynthia fugea înaintea noastră, ca să descuie.

Rona Wedmore ne-a urmat înăuntru.

— Nu pot s-o mai țin, am zis eu, durerea devenind sfâșietoare.

— Pune-o pe canapea! a zis Cynthia.

Am reușit s-o așez cu delicatețe, deși simțeam că eram pe cale s-o scap. În ciuda mișcării și a zgomotului, nu s-a trezit. Imediat ce am pus-o pe canapea, Cynthia i-a băgat câteva perne sub cap și a găsit o pătură de lână cu care s-o acopere.

Wedmore continua să se uite și atât, suficient de amabilă, cât să ne lase un moment. După ce

Cynthia a înfășurat-o pe Grace în pătură, ne-am dus toți trei în bucătărie.

— Aveți nevoie de doctor, a zis polițista.

Am dat din cap că da.

— Unde-i Sloan? a întrebat ea încă o dată. Dacă v-a atacat, îl arestăm.

M-am sprijinit de blatul bufetului.

— O să fie nevoie din nou să chemați scafandrii, am zis eu.

I-am povestit în mare cam totul. Cum Vince observase ce nu era în ordine cu tăietura cea veche din ziar, cum lucrul ăsta ne condusese la familia Sloan și la Youngstown, cum îl găsisem pe Clayton în spital și cum Jeremy și Enid le răpiseră pe Cynthia și pe Grace.

Cum plonjase mașina peste marginea prăpastiei, în carieră, cu Enid, Jeremy și Clayton înăuntru.

Omisesem un singur detaliu, nefiind împăcat în privința lui și neștiind sigur ce însemna. Deși aveam o vagă bănuială.

— Mda... a zis Rona Wedmore. Asta da poveste!

— Într-adevăr! am zis eu. Dac-aș avea în intenție să vă mint, credeți-mă, aș fi găsit ceva mai credibil.

— O să vreau să vorbesc și cu Grace despre asta, a zis Wedmore.

— Nu acum, a zis Cynthia. A trecut deja prin destule azi. E obosită.

Wedmore a dat tăcută din cap. Apoi a zis:

— O să dau câteva telefoane, să mă îngrijesc de scafandri. Revin mai târziu, tot azi, dar după-amiază. Duceți-vă la spitalul orășenesc, mi-a spus mie Pot să vă las eu acolo, dacă doriți.

— Mulțumesc oricum, am zis eu. O să mă duc cât de curând, chem un taxi, dac-o să fie nevoie.

Rona Wedmore a plecat, iar Cynthia mi-a spus că se ducea sus, ca să încerce să-și dreagă măcar pe jumătate felul în care arăta. Mașina lui Wedmore plecase cu numai o jumătate de minut

înainte, când am auzit o alta parcând pe alee. Am deschis ușa din față și l-am văzut pe Rolly Carruthers, purtând un pardesiu peste o cămașă bleu și o pereche de pantaloni largi, albaștri, că ajunsese pe trepte, chiar în fața ușii de la intrare.

— Terry, a zis el.

Mi-am dus degetul arătător în dreptul buzelor.

— Doarme Grace, i-am spus și i-am făcut semn cu mâna să mă urmeze în bucătărie.

— Deci le-ai găsit? a zis el. Și pe Cynthia?

Am dat din cap că da și m-am dus la cămară, să caut niște Advil. Am găsit flaconul, mi-am scuturat câteva capsule în palmă și mi-am umplut un pahar cu apă rece de la robinet.

— Pari să fii rănit, a zis Rolly. Unii sunt capabili de orice pentru un concediu de lungă durată.

Aș fi râs, dacă nu m-ar fi durut așa de tare. Mi-am aruncat trei pilule în gură și am băut multă apă.

— Deci, a zis Rolly. Deci...

— Da, am zis eu.

— Deci l-ai găsit pe taică-său? a zis el. L-ai găsit pe Clayton?

Am dat din cap că da.

— Absolut uimitor, a zis el. Că l-ai găsit. Că mai e prin preajmă, că mai e în viață după atâția ani.

— Nu-i așa, i-am spus eu.

Îi ascundeam lui Rolly faptul că, deși Clayton fusese în viață în toți acești ani, acum nu mai era.

— Absolut uimitor.

— Nu te interesezi și de Patricia? am întrebat eu. Sau de Todd? Nu ești curios să afli ce li s-a întâmplat?

Lui Rolly i-au jucat ochii în cap.

— Sigur că da. Mă interesez. Adică știu deja c-au fost găsiți în mașină, în carieră.

— Da, așa e. Dar îmi imaginez că deja știi și restul... cine i-a omorât, am zis eu. Altfel, m-ai fi întrebat.

Privirea lui Rolly a devenit cruntă.

— Pur și simplu nu vreau să te bombardez cu întrebări. Ai ajuns acasă abia de câteva minute, nu?

— Vrei să afli cum au murit? Ce li s-a întâmplat de fapt?

— Sigur, a zis el.

— Puțin mai târziu, poate – și am mai luat o gură de apă. Speram ca pilulele de Advil să-și facă în curând efectul. Apoi am zis: Rolly, tu ai fost cel care a livrat banii?

— Poftim?

— Banii. Pentru Tess. Care trebuiau cheltuiți cu Cynthia. Tu ai fost, nu-i așa?

Și-a trecut limba peste buze, nervos.

— Ce ți-a povestit Clayton?

— Tu ce crezi?

Rolly și-a dat cu mâna prin păr, s-a întors cu spatele la mine.

— Ți-a povestit totul, nu-i așa?

Am tăcut. Am hotărât că era mai bine ca Rolly să creadă că știam mai multe lucruri decât în realitate.

— Dumnezeu mare! a zis el, clătinând din cap. Nemernicul dracului! A jurat că n-o să spună niciodată. Crede că eu te-am condus la el, nu-i așa? De-asta a încălcat înțelegerea.

— Așa o numești tu, Rolly? Înțelegere?

— Am făcut un târg! – și a clătinat din cap mânios. Mai am atât de puțin. Atât de puțin până la pensie. Nu-mi doresc decât liniște, să plec din blestemata aia de școală, să fug, să plec dracului din oraș.

— Povestește-mi totul, Rolly. Să vedem dacă versiunea ta se potrivește cu cea a lui Clayton.

— Ți-a spus de Connie Gormley, nu-i așa? De accident. (Am tăcut.) Ne întorceam de la pescuit, a zis Rolly. Lui Clayton i-a venit ideea să ne oprim la o bere. Aș fi putut să merg până acasă fără să opresc, dar am fost de acord cu propunerea lui. Am intrat într-un bar, intenționam să bem o bere și să

plecăm, dar o fată a început să-mi bată apropouri, mă-nțelegi?

— Connie Gormley.

— Da, mă rog. Adică a stat cu mine, a mai luat câteva beri la bord, iar eu am mai băut și eu câteva. Clayton a lăsat-o mai moale, mi-a spus și mie să fac la fel, dar nu știu ce dracu' s-a întâmplat. Connie și cu mine am șters-o afară din bar, câtă vreme Clayton s-a dus la budă. Și ne-am trezit în spatele barului, pe bancheta din spate a mașinii ei.

— Erai însurat cu Millicent pe atunci, am zis eu.

Nu intenționeam să-l judec, ci, pur și simplu, nu eram sigur. Dar privirea încruntată a lui Rolly a făcut explicit modul în care luase întrebarea mea.

— Câteodată mai calc și strâmb, a zis el.

— Deci ai călcat strâmb cu această Connie Gormley. Și cum a ajuns de pe bancheta din spate în șanț?

— Când am... când am terminat și mă îndreptam spre bar, mi-a cerut cincizeci de dolari. I-am spus că, dacă făcea trotuarul, ar fi trebuit să-mi spună de la bun început, dar nu știu dacă era într-adevăr prostituată. Poate că doar avea nevoie de cei cincizeci de dolari. Oricum, n-am vrut s-o plătesc, iar ea mi-a spus că putea să mă caute și-acasă cândva, ca să-și ia banii de la nevastă-mea.

— Aha...

— A început să se certe cu mine lângă mașină și cred că i-am dat un brânci, un brânci mai tare, și a căzut cu capul de bara de protecție și asta i-a fost.

— A murit, am zis eu.

Rolly a înghițit în sec.

— Ne văzuse lumea, nu-i așa? În bar. Și-ar fi putut aduce aminte careva de mine și de Clayton. Mi-am închipuit că, dac-ar fi lovit-o, în schimb, o mașină, poliția ar fi putut crede că fusese un accident, că ieșise la plimbare, că era beată, și n-ar mai fi stat să întrebe pe cine agățase ea în bar.

Am clătinat din cap.

— Terry, a zis el. Dac-ai fi fost în situația asta, ai fi intrat și tu în panică. L-am căutat pe Clayton, i-am spus ce făcusem și i-am citit pe chip că se simțea la fel de pus în încurcătură ca și mine, că nu voia deloc să stea de vorbă cu poliția. Pe atunci, nu știam ce fel de viață ducea el, că nu era cine pretindea că era, că trăia o viață dublă. Așa c-am pus-o în mașină, am dus-o pe autostradă, apoi Clayton a ținut-o pe marginea șoselei și a aruncat-o în fața mașinii, în timp ce eu eram la volan. După care, am pus-o în șanț.

— Dumnezeuule mare! am zis eu.

— Mă gândesc la asta în fiecare noapte, să știi, Terry. A fost oribil. Dar, uneori, trebuie să fii în miezul lucrurilor, ca să-ți dai seama ce-i de făcut — și a clătinat iar din cap: Clayton ajurat că n-o să spună nimic niciodată. Nenorocitul dracului!

— Și nici n-a spus nimănui, am zis eu. Am încercat să-l determin, dar nu te-a trădat. Hai să vedem, însă, care a fost continuarea, dacă ghicesc. Într-o noapte, Clayton, Patricia și Todd dispar de pe fața pământului, nu știe nimeni ce s-a întâmplat cu ei, nici măcar tu. Apoi, într-o bună zi, un an mai târziu, poate câțiva ani după aceea, primești un telefon. De la Clayton. E vremea plății, ca să zic așa. El te-a acoperit pe tine când ai omorât-o pe Connie Gormley și acum voia să faci și tu ceva pentru el. În mare, să-i fii curier. Să livrezi niște bani. El ți-i trimitea la o casuță poștală, poate, sau ceva de genul ăsta. Și tu îi strecurai banii lui Tess cumva, i-i lăsai în mașină, i-i ascundeai într-un ziar, nu conta cum.

Rolly s-a holbat la mine.

— Da, a zis el. Cam așa s-a întâmplat, în mare.

— Și apoi, ca un dobitoc ce sunt, am zis eu, ți-am spus ce-mi dezvăluise Tess. Când am luat prânzul împreună. Cum a primit banii. Cum încă mai avea plicurile și scrisoarea, cea care o avertiza să nu încerce niciodată să afle de unde proveneau,

să păstreze totul secret. Cum, după atâția ani, încă nu le aruncase.

Acum, Rolly n-a mai avut nimic de spus.

L-am atacat din altă parte:

— Crezi că un om care era gata să ucidă două persoane ca să-i facă pe plac mamei lui, ar minți-o în legătură cu faptul că n-a mai omorât niciodată pe nimeni?

— Poftim? Despre ce naiba vorbești?

— Gândesc cu voce tare. Nu cred c-ar avea de ce. Nu cred că un om care era gata să omoare pentru mama lui s-ar sfii să recunoască în fața ei că a mai omorât măcar o dată pe cineva – și am făcut o pauză. Și treaba e că, până în clipa în care a zis asta, am fost convins că mai omorâse deja două persoane.

— Nu înțeleg ce urmărești, a zis Rolly.

— Vorbesc despre Jeremy Sloan, fiul lui Clayton din cealaltă căsnicie, cu cealaltă femeie, cu Enid. Bănuiesc că știi de ei. Clayton ți-a explicat, probabil, asta când a început să-ți trimită bani pentru Tess. Mi-am închipuit că Jeremy o omorâse pe Tess. Și am crezut că-l ucisese și pe Abagnall. Dar acum, nu mai sunt așa sigur de asta.

Rolly a înghițit în sec.

— I-ai făcut o vizită lui Tess după ce ți-am spus ce-mi povestise? am întrebat eu. Te-ai temut că, poate, își dăduse seama? Ți-ai făcut griji că, poate, scrisoarea pe care o mai avea încă și plicurile ar mai fi putut fi supuse unei expertize criminalistice, ca să se facă legătura cu tine? Și, dacă se întâmpla una ca asta, ai fi fost legat de Clayton, iar el nu s-ar mai fi simțit obligat să-ți păstreze secretul?

— N-am vrut s-o omor, a zis Rolly.

— Deși te-ai descurcat de minune, am zis eu.

— Dar am crezut că era oricum pe moarte. Nu i-aș fi răpit prea mult timp. Și apoi, mai târziu, după ce-i făcusem ce-i făcusem, mi-ai spus de noile rezultate. Cum, până la urmă, se dovedise că nu era pe moarte.

— Rolly...

— Îi dăduse scrisoarea și plicurile femeii ăleia de la poliție, a zis el.

— Iar tu i-ai luat cartea de vizită de pe tabla de afișaj, am zis eu.

— L-am sunat, am aranjat o întâlnire în parcare.

— L-ai omorât și i-ai luat servieta cu toate hârtiile înăuntru, am zis eu.

Rolly și-a ridicat bărbia înspre stânga.

— Tu ce crezi? Amprente mele ar mai fi putut fi pe plicuri după atâția ani? Urme de salivă, poate, de când le-am lipit?

Am ridicat din umeri.

— Cine știe? am zis eu. Nu sunt decât profesor de engleză.

— Oricum, am scăpat de ele, a zis Rolly.

Mi-am lăsat privirile în podea. Nu doar din cauza durerii. Am simțit o tristețe covârșitoare.

— Rolly, am zis eu. Mi-ai fost un prieten așa de bun atâția ani. Nu știu, poate c-am să vreau să-mi țin gura, după douăzeci și cinci de ani și mai bine, despre o pierdere îngrozitoare de discernământ. Probabil că n-ai avut niciodată intenția s-o omori pe Connie Gormley, poate c-a fost numai o întâmplare. Mi-ar fi greu să trăiesc cu asta, să te acopăr, dar, pentru un prieten, poate c-aș încerca – la care el m-a privit cu băgare de seamă. Dar pe Tess... Ai omorât-o pe mătușa nevestei mele. Pe minunata și dulcea de Tess. Și nu te-ai oprit la ea. Nu pot sub nicio formă să trec peste asta.

A băgat mâna în buzunarul pardesiului și a scos un pistol. M-am întrebat dacă nu cumva era cel pe care-l găsisese în curtea școlii, printre sticle de bere și prize de cocaină.

— Nu-mi vine să cred, Rolly!

— Urcă la etaj, Terry, a zis el.

— Glumești! am zis eu.

— Mi-am luat deja rulota, a zis el. E totul aranjat. Mi-am ales și un iaht. Mai am numai

câteva săptămâni. Am dreptul la o pensionare decentă.

Mi-a făcut semn cu mâna s-o iau pe scări în sus și m-a urmat pe trepte. La jumătatea drumului, m-am întors brusc și am încercat să-l lovesc cu piciorul, dar am fost prea lent. A sărit o treaptă mai jos, ținând pistolul îndreptat spre mine.

— Ce se întâmplă? a strigat Cynthia din camera lui Grace.

Am pășit în încăpere, urmat de Rolly. Cynthia, lângă biroul lui Grace, a deschis gura când a văzut pistolul, dar n-a putut rosti niciun cuvânt.

— Rolly, i-am spus eu, a fost cel care a omorât-o pe Tess.

— Poftim?

— Și pe Abagnall.

— Nu te cred.

— Atunci, întreabă-l.

— Taci din gură, a zis Rolly.

— Ce-ai de gând să faci, Rolly? am întrebat, întorcându-mă încet cu fața spre el, lângă patul lui Grace. Să ne omori pe amândoi și pe Grace? Crezi că poți să omori atâtea persoane, fără ca poliția să-și dea seama?

— Trebuie să fac ceva, a zis el.

— Millicent știe? Știe că trăiește cu un monstru?

— Nu sunt un monstru. Am făcut o greșală. Am băut prea mult și femeia aia m-a provocat, cerându-mi bani în felul în care mi i-a cerut. A fost o pură întâmplare.

Cynthia era roșie la față, cu ochii holbați. Probabil că nu-i venea să-și creadă urechilor. Prea multe șocuri pentru o singură zi. Și-a pierdut cumpătul, ca atunci când clarvăzătoarea mincinoasă a trecut pe la noi. A țipat și s-a aruncat asupra lui, dar Rolly a fost pregătit: și-a răsucit pistolul și a lovit-o cu el peste obraz, a doborât-o la podea, lângă biroul lui Grace.

— Îmi pare rău, Cynthia, a zis el. Îmi pare așa de rău.

Am crezut că l-aș fi putut lua prin surprindere în clipa aceea, dar a întors din nou pistolul spre mine.

— Doamne, Terry, urăsc să fiu nevoit să fac asta. Vorbesc serios. Stai jos. Stai acolo, pe pat.

A făcut un pas înainte, iar eu unul înapoi și m-am așezat pe marginea patului lui Grace. Cynthia se străduia încă să se ridice de la podea, cu sângele curgându-i spre gât din rana de pe obraz.

— Aruncă-mi o pernă, a zis el.

Deci ăsta era planul. Să pună o pernă pe gura țevii, ca să reducă din zgomot.

I-am aruncat Cynthiai o privire. Avea o mână ușor băgată sub biroul lui Grace. Și i se citea ceva în ochi. Nu teamă. Altceva. Părea să spună: „Ai încredere în mine”.

Am întins mâna după o pernă dintre cele de pe patul lui Grace. Am luat una deosebită, cu luna și stelele desenate pe fața de pernă.

I-am aruncat-o lui Rolly, dar nu cât să ajungă până la el, și a trebuit să facă o jumătate de pas înainte, ca s-o prindă.

Atunci Cynthia s-a ridicat în picioare. A țâșnit, ca să mă exprim mai corect. Ținea ceva în mână. Ceva lung și negru.

Telescopul care nu era bun de nimic al lui Grace.

Mai întâi, l-a ridicat spre spate, peste umărul ei, și-a luat elan, după care l-a izbit pe Rolly în cap, cu reverul ei deja cunoscut de la tenis, străduindu-se să dea cea mai bună lovitură a ei și chiar mai mult de atât.

El s-a întors, a văzut telescopul venind spre el, dar n-a mai avut când să reacționeze. L-a izbit pe partea laterală a capului și n-a prea sunat ca o lovitură din tenis, ci mai degrabă ca o lovitură de bătă într-o minge de baseball. A fost un fel de *home run*⁽²⁸⁾.

Rolly Carruthers a căzut ca un bolovan. Mare minune că Cynthia nu l-a omorât!

CINCIZECI

— Bine, a zis Cynthia. Știi care e înțelegerea?

Grace a dat din cap că știa. Avea rucsacul făcut. Alături de prânzul dinăuntru și de temă, avea chiar și un telefon. Un telefon mobil roz. Cynthia insistase și nu acceptase nicio scuză. Când i-am spus lui Grace prima oară despre planul nostru, ne-a spus:

— Are și funcția de scriere de mesaje? *Trebuie* să aibă și funcția de scriere de mesaje.

Aș vrea să pot spune că e singurul copil din clasa a patra cu celular, dar aș minți. Așa e făcută lumea de astăzi.

— Deci, ce faci?

— Când ajung la școală, te sun.

— Exact, a zis Cynthia. Și mai ce?

— O pun și pe doamna învățătoare să te salute.

— Întocmai. Am aranjat deja cu ea lucrul ăsta. N-o s-o iei prin surprindere. Și n-o să vorbească în fața clasei, ca să nu te simți jenată.

— O să trebuiască să fac asta zi de zi?

Am zis:

— S-o luăm pas cu pas, bine?

Grace a zâmbit. Îi convenea. Să poată merge la școală neînsoțită, chiar dacă trebuia să sune când ajungea acolo, făcea ca înțelegerea să i se pară destul de atractivă. Nu știu care dintre noi trei era mai emoționat, dar discutaserăm pe larg despre asta cu vreo două nopți înainte. Consimțiserăm toți că era nevoie să mergem mai departe, să ne refacem viețile.

Mersul la școală neescortată era principala prioritate a lui Grace. Am fost surprinși, sincer vorbind. După lucrurile prin care trecuse, am crezut că s-ar fi bucurat să fie însoțită. Faptul că

încă își mai dorea să fie independentă ni s-a părut Cynthia și mie a fi un semn bun.

Am îmbrățișat-o amândoi la plecare și am rămas la fereastră, urmărind-o cu privirile cât s-a putut, până a cotit-o, la capătul străzii.

Se părea că eram cu răsuflarea tăiată amândoi. Am făcut ture pe lângă telefonul din bucătărie.

Rolly se recupera după o comoție puternică. Era la spital. Deci fusese ușor de găsit, când Rona Wedmore venise să-l acuze de moartea lui Tess Berman și Denton Abagnall. Fusese redeschis și cazul lui Connie Gormley, dar crima aceea avea să fie mai greu de probat. Singurul martor, Clayton, murise și nu existau dovezi concrete, ca, de pildă, mașina pe care o condusesse Rolly când el și Clayton înscenaseră lovitura. O mânca, probabil, rugina în vreun cimitir de mașini.

Soția lui, Millicent, ne-a dat telefon și a țipat la noi, ne-a făcut mincinoși și ne-a spus că bărbatul ei nu făcuse nimic rău, că erau pe punctul de a se muta în Florida, că avea să-și ia un avocat și să ne dea în judecată, ca să ne ia mama dracului.

A trebuit să ne schimbăm numărul de telefon cu unul confidențial.

Era foarte bine. Chiar înainte să ni-l schimbăm, începuserăm să primim mai multe apeluri pe zi de la Paula Malloy, cea de la emisiunea „Reflector”, care voia să filmeze o continuare. Nu i-am răspuns niciodată la apeluri și, când am văzut-o pe fereastră, stând pe treptele din fața casei noastre, nu i-am deschis ușa.

Coastele mele au trebuit drenate, iar doctorul a fost de părere că Cynthia avea să aibă nevoie, probabil, de operație estetică la obraz. Cât despre cicatricile sufletești, în fine, cine știe.

Proprietățile lui Clayton Sloan n-au fost încă sortate. Ar putea să mai dureze ceva, dar e în regulă. Cynthia nici măcar nu e sigură că vrea să primească banii lui. Încerc s-o conving în legătură cu asta.

Vince Fleming a fost transferat de la spitalul din Lewiston la cel din Milford. Se va face bine. L-am vizitat mai deunăzi și mi-a spus că și-ar dori ca Jane Scavullo să ia numai calificative maxime. I-am spus că mă ocupam de asta.

M-am angajat față de el să urmăresc atent activitatea ei universitară, dar asta, probabil, de la o altă școală. Mă gândesc să fac cerere de transfer. Nu prea mulți profesori ajung să-și acuze directorul de două omucideri. Poate deveni stânjenitor în cancelarie.

A sunat telefonul. Cynthia a luat receptorul în mână până să se termine primul apel.

— Bine... bine, a zis ea. Ești în regulă? N-au fost probleme? Bine... dă-mi-o pe învățătoare... Bună ziua, doamnă Enders. Nu, nu, pare totul în regulă... Mulțumesc. Mulțumesc frumos... Da, am trecut prin multe, e adevărat. Cred, totuși, c-aș putea s-o aștept după ore. Măcar astăzi. Bine... Mulțumesc. Și dumneavoastră... Bine... La revedere.

A închis.

— E în regulă, a zis ea.

— Așa m-am gândit și eu, am zis și am vărsat amândoi câteva lacrimi. Ești bine? am întrebat-o.

Cynthia a luat un șervețel, și-a tamponat ochii cu el.

— Ăăă, da... Vrei niște cafea?

— Sigur, am zis eu. Toarnă în cești. Eu trebuie să iau ceva.

M-am dus la cuier, am căutat în buzunarul hainei pe care o purtasem în noaptea când s-au petrecut toate și am scos plicul. M-am întors în bucătărie, unde Cynthia era așezată, cu cafeaua ei în față și cu o cană peste masă, în dreptul locului meu.

— Ți-am pus deja zahăr, a zis ea, după care a văzut plicul. Ce-i asta?

Am luat loc, ținându-l în continuare în mână.

— Am așteptat momentul prielnic și cred că este chiar acum, am zis eu. Să-ți povestesc circumstanțele.

Cynthiei i s-a întipărit pe față expresia pe care o are omul când așteaptă ca doctorul să-i dea vești proaste.

— E în regulă, am zis eu. Clayton, tatăl tău, mi-a explicat și a vrut ca eu să-ți explic ție.

— Ce anume?

— În noaptea aceea, după ce te-ai certat rău cu părinții tăi și te-ai dus la culcare, cred că ți-ai pierdut cunoștința. Oricum, mamei tale, Patricia, îi părea rău. Din câte mi-ai spus, nu prea era cu sufletul împăcat, când erați supărate.

— Da, așa e, a șoptit Cynthia. Aplană conflictele cât mai repede cu putință.

— Ei bine, presupun că asta a vrut să facă, așa că ți-a scris... un bilet. Ți l-a pus în fața ușii, înainte de a pleca să-l ducă pe Todd la drogherie.

Cynthia nu-și putea lua ochii de la plicul din mâna mea.

— Cu toate astea, tatăl tău nu simțea nevoia să fie la fel de conciliant, cel puțin nu încă. Era nervos că fusese nevoit să iasă și să te caute, că te găsisese în mașină cu Vince, că te adusese cu forța acasă. Credea că era prea devreme ca să fie aplanate lucrurile. Așa că, după ce maică-ta a plecat, a urcat iar la etaj, a luat biletul pe care ea ți-l lăsase și l-a vârât în buzunar.

Cynthia era înmărmurită.

— Iar mai apoi, având în vedere ce s-a întâmplat în următoarele câteva ore, s-a dovedit a fi mai mult decât un simplu bilet. A fost ultimul bilet al mamei tale spre fiica ei. A fost ultimul lucru pe care l-a scris vreodată — și m-am oprit. Așa că nu l-a aruncat, l-a pus în plicul ăsta, l-a ascuns în cutia lui cu scule de-acasă, prinzându-l cu bandă adezivă sub primul compartiment. Pentru eventualitatea în care, într-o bună zi, ar fi putut să ți-l înmâneze. Nu

era tocmai un bilet de adio, dar un bilet pe care merita, totuși, să-l primești.

I-am dat peste masă plicul, deja rupt la un capăt.

A scos foaia din el, dar n-a despăturit-o pe dată. A ținut-o o clipă în mână, îmbărbătându-se. Apoi, a desfăcut-o cu grijă.

Eu, desigur, citisem deja mesajul în pivnița casei Sloan din Youngstown. Așa că știam că Cynthia citea următoarele:

„Iubițica dragă,

Am vrut să-ți scriu un bilet înainte de culcare. Sper că nu te-ai îmbolnăvit prea tare. Ai făcut niște prostii destul de mari în noaptea asta. Presupun că așa sunt adolescenții.

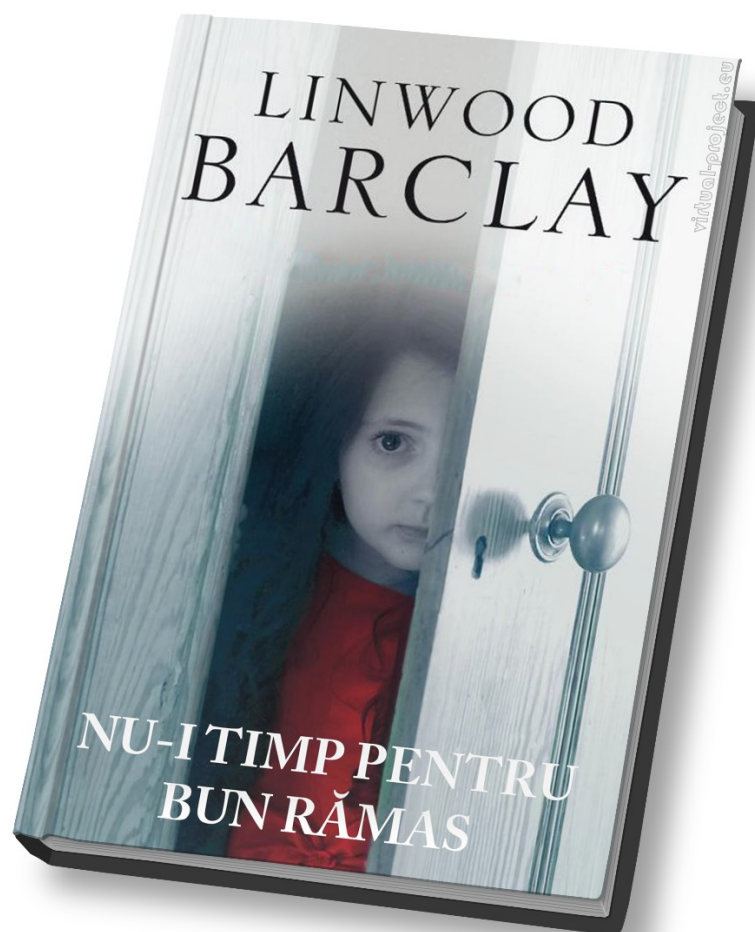
Mi-aș dori să pot zice că astea sunt ultimele prostii pe care ai să le faci sau că asta e ultima ceartă pe care o s-o ai cu mine și cu tata, însă n-ar fi adevărat. O să faci și alte prostii și o să ne mai certăm și altă dată. Uneori, o să greșești tu, alteori, poate, o să greșim chiar și noi.

Dar iată singurul lucru pe care trebuie să-l știi. Orice ar fi, o să te iubesc mereu. Și orice ai face, n-o să încetez niciodată să te iubesc. Pentru că sunt cu tine o mare parte din viață. Și ăsta-i adevărul.

Și așa o să fie mereu. Chiar și atunci când o să fii pe picioarele tale, când o să ai viața ta, chiar și când o să ai propriul tău soț și copii (imaginează-ți asta!), chiar și când n-o să mai rămână nimic din mine, tot o să am grijă de tine. Într-o zi, poate o să ți se pară că e cineva în spatele tău, o să te întorci și n-o să vezi pe nimeni. Acolo o să fiu eu. Având grijă de tine, privindu-te cum mă faci foarte mândră de tine. Toată viața ta o să fiu mereu cu tine.

Cu drag, mama”.

Am privit cum Cynthia a citit biletul până la capăt, apoi am ținut-o în brațe câtă vreme a plâns.

virtual-project.eu

violin

^[11] Aluzie la Jason Voorhees, criminalul din seria de filme de groază *Vineri 13*, realizată de Sean S. Cunningham.

^[12] Aluzie la replica pe care un ofițer american i-a dat-o unui reporter în timpul războiului din Vietnam, referitor la masacrul de la Ben Tre, din 1968, în care aproximativ 500 de săteni neînarmați au fost uciși de trupele dezlănțuite ale Statelor Unite: „A trebuit să distrugem satul ca să-l salvăm”.

^[13] Gluma constă în faptul că numele de familie *Bigge* se pronunță aproape identic cu adjectivul *big* („mare”).

^[14] Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză, „ou” se spune *egg*, așa încât asemănarea vagă dintre ou și Eggo este una strict formală.

^[15] *Damn Yankees*, titlul unui muzical adaptat după romanul lui Douglass Wallop *The Year the Yankees Lost the Pennant* (*Anul în care yankeii și-au pierdut fanionul*), pe muzica și versurile lui Richard Adler și Jerry Ross, care preia legenda lui Faust și o transpune într-un Washington al anilor 1950, într-o vreme în care echipa New York Yankees domina Liga întâi de baseball.

^[16] Thomas Daniel Conway (n. 1933), actor de comedie american de film și televiziune.

^[17] În Europa, corespunde mărimei 44.

^[18] Personajul *Catwoman* din filmul omonim (2004), regizat de Pitof și avându-le în rolurile principale pe Halle Berry și Sharon Stone, în care o femeie timidă se transformă miraculos, după ce este zgâriată de o pisică, într-una cu puteri neobișnuite și cu simțuri ultradezvoltate, personajul ambiguu, la limita dintre bine și rău.

^[19] Serial de televiziune, în regia lui David Chase și difuzat în SUA între anii 1999-2007, despre dificultățile cu care se confruntă gangsterul Tony Soprano (interpretat de James Gandolfini) în încercarea sa de a-și împăca exigențele vieții de familie cu cele ale organizației criminale în fruntea căreia se află.

^[10] Cartea respectivă, publicată în 1980, a însoțit difuzarea serialului de televiziune cu același titlu, realizat de omul de știință Carl Edward Sagan (1934-1996).

^[11] Inspector-șef Jacques Clouseau (interpretat de Peter Sellers), numele unui detectiv din seria de filme *Pantera roz*, în regia lui Blake Edwards.

^[12] Pseudonimul de scenă al lui Lawrence Harvey Zeiger (n. 1933), moderator de emisiuni televizate și radiofonice nord-american,

considerat unul dintre principalii realizatori de interviuri ai timpurilor moderne.

^[13] Aluzie la unul dintre cele mai mediatizate procese cu jurați din istoria Statelor Unite, în care a fost implicat O.J. Simpson, fost campion de fotbal american, actor și om de afaceri, acuzat în 1994 de uciderea fostei sale soții, Nicole Brown Simpson, și a iubitului acesteia, Ronald Goldman. Un an mai târziu, Simpson a fost achitat de acuzația de crimă.

^[14] *American Idol*, emisiune-concurs din Statele Unite, care își propune să descopere noi talente muzicale și să le ofere câștigătorilor șansa de a face carieră în domeniu.

^[15] În școlile americane, coridoarele sunt tapetate cu dulapuri înguste, în care elevii își păstrează lucrurile personale.

^[16] *Survivor* este un format de *reality show*, produs în multe țări din întreaga lume, în care participanții, izolați în sălbăticie, sunt eliminați progresiv, iar la final rămâne un câștigător unic, numit „Singurul Supraviețuitor”.

^[17] Fel de mâncare constând într-un aluat preparat din făină, lapte, ouă și untură, care se servește, de obicei, cu friptură de vită sau de pui.

^[18] Personaj de desene animate, creat de Walt Disney, din seria *Mickey Mouse*. În limba engleză, *goofy* înseamnă și „prost, tont, bleg, nătărău”.

^[19] Joc de cuvinte intraductibil între cuvintele englezești *hat* („pălărie”) și *bat* („liliac”).

^[20] Bob Newhart (n. 1929) este un comic printre ale cărui roluri se numără și acela al unui agent de relații cu publicul din anii 1960, de pe Madison Avenue (considerat bulevardul agențiilor de publicitate), care poartă la telefon o conversație cu președintele Abraham Lincoln, presupusul său client din anii 1860, cu un secol mai devreme. Replica la care se face aluzie aici este: „De ce nu mergeți la o piesă de teatru?”, cu care se și încheie momentul comic. De menționat că Lincoln a fost asasinat chiar într-o lojă a unui teatru.

^[21] Film *science-fiction* din 1997, în regia lui Robert Zemeckis, după romanul omonim al lui Carl Sagan, despre o civilizație extraterestră care intră în contact cu pământeni, după ce interceptează semnalele celor dintâi emisiuni de televiziune, din anii 1930.

^[22] Completarea dictonului este: „... să-mi fie mie rușine”.

^[23] Circa trei hectare și jumătate.

^[24] Este vorba de răpirea devenită celebră în Statele Unite, în 1932, a copilului de doi ani al aviatorului Charles Lindbergh, primul om care a traversat Atlanticul în zbor fără escală, în luna mai 1927, de la New York până la Paris. Cel acuzat de răpirea și uciderea brutală a copilului a fost executat pe scaunul electric în 1935.

^[25] Calambur în limba engleză: cuvântul *assume* („a presupune”) poate fi considerat ca fiind alcătuit din elementele *ass* („măgar” sau „cur”, dar având și sensul de „idiot”), *u* (omofon cu *you* — „tu”) și *me* („eu”), deci, în succesiune, „idiot”, „tu” și „eu”.

^[26] American Motors Corporation, companie formată în 1954 prin fuziunea a doi alți mari producători de automobile americani, care în 1987 și-a schimbat denumirea în Eagle („Vultur”).

^[27] În limba engleză, *ram* înseamnă „berbece”.

^[28] Lovitură în jocul de baseball, care îi permite celui ce o execută să facă un tur complet al bazelor terenului.

Table of Contents

<u>UNU</u>
<u>DOI</u>
<u>TREI</u>
<u>PATRU</u>
<u>CINCI</u>
<u>ŞASE</u>
<u>ŞAPTE</u>
<u>OPT</u>
<u>NOUĂ</u>
<u>ZECE</u>
<u>UNSPREZECE</u>
<u>DOISPREZECE</u>
<u>TREISPREZECE</u>
<u>PAISPREZECE</u>
<u>CINCISPREZECE</u>
<u>ŞAISPREZECE</u>
<u>ŞAPTESPREZECE</u>
<u>OPTSPREZECE</u>
<u>NOUĂSPREZECE</u>
<u>DOUĂZECI</u>
<u>DOUĂZECI ŞI UNU</u>
<u>DOUĂZECI ŞI DOI</u>
<u>DOUĂZECI ŞI TREI</u>
<u>DOUĂZECI ŞI PATRU</u>
<u>DOUĂZECI ŞI CINCI</u>
<u>DOUĂZECI ŞI ŞASE</u>
<u>DOUĂZECI ŞI ŞAPTE</u>
<u>DOUĂZECI ŞI OPT</u>
<u>DOUĂZECI ŞI NOUĂ</u>
<u>TREIZECI</u>
<u>TREIZECI ŞI UNU</u>
<u>TREIZECI ŞI DOI</u>
<u>TREIZECI ŞI TREI</u>
<u>TREIZECI ŞI PATRU</u>
<u>TREIZECI ŞI CINCI</u>
<u>TREIZECI ŞI ŞASE</u>
<u>TREIZECI ŞI ŞAPTE</u>

TREIZECI ȘI OPT
TREIZECI ȘI NOUĂ
PATRUZECI
PATRUZECI ȘI UNU
PATRUZECI ȘI DOI
PATRUZECI ȘI TREI
PATRUZECI ȘI PATRU
PATRUZECI ȘI CINCI
PATRUZECI ȘI ȘASE
PATRUZECI ȘI ȘAPTE
PATRUZECI ȘI OPT
PATRUZECI ȘI NOUĂ
CINCIZECI

Table of Contents

UNU	13
DOI	25
TREI	34
PATRU	35
CINCI	42
ŞASE	55
ŞAPTE	64
OPT	77
NOUĂ	79
ZECE	93
UNSPREZECE	109
DOISPREZECE	123
TREISPREZECE	124
PAISPREZECE	131
CINCISPREZECE	140
ŞAISPREZECE	149
ŞAPTESPREZECE	151
OPTSPREZECE	161
NOUĂSPREZECE	176
DOUĂZECI	185
DOUĂZECI ŞI UNU	190
DOUĂZECI ŞI DOI	192
DOUĂZECI ŞI TREI	204
DOUĂZECI ŞI PATRU	217
DOUĂZECI ŞI CINCI	225
DOUĂZECI ŞI ŞASE	227
DOUĂZECI ŞI ŞAPTE	236

DOUĂZECI ȘI OPT	248
DOUĂZECI ȘI NOUĂ	257
TREIZECI	259
TREIZECI ȘI UNU	267
TREIZECI ȘI DOI	274
TREIZECI ȘI TREI	283
TREIZECI ȘI PATRU	294
TREIZECI ȘI CINCI	306
TREIZECI ȘI ȘASE	312
TREIZECI ȘI ȘAPTE	319
TREIZECI ȘI OPT	321
TREIZECI ȘI NOUĂ	329
PATRUZECI	335
PATRUZECI ȘI UNU	345
PATRUZECI ȘI DOI	357
PATRUZECI ȘI TREI	365
PATRUZECI ȘI PATRU	372
PATRUZECI ȘI CINCI	387
PATRUZECI ȘI ȘASE	396
PATRUZECI ȘI ȘAPTE	404
PATRUZECI ȘI OPT	410
PATRUZECI ȘI NOUĂ	419
CINCIZECI	431